

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 85

III Legislatura

Any 1993

Sessió plenària
celebrada el dia 17 de febrer de 1993
(primera reunió)

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 38 minuts.)

Punt únic de l'ordre del dia: debat sobre declaració de política general realitzada pel Molt Honorable Senyor President de la Generalitat Valenciana, de conformitat amb el que disposa la llei 6/1987, de 23 de setembre, que modifica l'article 50 de la llei 5/1983, de 30 de desembre, de Govern Valencià.

- Intervenció del senyor president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco.
- Intervenció del diputat senyor Pedro Agramunt Font de Mora (G.P. Popular) i del president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 7 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 32 minuts.)

- Intervenció del diputat senyor Héctor Villalba Chirivella (G.P. Nacionalista Unió Valenciana) i del president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco.
- Intervenció del diputat senyor Albert Taberner i Ferrer (G.P. Esquerra Unida) i del president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco.

- Intervenció del diputat senyor Daniel Ansuátegui Ramo (G.P. Mixt) i del president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco.
- Intervenció del diputat senyor Segundo Bru Parra (G.P. Socialista).

(Se suspén la sessió a les 21 hores i 25 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 17 de febrer de 1993. Comença la sessió a les 10 hores i 38 minuts, sota la presidència del molt excel·lent senyor president Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 46. Primera reunió.

El senyor president:

Il·lustres senyors diputats, la presidència accepta l'oferta de les Corts i declara obert el període de sessions.

Diputació Permanent. D'acord amb l'article 53 del Reglament, he de comunicar a la Cambra que durant les darreres vacances parlamentàries no ha estat reunida la Diputació Permanent.

Abans d'iniciar el debat, que és el punt únic de l'ordre del dia, la presidència vol manifestar que al llarg de totes aquestes últimes setmanes tots els il·lustres diputats d'aquestes Corts hem seguit amb preocupació, amb dolor i amb indignació, els esdeveniments que s'han produït al voltant de l'assassinat i la violació de les tres xiquetes d'Alcàsser. Sobren les paraules, que ja han estat expressades moltíssimes ocasions, i queda la manifestació de condol, de repulsa, d'indignació, de justícia i de solidaritat. Per tot això propose a la Cambra que, en peu, guardem un minut de silenci.

(Es guarda un minut de silenci).

El punt únic de l'ordre del dia és el debat sobre la declaració de política general realitzada pel molt honorable senyor president de la Generalitat Valenciana, de conformitat amb el que disposa la llei 6/1987, de 23 de setembre, que modifica l'article 50 de la llei 5/1983, de 30 de desembre, de Govern Valencià, i d'acord amb el Reglament i la resolució de presidència acordada al respecte.

El molt honorable senyor president té la paraula.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Moltes gràcies, molt excel·lent senyor president.

Il·lustres senyores i senyors diputats.

Me propongo en este debate, desde un punto de vista general, diagnosticar la situación por la que atravesamos y la consecuencia que más preocupa a la sociedad: nuestra economía no es capaz de crear empleo, porque no crece lo suficiente.

Vamos a pasar revista a los objetivos que perseguimos, que siguen siendo, con toda rotundidad, crear empleo y bienestar para los valencianos a través de los servicios públicos que ofrecemos y cuya prestación garantizamos, e insistir en la fórmula para obtenerlo, que ha de ser perseverar en nuestras actuaciones, ya sean individuales —ya que todos podemos hacer algo por mejorar la situación— o públicas.

Hemos de trabajar proporcionando y estimulando las oportunidades para nuestros ciudadanos y nuestras empresas. No se puede pensar que la solución depende sólo de los mercados internacionales, de la Comunidad Europea o del tipo de interés alemán. Eso sería una forma de empezar a perder posibilidades de mejorar nuestras posiciones y sobre todo desincentivar la actuación de nuestras gentes, que tienen capacidad para transformar las cosas si se ven arropadas por un gobierno en una oferta real de igualar sus oportunidades de desarrollo personal y colectivo, si trabajan con ilusión por el presente y por el futuro.

En ese futuro, la Unión Europea es más necesaria que nunca, tanto para el progreso como para la seguridad. El Tratado de la Unión, el más importante desde la Carta de Roma, responde a esa necesidad. Sin embargo, hoy su aplicación plantea muchos problemas que derivan, sin duda, de la crisis por la que atraviesa todo el mundo.

En España esta crisis ha afectado como a los demás países. Y, lógicamente, ha repercutido en una economía tan abierta

como la valenciana. Desde mediados de la década anterior, el empleo y la actividad económica de nuestra comunidad habían crecido a tasas muy elevadas, más altas que el conjunto español, que a su vez crecía con más rapidez que la media europea. Han sido unos años de fuerte capitalización, tanto pública como privada, en los que se han creado empresas y se han construido muchas infraestructuras y equipamientos.

En los dos últimos años, la actividad económica sigue creciendo, pero a tasas mucho más bajas, y un crecimiento lento no permite crear empleo. En estas circunstancias la cantidad de personas ocupadas ha empezado a disminuir y el número de las que desean trabajar continúa incrementándose en nuestra comunidad y, como consecuencia de tal, ha empezado a aumentar el paro.

Realmente nuestras empresas estaban perdiendo competitividad desde 1988, como consecuencia tanto del crecimiento de los costes laborales unitarios como de los elevados costes financieros o de la sobrevaloración monetaria. Por esto estaba ralentizándose nuestro crecimiento económico. La situación es, pues, preocupante, pero hay sin embargo signos positivos de recuperación en una buena parte de nuestras exportaciones.

¿Cuál es la mejor respuesta política para esta situación? Creo que esto es lo que debe ser el objetivo del debate, porque fundamentalmente corresponde a las preocupaciones de los ciudadanos. Tradicionalmente se han dado dos alternativas al crecimiento económico: una progresista y la otra conservadora.

La propuesta conservadora consiste en reducir los impuestos directos para promover la inversión empresarial y en disminuir el gasto público. Adicionalmente, se considera la privatización de empresas como una medida con la que aportar recursos financieros al Estado.

Esta propuesta, ya conocida de todos, que fue impulsada inicialmente por los asesores económicos del presidente de los Estados Unidos, pero también aplicada por el gobierno inglés en los años 80, es la que dio en llamarse la «revolución conservadora», que, en mi opinión, ha conducido, junto con otras causas, a la recesión económica mundial actual.

Según esta teoría, una reducción de los impuestos personales incentivaría a los individuos a ahorrar, sobre todo a los de renta más elevada, y a las empresas a invertir. Al aumentar la inversión, aumentaría el crecimiento económico y, por tanto, la recaudación fiscal, compensado así el descenso de los tipos. En consecuencia, la reducción de impuestos no disminuiría los ingresos fiscales ni incrementaría el déficit público, sino todo lo contrario.

En Estados Unidos tal política fue incorporada en el primer mandato de Ronald Reagan e inmediatamente, muy pocos años después, abandonada, porque los resultados obtenidos no se correspondieron con lo previsto. Lo mismo ha ocurrido, como saben ustedes, en los restantes países donde se aplicó.

Esta estrategia, lógicamente, además exacerba las desigualdades sociales, disminuye el nivel de protección social de los grupos débiles y, sin embargo, en los países donde se ha aplicado, no es capaz de estimular el crecimiento económico, ni tan siquiera reducir el déficit presupuestario. En realidad, tiende a crecer precisamente en los gastos corrientes y a disminuir la inversión pública. Un «Estado mínimo», como ya sabíamos, sólo lleva a la descapitalización, ahonda las desigualdades sociales y no resuelve los problemas del déficit presupuestario, sino que los incrementa.

Desde la otra perspectiva, la política aplicada consiste en utilizar el déficit público como un instrumento compensador de las variaciones cíclicas de la actividad privada. Si ésta decae, se incrementa el gasto público para recuperarla. Esto ha funcionado, en buena parte, cuando las economías eran cerradas en sí mismas, pero no ahora que son economías muy abiertas al exte-

rior. En el caso de las economías con problemas de competitividad, y éste es nuestro caso, el aumento de la demanda que produce el déficit público puede estimular más las importaciones que la producción interior y, por tanto, crea riqueza y empleo, pero, eso sí, en los países competidores.

Pero estamos en un mercado mundial totalmente abierto y nuestra propuesta no es, por tanto, ni la propuesta keynesiana tradicional, ni la conservadora, que ha demostrado su incapacidad para el crecimiento económico, además de ser incompatible con los objetivos de bienestar y cohesión social.

Nuestra estrategia, que debe partir de la defensa de los intereses de los ciudadanos, consiste en fomentar la economía real junto a la inversión pública para aumentar la competitividad y, al mismo tiempo, promover la cohesión social, la solidaridad y la conservación del medio ambiente.

Para ello, necesitamos un sector público que haga progresar a la sociedad por ser capaz de crear capital social y de ir por delante en los problemas generales, proponiendo y garantizando su solución. Por eso ha sido tan importante mantener nuestra exigencia de inversión en torno al 5% del PIB y extender los servicios sociales a todos los ciudadanos. Esto ha permitido la capitalización en infraestructuras y en educación.

Los elevados ritmos de inversión, tanto pública como privada, de los años 80 han permitido a nuestro país reducir sustancialmente su diferencial de desarrollo con las economías europeas. Esto se ha hecho, como todos saben, con una tasa de ahorro interno que se ha mostrado insuficiente. Ha sido necesario complementar este ahorro con la atracción de capital exterior y, por eso, mantener tasas de interés altas, lo que ha conducido a la sobrevaloración monetaria y al encarecimiento del crédito, dificultando la competitividad de las empresas.

Ante la necesidad de continuar con tasas de inversión elevadas para avanzar en la convergencia real con nuestros socios europeos hay, sin ninguna duda, que seguir fomentando el ahorro interno. Para ello hemos de ponernos de acuerdo empresarios, trabajadores y administración pública. En consecuencia, les propongo, naturalmente, que el pacto por la competitividad se concrete para la firma del tercer Programa Económico, de forma que dé como resultado la implicación de todos los agentes sociales y se produzca el crecimiento de empleo que necesitamos.

Con respecto a los servicios públicos, la Generalitat Valenciana debe garantizar el mantenimiento de su nivel de cantidad y calidad, y especialmente debe hacerlo en un contexto de crisis. Hasta ahora la política de la Generalitat ha consistido en extenderlos y acercarlos a todos los ciudadanos. Hoy tenemos una cobertura mayor incluso que algunas de las sociedades más ricas que la nuestra. Nuestro esfuerzo ha de centrarse ahora en garantizar a los ciudadanos la cobertura previendo las fluctuaciones que genera la crisis económica y, a más largo plazo, también los cambios demográficos.

Por otra parte, debemos aplicar una política de gestión juiciosa que limite los costes y mejore la calidad del servicio, combinando, cuando sea necesario, una competencia estimulante de iniciativas externas y la libre elección de los ciudadanos.

La Comunidad Valenciana ha sido la primera en implantar la universalización de la asistencia sanitaria y acercarla a los usuarios. Esto ha permitido ampliar las especialidades sanitarias y la prevención para las mujeres y niños, grupos donde la demanda era más notable. Los mayores tienen cercanos los centros de rehabilitación y no debe quedar ninguna duda en cuanto a la asistencia médica y farmacéutica porque, desde el punto de vista del gobierno, deben quedar aseguradas.

Hemos de consolidar el nuevo modelo de atención primaria y terminar de implantarlo en toda la comunidad. Los ciudadanos se benefician ya de la reducción del tiempo de espera que proporciona el sistema de cita previa.

Falta hoy completar la red de centros de salud en algunas ciudades, pero vamos a centrarnos en mejorar y obtener el mayor rendimiento posible de los recursos que ya tenemos. Creemos importante modernizar los consultorios de 350 pequeños municipios para que presten un servicio en condiciones más dignas de calidad. Ahora es también el momento de abordar el compromiso de ofertar la libre elección de médico y de centros por parte de los usuarios.

Una de las preocupaciones sociales más sentidas por la Generalitat es, sin duda, el problema de la droga. La Generalitat está trabajando especialmente en los campos de la prevención y la rehabilitación, para lo cual hemos creado una unidad central de gestión encargada de coordinar las competencias dispersas entre distintas dependencias de la administración, ya que en este campo sigue siendo fundamental la interdisciplinariedad, la información y la acción conjunta sobre todo.

En colaboración con instituciones privadas de carácter no lucrativo, estamos llevando a cabo una labor de formación y de información.

Los servicios sociales se han expandido y consolidado en los municipios de la comunidad. En este terreno la colaboración de los ayuntamientos ha sido y es inestimable y totalmente necesaria. Como administración más cercana a los ciudadanos, los ayuntamientos deben estar en condiciones de prestar los mejores servicios, y nosotros queremos ampliarlos, y para ello será necesario continuar hablando y estableciendo acuerdos.

Hasta ahora el trabajo con los ayuntamientos, en general, ha funcionado muy bien en terrenos como la cultura, el deporte, la juventud y los servicios, y debe ampliarse a todos aquellos temas en los que el usuario se relacione con la administración. Algo tan importante como la renovación urbana de centros históricos —la realizada ya en Alcoy o las previstas en Valencia y Alicante— no es posible sin el trabajo conjunto y la colaboración entre las administraciones autonómica y local, del mismo modo que la circulación de la cultura necesita de la mutua colaboración para llegar a todas partes.

Y cuando hablamos de cultura nos referimos a algo más que a una serie de contenedores culturales. Nos referimos a actitudes, a mentalidades y a una sensibilidad acorde con el tiempo en que vivimos. La cultura es un aspecto fundamental de la calidad de vida de los valencianos, y en este sentido debemos preguntarnos qué clase de cultura desean y necesitan, porque estamos, sin ninguna duda, trabajando para ellos. Los valencianos desean la recuperación, la rehabilitación y el uso de los bienes culturales históricos, es decir, nuestro patrimonio artístico y nuestra lengua, que es un elemento de comprensión dentro del seno de nuestra sociedad, y no de separación.

Pero es también modernización, especialmente para los jóvenes que desean conocer otros espacios, aprender otras lenguas y desarrollar una cultura ampliamente europea. Desean, además, que sea una forma de disfrutar del tiempo libre, y en este sentido hay una clara preferencia por algunos productos culturales como la lectura, los espectáculos o el deporte. El papel de la Generalitat en este sentido consiste en proporcionar los medios para que su disfrute sea posible, facilitando el acceso a los bienes culturales y extendiendo las redes por las que circulan por toda nuestra comunidad.

La sociedad valenciana es muy permeable a la cultura internacional, tanto en el sentido de recibirla como de realizar interesantes aportaciones. Esto sirve a su vez de elemento dinamizador cuando se mantiene dentro de unos límites de alta calidad y de exigencia. Creo que deberíamos de seguir apoyando estas iniciativas.

Estamos recuperando el patrimonio para reencontrarnos con nuestra identidad como pueblo y, a la vez, dotarnos de nuevos espacios culturales. En este sentido, la recuperación del teatro

romano de Sagunto, realizada con criterios históricos y arqueológicos, servirá para un uso colectivo importante. La Generalitat está trabajando también en la puesta en marcha de la Biblioteca Valenciana como el Centro Documental y Bibliográfico de nuestra comunidad. Estamos dotando a nuestros museos de las condiciones adecuadas, conforme a un modelo de industria cultural, y no sólo nos referimos a acciones incuestionadas, como el IVAM, sino también a los nuevos proyectos como la ampliación del Museo de San Pío V o, en otro contexto ya, el Museo del Juguete o las futuras actuaciones como el Museo de la Cerámica en Onda o el de la Naranja en Burriana.

Preside nuestras acciones en materia de promoción cultural un criterio de participación y de territorialización, a través de los circuitos de teatro, cine y música, y estamos abiertos, por supuesto, a experiencias nuevas de colaboración.

Defendemos el compromiso institucional del apoyo a las formas creativas y de producción artística como parte solidaria del bienestar social, pero entendemos que es necesario, y así lo proponemos, un planteamiento o proyecto global de actividades consorciadas que, aprovechando las ventajas de gestión de nuestros institutos culturales y de las sociedades mercantiles, permitan sostener grandes infraestructuras como el teatro principal o los auditorios de Alicante y Castellón, entre otros.

Los jóvenes valencianos de hoy son la primera generación que vivirá la Europa Unida, y cada año la Generalitat promueve todo tipo de visitas e intercambios culturales con otros jóvenes europeos. La participación de cerca de 10.000 jóvenes en distintos programas en los diversos países europeos materializa ya nuestro compromiso con la juventud valenciana.

La riqueza lingüística de nuestra comunidad nos debe reafirmar en nuestra identidad. La mayor parte de los valencianos no sólo quieren la recuperación de nuestra lengua, sino que se sienten esperanzados por el incremento de su uso y aprendizaje a partir de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià. En este proceso hemos contado con el concurso mayoritario de la sociedad valenciana, desde los ayuntamientos a las asociaciones culturales o lúdicas o a los miles de valencianos que han accedido a unos conocimientos amplios de nuestra lengua.

El deporte es, sin duda, una de las actividades de tiempo libre más saludables y deseadas por nuestra juventud. Por eso hemos desarrollado un plan de construcción de infraestructuras y de promoción, que ha renovado totalmente las instalaciones y lo ha hecho accesible para la práctica totalidad de los jóvenes valencianos. Todo ello ha motivado la presentación a estas Cortes de la Llei de l'Esport, marco que conjugará los diferentes campos de competencias institucionales y clarificará esta actividad en nuestra comunidad.

También debe de preocuparnos la vivienda, ya que mucha gente tiene, sigue teniendo dificultades para conseguirla. La Generalitat Valenciana sigue desarrollando el Plan de Vivienda 92-95, cuya primera anualidad se ha llevado a cabo de una forma positiva, cubriendo los objetivos previstos e incluso superándolos. Se han calificado como viviendas de protección oficial el 170% de las previstas, lo que demuestra la necesidad y aceptación de este tipo de programa en la Comunidad Valenciana y la razón de la Generalitat para la defensa de nuestra postura ante el gobierno de España.

Desde la Comunidad Valenciana también estamos promocionando la adquisición de suelo para viviendas de protección oficial de régimen especial, con el fin de cubrir la demanda de familias con niveles más bajos de renta. Este programa está permitiendo el acceso a viviendas dignas a ciudadanos que difícilmente hubieran podido acceder a ella por los cauces del mercado.

Al principio de la legislatura presentamos al pueblo valenciano una nueva concepción, según la cual considerábamos el medio ambiente como algo integral. Por eso se creó un órgano

que pudiera dar una visión totalizadora. Y durante este tiempo se han ido cumpliendo los objetivos planteados de una manera razonablemente positiva. Los programas diseñados en relación con la calidad de los recursos hídricos siguen el curso previsto. Hemos presentado a las Cortes un proyecto de ley Forestal y, cuando esté aprobado, procederemos a realizar el inventario forestal para poder disponer de los instrumentos necesarios que permitan mejorar la gestión de los montes durante los próximos años. Aunque se han incrementado los recursos en la lucha contra el fuego, hemos sufrido algunos incendios graves por su extensión y su cercanía a grandes ciudades, pero debemos seguir insistiendo.

Pero el medio ambiente no es sólo —lo cual sería ya suficiente— un aspecto de la calidad de vida o una garantía de supervivencia a largo plazo. Para nosotros es también un recurso que nos proporciona empleo y riqueza. Muchos ciudadanos, especialmente los más jóvenes y los grupos sociales más dinámicos, tienen una fuerte sensibilidad hacia el medio ambiente. Compartimos también nosotros plenamente esa preocupación. Debemos pensar para ello en nuevos productos, nuevas actuaciones y, probablemente, nuevas actividades. Creo que esto abre un campo de posibilidades para el crecimiento en nuestra industria que hemos de aprovechar. Nuestras industrias están en condiciones de colaborar, creando a la vez empleo y riqueza, ofertando a la sociedad productos y servicios de preservación del medio ambiente.

Nuestro otro eje de actuación, que naturalmente se une a la garantía de los ciudadanos desde la Generalitat de cumplimiento de los servicios públicos, es, naturalmente, la política de promoción económica. La política anticíclica, que estamos pretendiendo llevar adelante, propone mejorar la competitividad de las empresas mediante la construcción de infraestructuras y la formación de las personas, y facilitando, naturalmente, ciertos servicios especialmente dotados de tecnología.

Al mismo tiempo, mediante esta política sustentamos una actividad económica importante, ya que la inversión pública supone alrededor del 27% de la licitación de obras para el sector de la construcción y tiene, por tanto, efectos muy directos, además de los indirectos, sobre el empleo. Si nos proponemos mejorar la competitividad y crear empleo, debemos mantenernos firmes en nuestro objetivo presupuestario de control del gasto corriente, reducción del endeudamiento y estímulo de la inversión productiva.

Con la mejora de las comunicaciones estamos consiguiendo ordenar nuestro territorio, ofrecer nuevas posibilidades de desarrollo a las comarcas y avanzar en la accesibilidad de nuestra comunidad con Europa y el centro de España.

El desarrollo de mejores comunicaciones ha sido una prioridad fundamental de mi gobierno, porque favorece la ubicación de las empresas, la mejora de la competitividad y, en definitiva, la creación de empleo. Pero también reducen los costos del sistema y, naturalmente y muy importante, acercan los centros de población entre sí y facilitan los intercambios territoriales.

Desde el programa de inversión hemos trabajado sustancialmente en ambas líneas de actuación: accesibilidad exterior y articulación territorial interior. En materia de carreteras de responsabilidad estatal en estos momentos está definitivamente encauzada la solución de los principales ejes de comunicación que presentaban deficiencias más graves: la autovía Almansa-Valencia, que tiene ya sus tramos licitados, y la autovía a Madrid, sobre la que existe el compromiso del Estado de conclusión del tramo central (Caudete-Honrubia) en 1995, atendiendo la propuesta más conveniente a las necesidades de los principales flujos de tráfico.

Respecto a la comunicación por ferrocarril, también hemos visto recogidas nuestras propuestas en las decisiones del Estado.

El Plan de Transporte Ferroviario y las últimas decisiones del ministerio dan prioridad a la comunicación por el eje mediterráneo y consolidan la posición estratégica de la Comunidad Valenciana. Es éste, a mi entender, un tema resuelto desde un punto de vista político y de toma de decisiones, y en un plazo no lejano vamos a contar con una comunicación ferroviaria de alta velocidad tanto con Madrid, por el itinerario más corto, como con Barcelona y el resto de Europa, para Alicante, Castellón y Valencia.

En materia de infraestructura de comunicaciones de nuestra más directa responsabilidad, hemos avanzado sustancialmente en la articulación de nuestro territorio, tanto en el eje norte-sur como en las comunicaciones entre el interior y el litoral. Se están abordando los accesos a las grandes ciudades: Valencia, Castellón, Alicante, Elche, Alcoy y Gandía.

La inauguración del túnel de la Ollería va a facilitar, está ya facilitando, que la Comunidad Valenciana cuente por fin con el paso de Valencia a Alicante por Alcoy, y esto es muy importante porque pone en comunicación las comarcas tradicionalmente más industriales de nuestra comunidad, y es un ejemplo de lo que estoy diciendo: que las comunicaciones son un elemento estratégico para la competitividad de las empresas.

En el área metropolitana de Valencia debemos terminar de resolver los problemas de accesibilidad externa y de tráfico interior —el cierre del *by-pass*, el tramo Quart-Feria del distribuidor norte, la autovía de Lliria o el inicio de la autovía de Torrent—. En el 92 se inició la primera fase de ampliación del metro de Valencia, con una inversión ya en ejecución de 40.000 millones de pesetas.

Este año, dos antes de lo previsto, hemos de acordar el Segundo Plan de Carreteras. Al final de la legislatura el 80% de nuestra red de carreteras estará renovado o será nuevo. Hemos ya de pensar en nuevos objetivos.

Las infraestructuras hidráulicas, que comprenden el suministro y la depuración de las aguas, son un problema crucial para nosotros. Pero en este terreno, como en el de las comunicaciones, la comunidad necesita inversiones de otras administraciones y conviene, por tanto, tener muy claros los criterios políticos de diseño y gestión para armonizar las inversiones del Estado con las propias.

Esta comunidad necesita agua. Y en este punto interesa que siga dando una imagen de unidad y que, tal como se decidió en estas Cortes, los partidos nos mantengamos juntos en este objetivo. Nuestras necesidades ahora consisten no tanto en incrementar las infraestructuras de embalses como en la aportación de recursos procedentes de cuencas excedentarias. Por eso, la sociedad valenciana debe sentirse satisfecha y nosotros respaldar el Plan Hidrológico Nacional, ya que recoge nuestras necesidades. El hecho de que en el Plan se contemple el trasvase de aguas del Ebro, la regulación de los aportes en el trasvase Tajo-Segura, la transferencia de recursos desde el Júcar al Vinalopó, y las aportaciones externas a las cuencas del Júcar y el Segura, permiten afirmar que se va a poder resolver el estrangulamiento más importante que tenía el crecimiento de la economía valenciana en el umbral del siglo XXI.

En materia de encauzamientos y defensa de poblaciones frente a avenidas, las actuaciones han sido ya intensas. Durante este año concluirán las obras de encauzamiento del Segura, y marchan al ritmo programado los embalses del Júcar, ya sea Tous, Escalona o Bellús.

Uno de los aspectos clave es el saneamiento y la depuración de las aguas. En el 92 se aprobó la ley de Saneamiento y Depuración y se creó la entidad pública correspondiente. Y próximamente se presentará en esta Cámara el Plan Director. Debemos seguir manteniendo el compromiso del programa de gobierno de alcanzar un 90% de población con vertidos depu-

rados en el 95. En estos momentos hemos alcanzado ya en torno al 60%.

El principal recurso para salir de la crisis son los hombres y las mujeres de la comunidad. Por lo tanto, es prioritario formarlos adecuadamente. En un mercado abierto, nuestro capital líquido, nuestros ahorros, difícilmente podremos convertirlos en empresas y en puestos de trabajo si no tenemos la preparación necesaria para ello.

Hemos avanzado mucho en cuanto a educación, pero nuestro sistema educativo no está proporcionando todavía una formación profesional para la competitividad, es decir, para la creación de nuevos productos, aplicar innovaciones al sistema productivo e incrementar la calidad. La mejor tecnología es sin duda la formación, y el mejor bagaje para un trabajador, para un empresario, para un profesional, consiste en dominar su actividad y sacar de ella el mayor rendimiento posible.

Si no solucionamos esta carencia, cada vez será más difícil incorporar a un mundo que cambia y avanza sin detenerse. Por eso, proponemos, nos proponemos poner en marcha la reforma de la Formación Profesional, que en adelante va a constituir una prioridad absoluta del gobierno. Para ello necesitamos de toda la sociedad, especialmente de las empresas. Esperamos que participen en el diseño de los estudios y en la ubicación de los centros. Pero lo esencial es que faciliten los puestos de trabajo donde alumnos y profesores puedan realizar parte de su preparación. Esto significa un esfuerzo para ellas, pero también un beneficio, y una aportación notable a nuestro plan de creación de empleo.

Hemos conseguido finalmente las competencias del INEM en materia de formación ocupacional, área a la que damos mucha importancia por ser la más cercana a las necesidades inmediatas de las empresas. Esta competencia nos permite diseñar los tipos de formación más adecuados en cada caso a las actuales situaciones de empleo. Por eso es fundamental la colaboración de los agentes sociales, singularmente de las empresas y la Administración. Para el seguimiento de las necesidades de formación, sectores y ubicación, contamos ya con observatorios de información permanente sobre la situación de la oferta y la demanda profesional en el mercado laboral.

La reforma de la Formación Profesional se va a plantear de manera inmediata a la sociedad valenciana tras el acuerdo con empresas y sindicatos para su aplicación. Exige del gobierno dar prioridad a las inversiones en materia educativa dirigidas a este plan. Nos proponemos coordinar todos los tipos de enseñanza profesional, tanto la reglada como la ocupacional.

En el terreno de la educación, debemos hacer un esfuerzo para cumplir los objetivos de la LOGSE. Tenemos mucho interés en estimular la participación de los padres y las empresas en la gestión de los centros. Necesitamos mantener el ritmo de inversión y de crecimiento del gasto en nuestras universidades, dando prioridades según la eficiencia ante la sociedad, que es en definitiva quien las crea y las mantiene.

Fundamentalmente son las empresas las que deben crear empleo, por lo que deberíamos acordar un instrumento para facilitar a los empresarios las inversiones. Como saben sus señorías, la Generalitat lleva ya varios años realizando una política industrial de fomento para que las empresas mejoren la competitividad, se renueven tecnológicamente y accedan en mejores condiciones a los mercados internacionales. Los instrumentos de los que nos estamos sirviendo son el Plan Tecnológico y los institutos tecnológicos, ya conocidos por los empresarios valencianos.

En la actualidad, la pequeña y mediana empresa valenciana se enfrenta a problemas nuevos por el encarecimiento del precio del dinero y sobre todo a un difícil acceso al mismo, hecho que ocurre en menor medida en la gran empresa, que accede con

mayor facilidad al mercado de capitales y a la financiación internacional. En este contexto, el acceso a la financiación por parte de las empresas es una prioridad fundamental a la que podemos hacer frente, sobre todo en el caso de las nuevas empresas e iniciativas innovadoras, las más necesitadas de ello, a través de la Sociedad de Capital Riesgo o del Instituto Valenciano de Finanzas. La Generalitat Valenciana está en estos momentos negociando instrumentos y va a ofertar el asesoramiento necesario para que las pequeñas y medianas industrias dispongan de créditos adecuados para la inversión y la exportación. Daremos a este tipo de inversiones la máxima eficacia si somos capaces de negociar a tres bandas los objetivos de esta renovación, incluso si analizamos conjuntamente los instrumentos para conseguirlo.

Desde la Administración estamos dispuestos a poner todos los medios, las infraestructuras, a trabajar para atraer inversiones exteriores, pero hemos de pedir también a los empresarios que inviertan y a los trabajadores que negocien en base a las situaciones reales y objetivas de las empresas. En este contexto también, la iniciativa empresarial conocida como el triángulo Alicante-Elche-Santa Pola, que tuvo un apoyo inmediato de las administraciones públicas valencianas, ha sido capaz de unir a empresarios y promover colaboración entre instituciones para crear las infraestructuras y el entorno económico de inversión que la creación de empleo precisan. Este proyecto necesita ahora también la inversión de los empresarios y debemos y seguiremos hablando sobre ello.

El turismo representa una fuente importante de la renta de la comunidad, y nos interesa a todos que no pierda competitividad, sino que dé todos los pasos posibles en el incremento de la calidad. Vamos a continuar con la promoción turística. Para ello hay que ir a objetivos de calidad de la infraestructura. Necesitamos modernizar los hoteles, lo que en muchos casos implica la reconversión de algunos de ellos. Hemos de promover la Comunidad Valenciana como un lugar saludable para vivir, al tiempo que mantenemos la línea de turismo interior, concebida dentro de proyectos de desarrollo integral para estas zonas.

El mundo rural valenciano está viviendo en estos momentos una situación complicada y viendo cómo disminuyen poco a poco los desequilibrios territoriales clásicos de litoral e interior con la mejora de las comunicaciones y los servicios. Pero no es aún suficiente para dinamizar la economía de estos espacios, que ha de dar pasos de gigante a la búsqueda de unos mayores niveles de desarrollo económico. No existe una agricultura sin problemas. Nuestra tradición agraria es intervenir en mercados abiertos con productos de calidad. Pero hay que seguir modernizando el sector y reducir los costes productivos. El apoyo que la Generalitat ha prestado al cooperativismo ha supuesto que el sector haya avanzado rápidamente en la concentración de la oferta o en el sistema de crédito para la inversión. Los hechos han demostrado que, después de habernos integrado en Europa, necesitamos mayor calidad y profesionalidad.

El reto ahora es conseguir la competitividad de las explotaciones agrarias, lo que exige sin ninguna duda su modernización. Esperamos que las mesas de concertación establecidas lleguen a acuerdos lo antes posible. La Administración seguirá trabajando para que la actividad agraria sea viable, ofertando la formación profesional más adecuada. Vamos a seguir apoyando el asociacionismo agrario y colaborando con agricultores y ayuntamientos en la mejora de las infraestructuras agrarias. Pero no hay que ser derrotistas en esta materia. Hay que tener clara conciencia del apoyo del gobierno de la Generalitat Valenciana a la competitividad de nuestra agricultura y seguir insistiendo en que nuestro cultivo tradicional, la naranja, tiene y debe seguir teniendo el apoyo y la posibilidad de seguir compitiendo en Europa.

Hace ya muchos años que éste es una de las fuentes de ingresos fundamentales de nuestros agricultores, y deben seguir te-

niendo la seguridad de que explotadas adecuadamente van a seguir siendo rentables. De hecho, nuestra agricultura es fundamental para nuestras necesidades de futuro. Y nosotros, desde el gobierno valenciano, les vamos a seguir respaldando con todas nuestras posibilidades.

Pero nuestras necesidades no se agotan en los temas que nosotros mismos podemos abordar. La Comunidad Valenciana está situada en el eje mediterráneo, que es un espacio económico y cultural que juega y está llamado a jugar un papel clave en el sur de Europa. Por lo que se refiere a España, puede y debe convertirse en motor de desarrollo económico. En este contexto, para que este objetivo pueda cumplirse en toda su extensión, necesitamos que se solucionen los problemas de las grandes infraestructuras, porque son totalmente necesarias para el desarrollo de esta comunidad.

El pueblo valenciano ha demostrado históricamente su capacidad de iniciativa y de innovación, y por lo tanto estamos en condiciones, sin ningún tipo de victimismo, de ser el motor de un desarrollo para toda España que sea creativo, dinámico y solidario. No estamos dispuestos a renunciar a las infraestructuras que necesita nuestra comunidad para jugar este papel, que es el que le corresponde, ni siquiera que en este momento se establezcan nuevas prioridades que tengan como consecuencia nuevos aplazamientos. En esta tarea hemos hecho y haremos valer nuestro peso político y económico, y llamamos a ella a todas las fuerzas políticas y sobre todo a la sociedad de esta comunidad.

En este programa de trabajo que propongo creo que hay un programa que da prioridad claramente a la creación de empleo, el ahorro y la inversión productiva, y a la vez garantiza al conjunto de los ciudadanos un nivel adecuado de servicios públicos. Es un programa para el empleo y la solidaridad.

Estamos en un momento de recesión. En parte es un reflejo de la situación internacional, pero tenemos nosotros también unos problemas propios. Estos consisten en la pérdida de competitividad de las empresas y en la baja tasa de ahorro interior para la tasa de inversión que necesitamos. Para superarlos, las administraciones hemos de reducir el déficit público e invertir, los trabajadores deben de reducir sus expectativas salariales y las empresas deben de invertir en mejorar su tecnología y aumentar el empleo.

Para ello necesitamos crear un ambiente de opinión colectiva. Opinión en favor de alcanzar acuerdos por el futuro de las empresas, por aumentar el empleo a cambio de mantener los salarios, por la formación de todos y por la inversión.

La Generalitat propone a esta Cámara un acuerdo de actuación en esta línea, que abarcaría la política de servicios públicos, o el medio ambiente, que debería ser con toda claridad y rotundidad garantizado. Y en este sentido se define la Generalitat. Las inversiones de la Generalitat en infraestructuras, y por lo tanto los contenidos básicos del Tercer Programa Económico, el Plan de Formación Profesional, la Política de Investigación y Desarrollo y la de promoción empresarial, el fomento del empleo y el plan de modernización de la agricultura.

Propongo, pues, un acuerdo por el empleo, pero también por la solidaridad y por la competitividad. Un acuerdo que garantice a todos que los logros conseguidos hasta ahora son irreversibles y que trabajamos juntos para mejorar la situación, con el objetivo prioritario del empleo. Este debería ser, en mi opinión, el resultado de este debate que como presidente he querido proponer a esta Cámara, que es tanto como proponerlo a los legítimos representantes de todo el pueblo valenciano.

Y no quisiera terminar sin hacer dos referencias expresas. A los afectados por el síndrome Ardystil, comprometiendo todo mi apoyo y el de la Generalitat en solventar en lo posible su situación de ansiedad, y repetirles una vez más que, mientras este presidente continúe siéndolo de la Generalitat, tendrán todo el

apoyo que sea necesario para salir de esa situación de ansiedad en la que ahora mismo están metidos. Y a los afectados por el caso de Tous, que cuentan con todo el interés de este gobierno, y por lo tanto con todas sus fuerzas para una pronta resolución de sus legítimas, en mi opinión, reivindicaciones actuales.

Nada más y muchas gracias.

El señor president:

Se suspende la sesión, que continuará dentro de media hora.

(Se suspén la sessió a les 11 hores i 25 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 12 hores.)

El señor president:

Señorías, se suspende la sesión durante una hora.

(Se suspén la sessió a les 12 hores i 3 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 12 hores i 30 minuts.)

El señor president:

Il.lustres senyors diputats, continua la sessió.

Té la paraula, en representació del Grup Parlamentari Popular, el senyor Agramunt.

El señor Agramunt Font de Mora:

Muchas gracias.

Señor presidente. Señoras y señores diputados.

Mientras escuchábamos la intervención del señor presidente esta mañana, nos venía a la memoria aquella Constitución de 1812, la Constitución de Cádiz, que recogía como objetivo la felicidad de la nación y el bienestar de los individuos, a los que exigía ser «justos y benéficos». Parece que esa misma ingenuidad es la que ha querido trasladarse esta mañana a la Cámara, pero, seguramente, sin aquella buena intención.

Para nosotros gobernar es gestionar y planificar, ver y prever, gastar y ahorrar. Y el buen gobierno requiere un empuje, una medida de táctica y otra de estrategia.

Esta mañana el resumen de su intervención ha sido pedir un pacto a todos los grupos parlamentarios. Señor Lerma, lo vemos bajo de tono cuando pide por primera vez tanta árnica a todo el mundo. Nosotros nos sentimos incapaces de aceptar o rechazar un pacto que no ha concretado; y que más parece una cortina de humo tendente a disimular la política de su gobierno —que por primera vez, por cierto, asume usted en términos de autocrítica— que a una verdadera vocación de consenso. No obstante, concrete usted el posible pacto en las propuestas de resolución y en ese momento nos pronunciaremos al respecto. De entrada ya le digo que gran parte de sus propuestas han sido ofrecidas reiteradamente por nuestro grupo parlamentario, y ustedes también reiteradamente las han venido rechazando. Pero de momento sigamos analizando la realidad de la Comunidad Valenciana.

Cuando un gobierno no es capaz de resolver el presente, ni de programar el futuro, sólo se limita a mandar. Y el mando por el mando suele acabar enviando lo sustancial al almacén de lo inútil. Sustancial era celebrar el debate de política general previo al de presupuestos generales, de modo que sus propuestas de resolución pudieran haber vinculado inmediatamente al Consell a los presupuestos. Se tuvo miedo.

Sustancial es ver al presidente del gabinete frecuentemente en el Parlamento, frecuentemente, respondiendo ante los representantes de la soberanía popular. Se tiene miedo. Sustancial es cumplir los compromisos adquiridos y mejorar la calidad de vida de los ciudadanos. Y en esto se está cansado.

No queremos sacar conclusiones apresuradas, sólo afirmar que, cuando la gestión de un gobierno se traduce en crisis económica y en despilfarro, carece de estrategia de futuro, se pierden todas las oportunidades y el papel de la oposición se ejerce, desde luego, desde una gran responsabilidad democrática y con

una enorme ilusión por el cambio. Por ello, aunque en esta intervención se repase, como corresponde, el hoy y el mañana de la comunidad, casi nos vemos en la necesidad de afirmar, con carácter de prólogo, que este cansino presente es ya el ayer, que el hoy empieza mañana: el próximo día de elecciones autonómicas en que le libremos, señor Lerma, de una vez por todas, de esas comparecencias ante las Cortes que tanto le cuestan.

Como lamentamos la gran ocasión perdida que ha sido —ninguna referencia en su discurso— la celebración del décimo aniversario de nuestro Estatuto de Autonomía. Con la efemérides ha pasado una buena oportunidad para exponer abiertamente la vocación de futuro del pueblo valenciano.

Sólo diez años después es imposible de hecho, aunque el Consell publicite lo contrario, que aquella quimera que fue la reinstauración de las capacidades perdidas en el campo de Almansa, se haya cumplido en su totalidad. Parecería, de la actitud del Consell, que administrar en orden lo que competencialmente nos corresponde fuera el cometido único de la actual Generalitat. Parecería, de la actitud del Consell, que con tener Generalitat nos diéramos por suficientemente reparados. Parecería, de la actitud del Consell, que nos bastara con autoadministrarnos, que no necesitásemos prosperar.

En efecto, este planteamiento cojo y chato es el que se desprende de la campaña institucional con la que nuestro ejecutivo autónomo ha celebrado el décimo aniversario del Estatuto, dando a entender que todo está hecho, que nuestras más razonables pretensiones han sido consumadas. En acertada expresión de uno de los miembros de nuestro grupo parlamentario, vale para la presidencia del Consell la siguiente leyenda conformista: «en deu anys d'Estatut, hem fet el que hem pogut».

En nuestra opinión, y como confirma la práctica política cotidiana en el presente encaje estatutario, hay espacio y resortes suficientes para algo más que para el mero pasar diario. Aspiramos a que la acción conjunta de los principios de cooperación, subsidiariedad, participación y corresponsabilidad fiscal, nos conduzcan a la máxima racionalidad en nuestra propia administración y a la eficacia máxima en nuestro propio gobierno. Protestamos por la declinante viabilidad en la que puede sumergirse la Comunidad Valenciana, merced a la falta de ambición, vitalidad, imaginación y cierta astucia de un Consell adormecido sobre la anemia cotidiana.

Nunca renegaremos, nunca, de la normalidad institucional, renegamos de que la frustración se disfrace de normalidad institucional. Una buena celebración de este décimo aniversario del Estatuto hubiera sido completar, por lo menos, el proceso estatuyente. Por ejemplo, haber votado la proposición de ley de Iniciativa Legislativa Popular, presentada por nuestro grupo, tan parecida a la que ahora presenta el Gobierno, que cuesta entender porqué aquella no fue tramitada. Por ejemplo, haber traído a la Cámara el prometido proyecto de ley de Colegios Profesionales, puesto que el de nuestro grupo no se admitió dado que el Consell disponía, supuestamente y hacia más de un año, de un proyecto terminado. A ver si lo vemos. Por ejemplo, haber elegido el Síndico de Agravios, defensor del pueblo, deuda triste que esta Cámara tiene contraída con la sociedad civil valenciana, cuyo nombramiento está hoy bloqueado, para vergüenza del Parlamento, por instrucciones del propio Consell, y para cuya elección reiteramos, una vez más, la voluntad negociadora de nuestro grupo sin ningún tipo de condición previa, emplazando en este empeño a toda la Cámara. Por ejemplo, haber abierto formalmente el cauce de recepción de nuestro derecho civil histórico, que pueda permitimos formalizar nuestro ordenamiento jurídico privado y vertebrar nuestra sociedad. O por ejemplo haber dado la trascendencia institucional necesaria y que merece a nuestro siglo de oro, por cuyo quinto centenario estamos transitando en silencio y de puntillas.

En fin, celebrar los primeros 10 años de autogobierno debía haber sido personalizar el futuro valenciano y no glosar un pasado reciente que poco tiene que celebrar.

En el mismo tono, a esta Cámara se le ha explicado hoy de nuevo, anodinamente y como con desgana, igual que suele hacerse sesión a sesión, por qué des gobierna el Consell, cuándo le sorprendió la crisis económica, cuál de los senderos que se bifurcan bajo sus botas nos aleja un poco más de Europa, cómo ha transcurrido el último año merced a las distintas loterías del destino, qué perspectivas inmediatas se adivinan en nuestro futuro. Pero ni una palabra de estrategia, ni una pizca de reivindicación real. A lo más una mueca de reivindicación formal. Sin esperanzas, sin ilusiones.

Tendremos que concluir con tristeza que la tónica gris del gobierno —de la que el señor Lerma ha hecho característica— no se ha borrado del horizonte valenciano como aparentaban demostrar las últimas subidas de tono periodístico del mismo señor Lerma y sus consellers a propósito del tren de alta velocidad. Verdad digo si confieso que nuestro grupo asistía asombrado a tan burda comedia.

Durante los últimos años la Comunidad Valenciana ha sido perdedora silenciosa en cuantas mejoras técnicas fueron proyectadas por el ejecutivo central. Sistemáticamente vinimos calificando esta falta de peso exterior de la comunidad como sucursalismo o disciplinario sometimiento.

Pero de pronto, para asombroso de propios y extraños, en razón de los nuevos trazados del tren de alta velocidad, el portavoz del Consell se lió la manta a la cabeza y achacó a la debilidad provinciana del ministro de infraestructuras la exclusión valenciana de la alta velocidad europea. Es más, el propio señor Lerma, a remolque del Partido Popular, y especialmente de la alcaldesa de Valencia, en un gesto al que no nos tiene acostumbrados, rechazó públicamente y con energía la oferta compensatoria del mismo ministro de Lérida y apostó fuertemente por el corredor mediterráneo de alta velocidad. Ese día nos sentimos sorprendidos. Era tarde para empezar, esto es sabido, pero también es sabido que nunca es tarde si la dicha es buena. Pero, para nuestro mal, fue muy breve.

La sospecha de que aquellos alardes eran poco más que otro «viva Cartagena» ha venido cobrando forma, se ha confirmado y el sentimiento resultante es que la proximidad de la convocatoria electoral, con todas sus incógnitas abiertas, era lo único que movió y mueve al Consell a ejercer su mejor cara defensiva. El Consell, ocasionalmente, quiere pasar por agraviado, servirse de la discriminación inversora padecida, con su complicidad o su impotencia, para recuperarse de unas prospecciones de voto renqueantes, mientras la Comunidad Valenciana sigue perdiendo puestos en el contexto europeo.

El éxito conseguido, después de habernos explicado todas las posibilidades que hubieran podido ser, después de habernos confundido —como en un juego de manos— con la alta velocidad, la gran velocidad, la mucha velocidad, la velocidad alta, se reduce a que lo poco que el gobierno central tenía previsto invertir en transporte ferroviario para nuestra comunidad, eso ya no se invertirá, a cambio de la promesa del ministro Borrell de líneas de tren para el próximo siglo que, simplemente, circularán a cierta velocidad. En fin, señor Lerma, pura comedia.

Hace un mes el señor Lerma reconocía a los medios de comunicación que hay autonomías que gritan más o salen más en los medios informativos diciendo cosas. Nosotros —decía— somos más discretos. Por eso nosotros, señor Lerma, si algo hemos recibido, habrá sido discretamente, sin demasiada molestia para nadie.

Quizá por ello, señor Lerma, los damnificados de la rotura de la presa de Tous no han cobrado todavía las indemnizaciones, y han pasado más de 10 años y podrían pasar algunos más. No por

culpa de los tribunales como ahora parece que se trata de explicar, sino por negarse el gobierno socialista de la nación a asumir no sólo sus responsabilidades políticas como gobierno, sino sus responsabilidades partidarias de acuerdo con las promesas efectuadas en la campaña electoral de 1982. Anuncian ahora —¿cuántas veces lo han hecho ya?—, anuncian ahora que van a pagar. ¡Ojalá sea cierto! ¡Que sea cierto! Aunque pensemos que detrás de esa decisión pudiera haber una clara intención electoralista. Bienvenida sea si de verdad se hace.

Por cierto, que se haga antes de las próximas elecciones generales, que se haga antes de las próximas elecciones generales, no sea que continúe en el saco de las promesas incumplidas. Como nuestra red de infraestructuras y utilidades básicas acostumbrada a quedar eternamente aplazada en función de los intereses electorales del Partido Socialista. Ahí están las inversiones megalómanas del mágico 92, la selección del trazado de alta velocidad por Zaragoza, la permanente provisionalidad de la autovía nacional III, la falta de apoyo de cuantas candidaturas ha presentado la ciudad de Valencia como sede de alguna institución europea, la zozobra de la calificación internacional de los aeropuertos del Altet y de Manises, la amenaza a la autonomía del puerto de Valencia, la muerte por inanición del Programa Música-92 o el pago impropio de la circunvalación de Castellón. Pero, además, desde los días remotos de la reconversión de la planta siderúrgica de Sagunto, merced a la facilidad con que el Consell cede en la defensa de nuestro patrimonio, se ha recreado la leyenda de que los valencianos somos «más muelles» y, por ello, gentes que asumen el agravio «amb un somriure».

Por cierto, señor presidente, ¿qué ha sido del Proyecto-93 al que no ha hecho ninguna referencia y que nos costó buenos dineros?

Por eso, nos sentimos plenamente legitimados para afirmar, en nuestra calidad de oposición mayoritaria y alternativa única de gobierno, que el Consell no disponía de una estrategia de futuro para la Comunidad Valenciana y por eso estamos como estamos: incomunicados.

Disponer de esa estrategia habría supuesto no ceder un centímetro de terreno en la actualización de nuestras infraestructuras y la necesaria reforma de nuestras estructuras económicas. Hubiera supuesto haber aceptado en el anterior período de sesiones nuestra iniciativa de elaborar un «Plan Estratégico de la Comunidad Valenciana» que anticipara las necesidades de los núcleos de desarrollo urbano, industriales, de población, de ubicación de infraestructuras, para reclamar conjuntamente al gobierno central el justo pago a nuestros muchos años de llamada solidaridad, dicho sea de otra forma, ser un poco solidarios ahora con nosotros mismos por puro derecho redistributivo. Cambiar cansancio por ilusión, ése es, ése sería el histórico cambio valenciano.

En las fechas próximas hay, al menos, tres capítulos en cuya negociación vamos a volver a jugar en la misma un girón del día de mañana: infraestructuras, Plan Hidrológico Nacional y financiación de las Comunidades Autónomas.

En primer término, es obligado volver a hacer referencia al apartado de infraestructuras, ya que, mientras no se acometan definitivamente estas empresas, la Comunidad Valenciana continuará en el descenso sistemático de competitividad comparada y los valencianos mermados de notables garantías y posibilidades de futuro.

Es innegable la discriminación inversora que tradicionalmente vienen sufriendo nuestras tres provincias en beneficio de otras muchas del Estado. Esta discriminación se produce en la línea de negociación, más bien hasta ahora línea de sumisión, entre el gobierno central y el gobierno autonómico. Y, por tanto, uno de los dos, o los dos en su conjunto, son sus responsables. Es innegable, además, que esa situación no se ha alterado, pese los esfuerzos de disimulo del Consell. Porque disimular es cons-

truir la autovía hasta Caudete sin que se sepa cómo va a continuar desde Caudete, ni siquiera si va a continuar, aparentando —y hoy lo hemos visto— que el asunto de la autovía con Madrid —que nosotros queremos autopista— está rozando su solución definitiva. Disimular es trazar a nuestra costa la circunvalación de Castellón como si se hubiera conseguido una gran reivindicación estructural, cuando, si el ejecutivo nacional cumpliera con su justa obligación, esos fondos podrían haber ido destinados a la propia capital de la Plana haciendo el soterramiento de la vía férrea en su tramo largo, y no solamente en parte de su trayecto. Disimular, por fin, es iniciar una polémica fingida con el ministro de Infraestructuras sobre el paso del Tren de Alta Velocidad por nuestras tierras, para no llevar la polémica hasta sus últimas consecuencias, para acabar conformándose con menos de lo que teníamos.

Señor Lerma, recuerde el día que se lo anunciamos, con su Tren de Cierta Velocidad le va a ocurrir lo que le ocurrió con la variante de la nacional III por Cuenca que, después de anunciada en pomposa rueda de prensa, con el siempre presente ministro de Lérida, nada más volvió a saberse del asunto.

En otro orden, los diferentes Gobiernos regionales están preparando sus planes de desarrollo regional que presentarán al Gobierno central para que éste los negocie en Bruselas el próximo verano, y que van a ser el marco de aplicación de los fondos estructurales de la Comunidad Europea para el período 1994/1997. Ese nuevo plan debe ser conocido por la Cámara antes de que se plantee en Madrid para ofrecer la posibilidad a los grupos parlamentarios de su análisis y debate.

1993 es el primer presupuesto comunitario en el que existe dotación para un nuevo tipo de fondo que, por cierto, ha sido polémico, los Fondos de Cohesión. En este caso las ayudas a la cohesión se distribuyen a los Estados miembros y no a las regiones, por lo que hay que presionar y reivindicar políticamente en Madrid para que el gobierno central destine las máximas dotaciones posibles para las infraestructuras y medio ambiente de nuestra Comunidad.

En segundo lugar, es preciso citar el futuro Plan Hidrológico Nacional en el que, una vez más, estamos quedándonos un poquitín retrasados. Hace meses nuestro Grupo Parlamentario vino a proponer a esta Cámara un Pacto del Agua en el que hoy insistimos, conscientes de que la defensa del agua en la Comunidad Valenciana es la defensa de un tejido económico y social, de su tejido económico y social. Por cierto, parece que usted conoce bien el contenido del Plan Hidrológico. Nosotros todavía no, no lo ha entregado el Gobierno, y nos gustaría conocerlo. Parece evidente que ciertos privilegios no alcanzan a la oposición.

Es ya la hora de incluir, por tanto, entre las prioridades de gobierno, a la agricultura por ustedes abandonada, ya que en su opinión —decían— era un muy pequeño porcentaje del PIB y de la población ocupada. La agricultura, usted lo sabe, ha sido la gran olvidada en su gestión de Gobierno, ha sido en gran medida la víctima propiciatoria que se ofrecía al ejecutivo central para su sacrificio en los altares de Bruselas. La compensación por este esfuerzo no se ha visto por ninguna parte y las consecuencias de esas actitud son ya datos estadísticos.

Sólo en el último trimestre se han perdido 19.200 empleos agrarios, alcanzando este paro sectorial una tasa de crecimiento de más del 17 por ciento, con el agravante de que el paro agrario, debido a las deficiencias de la formación profesional ocupacional, es nutriente principal del paro de larga duración. Podría argumentarse de contrario, como hace la conselleria de Economía y Hacienda, que la pérdida de empleo en la agricultura se debe a la modernización del sector agrario y a un proceso de trasvase de efectivos hacia otros sectores, pero éste es un argumento difícil de sostener. ¿Qué modernización del sector agrario pue-

de estar produciéndose cuando el índice de matriculación de tractores, medida de las inversiones producidas en el campo, se ha reducido un 52 por ciento, un 52 por ciento respecto del año pasado en el que ya se redujo un 18 por ciento respecto del anterior? O ¿ante qué trasvase de efectivos hacia otros sectores nos encontramos cuando todos los sectores ven aumentar sus cifras de paro sin ser capaces de crear empleo?

La crisis de nuestra agricultura es estructural, no es coyuntural. Se hace urgente, por tanto, después de diez años de gobierno, que el Consell remita a la Cámara un «Plan de Competitividad para la Agricultura Valenciana» y que termine la desigualdad comercial a la que están sometidos nuestros productos en la Europa comunitaria.

Hablar del Plan Hidrológico en la Comunidad Valenciana es hablar del futuro de la Comunidad Valenciana, sin más. La escasez de agua no es nueva para nosotros. Nuestros campos han luchado históricamente con ríos de caudal mediterráneo y prolongados estiajes, y, pese a ello, nuestra agricultura floreció.

Los valencianos somos ejemplo del reparto de agua justo, equilibrado y acomodado a todos los derechos. Por ello, debemos dar un ejemplo correspondiente con esta virtud. Ofendería a nuestra tradición y sobre todo comprometería nuestro futuro, que estas Cortes fueran incapaces de suscribir un pacto del agua en defensa de la Comunidad Valenciana. Por eso, advirtiendo que el Plan Hidrológico Nacional es clave para el desarrollo futuro de nuestro pueblo, yo les digo: «senyories, parlen vostés».

El tercer horizonte lo soporta la negociación de la financiación de las Comunidades Autónomas. Mientras los más adelantados de los presidentes autonómicos están ya barajando sus pretensiones de financiación, el nuestro se limita a decir que no están maduras las ideas al respecto de Felipe González, como si necesitara esperar que González le diera la consigna segura, como si fuera antes socialista que valenciano.

Es una realidad aceptada sin discusión que no puede hablarse de auténtica autonomía política sin existir autonomía financiera. Por ello mismo, la discusión en torno a la financiación es la discusión en torno al autogobierno. Lo cierto es que la negociación del modelo está completamente abierta a día de hoy, que no hay nada nuevo desde el insuficiente acuerdo de 20 de enero de 1992. Por eso, le reclamamos una presencia activa en esa negociación para que, por cierto, señor Lerma, cuenta con todo nuestro apoyo.

Dicho esto, no seríamos consecuentes si lo que demandamos del Estado no estuviéramos dispuestos a reconocerlo desde la Generalitat a la Administración Local.

A la confusión y duplicidad en la prestación de servicios entre Generalitat y Corporaciones Locales, habría que añadir la falta de un sistema de financiación adecuada a la realidad actual y a las nuevas circunstancias.

Señorías, la deuda acumulada en la Comunidad Valenciana por sus diferentes administraciones ascendía a mediados del año 92 a 335.000 millones de pesetas, de los que más del 50 por ciento correspondían a las administraciones locales. Sin duda, la enorme discrecionalidad de la Administración autonómica en sus decisiones sobre la finalidad de sus transferencias financieras a los municipios, provoca incertidumbre, inseguridad presupuestaria y cierto clientelismo político que debe ser corregido en beneficio de los ciudadanos y del sistema democrático.

Ahora bien, los retos se afrontan desde posiciones firmes y el futuro se levanta desde el presente, no hay estrategia de futuro, pero tampoco hay táctica de presente.

En este sentido, las líneas básicas de actuación de la conselleria de Industria para conseguir una modernización y adecuación de la estructura productiva de nuestra Comunidad se han revelado como un gran fracaso, dado que el nivel de destruc-

ción de empleo está siendo superior a la media nacional, el número de desaparición de empresas bate todos los records conocidos y, lo que es más grave, el nivel de inversión empresarial está bajo mínimos, habiéndose reducidos a cifras que desde la crisis del petróleo no se conocían.

El panorama industrial de nuestra comunidad es hoy triste y cuanto menos incierto, a pesar de que el señor Lerma no quiera o no le guste reconocer que estamos en una profunda crisis de la industria valenciana.

A propósito, debe usted ir un poco más por Alicante o contar con asesores que le informen mejor. Los empresarios que con gran ilusión iniciaron el desarrollo del llamado triángulo entre las ciudades de Alicante, Elche y Santa Pola, y que propiciaron esa interesante idea, han tirado ya la toalla desde que usted se hizo cargo de la presidencia del patronato creado al efecto. ¡Qué error creer que una idea que no era de ustedes sería defendida por el hecho de ser una idea positiva!

Los instrumentos ideales para combatir la situación de desaceleración, —según ustedes—, y de crisis profunda —según nosotros—, son —según ustedes— el IMPIVA, los Institutos Tecnológicos, el Parque Tecnológico, las incubadoras de empresas, PROCOVA, etcétera, etcétera. De todos estos instrumentos no sabemos más que los miles de millones que cuestan al presupuesto y lo poco, por no decir nada, que resuelven. En una economía de mercado la demostración palpable de que se acierta en la oferta de un bien o un servicio es que éste es comprado por los agentes económicos. Si los instrumentos ofertados por la conselleria fueran los idóneos, en este momento, señorías, tendríamos un parque tecnológico lleno de empresas, un PROCOVA que hiciese algo más que viajes protocolarios, —por cierto, podría aprovechar esta ocasión el señor presidente para explicarnos por qué se ha cambiado al director—, una incubadora de empresas que ya hubiera gestado algo, también nos gustaría saber las razones de los cambios de directores en Alicante y en Valencia.

Pero el problema, en el fondo, no deja de ser conceptual. Desde el gobierno valenciano se empeñan en que la Generalitat extienda sus tentáculos a los sectores productivos, mientras, por ejemplo, sus compañeros, los socialistas franceses, paradigma del intervencionismo, hace tiempo que llegaron a la conclusión de que el Estado, y la administración autonómica es parte del Estado, sirve para redistribuir, pero no para producir.

Y, cuando el Estado se mete a productor o a ofertador de bienes y servicios, sólo lo hace aceptablemente si está en situación de monopolio, pero incluso en este caso es seguro más económico si la gestión la realiza el sector privado.

El glorioso entramado empresarial público de la Generalitat hasta el momento sólo nos da sofocos y despilfarro. Algunos ejemplos podrían ilustrar tal afirmación.

El parque tecnológico, que nos ha costado más de 3.500 millones de pesetas, se vende ya, por cierto, como polígono industrial o como parque empresarial, pasadas las ínfulas de los primeros momentos, pero siguen sin conseguir clientes. Por lo menos, señor Lerma, permítame la broma de que le pida que apaguen por la noche la fastuosa iluminación del parque, a ver si así ahorramos algo.

TRAGSA, que ya sé que no es propiedad de la Generalitat, pero ejerce competencias de ésta. Es noticia por cotizar irregularmente a la Seguridad Social, ahorrándose, entre comillas, pues alguien al final lo paga, el contribuyente, miles de millones de pesetas.

VAERSA parece, ya se lo dije una vez, el juego del palé, o el juego del monopoly. De momento sólo sabemos que sus acciones se compran y se venden entre las empresas de la Generalitat, y que no hacen ni siquiera declaración del impuesto de sociedades.

AGRICONSA, además de elaborar gajos de satumas, parece que es un importante agente contaminante de la Albufera.

En general, para no abundar más en lo que sería una interminable casuística, el holding empresarial de la Generalitat nos supone a los ciudadanos un déficit de más de 25.000 millones de pesetas en 1991, según datos de la Sindicatura de Cuentas.

Entre las empresas públicas destaca la Radiotelevisión autonómica. Nuestra política audiovisual pasa fundamentalmente por la reducción del volumen de los medios públicos y por una mayor liberalización de los privados. El carácter público de nuestra televisión autonómica, en la cual llevamos los valencianos invertidos más de 40.000 millones de pesetas, más de 40.000 millones de pesetas, nos obliga a exigir la libertad y la pluralidad de sus informativos, así como a luchar contra las prácticas manipuladoras que hace frecuentemente al Consell el protagonista de todas sus noticias, y a Canal 9, en definitiva, el portavoz oficial de las opiniones del socialismo gobernante.

Defendemos la pluralidad y la libertad en los programas informativos de las televisiones públicas, sin control gubernamental, que redunde en una mayor independencia de los profesionales de la información.

La pluralidad y la imparcialidad en los espacios informativos de Canal 9 debe hacerse efectiva no sólo con una selección objetiva de las noticias que se emiten, sino también con un mayor protagonismo de debates políticos en los que debe tener amplia cabida el entramado real de la sociedad civil valenciana.

Es necesario, por tanto, un estatuto de redacción que incluya un código deontológico que garantice la independencia de los profesionales, siendo ésta la mejor manera de contribuir a que las televisiones públicas realmente sean públicas, y no propiedad y voz del gobierno. La desaparición de los controles es la mejor manera de avanzar en la pluralidad y democratización de los medios de información de titularidad pública.

Lo mismo cabe decir de nuestro sector turístico, que no es una empresa pública, pero que usted lo ha tratado como si lo fuera. Por cierto, en su discurso dedicándole muy pocas líneas y para hablar además de turismo de interior, olvidándose de que el turismo de la comunidad valenciana sigue siendo fundamentalmente el de «sol y playa». Mediterrània es el nombre con el que se ha querido monopolizar, como si de una empresa pública se tratara, ofertas, medios y resultados, olvidando su promesa electoral del municipio turístico, que todavía estamos esperando.

Esa es la vía de empezar a resolver el problema, y de ese modo, señor conseller, evitará sus contradicciones cuando en esta Cámara dice, antes del verano, que la temporada se prevé muy buena, y después del mismo ha de reconocer lo contrario.

No podemos evitar la reiterada referencia a los problemas medioambientales, que la creación de la conselleria de Medio Ambiente. Por cierto, no ha sido capaz en absoluto de solucionar. Los incendios forestales siguen destruyendo nuestro menudado patrimonio ecológico, en una espiral imparable que superan la temporada habitual, alcanzado hasta el propio mes de diciembre, y siendo por segundo año consecutivo la primera comunidad autónoma en hectáreas quemadas.

Y en cuanto a los problemas de residuos sólidos, poco puede añadirse a un balance realista que informa que desde 1991 no se ha realizado ni un solo vertedero controlado en la provincia de Valencia.

Principalmente urge conocer qué política de protección se sigue en materia de espacios protegidos y parques naturales, en función a los escasísimos resultados conocidos de este sector, ya que desde 1986 sólo existe un plan especial en vigor, el de la Font Roja en Alcoy, publicado el 2 de este mes.

Conocido es el fracaso del Parque de la Albufera, y que no nos dé a todos los valencianos otra sorpresa ahora el Consejo de

Estado. Parece que el final sólo las Columbretes se salvan del caos presente en este aspecto.

En su discurso de investidura, señor Lerma, usted propuso, primero, aplicar los dos primeros ciclos de educación infantil de la LOGSE. Ni lo ha hecho ni lo ha consignado en presupuestos.

Segundo, implantar en el sistema educativo la ratio de 25 alumnos por aula que contempla la LOGSE. Ni lo ha hecho ni lo ha consignado en presupuestos.

Tercero, crear un sistema valenciano de formación ocupacional profesional. Ni lo ha hecho ni lo ha consignado presupuestariamente. A este respecto posiblemente sólo se ha hecho cargo de una parte del déficit del INEM.

Y, pese a su insistencia, conviene recordarle que con su gobierno el 42% de los parados son de más de un año, poniendo, por tanto, en entredicho la eficacia de los programas de reinserción laboral, cifra que ha de darle que pensar antes de hablar.

Cuarto, ampliar la red de escuelas taller y casas de oficio. Ni lo ha hecho ni lo ha consignado presupuestariamente.

Quinto, la promulgación de un programa operativo de dotación de infraestructuras científicas. Ni lo ha hecho ni lo ha consignado presupuestariamente.

De las principales propuestas de educación del debate de investidura, señor Lerma, no ha cumplido usted ninguna, y sigue sin publicar el mapa escolar.

Hablar de acercamiento a Europa e incumplir el programa educativo es una contradicción inexplicable, más aún si pensamos que en la Comunidad Valenciana 99.189 personas, el 17% de la población, no sabe todavía leer ni escribir, 17% de la población, según datos de la propia conselleria de Trabajo.

Tampoco puede el Consell presumir de su política sanitaria, como ha hecho esta mañana. Según encuestas del propio Servicio Valenciano de Salud, uno de cada tres usuarios del sistema muestra abiertamente su descontento. Quedan todavía 12.000 enfermos en lista de espera, algunos con más de ocho meses de paciencia. Tercero, el último año todos los profesionales del sector, médicos, ATS, auxiliares, personal de limpieza, todos han solicitado en huelga la dimisión del responsable. En el ámbito sanitario; seguramente, sólo el conseller de Sanidad no ha solicitado todavía la dimisión del conseller de Sanidad.

Cuarto, el modelo de asistencia primaria no ha llegado todavía al 50% de su implantación. Quinto, sigue sin resolverse el problema de la recogida de los residuos tóxicos hospitalarios. Sexto, en el último año han aumentado un 42%, según el Instituto Anatómico Forense, el número de muertes por sobredosis de droga. Es doloroso reconocerlo, pero desde las medidas liberalizadoras todavía no ha encontrado la vía adecuada de lucha contra la drogadicción.

Por cierto, ¿ha dimitido alguien del Servicio Valenciano de Salud como responsable del impago al Estado de las cuota del IRPF de los trabajadores? Supongo que el señor Lerma contestará afirmativamente y dirá que solicitó esa dimisión en cuanto tuvo conocimiento de la persistencia en la morosidad. Cualquier empresario grande, mediano o pequeño puede ser procesado por una falta como ésta, y no creo que el señor Lerma esté en disposición de reconocer que el IRPF se impaga con su consentimiento. Al menos no reconocerá que lo consiente desde que ha tenido conocimiento. (Remors) Muchas gracias, señor Birlanga, por su aclaración.

El gobierno valenciano y su presidente, deberían, por cierto, señor Lerma, agradecer el sentido de responsabilidad de mi grupo en el desgraciado asunto de la fibrosis pulmonar o síndrome Ardystil. Compárenlo ustedes con su actitud en el escándalo de la colza, compárenlo. No se resuelve echando las culpas a los empresarios, a los trabajadores, a los sindicatos, a las mutuas, a todo el mundo. Tiene usted, señor Lerma, que asumir su respon-

sabilidad, que al menos abarca a cuatro consellerías, Sanidad, Trabajo, Industria, y Medio Ambiente, especialmente grave parece el caso de la conselleria de Trabajo y del Gabinete de Seguridad e Higiene en el Trabajo.

Esperamos, esperamos, que la Comisión de Investigación solicitada por nuestro grupo empiece sus sesiones con celeridad.

Señor Lerma, no saben y encima ustedes no aprenden. Pese a la experiencia administrativa que se les supone, la Sindicatura de Cuentas sigue como cada año poniendo de relieve reiteradas irregularidades e incumplimientos de la ley en su gestión.

Nos interesa especialmente destacar el abuso de la contratación directa, sistema utilizado en más del 80% de los expedientes de contratación, tanto del capítulo II, gastos de funcionamiento, como del capítulo VI, inversiones reales. Junto a esta cuestión aparece la crítica a la ausencia de control interno del gasto.

En su momento, ustedes, señores de la mayoría, eliminando la intervención previa del gasto la sustituyeron por otra formal y limitada, que debía ser seguida de otra plena con posterioridad al gasto, sobre una muestra aleatoria del mismo. La ley obliga a que de esta fiscalización «a posteriori» la intervención emita un informe escrito. Pues bien, la Sindicatura de Cuentas denuncia reiteradamente y cada año que no ha dispuesto ni de estos informes, ni de aquellos otros, sobre gastos susceptibles de fiscalización plena. Lo que implica que o no se hacen o se demoran tanto en el tiempo que son completamente ineficaces.

Señorías, creemos que sería dar un buen ejemplo de voluntad de recuperación ética, de sentido ético de la administración pública, si el Consell nos enviara a estas Cortes un paquete de medidas que impidan la discrecionalidad y el despilfarro, que no se abuse de la adjudicación directa, y la intervención previa sea la norma. Si no lo hacen ustedes, lo haremos nosotros.

Nuestra comunidad valenciana está necesitada de grandes dosis de fe en sus gobernantes, de credibilidad en sus gestores.

Señor Lerma, hace más de un año le advertimos desde esta tribuna de la falta de credibilidad que sus proclamas mal orientadas y triunfalistas nos producían a los que, permítame que se lo diga, le veíamos venir. Recuerde que hace un año vino usted a esta Cámara para hacer una serie de predicciones al amparo del Tratado de Maastricht, de las que ninguna, ninguna, se ha cumplido.

Recuerde que le decía: da miedo que se proponga corregir el nivel de inflación el mismo que la ha creado, sanear la cuenta pública el mismo que la ha esquilado, reducir el paro el mismo que lo ha hecho crecer, o fomentar el ahorro quien lo desanimó. Es tanto como que el muerto salve al moribundo.

Visto el resultado, no tengo más remedio que preguntarle, y responda con claridad, señor Lerma, ¿viven mejor hoy los valencianos que hace dos o tres años? ¿Hemos prosperado algo en los últimos dos o tres años? Más bien creo que ésta será, merced a su cansancio y su torpeza, una legislatura perdida, un lujo que no nos podíamos permitir.

Señor Lerma, ¿cómo explicará a los industriales que su política intervencionista de subvenciones y avales caprichosos ha arruinado su patrimonio común, burlado a la libre competencia y descoyuntado a todos los sectores productivos? Y ¿cómo explicará a los trabajadores valencianos una tasa de paro estimado por encima del 20,6%, más de dos puntos, por primera vez, por encima de la media española?

Señor Lerma, ¿cómo explicará a nuestros agricultores la profunda crisis que atraviesa el campo valenciano que los productos que cosechan no tengan salida? Y ¿cómo explicará a los trabajadores valencianos una tasa de paro de más del 20%?

Señor Lerma, ¿cómo explicará a nuestro comercio por qué nuestra presencia en los mercados exteriores se ha reducido tanto como nuestra presencia en los mercados interiores? ¿Por qué la presión fiscal se ha ensañado con el comercio? ¿Por qué tienen

que cerrar tantos establecimientos? ¿Cómo explicará a los trabajadores valencianos, por tanto, una tasa de paro estimado de más del 20'6%?

Señor Lerma, ¿cómo explicará a nuestros hosteleros que ya no son competitivos, que deben hacer ahora el esfuerzo inversor que debió comenzar tiempo atrás, y del cual usted les distrajo con campañas de maquillaje y retoque, que nuestra carencia de infraestructuras desvía la movilidad de sus clientes y la degradación del medio ambiente espanta a los operadores? Y ¿cómo explicará una tasa de paro de más del 20% en nuestra comunidad, dos puntos por encima de la media española?

Ni siquiera puede usted explicar a preguntas de una ilustre diputada de esta Cámara dónde está, cuánto cuesta y para qué sirve el famoso buque escuela oceanográfico de la Generalitat, que a poco que comparta la suerte colectiva estará atrapado en el mar de los Sargazos.

Señor Lerma, la Comunidad Valenciana, pese a haber sufrido durante los últimos años una alta tasa de paro, ha estado siempre por debajo de la española hasta el mágico 92. Ese año en el conjunto de España subió la tasa de paro en dos puntos a finales del tercer trimestre y en nuestra comunidad subió dicha tasa nada menos que cinco puntos. Ya estamos dos puntos por encima de la media española. Si en España la creación de empleo anda mal, aquí mucho peor.

Señor Lerma, una tasa de paro estimado de más del 20% a un ritmo de crecimiento de más de 225 parados diarios en nuestra comunidad, es motivo suficiente para reconocer el fracaso político de un gobierno. Si usted no lo quiere hacer, no lo haga. Allí su conciencia. Pero a esta Cámara no le cuente usted historias, que usted es el responsable de lo que pasa en esta comunidad desde hace ya demasiados años.

En las presentes circunstancias de falta de ideas, cansancio, agotamiento de proyectos, destrucción del tejido industrial, desilusión generalizada, corrupción normalizada, despilfarro y falta de eficacia en la gestión, no puede usted, legítimamente, llamarnos catastrofistas.

Pregunte a los ciudadanos si la percepción que tienen del futuro es optimista o pesimista. Ahora bien, si usted se empeña en seguir ignorando el estado de la comunidad no se extrañe si al salir a la calle le abuchean. El pueblo no se suele equivocar. Ese pueblo que hoy, señor Lerma, nos reclama empleo frente a paro, esperanza frente a descontento, ilusión frente a frustración, ética frente a corrupción, austeridad frente a despilfarro, sinceridad frente a cinismo.

Ese cinismo probablemente tiene que ver con el derrumbamiento del modelo marxista en los últimos años. Al desplomarse el socialismo real, el modo de vida liberal recibe tal reafirmación histórica que da lugar, si no al nacimiento, sí a la extensión del cinismo político, de la demagogia, entre aquellos quienes basaban sus programas en esas ideas periclitadas, hoy diluidas por la realidad tozuda de los hechos.

Ha sido esa misma realidad de los hechos la que le llevó el año pasado a cifrar todas sus expectativas en Europa, huyendo de la Comunidad Valenciana, y la que le ha llevado hoy a formular un credo de tópicos e ingenuidades. Sólo un sofista evitaría así asumir en las presentes circunstancias su responsabilidad y la responsabilidad del partido socialista.

Su propuesta de política económica es el reconocimiento más dramático de su rotundo fracaso de la política económica desarrollada por su gobierno en estos últimos diez años, basada en un crecimiento desmesurado del gasto corriente, la insuficiente inversión en infraestructuras y el recurso al endeudamiento, que durante este año nos puede situar en una deuda viva de más de 250.000 millones de pesetas.

Señor Lerma, con estos antecedentes usted no tiene legitimidad para plantear otra política económica en la que no ha creído

nunca y que tiene más de concesión a la galería que de garantías de cumplimiento.

Señor Lerma, usted ya no tiene credibilidad. Ni siquiera cuando asume como propias las ideas y proyectos que nosotros hemos defendido desde la oposición. Usted ha malgastado el tiempo y el dinero de los valencianos. A usted también se le acaba su tiempo.

Señorías, cuando su cambio fracasa, que ha fracasado, sólo cabe un nuevo cambio: la alternativa, y esa alternativa necesaria para los valencianos, lo quieran ustedes o no, somos el Partido Popular.

Muchas gracias. (*Aplaudiments.*)

El senyor president:

El senyor president té la paraula.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Muchas gracias, señor presidente.

El énfasis puesto en las rotundas afirmaciones del representante del Partido Popular no puede hacernos olvidar que el discurso, como siempre, es un cúmulo de despropósitos.

No basta con decir que uno es alternativa para serlo. No lo ha aprendido usted todavía en diez años, que le parecen demasiados. Sí que es verdad que, a base de repetir muchas veces que van a ganar, acaban creyéndose ustedes. Pero luego la realidad es muy tozuda y nunca les da la razón.

Y yo creo que en este caso concreto, además, no se puede tomar a la ligera. Porque toda esas cifras que usted ha dado —muchas de las cuales no son ciertas, incluida esa diferencia que usted hace entre el desempleo aquí y en el resto de España— pues tampoco es para discutirlos, porque me da igual, porque es igual de dramático que haya un 15% que haya un 20%. Porque son un 15% de personas que desgraciadamente no tienen un trabajo para llevar adelante. Y en este caso además es un 20%, con lo cual es evidente que la situación es más dramática todavía.

Pero para ser alternativa se requiere dar soluciones alternativas a los problemas de los valencianos. Usted hace siempre... Y en este caso yo diría que el discurso está más escrito por sus enemigos, porque primero no le han informado bien de las cosas que usted ha criticado y no son ciertas, y después, además, no ha dado usted soluciones. Y además ha planteado todos los problemas del desempleo desde una óptica muy a la ligera y sin entrar para nada en ningún tipo de alternativa que no sea la de que la única solución posible que usted ve es que nosotros estamos cansados. Pues, si usted ha visto tono cansado en mi intervención, dos o tres días antes de hacerla, lo lógico sería que al menos, eso no cuesta nada plantear, un cambio rápido y eficaz, hubiera dicho: «aunque usted ha planteado en un tono adecuado el tema, no ha dado usted solución a los problemas», que hubiera sido yo creo que un poco más real.

A mí lo que sí me ha parecido de verdad es el discurso un poco cansino, el suyo, y repetitivo respecto a cosas que no tienen nada que ver con un proyecto global de cambio, que es lo que usted parece querer ofrecer.

Hay que plantear alternativas, y ustedes carecen de esas alternativas. Reclaman ustedes debate, y naturalmente en el debate hay posibilidad de plantear conclusiones y soluciones alternativas. Y lo hay en el debate de investidura, donde ustedes no lo plantean, y lo hay en el debate presupuestario, que no es necesario que sea consecuencia de este debate de política general, porque es en el debate presupuestario donde se pueden plasmar esas alternativas que ustedes plantean, y que no han planteado en absoluto ni aquí ni en el debate presupuestario, pero todavía menos aquí y en esta ocasión.

Yo creo que las cuestiones y las broncas que puedan firmar para alejarse supuestamente del programa y crear una alternati-

va han brillado por su ausencia. Han hecho mucha retórica, han planteado muchas cuestiones puntuales que no tienen para nada ningún planteamiento global de solución al problema que yo he dicho que pienso que es el debate fundamental y el problema dramático que nos aqueja.

Creo que debería de contestar probablemente en un tono menos explicativo respecto a los problemas concretos que usted ha planteado, porque me permitiría quedar muy bien, porque no ha sido usted bien informado. Le haré, en cambio, un planteamiento global y dejaré que sean los propios ciudadanos y sobre todo la opinión pública aquí representada la que valore los errores de sus planteamientos.

Pero en cuanto al debate real, que no ha sido planteado, como digo, en cuanto a las iniciativas concretas que ustedes podrían haber dado para solucionar los problemas que tenemos, hay una fe ciega en sencillas fórmulas que proponen solucionar los problemas económicos que en todos los casos en los que se han visto plasmados en una realidad de gobierno no han funcionado.

No ha funcionado el modelo ese que usted ha dicho de sociedad civil frente al Estado. En primer lugar, porque no está planteado ese debate de sociedad civil frente a Estado, porque nosotros tenemos por desgracia no poco Estado, porque no se trata de Estado, sino pocos servicios públicos que ofrecer todavía a los ciudadanos en comparación con otros países europeos. Por consiguiente, cuando estamos ampliando la cobertura de servicios públicos que queremos ofertar a los ciudadanos no estamos creando más Estado, estamos simplemente intentando redistribuir lo que son la riqueza de un país entre todos sus ciudadanos.

Las fórmulas de crear menos Estado yo creo que han tenido un claro y rotundo fracaso en muchos otros sitios, y además no han creado menos Estado. Porque el ejemplo más claro de involución presupuestaria es el del Reino Unido. El gasto público, que pasó del 42'7 del PIB en el 79 al 39'5 diez años después a costa de que se redujera la inversión pública y que se descapitalizara por consiguiente Inglaterra en su conjunto, supone que, a continuación, el menor ritmo de acumulación pública de toda la Comunidad Europea ha quedado patente en las consecuencias que ha tenido para la economía británica. El gasto público posteriormente, en la propia economía británica, ha tenido un crecimiento muy intenso, y el gobierno prevé que en 1993 su valor alcance el 46% del PIB, muy por encima del que querían eliminar por lo tanto del 42'7, cuando empezaron con las mágicas soluciones de Margaret Thatcher.

Creo que estas cuentas públicas, por tanto, no han registrado esa situación que ustedes decían, y además, el superávit de las cuentas públicas en ocasiones ha sido con cargo a eso que a veces los bancos llaman los beneficios atípicos, es decir, vendiendo activos, vendiendo indiscriminadamente las joyas de la abuela, como podríamos decir brutalmente, que yo creo que refleja lo que realmente ha ocurrido con ese modelo que ustedes ni siquiera se atreven a plantear como si fuera el modelo propio.

Las propuestas que se plantean desde el punto de vista del desempleo, que tampoco se atreven a plantear aquí exactamente y que yo le introducía al principio en mi discurso: ¿Cómo se aborda el problema del empleo? Pues el problema del empleo se aborda, desde su punto de vista, fundamentalmente rebajando los impuestos del 56% del tipo máximo marginal al 40%, es decir, la gente que tiene muchos más recursos económicos pasaría a pagar del 56% al 40%. ¿Qué supone eso? Pues eso supone, según ustedes, que al pagar menos tendrá más incentivos, invertirá más y, por consiguiente, no perderemos dinero rebajando sino incrementaremos. ¿Qué supone eso de verdad? Pues eso supone, aproximadamente, una pérdida de recaudación de 1'8 billones de pesetas, de 1'8 billones, que si a eso le sumamos los diversos programas que ustedes dicen que pretenden hacer, pues

van a subir el coste del presupuesto público aproximadamente 2'8 billones de pesetas.

¿Qué supone eso definitivamente? Pues supone un incremento del gasto público o del déficit de casi 4'8 billones de pesetas y, por consiguiente, una dificultad mucho mayor para poder recuperar la economía valenciana y la economía española en su conjunto; necesidad de atraer más capitales exteriores; imposibilidad de rebajar los tipos de interés para financiar eso. Consecuencia de lo cual, además de cargarse la cobertura fundamental de los servicios públicos en educación o en sanidad o en servicios sociales, que no dicen nunca pero es su propósito inconfesado porque no los podrían pagar, sin ninguna duda, supone también la imposibilidad de las empresas para competir en el exterior, porque no tendrían capacidad de pagar los altos tipos de interés a que nos sometería la necesidad de las financiaciones del déficit público que ustedes habrían creado.

¿Dice usted que tengo miedo al debate? ¿Que voy a tener miedo al debate! Lo que tengo miedo es, a veces, a la poca seriedad de los planteamientos en momentos en que analizamos situaciones dramáticas para los ciudadanos.

Tono anodino. Pues el tono puede ser todo lo anodino que se quiera, pero las soluciones están ahí, pendientes, en su caso de plantearlas y en nuestro caso planteadas. Y, además, no es que pedimos la colaboración para ocultar nuestros errores, que no los tenemos; lo que pedimos es que, además de trabajar nosotros por el futuro, trabajen ustedes también, y en vez de desprestigiar las soluciones, España y la Comunidad Valenciana, ayuden a darle un poco de prestigio que posibilite la recuperación y la reactivación, que es en definitiva lo que nos está pidiendo este pueblo nuestro al cual representamos con toda la dignidad de la que, naturalmente, cada uno somos capaces de hacer.

Y en ese sentido, los abucheos yo creo que los asumimos con dignidad, porque forman parte de las reivindicaciones y de las peticiones del pueblo. Pero si de abucheos hablamos, pues yo creo que uno que está en la responsabilidad del Gobierno reciba abucheos tendría una lógica, pero que los reciban encima estando en la oposición ya tiene la cosa bastantes más dificultades para ser explicada.

Yo creo que, en definitiva, aparte de esa visión historicista que a veces se intenta incluir, meter como con calzador, porque no acaba de ser un poco representativo de lo que ustedes representan en política a la autonomía, habría que explicar soluciones concretas de gobierno, que son muy importantes para que los ciudadanos sepan valorar las alternativas. Y no ya en el tono historicista sino en el terreno de la información, pues yo creo que tiene usted una mala información, en general, de todas las cosas que se hablan.

Del tema del Tren de Alta Velocidad, de las infraestructuras, tiene usted mala información porque para nosotros es un anticipo muy importante y, además, yo diría, un éxito fundamental el que hayamos podido intervenir en el tema de la variante de Castellón y, además, lo hagamos de una forma eficaz. Porque, contra todas esas cosas que se dicen, está ya todo en marcha y en 15 meses se puede ejecutar el proyecto. Y nosotros solucionamos el problema. Y estoy seguro que una de las prioridades básicas que tenía esta comunidad era esa y lo abordamos con garantía y con tranquilidad de que lo haremos bien. Y no nos importa competir con el Estado, porque no sólo estoy convencido que lo haremos bien, sino que lo haremos mejor y más rápidamente y solucionaremos un problema fundamental para nosotros.

En el tema de la alta velocidad, yo creo que otra vez tiene usted una mala información. Y sin duda, también, algunas de las propuestas que usted hace harán enrojecer a sus propios compañeros de partido. Porque sabe usted de sobra que no vamos a remolque, aunque en el tema del tren no pasa nada por ir a re-

molque porque, en definitiva, entra dentro de las cosas que se pueden hacer.

Pero nosotros, y concretamente yo, en el año 88 planteé el problema de la alta velocidad, en el año 88. Que además de eso, naturalmente, hemos esperado a que se tuviera que discutir el plan de infraestructuras para decir qué era exactamente lo que queríamos nosotros. Y que, cuando se ha discutido, el éxito ha acompañado nuestras discusiones; un éxito rotundo y contundente, tan rotundo y contundente que son sus propios compañeros de Albacete los que critican nuestro éxito, porque ya está bien de marginarles constantemente respecto a esos planteamientos, que no es verdad, porque también sus propios compañeros de Albacete y los nuestros saldrán beneficiados de la propuesta que proponemos. Porque nuestra propuesta no es una propuesta que aspira a estropearle a nadie la vida sino, todo lo contrario, creemos que es una propuesta de interés general y por eso la defendemos, no para enfrentar a unos españoles contra otros, lo que parece ser a veces una de sus facultades importantes porque siempre está queriendo defender el plan hidrológico contra alguien, el tren contra alguien, las carreteras contra alguien.

Aquí se trata de favorecer a todos y sustancialmente a nosotros mismos. Y, naturalmente, nosotros, Albacete, Cuenca y todos nos vamos a ver favorecidos con la solución adoptada en el terreno de la Nacional-III, que, además, sin darnos ninguna importancia, es la solución que la Generalitat Valenciana ha propuesto. Y no por eso tenemos que estar reivindicando permanentemente los éxitos, que los tenemos, y los tenemos mucho más de lo que a usted le gustaría que, aunque no se solucione la situación, preferiría que fracasáramos, pero no es así.

Lo hacemos, yo creo, bastante bien, y encima no le damos publicidad, lo cual todavía queda como ganar con mayor dignidad, que es lo que nosotros solemos hacer en muchas ocasiones, como en el tren, porque tampoco nosotros vamos contra nadie en este tema. Y en este tema muchas reivindicaciones he oído yo de la alcaldesa de Valencia, que como está aquí presente lo puedo decir delante de ella. Pero no se olvide usted, no se olvide usted, que el problema no es el corredor mediterráneo. Que eso del corredor mediterráneo, que muchas veces a los catalanes se les llena la boca de apoyar, es sólo una pequeña parte de nuestra reivindicación, por lo demás, solucionada, porque no sólo forma parte de nuestro interés sino también del interés general de España y del ministerio. Y, por consiguiente, ahí estamos de acuerdo.

Pero ¡ah! de quienes apoyan desde el norte el tema del corredor mediterráneo, porque apoyan ese y el otro pensando que aquel AVE ya lo tienen conseguido y éste se lo conseguimos nosotros. Y no, la cosa no tiene que ir por ahí, no. La cosa tiene que ir de una manera bien distinta, porque nosotros lo que tenemos que hacer es el corredor mediterráneo bien contemplado y solucionado con la alta velocidad y con inversiones prioritarias, que van a ser apoyadas por las inversiones que tampoco estaban previstas ahora, del otro tramo del ferrocarril, va a permitir hacerlo antes.

Y, al mismo tiempo, hay una solución diferente y positiva para lo que a mí personalmente me parece que le interesa a los valencianos, que son las comunicaciones con el centro de España, ya sea desde Alicante o desde Valencia. Y con esa posibilidad saldremos también ganando, porque en ese tema está planteado con toda claridad ya en el momento en que hay que discutirlo, que es cuando se discute el plan, nuestra posición y también la aceptación de la posición como una posición adecuada.

Yo creo, por tanto, que en estos temas siempre salimos bien parados, naturalmente, porque es parte del interés general; no sólo porque nosotros seamos pesados insistiendo, sino porque

conviene que las cosas se hagan bien para que luego no salgan más problemas de los que se puedan solucionar con estas cosas

Yo creo que, en definitiva, la legitimidad para plantear otra política diferente a la que he hecho no la pretendo, porque, como he dicho, es una legitimidad que me llevaría al fracaso, la cual cosa no ocurre en este momento.

Lo que pido es perseverancia en la política que hemos llevado de cohesión y de solidaridad —principio, por cierto, que se le ha olvidado enumerar entre todos los que ha enumerado como catálogo de lo que había que hacer— de cohesión y de solidaridad, haciendo posible simultáneamente que la gente tenga una garantía en la continuidad de lo conseguido hasta ahora y, al mismo tiempo, tenga una expectativa de futuro mejor de la que en estos momentos tiene.

¿Quiere usted decir que el problema fundamental para mí es contestar si la gente vive mejor ahora que hace dos años o tres? El problema para mí es que la gente viva bien toda, no que viva bien ahora o antes o hace poco. Y lo que hago es para hacer posible que la gente viva toda bien y mejor. Hay gente que vive peor y hay gente que vive mejor, pero en general, la inmensa mayoría de este país, tienen muchos mejores servicios de los que tenía hace dos y tres años y, por supuesto, muchos mejores servicios de los que tenía hace diez. Y lo más importante: seguirá progresando. Porque mientras yo presida este gobierno la garantía de la cohesión y la solidaridad la tendrá este país y todos sus ciudadanos, cosa contraria a lo que probablemente —y a tenor de lo que usted nos atreve a plantear— ocurriría con ese programa alternativo del que dice usted que no tengo legitimidad para plantear. La tendría igual porque, en definitiva, si creyera que lo bueno para que este país progrese es aplicar una política económica distinta en la medida de mis posibilidades, la aplicaría, porque no es ningún prejuicio ideológico el que tengo.

Pero es que el problema es que es ineficaz y no sólo va en contra del crecimiento sino que —y ahí sí que tengo un prejuicio ideológico claro— va en contra de la justicia y de la cohesión social. Y ahí sí que me mueve un prejuicio ideológico, que no es ningún prejuicio ideológico porque ideología en realidad es saber lo que uno considera prioritario, y para mí prioritario es que no impere la ley de la selva y que los ciudadanos puedan vivir todos bien y tener el mismo régimen de oportunidades. Y eso es lo que yo intento garantizar con mi política. A lo mejor lo otro sirve para que algunos más avezados o más avanzados vivan mejor, no me cabe duda, pero yo quiero que viva bien la mayoría, aunque a alguno le toque sacrificarse un poquito que a lo mejor podría ganar mucho más dinero él sólo. Pero no es así.

Yo creo que ese sí es un prejuicio serio que, por lo demás, comparte la inmensa mayoría de los ciudadanos de este país, de los que me votan y me legitiman y de los que no me votan y también me legitiman cuando gobierno. Y eso es lo que me parece más importante.

No es, como digo, propuesta sería la suya. No se consigue sacar a la gente de la miseria vendiendo las joyas de la abuela. Y no parece mostrarse usted menos cansado y anodino que yo cuando plantea sus reivindicaciones que, por lo demás, se parecen bien poco a la realidad de este país.

Nada más y gracias.

(Inoible.)

El senyor Agramunt Font de Mora:

Señor Lerma, durante mi intervención, y con la voluntad de analizar el completo estado político de la Comunidad Valenciana, yo he entrado en el análisis de multitud de temas, quizás demasiados, de muchas cuestiones, de muchos retos dependientes, de muchos problemas que hay planteados. Usted al responderme no ha hecho referencia prácticamente a casi nada, se ha

enredado un poquitín con el tema de la alta velocidad —hablaremos de eso— pero nada más.

Habremos de pensar aquello de «quien calla, otorga» y tendríamos de considerar, en consecuencia, que todo aquello a lo que no he recibido contestación quiere decir que usted reconoce que tenemos razón. Si tenemos razón en eso, seguramente también la tendremos en todo lo demás.

Empieza usted su réplica, como siempre, como es costumbre, con la descalificación global, los despropósitos, por cierto con un ambiente de resignación, como diciendo: «bueno, pues ya no hay más remedio, ya ha pasado este cáliz, sigamos para adelante». Y no se le ocurre otro argumento que decimos que las cifras dichas no son ciertas.

Claro, señor Lerma, eso es muy fácil decirlo desde la tribuna, pero no he citado ni una sola cifra que no sea de informes oficiales del Gobierno de la nación o del gobierno de la Generalitat, ni una sola, ni una sola. Lo que pasa, y no me extraña en absoluto, es que ya ustedes le discuten las cifras al Banco de España; el señor Solchaga dice una cosa, el Banco de España dice otra, y su presidente, el señor González, secretario general de su partido, dice: «es que el Banco de España también se equivoca». Hombre, el problema entonces ya no es si las cifras son ciertas o no; el problema es cómo las elaboran ustedes y el problema es cuántos años nos han estado dando ustedes cifras equivocadas.

Porque el paro, según el Instituto Nacional de Estadística, encuesta de población activa, estamos por encima del 20% en la Comunidad Valenciana en el último trimestre del 92. Perdón, en el tercer trimestre del 92, que ahora estamos por encima. Y eso es del Instituto Nacional de Estadística. Si usted lo que dice es que los organismos oficiales del gobierno socialista nos están engañando en las cifras, dígalos con claridad. Pero las cifras que yo aquí doy son las cifras que ustedes publican en sus estudios. Por tanto, son ciertas.

A usted, señor Lerma, como siga por ese camino, le va a crecer la nariz, le va a crecer la nariz (*remors*). Y además, por cierto, mire, igual da un 20% que un 15%. ¡Dramático!, dramático un paro de ese nivel. Igual da un 15 que un 20%. Y para nuestra desgracia, de todos, es un 20, no un 15.

Lo de bajo de tono, que naturalmente lo he escrito en la media hora que tenía, más la media hora de gracia que me ha dado el señor presidente de las Cortes, para que usted de paso se pudiera leer mi intervención en esa media hora de gracia, eso de bajo de tono no es mío. Eso de bajo de tono no es mío, es del señor González, del secretario general de su partido, que dice que están los parlamentarios —yo no sé a cuáles se refería, si los europeos, los nacionales, del Senado o los autonómicos— están bajos de tono. Yo no lo he dicho. Por tanto, pídale explicaciones a él.

Yo de lo que estoy más sorprendido de toda su contestación es que se ha pasado gran parte de su réplica tratando de analizar las propuestas del congreso del Partido Popular. Cuando quiera discutimos eso en otro foro, pero aquí debemos hablar de la realidad de la Comunidad Valenciana, no del programa nacional del Partido Popular. Las alternativas que usted pide las presentaremos en nuestros programas electorales. Está en nuestras propuestas y nuestras ponencias aprobadas en el congreso del Partido Popular, al que usted tanto se refiere; estarán mañana en las propuestas de resolución. Pero aquí, hoy, el debate era sobre el estado de la Comunidad. La realidad de ahora. Sobre su gobierno, señor Lerma. No sobre nuestra alternativa. Eso vendrá después.

Hoy tenemos que debatir —si el señor Bru le deja—, tenemos que debatir sobre la realidad de la Comunidad Valenciana, no sobre la alternativa del Partido Popular. Ese es el debate de hoy. Mañana ya debatiremos las propuestas de resolución que

presentará mi grupo. Y cuando quiera debatiremos sobre las propuestas del congreso popular que tanto le preocupan, donde quiera. Ojalá alguna vez quiera debatir también en la televisión para que nos vean todos los ciudadanos debatir sobre esas cuestiones. ¡Ojalá! A ver si es verdad y alguna vez lo conseguimos, y debatimos sobre lo que quiera. Sobre los impuestos, sobre el déficit público, sobre lo que quiera. Pero aquí hay que hablar de su gobierno, de su política, no de las alternativas de la oposición.

Por cierto, es curioso también cómo se ha metido usted en su intervención a hablar de las grandes cuestiones. Algo que siempre han criticado ustedes al Grupo Popular cuando nosotros planteábamos cuestiones de política nacional. Cuando en esta Cámara nosotros decíamos..., entrábamos en cualquier tema de política nacional, saltaban ustedes enseguida: «eso no es competencia de la comunidad autónoma, no se puede tal, hay que hablar de los temas de la Comunidad». Y usted hoy se me ha ido... Claro, se fue hace un año a Europa, pues hoy se ha ido, y de momento se ha quedado en Madrid hablando de los problemas de su partido. De su partido en Valencia, en España, en Europa, en el mundo...

Mire, señor Lerma, lo único cierto que de las propuestas económicas y de los planteamientos... la única conclusión cierta a la que se puede llegar es que la única fuerza en liquidación absoluta en Europa es el socialismo. La única fuerza en liquidación total en toda Europa. Dentro de apenas un mes va a quedar un sólo gobierno, un sólo gobierno monocolor socialista en toda Europa; uno sólo: el español. Esperemos, para bien de los españoles, que por poquitos meses. Pero dentro de un mes, fíjense ustedes, sólo va a quedar un gobierno socialista en toda Europa, el español. Porque usted sabrá perfectamente que las elecciones de marzo en Francia lo máximo a que aspira el Partido Socialista en este momento, después de las convulsiones —y de esto no vamos a hablar—, de los temas esos de los líos de corrupción de Italia, de Craxi y todo eso, no vamos a entrar en esas cuestiones. No vamos a entrar, no vamos a entrar. Pero ahí está. El 20% es a lo máximo que aspiran ustedes en estos momentos en Francia.

Ya les digo, el único gobierno que va a quedar socialista, de momento, en toda Europa es precisamente el español. Por tanto, defender que su modelo económico es el único posible para seguir adelante, como mínimo, es descarado, es descarado, señor Lerma. Porque son muchos, muchísimos, los millones de ciudadanos europeos y en todo el mundo que ya se han dado cuenta de que eso no es así.

De todos modos, yo comprendo, acepto, me parece bien que usted empiece a ejercitarse ya en un discurso de oposición, que empiece ya usted a entrenarse, aunque le recomiendo que vaya con más alegría a la tribuna y con menos resignación; y sobre todo que no nos pida desde el gobierno algo que en democracia es muy serio. No nos pida que ahora que a ustedes se les va todo el mundo del Partido Socialista, ahora que ya no les queda nadie en sus filas y se les escapan por todas partes, ahora ¿qué nos pide?, ¿que nosotros les ayudemos? ¿ahora qué quiere? ¿que nosotros les ayudemos? Pues mire, si es por el bien de la Comunidad Valenciana, desde luego lo intentaremos. Si es por el bien de la Comunidad Valenciana, pese a todo, lo intentaremos.

Se ha enredado usted con el Tren de Alta Velocidad y con la circunvalación de Castellón. Y yo, de eso, naturalmente que le voy a contestar.

Mire, la circunvalación de Castellón es una obra, era una obra necesaria, reivindicada por todos los ciudadanos de Castellón, por todos los partidos políticos, yo creo que por todos. Desde luego, nosotros constantemente y siempre estamos insistiendo en la circunvalación de la 340 por Castellón.

Yo de lo que he hablado es del pago impropio. Lo que he dicho es que para poder hacer esa obra que era absolutamente necesaria —y coincido con usted—, de las más importantes que había que hacer en la Comunidad Valenciana, tenga que haber

recorrido a pagarla nosotros. Si yo de lo que me quejo no es... ¡hombre! ¡claro! estoy encantado de que se haga. De lo que nos estamos quejando es de que hayamos tenido que llegar a un convenio con el Estado para, a la hora de financiar esa obra, en compensación con las otras obras de la nacional III y toda esa historia, no sea el Estado quien asuma completamente esa financiación. Que es una carretera nacional. Y que tengamos que ser nosotros... Es decir, que hay dinero para fabricar siete puentes sobre un río que no existe, y luego se pone el río en Sevilla, y no hay dinero para hacer la circunvalación de Castellón o el famoso enterramiento de la vía en su tramo largo.

Es como lo del Tren de Alta Velocidad. Señor Lerma, dice usted «en el 88 yo dije». Ya tenía yo ganas de engancharlo, hombre. En el 88 usted lo que dijo es que si los empresarios querían un Tren de Alta Velocidad que se lo pagaran ellos. Eso es lo que usted dijo en el 88. «Si quieren un Tren de Alta Velocidad, que se lo paguen ellos». Eso es lo que usted dijo. Y yo estaba delante. Y yo estaba delante. Eso es lo que usted dijo en el 88.

Y dice que es un éxito su reivindicación del Tren de Alta Velocidad, dice usted que es un éxito. ¡Hombre! mire, de momento, ¿usted puede aclarar en la tribuna de si estamos hablando de alta velocidad, de cierta velocidad, de mucha velocidad, de gran velocidad, de velocidad alta? ¿De qué estamos hablando? ¿Estamos hablando de un tren como el que han hecho para ir de Madrid a Sevilla por el corredor mediterráneo o no? Por el corredor mediterráneo. ¿Estamos hablando de eso, si o no? Y no me líe usted con la gran velocidad, la cierta velocidad, la mucha velocidad. Hable con claridad, hable con claridad. Si el señor Borrell y usted apuestan por otro tipo de tren por el corredor mediterráneo, dígalos claramente, pero no nos enrede a los ciudadanos y a los diputados de esta Cámara.

Insiste usted, cuando se habla de los principios de cooperación o se está hablando de los principios de solidaridad, señor Lerma —es que ustedes están... (*inintel.ligible*) de decir esa palabrita, que en cuanto sale una palabra que es similar ya se despistan—, mire, el principio de cooperación precisamente contiene el principio de solidaridad. Precisamente. Y si no, estúdieselo. Es así de simple. Por lo tanto no voy a perder más tiempo con eso.

Yo insisto. Yo le insisto. El gobierno de la nación sí que parece que ha decidido cambiar. Usted se ha pasado aquí criticando un buen rato la bajada de impuestos que proponemos para incentivar la inversión y el ahorro. Resulta, señor Lerma, que su gobierno de la nación, del Partido Socialista, hace apenas una semana ha anunciado a bombo y platillo que van a modificar el impuesto de actividades económicas (IAE), que van a fomentar el ahorro y la inversión, que van a ... Van a hacer todo eso que usted está criticando aquí. Pónganse de acuerdo, señor Lerma. Pónganse de acuerdo usted y su partido a nivel nacional, que parece que van cada uno por su lado. Son demasiados.

Al final, la conclusión única a la que yo puedo llegar es que a usted la ideología —y lo ha dicho—, la ideología, lo que le preocupa es mantenerse en el sitio; y lo demás, como dijo cierto personaje, «gato blanco o gato negro, igual da si caza ratones». Pues a ver si es que es esa la situación. Señor Lerma, su programa es ese: mantenerse, y no es hacer lo que hay que hacer para que esta Comunidad salga adelante. Adoptar esas medidas a las que yo he hecho referencia para esa recuperación ética que necesita la sociedad. Esas medidas sobre la adjudicación directa, sobre la intervención previa en las cuentas, sobre el control del gasto público, se pueden hacer desde el Consell, se puede perfectamente presentar por parte de ustedes un conjunto de medidas que demuestren a todos que estamos dispuestos. Y yo creo que ustedes también están dispuestos. Pero demuéstrenlo con una serie de medidas en ese sentido.

Porque al final, para concretar y terminar, señor Lerma, yo le voy a decir otra vez cuales son las preocupaciones que nosotros tenemos. Y las preocupaciones evidentemente son: infraestructuras, es el despilfarro, la crisis económica, es la corrupción, que entre todos tenemos que atajar, y es, fundamentalmente, tres cuestiones muy importantes, señor Lerma, en este momento: empleo, empleo y empleo. Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Lerma, tiene la palabra.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Yo creo que, de nuevo, en la misma propuesta de indefinición y en la misma voluntad de engaño, si cabe, en esta ocasión. Porque si el problema es que yo he descalificado las cifras, pero las cifras son las mías oficiales —según dice, y les estamos engañando—, pues las mías oficiales para el tercer trimestre del año no eran las tuyas. Y usted ha dado las cifras del cuarto trimestre, pero después se ha olvidado de dar las del cuarto trimestre también para las de la economía española en su conjunto. Que no discutiré. Pero sí diré una cosa. Sí diré una cosa. No estamos ya por debajo de..., no estamos ya por encima. Ahora, a nivel de este cuarto trimestre del año, estamos en el 20 todos. Para desgracia de todos, estamos en el 20. Pero para desgracia también podemos estar mucho más altos. Y estaríamos mucho más altos, sin ninguna duda, si las propuestas que de nuevo no se atreve a formular pudieran salir adelante.

¿Cuándo será el momento de debatir? Pues si éste es un debate de política general. Si eso es precisamente lo que tiene que hacer usted. Pero ¿qué quiere? ¿manipular la televisión, que es de lo que nos acusa a nosotros? ¿Ahí es donde es el momento del debate? ¿no es el momento de esta Cámara?

Yo creo que en el tema de la televisión está ya bien de insultar a los profesionales, está ya bien de insultar a los ciudadanos de esta Comunidad pensando que son tontos y que no ven las manipulaciones, si las hay. Y está ya bien de plantear aquí lo que en el consejo de administración, que es el órgano adecuado para plantearlo, no se plantea porque no son verdad, como no sea que tiene usted el problema de que esa manipulación está en que quizá sale demasiado el ayuntamiento de Valencia, que a lo mejor es lo que le preocupa a usted. No sé si ese puede ser el problema.

Pero ya está bien de hacer esa serie de campañas torpes y burdas de descalificación de un medio público ejemplar. Que por cierto usted ha querido privatizar en repetidas ocasiones en otras intervenciones, y esta vez, afortunadamente, ha cambiado de planteamiento. Y ahí sí que veo que va acertando, porque poco a poco va cayendo en la cuenta de que los medios públicos son importantes para garantía de la libertad de expresión de los ciudadanos. Yo creo que ese es un elemento muy positivo, muy positivo de su avance, que en eso sí, yo creo que ha tenido un avance considerable.

Yo creo que en el tema de la circunvalación de Castellón hemos hecho un buen servicio. Y todavía será mejor servicio cuando esté definitivamente terminado.

Yo creo que en los temas que se plantean del soterramiento de las vías no ha hecho usted un buen servicio, porque lo que no hay que hacer es decir «yo lo más caro», como si fuera el nombre de un coñac, que a veces hay quien se equivoca y pide el nombre por el contenido. Y no es lo más caro lo que hay que hacer, lo que hay que hacer es pedir lo más rentable y lo más bueno. Y puede usted cambiar de coñac si cree que también hay otras cosas que tienen interés en hacerse y son buenas, tan buenas o mejores porque a veces cuestan más baratas y solucionan mejor los problemas. Y se pueden invertir recursos en otras co-

sas que solucionan encima más problemas. Pero, claro, apuntarse a pedir más de lo que cualquiera está dispuesto a dar, aunque sea una buena solución, pues es siempre un recurso socorrido, que yo creo que no da, no concede demasiada credibilidad a quien lo plantea.

¿Lo pagamos nosotros? Sí lo pagamos. ¿Lo pagamos porque es necesario avanzar esa obra? Sí, lo hacemos por eso. ¿Hemos firmado un convenio de compromiso de destitución? También. ¿Nos lo pagarán? Pues no vamos a admitir ahora que no nos lo van a pagar ¿no?, vamos a hacer lo posible porque sea así. Firmado está, pero en cualquier caso, y se lo digo aquí también, aún en el caso de que no hubieran firmado ese compromiso, mi compromiso de hacer la circunvalación a costa de la Generalitat Valenciana, se hubiera seguido manteniendo, porque creo que es una obra fundamental y prioritaria para nosotros, la pague quien la pague, y desde luego si la Generalitat puede está dispuesta a pagarla.

Dice usted que hay siete puentes y se ha inventado después el río. Pues aunque el Partido Popular y el Partido Andalucista diga que no hay agua en el Guadalquivir, yo creo que los ciudadanos pueden allí ir y ver que sigue habiendo agua y que el río existía ya antes de inventar nosotros los puentes. Yo creo que ese tema es bastante claro y rotundo a ojos de cualquier ciudadano.

Me sabe muy mal, me sabe muy mal, entrar en el proceso de trivialización del debate a que usted nos somete por mor de querer entrar en las propuestas o en los chistes concretos, y me sabe muy mal porque estamos discutiendo situaciones muy complicadas, y lo que es más importante, todavía no ha aparecido ninguna fórmula que venga a sacarnos de la propuesta de debate que nosotros hemos propuesto para esta sociedad.

Que no es desde luego decir «ayúdenos usted», porque usted he visto en repetidas ocasiones, y en bastantes años, que no sólo no está dispuesto a ayudar, sino que está dispuesto a torpedear todas las propuestas que se hagan en ese sentido, como tuve ocasión de comprobar en mi anterior comparecencia en el debate de política general en esta cámara, que después de estar diciendo que estaba dispuesto a ayudar a todo el mundo tuvimos ayuda y colaboración de Izquierda Unida y de Unión Valenciana, y tuvimos su abstención más descarada en una propuesta de futuro que esta comunidad quería plantear.

No vi ayuda por ninguna parte, no la veo ahora tampoco porque vuelve a entrar en el proceso de trivialización, en definitiva, de un debate que es lo más importante. Y una prueba más de inteligencia es ese lío con las velocidades que se hace usted. Si están claras y concretísimas, y rotundamente explicitadas.

Lo he dicho en Castellón, concretamente me parece recordar que hace algo más de una semana o dos, he dicho concreta y rotundamente lo que quería y lo que quiero para el corredor mediterráneo, como he dicho también lo que quería y lo que quiero para el corredor del centro. Y lo volveré a repetir cuantas veces se me demande, si no hay ningún problema.

Lo que quiero es que el ferrocarril de un servicio adecuado a los ciudadanos que quieren usarlo, que puedan venir rápido, que sea competitivo con el avión y con la autovía, y no tengo, más prejuicios que esos, porque me da igual el nombre que tenga el tren cuando le pongan el título delante, ¿lo entiende usted?. Lo que quiero es que de un buen servicio al ciudadano, y si lo que quiere usted es que yo le diga que será tan bueno como el de Sevilla, pues se lo diré, «será tan bueno como el de Sevilla», y si puede ser mejor, pero me parece que estaré haciendo el ridículo, como usted al demandarme una respuesta como esa, porque yo creo que esas comparaciones son ridículas; lo que quiero es un servicio bueno y adecuado para los ciudadanos de esta comunidad que quieren desplazarse. Y nada más, y seguro que lo será, no lo dude usted.

Pero, claro, siempre hay que compararse, y además compararse con los pobres porque con los ricos sale mal parado uno. Eso yo creo que la cosa no va por ahí, pero no hay ningún lío.

¿Se modifican los impuestos? Hombre, yo creo que los impuestos hay que modificarlos cuando sea necesario, y no hay ningún problema en eso; lo que pasa es que los impuestos se hacen para hacer cosas y para generar justicia social. Entonces las modificaciones de impuestos que haya que hacerlas, hay que hacerlas, pero hay que asumirlas como tales, como impuestos para hacer justicia social y hacer funcionar la economía, no para quitarle impuestos a quien puede pagar más. Esa es la modificación de impuestos.

Y en el tema de impuestos de actividades económicas, no cualquiera, ni mi gobierno, ni contradicciones, ni nada, sino todo lo contrario, personalmente yo he propuesto que se modifique ese impuesto, yo personalmente. Y lo he discutido con la Federación de Municipios, y naturalmente lo he discutido y recomendado también a las Asociaciones de Comerciantes, que creo que quedan mal paradas, no solamente por el impuesto, porque también ahí los ayuntamientos tienen mucho que ver con los callejeros, no solamente por el impuesto, pero también, también. Yo soy el que lo ha dicho.

No entraría en contradicción en eso, sino todo lo contrario, al contrario, yo creo que hay que intentar apoyar, y yo personalmente he apoyado en mucho, mucho más que ustedes, el tema del pequeño comercio y la distribución comercial valenciana. Tanto lo he apoyado, tanto lo he apoyado, que he puesto una ley en estas Cortes que ha sido aprobada para apoyarles. Y tan poco lo han apoyado ustedes, y tanto han apoyado a los grandes almacenes, que ustedes, el grupo Popular, ha recurrido esa ley al Tribunal Constitucional, que ahora todos ustedes están reclamando como locos. Fíjese si yo lo apoyo, y fíjense si ustedes van en contra, con toda la claridad y rotundidad.

Y no me preocupa en absoluto discutir. Siempre es el debate inadecuado, resulta que eso que es lo que teóricamente debería decir yo, lo dice usted, nunca encuentra el momento; pues, ¡hombre!, vamos a debatirlo ahora. Si este era el momento para que usted plantease sus propuestas y alternativas, pero, ¿cuándo va a plantear su programa económico si no es un debate de política general? ¿A cuándo hay que esperar? No puedo entender que este no sea el momento.

Ustedes dicen: «los problemas son tres: más empleo, más empleo y más empleo». Yo le digo, pues con esos tres problemas debiera haber planteado más soluciones, más soluciones y más soluciones. Y usted lo único que ha hecho es eludir la respuesta y escaparse de una responsabilidad que dice tener, pero que los ciudadanos no le conceden.

No es usted alternativa porque no plantea usted propuestas, lo único que hace es criticar las cosas que se hacen, y encima critica las que se hacen bien. Porque fíjese usted, mayor promoción industrial, esta comunidad que es de las pocas que tienen una política industrial propia, esta comunidad que es de las pocas que tiene una política industrial propia, que se hace en el sentido que nosotros venimos proponiendo desde el principio, que tiene un gran éxito, porque a través de la política de promoción industrial, de la mejora tecnológica, de los institutos, del parque tecnológico, tenemos muchos más clientes de los que ha podido tener usted en su vida, porque hay más de 2.000 empresas asociadas.

Y por lo tanto, hemos creado, o han creado —en parte gracias a la ayuda pública— más empleos de los que haya podido destruir usted en su vida, que también debe haber destruido bastantes, pues fíjese usted si nosotros estamos haciendo por el más empleo, más empleo y más empleo. Y no sólo eso, sino que lo seguiremos haciendo, y lo seguiremos haciendo adecuadamen-

te, que es diciéndoles a los ciudadanos la verdad, y la verdad es que las cosas no van bien, pero que pueden ir.

Y como decía al principio de mi discurso, pueden ir bien si nosotros somos capaces de decirle a los ciudadanos que no es un problema de Maastricht, que Maastricht está ahí, y era una referencia obligada para tratar en esta comunidad, como se está demostrando ahora en el año 93. Porque una parte importante del shock que sufrimos, es también el shock del Mercado Unico, y si no sabemos eso no sabemos lo que estamos discutiendo.

Y si los trabajadores no saben que cuando discuten su salario —y lo he dicho muchas veces—, están discutiendo no sólo con la fábrica española de al lado, sino también con cualquier fábrica europea, con la que tienen que competir en nivel de igualdad, no sabrán el marco de negociación que están llevando adelante.

Por eso introduje ese debate que ahora es necesario volver a insistir en él, porque sí podemos quedarnos desindustrializados, claro que podemos. Podemos quedarnos si no somos capaces de entender que nosotros además de los problemas que tenemos con todos, y de los problemas financieros que hay en todo el mundo, también tenemos un problema de competitividad. Que nosotros a veces tenemos fábricas más antiguas y menos productivas, que tenemos que discutir también los niveles salariales y la productividad, pero tenemos que discutir también la inversión, porque productividad, —ya lo he dicho muchas veces—, no es trabajar más, productividad es producir más trabajando lo mismo.

Y eso no sólo hace referencia a lo que tienen que hacer los trabajadores, hace referencia a lo que tienen que hacer los empresarios, y tienen que invertir para producir más trabajando lo mismo. Han de tener mejores redes de comercialización, tienen que unirse para poder salir al exterior, y tienen que dejar de decir que la culpa la tiene el gobierno para hacer cada uno lo que tiene que hacer. Y todos podemos hacer, individualmente gastando menos e invirtiendo más en futuro, y colectivamente de la misma manera, gastando y potenciando el empleo en las infraestructuras necesarias y en la educación, que es lo que estamos haciendo. ¡Estimulando a las industrias a adquirir esa tecnología necesaria para competir, que es lo que estamos haciendo, y sólo así se puede entender el más empleo, más empleo y más empleo, y no más miseria, más miseria y más miseria, que es lo que ustedes prometen en su programa! (Aplaudiments.)

El senyor president:

El pleno continuará esta tarde a las cuatro y media.

Se suspende la sesión.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 7 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 32 minuts.)

El senyor president:

Senyories, continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, té la paraula el senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Senyor Lerma, malgrat el seu discurs ple d'inconcrecions, sense una anàlisi rigorosa de la realitat, escapista de les responsabilitats que a vosté li corresponen, amb falsedats i ple de futuribles condicionals, malgrat això, senyor Lerma, des del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana afrontem est debat de política general amb il·lusió, amb la il·lusió que ens dóna el convenciment que en moments delicats, en moments de crisi generalitzada com la que travessa la nostra Comunitat Valenciana, són necessaris els esforços de tots, són assumibles les propostes de present i de futur, i és per tant el moment oportú

perquè un govern, encara que recolzat per una majoria absoluta, tinga la sensibilitat política suficient i la claredat de mires adequada com perquè puguen concretar en realitats efectives els suggeriments, crítiques i prioritats que puguem fer des de l'oposició, però amb la voluntat inequívoca, senyor president de la Generalitat, de mantenir el nostre compromís en benefici de la societat valenciana, sabedors que ara més que mai han d'estar vostés oberts al diàleg constructiu i al consens dinamitzador del pluralisme i la convivència democràtica.

Deia vosté que l'objectiu del debat és donar resposta política a la crisi, vosté no ho ha fet, nosaltres sí que podem fer-ho perquè, senyories, és precisament eix compromís el que ens porta a assenyalar amb rigor i amb fermesa que ara, quan acaba de començar l'any 93, el següent al dels grans esdeveniments, el mític 92, el de l'Olimpíada, l'Expo i la capitalitat cultural, esdeveniments dels que quedà clarament exclosa la nostra Comunitat, en est 93, com en un terrible dia després, la situació econòmica i social en la que ens trobem immersos la pràctica totalitat dels sectors productius, no pot ser qualificada més que de molt preocupant i realment alarmant.

Senyor Lerma, és evidentment innegable que la situació de crisi econòmica ha calat en la nostra societat, són molts els valencians i les valencianes que per desgràcia han perdut o van a perdre en els propers mesos el seu lloc de treball, són moltes les empreses que van a tancar o travessar un període de dificultats financeres. En 1992 l'atur ha augmentat un 32 per cent en l'economia valenciana fins situar la taxa de desocupació en el 20'6 per cent, clarament superior a la mitjana de l'estat espanyol, i això malgrat que el 90 per cent dels contractes realitzats són temporals agreujant per tant la precarietat en l'ocupació.

Per altra banda, senyor Lerma, tan greu com l'anterior però més evident i constatable és el retardament en matèria d'inversions públiques, les inversions de l'estat en la Comunitat Valenciana previstes en 1993 tan sols arriben al 4 per cent del total, el percentatge més baix dels últims 8 anys. Com a conseqüència d'açò la qualitat de les nostres vies de comunicació i de les nostres infraestructures és inferior a la d'altres zones de l'estat espanyol obrint-se cada vegada més el trauc que ens separa d'Europa i dels països més avançats en qualitat de vida i benestar. Això seria demostrar i fer valer el pes polític que diu vosté que té i del que presumia est matí, i que no veem per cap part.

Des de sempre, senyor Lerma, conseqüents amb els nostres plantejaments nacionalistes, hem denunciat esta situació discriminadora. Vosté sempre ha intentat minimitzar les nostres opinions, però ara, enguany, no té més remei que coincidir amb les nostres anàlisis i fer patent l'impacte negatiu de la política del govern central sobre l'economia valenciana, i si no ho fa, si no coincideix, no serà perquè puga demostrar el contrari, sinó perquè és vosté i el seu govern el principal responsable ja que no han sabut arbitrar les mesures de reivindicació política adequades davant les decisions gens afavoridores del govern socialista espanyol. I sabem descobrir-lo per molt que vosté l'any passat se n'anara a Maastricht i enguany haja fet una excursió al ranxo de Reagan, però és que a més, senyores i senyors diputats, la Generalitat Valenciana ha assolit en el present exercici de 1993 un pressupost superior als 800.000 milions de pessetes, que equival a l'11 per cent del producte interior brut valencià, creem des d'Unió Valenciana que la dimensió del sector públic autònom comença a ser rellevant per a influir de forma positiva sobre l'economia valenciana. No obstant això, observem amb preocupació que la gestió que fa el seu govern d'eix pressupost és molt deficient.

En Unió Valenciana entenem que en una situació de crisi com l'actual, més que propiciar reduccions en les despeses de la Generalitat, cal establir les vies adequades perquè el sector públic valencià millore la gestió i l'eficàcia complint la seua finalitat

d'equitat i justícia distributiva acurtant les distàncies entre les classes més afavorides i les que pateixen necessitat, millorant els serveis i la qualitat de vida que no és de veres l'afirmació il·lusòria de vosté est matí dient que tenim uns serveis millors que els de les societats més riques, això no ho diga perquè no ens ho creem. Això, senyor Lerma, una eficaç gestió sols serà possible si s'aplica vosté per a fer que la gestió pressupostària siga més eficient, eficiència que ens vindrà donada per eixa millora en la gestió de les despeses tendents a assegurar el màxim nivell de progrés i benestar per al nostre poble. Perquè senyores diputades i senyors diputats, soles es podrà realitzar un exercici ple de l'autonomia si es disposa dels recursos econòmics suficients per a complir les funcions assignades en el nostre Estatut, i gestionar-les en l'eficàcia que sempre ens ha caracteritzat als valencians.

És lògic que un poble que ha estat capaç d'obrir mercats estrangers per a les seues produccions en les condicions més adverses que ha aconseguit per mig d'esforç i treball, elaborar un ampli teixit econòmic malgrat els obstacles existents, que ha patit la competència internacional des de posicions gens avantatjoses intentant no perdre cotes de mercat, és un poble acostumat a l'eficiència i que per tant exigeix dels seus governats eixa mateixa actuació quan es tracta de gestionar els diners públics que sorgeixen dels seus impostos.

Per tot est conjunt de raons, senyories, senyor Lerma, des del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana seguim insistint en reclamar els concerts econòmics com a sistema de finançament per a la nostra autonomia intentant equilibrar la desproporció que existeix entre el que aportem als ingressos a l'estat més d'1'2 bilions de pessetes i el que rebem en la globalitat dels conceptes poc més de mig bilió de pessetes en l'exercici del 92.

La diferència, senyor Lerma, és substancial, i si bé és de veres que des d'un plantejament nacionalista modern, solidari i integrador no s'ha d'aspirar a la totalitat, també és necessari assenyalar la posició de titubeig claudicant i, fins i tot, vergonyosa, que vosté ha mantingut en est tema i en les seues tímides demandes de corresponsabilitat fiscal. Malgrat l'afirmació de vosté dient que la seua política ha permès la capitalització en infraestructures i educació, senyor Lerma, lleve's la carasseta perquè ja no enganya ningú.

Senyories, els concerts econòmics són necessaris, i vostés ho saben molt bé, no sols perquè són més avantatjosos des del punt de vista econòmic, sinó perquè garanteixen una vertadera autonomia econòmica i política, tot permetent l'actualització progressiva del nostre finançament d'acord amb les necessitats dels valencians, no com ara, que la nostra Comunitat se situa entre les últimes quant al nivell de finançament per habitant, quedant molt per baix de la mitjana estatal.

Si vosté, senyor Lerma, haguera sabut reclamar i aconseguir el concert econòmic amb l'estat espanyol, tindriem, entre altres coses, millors infraestructures, serveis públics més adequats a les necessitats dels ciutadans i la possibilitat d'impulsar el desenvolupament de les nostres empreses fent-les més competitives obtenint com a resultat global un nivell de qualitat de vida comparable al de les societats europees més modernes.

I no vol dir que són impossibles, inconstitucionals, o que no hi ha recursos financers suficients per a això. Aquí estan els més de 300 mils milions de pessetes concedits pel govern central en forma de crèdits FAD, de dubtosa devolució i que no ens beneficien gens als valencians. Cal deixar a banda d'una vegada la campanya d'imatge exterior de Felipe González, i reflexionar que en l'actualitat l'economia valenciana, en un índex de producte interior brut per habitant del 89 respecte a la mitjana europea de 100, mostra un clar distanciament respecte dels nivells de benestar existents en altres països del nostre entorn.

Han de fer vostés, que tenen la responsabilitat de govern, un exercici d'humilitat i fer patent la realitat de reconèixer que

Europa pot fer per nosaltres. En eix sentit cal preguntar-se què va a passar amb els més de 130.000 milions de pessetes dels fons de cohesió que es van a rebre a Espanya cada any. Unió Valenciana creu que el tren d'alta velocitat que ens unisca amb els mercats europeus, la connexió del corredor mediterrani en l'ample de via europeu, a més de l'augment de la velocitat de circulació dels trens per afavorir les comunicacions nord-sud, és absolutament necessari, i que, com reconeix el tractat de Maastricht, estes infraestructures podrien ser realitzades utilitzant els fons de cohesió. Aquí té vosté, senyor Lerma, un repte si el vol acceptar.

Ens preocupa la possibilitat de quedar-nos darrere, perquè en el desenvolupament del mercat únic, la competència d'altres zones europees pot posar en perill la nostra base econòmica i social, donat el grau d'obertura a l'exterior de l'economia valenciana, sempre molt superior a la del conjunt de l'economia espanyola. No apostar ara pel futur pot suposar perdre per a sempre la possibilitat del creixement en el benestar i en qualitat de vida de tots els valencians.

I esta possibilitat de quedar-nos fora del progrés i de la modernitat no és una quimera, la realitat així ho testifica, i de no ser que vulga vosté tancar els ulls a l'evidència i seguir fugint de la realitat quotidiana, no haurà més remei de reconèixer que —com ja hem assenyalat abans— l'economia valenciana es troba immersida en una greu crisi de la que també participa l'economia espanyola. No obstant això, com sosté un recent informe elaborat per la pròpia administració, la crisi de la nostra economia és molt més intensa que en el conjunt d'Espanya per moltes raons.

Primer, per les majors dificultats per a exportar i donar eixida a la producció de béns de consum, dificultats que expliquen la forta baixada de les exportacions valencianes de productes industrials en 1992 amb una caiguda del 15 per cent i la nova reducció espectacular de la taxa de cobertura, situada en l'actualitat en 112 front a un índex de 174 en l'any 86.

Segon, pel superior cost del finançament empresarial, amb uns tipus d'interés a curt termini, de prop del vint per cent. Les empreses valencianes que funcionen tradicionalment amb un percentatge molt superior de crèdit a curt termini han de sufragar uns costos financers més alts que l'empresa espanyola per mig, en deterioració dels seus marges de benefici.

A est respecte, senyories, convé recordar que en 1992 s'ha produït un augment dels cracs empresarials del 73 per cent en la nostra Comunitat i del 129 en les suspensions de pagaments, dades que certament són preocupant perquè, en tercer lloc, sectors de fort impacte multiplicador en el conjunt de l'economia valenciana com la construcció, el comerç, amb una caiguda de les vendes del 30 per cent en el 92 o el turisme, es troben travessant una greu i profunda crisi que s'està ja al llarg de més de 3 anys traslladant els seus efectes negatius sobre el conjunt de l'economia on possiblement una part important de la culpa la tenen els nous impostos socialistes com l'IAE, l'estimació objectiva per coeficients o l'estimació per mòduls que ofeguen moltes empreses i professionals lliberals.

En estes condicions, les notes relatives a suspensions de pagaments i fallides en sectors com la juguina, fusta, calcer, tèxtil, confecció, construcció, transports, hostaleria, s'han fet cada vegada més quotidianes sense que es produïssa cap reacció contundent del seu govern.

Senyor Lerma, a pesar del seu triomfalisme d'aquest matí, ni el Programa Econòmic Valencià en les seues diferents edicions i versions ni el pla de competitivitat han servit com a atenuant de la crisi de l'economia valenciana, ni les actuacions sectorials han rebut el recolzament empresarial. Ací estan els recents incidents produïts en el pavelló de la Comunitat Valenciana en FITUR o, des d'una perspectiva més complexa, la situació de parada inversora en el parc tecnològic.

És evident que necessitem una nova política d'industrialització més activa, més compromesa i que conega millor les vertaderes necessitats de l'economia valenciana, sòlidament arrelada en una xarxa de xicotetes i mitjanes empreses que forme la nostra estructura econòmica i social. Una política econòmica activa i efectiva que separe d'una vegada per totes d'eixos programes, quasi sempre curts en recursos i d'escassa projecció social, que tenen l'IMPIVA o L'ITVA. Per cert, senyor Lerma, és necessari explicar a la societat valenciana com l'ITVA destina més del 40 per cent del seu pressupost per a despeses de funcionament i segueix soterrant inversions en la marca «Mediterrània» rebutjada fortament pel sector turístic valencià.

És necessari també promoure l'assumpció de competències en matèria de promoció exterior de la nostra economia per a fomentar les exportacions valencianes en un instrument més efectiu que PROCOVA; al mateix temps que es coordinen de forma més eficient les actuacions en les cambres de comerç i els agents socials, en busca d'eixa necessària eficàcia en la gestió. I li recorde que el pacte que vosté aquest matí oferix és pràcticament el mateix que ja li recolzàrem l'any passat, però que vosté ha estat incapaç de traure-li cap resultat.

Senyores diputades i senyors diputats, senyor Lerma, dien els romans que en temps de necessitat «*primum vivere, deinde filosofare*». I estaven en el que és cert, però no és menys veritat que en aquest debat de política general és imprescindible analitzar també, des de la nostra posició nacionalista, aspectes molt importants que afecten la concepció global d'allò que cada grup parlamentari entenem per autonomia i per aprofundiment en l'autogovern dels valencians.

El procés constituent de l'estat de les autonomies no està ni molt menys tancat. Contínuament hem anat animant-lo a vosté, senyor Lerma, perquè fóra valent i impulsara una reforma de l'Estatut d'Autonomia que d'una manera definitiva ens equiparara a les comunitats que accediren a l'autonomia per la via de l'article 151 de la Constitució. Però, com hem assenyalat en moltes ocasions, malgrat que disposa dels mitjans necessaris per a actuar, existix una filosofia de govern basada en la submissió i en l'obediència al govern central, que està el l'origen d'una part molt important dels problemes del nostre poble.

Ja ens agradaria, senyor Lerma, no haver de fer-li aquestes recriminacions, però vosté, i la falta de voluntat autonomista dels governs socialistes, ens obliguen a fer-ho.

Done vosté alguna justificació convincent per tal que l'aprovació de la reforma de l'Estatut d'Autonomia valencià estiga encara pendent d'iniciar la seua tramitació en el Congrés dels Diputats, corrent el greu risc que, si es convoquen eleccions, quedarà en «fum de boja» el treball que unànimement férem tots els grups d'aquesta cambra, tendent a la derogació de la LOTRAVA i a l'assumpció de la titularitat plena de les competències. Haurà d'esforçar-se per a donar-la, ja que ni la justificació de falta de temps li val. Són altres manques les que queden patents.

Més encara, senyor Lerma, des de l'any 89 està incomplint-se una llei d'estes Corts en no desenvolupar la institució del síndic de greuges, important no sols per anar dotant de contingut les possibilitats que ens dóna el nostre Estatut, sinó també per anar creant la consciència política entre els ciutadans que les institucions d'autogovern estan al seu servei i comencen a sentir-les com a pròpies. En aquest cas, senyor Lerma, la justificació és massa partidista com perquè vosté ens la done.

Una altra justificació que li hauria de resultar molt difícil de donar és referir a l'incompliment crònic per part del seu govern de no portar a estes Corts la Llei de Comarcalsització, una llei que, des del nostre compromís nacionalista, considerem ineludible i imprescindible, perquè sense la mateixa mai no es podrà

aconseguir una autèntica estructuració geogràfica, sociològica, econòmica i cultural de la nacionalitat valenciana.

Té alguna justificació, senyor Lerma? O potser que seguix pensant que la Comunitat Valenciana no necessita cap tipus de vertebració?

Doncs mire, senyor Lerma, senyories, nosaltres, el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, creem que sí, que l'estructuració comarcal és consubstancial en la reivindicació de l'autogovern valencià, que sense ella és pràcticament impossible que la societat valenciana ni tan sols aprofundisca en l'autonomia, que es puguen «valencianitzar» les concepcions, les actituds i les problemàtiques i que, com a conseqüència de tot açò, les valencianes i els valencians assumisquen la credibilitat en les institucions autonòmiques.

Hui, senyores i senyors diputats, és un d'eixos moments que, per la importància del debat i per la transcendència que els mitjans de comunicació li donen al mateix, es pot aconseguir que les institucions de la Generalitat s'acosten més als ciutadans, perquè que ningú no tinga cap dubte que s'aproparan més si ací, en les Corts Valencianes, som capaços d'adjuntar les anàlisis amb la realitat.

Eixa realitat que es concreta, senyories, en alguns aspectes de l'acció de govern que vosté, senyor Lerma, està impulsant per al desenvolupament de les distintes polítiques sectorials, entre les quals anem a analitzar-ne algunes i a donar-li la nostra opinió, que estimem s'acosta més a allò que pensa la gent del carrer, que la que vosté ens ha oferit est matí.

La societat valenciana ha anat adquirint una gran preocupació per les qüestions relatives a la protecció del medi ambient. No podria ser d'altra manera, si es té en compte la situació de greu dany en què es troba una part important del nostre patrimoni natural.

Junt a la falta de recursos financers per a fer una labor efectiva al front de la conselleria, reconeguda pel director general de Conservació del Medi Ambient en declaracions recents, els ciutadans tenim la sensació que la Generalitat és incapaç de posar fi a la degradació dels nostres boscos provocats pels incendis forestals, a la recuperació de les nostres platges i de les aigües litorals, a la lluita contra la contaminació del medi ambient o acústica en les ciutats; temes que certament preocupen tots els valencians. En est cas, senyor president, sí es requereixen més recursos. Si es requereixen més recursos, escolte les nostres propostes, perquè Unió Valenciana ha oferit en aquestes Corts moltes iniciatives que suposen afrontar de forma eficient els problemes de medi ambient de la nostra Comunitat.

Unió Valenciana vol denunciar davant d'esta Cambra que els plans rectors d'ús i gestió de la majoria dels parcs naturals de la nostra Comunitat estan encara per aprovar, i fins i tot en alguns casos per a fer la corresponent redacció. Açò és clarament ignorància o falta de voluntat política que, senyor Lerma, no podem tolerar perquè la protecció del medi ambient ens incumbix a tots.

Senyories, encara que el senyor Lerma ha manifestat que segueixen insistint, a la Comunitat Valenciana ostentem el poc estimulant guardó de situar-nos en el segon lloc de comunitats afectades pels incendis forestals. Cal mamprendre una política de repoblació forestal, basada en espècies autòctones que pare el procés de desertització en què es troba el nostre territori.

També, senyor Lerma, la necessitat d'aigua a la Comunitat Valenciana és urgent. El Pla Hidrològic Nacional preveu algunes inversions en el territori valencià per a garantir els proveïments procedents de les conques que tenen excedència. El govern valencià hauria de coordinar actuacions en les inversions estatals dels transvasaments per a desenvolupar una xarxa de conduccions d'aigua en l'interior de la Comunitat Valenciana que assegure la disponibilitat de recursos hídrics en totes les zones, aprofitant l'esforç inversor del govern.

Els traspassos de l'Ebre i del Tajo haurien de tenir caràcter prioritari, al mateix temps que proposem la creació d'un Pla Hidrològic Valencià que previnga la utilització eficient dels recursos existents en la nostra Comunitat, cada vegada més afectats per la salinització i nitrificació dels aqüífers soterranis.

Senyores i senyors diputats, quant al balanç en matèria d'ensenyament i educació, no cal insistir que en els últims mesos la conselleria de Cultura de la Generalitat s'ha vist immersa en una sèrie de conflictes que han aguditzat la seua presència en la societat, ja de per si conflictiva al llarg de la seua existència.

Entenem, senyor Lerma, que s'ha produït un clar incompliment de la LOGSE en la falta d'un mapa escolar que establisca les necessitats del sistema educatiu valencià, així com l'aparat legislatiu i normatiu necessari per a fer complir la pròpia LOGSE.

Existeixen problemes en la substitució del professorat, falta de consens entre sindicats i empresaris de l'ensenyament; no es fan construccions de centres educatius en els diferents nivells, i ens trobem que l'educació infantil segueix quedant al marge dels programes del seu govern. La deterioració en la qualitat de l'ensenyament ha anat en augment, acompanyat d'una situació confusa en el món laboral dels ensenyants, on molts professors s'han quedat sense ocupació a conseqüència de la reducció d'unitats educatives, acordada per la conselleria, abans de fer el preceptiu mapa escolar.

I què dir pel que fa a la crisi estructural i permanent en l'organigrama de la conselleria de Cultura, que és un altre exemple d'ineficiència.

Trobem, certament, molt poca voluntat política per a impulsar la reforma educativa en l'àmbit de la Comunitat Valenciana, que no sabem si respon al'ineficiència en la gestió o al convenciment de les nombroses deficiències de la pròpia llei. Ací està la falta d'una llei de finançament per a la LOGSE. Sense llei de finançament és impossible posar la LOGSE en marxa.

Quant a l'educació universitària és important denunciar ací el problema creat durant el present exercici en la política de taxes que ha deixat fóra de l'exempció molts alumnes que anys enrere havien aconseguit fer els seus estudis debades o subvencionats. No és esta la millor forma de reduir les despeses públiques.

Mentre les universitats segueixen estant massificades, amb una *ratio* alumnes/professors superior a 200 en alguns grups de primer de Econòmiques, Empresarials o Dret, i des del Consell no s'adopten mesures per a fer front al problema, seguirem veent com a la convivència pacífica en les aules universitàries anirà deteriorant-se de forma progressiva, en perjudici de la docència.

La falta de recursos financers de la conselleria per a conservar el patrimoni cultural i històric dels valencians és evident, excepció feta del teatre romà de Sagunt, que ja sols es quedarà en el record després de les obres de transformació a què està veent-se sotmes en una ampla contestació social.

Senyor Lerma, en Unió Valenciana seguim observant que el problema lingüístic persisteix en el nostre sistema educatiu, en una clara manipulació dels pares i dels alumnes, que planteja seriosos obstacles a la lliure elecció de l'ensenyament, que és un dels principis constitucionals bàsics. Ja és hora de posar fi a esta situació, que s'allarga massa anys i que és una vertadera lacra social per al nostre poble.

Seguint, senyories, senyor Lerma, en l'anàlisi sectorial, la situació del camp valencià ens preocupa en gran mida. L'agricultura valenciana, que ha estat un element estabilitzador de les crisis socials que han existit durant els últims anys, no pot suportar més ni l'abandonament a què es veu sotmesa ni la pressió fiscal i política injusta que es deriva del seu govern, i del central, i ix al carrer per a protestar enèrgicament en defensa d'allò que és just.

Dir davant d'esta cambra que el camp valencià mereix justícia no és actuar amb demagògia. El potencial econòmic de

la nostra agricultura, que genera sols en citricultura més del 15% del comerç exterior valencià i prop del 6% del comerç exterior espanyol, no es correspon amb les atencions rebudes dels governs centrals i autonòmic, al contrari, creix la desocupació de forma notable en el nostre camp —més de 13.000 nous aturats en el 92— i mentrestant ens neguen els 1.800 milions demanats per la indústria per a la transformació de satsumes i clementines condemnant l'actual collita a la misèria.

En contrapartida s'ofereixen crèdits, l'obtenció dels quals sols pot contribuir a augmentar l'endeutament, ja de per si alt, del sector. Mentre que les ajudes de Brussel·les a altres productes agraris espanyols, com els plàtans de Canàries —1.000 milions— o els ramaders del nord —75.000 milions— o a l'agricultura d'altres països europeus, no deixen d'augmentar —Itàlia, França i Grècia 16.000 milions de pessetes— i fins i tots africans, com al Marroc —50.000 milions— també es lucren del pressupost comunitari, l'agricultura hortofructícola estatal valenciana segueix sent marginada de la política estatal i rebutjada pel seu govern, i això és actuar d'esquenes a la realitat.

És que hi ha dret a esta situació? És que podem seguir impassibles davant la destrucció de la nostra economia agrícola que hem de preservar i potenciar per les seues grans possibilitats de desenrotllament en el futur? En Unió Valenciana creiem que no. Però, senyor Lerma, mentre es permeta la importació lliure de suc de taronja de Brasil i no es reaccione contra les restriccions a l'exportació de cítrics imposades per les normes fitosanitàries del Mercat Comú; mentre no es frene la caiguda dels preus agrícoles i la renda dels agricultors; mentre es continue intentant confondre el camp valencià amb xifres i dades tendenciosos, tot anirà a pitjor.

I lamentablement el seu govern, hui per hui, no es capaç de remeiar esta situació; com no ha estat capaç d'escometre amb serietat el procés de reconversió citrícola, vital per al sector, ni tampoc no, senyor Lerma, ha tingut el seu govern la sincronització necessària per a no haver arbitrar el desgavell que representa suprimir les cambres agràries d'una manera vergonyosa, per mig d'una disposició addicional en la Llei de Pressupostos, sense tenir elaborada la regulació dels consells municipals agraris.

Senyores diputades i senyors diputats, estos condicionaments de política general són els que estan preocupant aquells als qui en est Parlament estan representats. Entenem que no és còmode per a un president, que li agrada estar per damunt del bé i del mal, que se'l faça baixar a la realitat concreta; una realitat concreta que per a qui està patint-la és la més important de totes i també d'ella, senyor Lerma, s'ha de parlar.

Sabem que vosté és poc partidari de la concreció, que està més a gust amb la indefinició i amb l'ambigüitat, per això massa voltes el seu discurs no diu res, és un discurs buit de contingut, raó per la qual poques voltes sol tenir resultats positius. O per casualitat creu que podem estar satisfets? No, senyor Lerma, ni estem, ni estan satisfets. No podem estar-ho mentre a les riberes del Xúquer estiguen més de deu anys esperant cobrar els danys patits pel trencament de la presa de Tous.

I des d'ací volem dir-li, senyor Lerma, que comprenem la situació de desmoralització, d'impotència i de ràbia continguda dels damnificats, la comprenem i la fem nostra, perquè des de sempre el Grup Nacionalista Unió Valenciana hem denunciat la via jurídica com una trompa dissuasiva i retardadora de la percepció de les indemnitzacions per part dels damnificats, sempre hem tingut clar que la solució havia de fer-se efectiva per la via de la voluntat política. Per això proposarem, i es va aprovar per unanimitat de la cambra, i es va aprovar per unanimitat de la cambra, que l'estat elaborara una llei de crèdit extraordinari. És responsabilitat de vosté, senyor Lerma, explicar als damnificats per què canviaren d'opinió i defensaren altres interessos diferents als legítims dels propis damnificats.

No estem satisfets mentre seguisca sense finançament adequat el Consell Metropolità de l'Horta; no estem satisfets mentre no es concloga la xarxa d'assistència sanitària, que vosté pintava tan meravellosa est matí; mentre les avingudes de rius i barrancs segueixen sent una amenaça; mentre a les comarques de Castelló es contempla amb desesperança una de les seues màximes aspiracions, el transvasament de l'Ebre, per a evitar la pràctica extinció de la seua agricultura de regadiu en la zona nord; mentre no se solucione d'una volta per totes el desviament de la carretera nacional 340 al seu pas per la ciutat, un problema que, encara que és de solució estatal, l'està assumint la Generalitat sense exigir al govern central els corresponents recursos financers; mentre seguisca sense concreció el soterrament de les vies fèrries al seu pas per la ciutat i per Benicàssim, que s'han convertit en un fre al desenrotllament urbanístic de la zona.

La Universitat Jaume I, que va començar sent un projecte d'acceptació plena per tota la cambra, necessita un finançament adequat per escometre el seu desenrotllament inicial, ja que eix fou el compromís acordat en esta cambra.

Tampoc no es poden oblidar les greus agressions de medi ambient patides per amples zones castellonenques com la Serra d'Espadà, en setembre del passat any, o el desert de les Palmes, en el que les estimacions més recents asseguren que seran necessaris més de 400 milions de pessetes en inversions per a corregir la greu deterioració provocada pels incendis forestals.

I què dir respecte de la contaminació que destrueix poc a poc la riquesa vegetal de la comarca dels Ports.

També cal assenyalar les preocupacions de les comarques alacantines en les que 104 localitats manquen d'uns serveis de protecció civil o que 113 municipis no disposen d'oficines de defensa als usuaris i consumidors, en tant que quasi 100 manquen de procediments per al tractament d'aigües residuals, així com que el 60% dels municipis no tenen agències de lectura a pesar que existeix una normativa clara al respecte de la Generalitat per la que els municipis de més de 5.000 habitants estan obligats a prestar servei de biblioteca.

Ha falsejat la realitat est matí, senyor Lerma, quan ha dit que la coordinació amb els ajuntaments ha funcionat molt bé.

A les comarques alacantines es posen especialment en evidència les greus manques d'infraestructura de la nostra comunitat; menció rellevant té el pla especial del port d'Alacant. És urgent i necessari que es resolga quan abans el problema dels accessos al port d'Alacant des de les autovies de Múrcia o Madrid per a evitar ofegaments no desitjables en el tràfic urbà. Les competències de la Generalitat en esta matèria estan per a alguna cosa i la societat alacantina així ho demanda.

Els problemes de manca d'inversions a l'aeroport de L'Altet, que segueix amb les mateixes dotacions que fa deu anys a pesar de l'augment produït en el tràfic, i en els serveis de transports per ferrocarril de rodalies cada volta més deficients.

El turisme és per a Alcant, a l'igual que per a la Comunitat Valenciana en tot el seu conjunt, la base del seu desenrotllament econòmic, representant més del 15% del producte interior brut. És necessari actuar amb urgència en matèria de regeneració de les platges més afectades per l'erosió i el deteriorament de les aigües.

Quant a l'agricultura alacantina, i deixant de banda els problemes generals als quals abans hem fet referència, que ha ocasionat pèrdues en collites superiors a 5.000 milions de pessetes en el 92, hem d'assenyalar les dificultats produïdes en l'aplicació de les quotes per a la producció de llet; la necessària modernització de les almàsseres cooperatives; la realització efectiva de les ajudes per a l'arrancament de ceps d'acord amb la normativa europea al respecte i els greus problemes de l'agricultura de muntanya que segueix sense beneficiar-se, per falta d'informació i atenció de les autoritats dels Consell, de les ajudes de la Comunitat Europea al respecte.

Quant al problema de la pesca, menció especial mereix la necessària i urgent creació de la instal·lació d'una xarxa de serveis de llotja de primera venda en les principals localitats pesqueres.

Senyor president, senyories, Unió Valenciana ha aportat a esta cambra un balanç de l'estat de la comunitat per tal que el Consell, en exercici de les seues funcions, plantege les solucions adequades. La nostra aportació, via suggeriments realistes, no ha faltat.

Però no volem acabar esta exposició sense fer nova referència a allò que en el moment actual considerem un dels problemes més greus de la societat valenciana per al qual també aportem les corresponents solucions. És tracta de la formació d'ocupació i el creixent deteriorament del mercat de treball.

Com ja s'ha destacat abans, assistim en l'actualitat a un ràpid procés de deteriorament de l'economia valenciana, la principal conseqüència del qual està sent l'augment ràpid de l'atur. El deteriorament de la situació econòmica i la seua correlació sobre la desocupació arriben en un moment en què el desenrotllament tecnològic de les empreses valencianes es troba en les seues hores més baixes.

Les inversions registrades per les empreses valencianes en els dos últims anys s'han reduït quasi un 47% respecte a la mitjana de 1988/89. És evident que la sensació de crisi està sòlidament arrelada per la disminució dels beneficis empresarials.

Hui es reconeix per tots els experts que les empreses necessiten millorar la formació dels seus treballadors per a fer front al repte de la competitivitat, però manquen dels recursos necessaris per a això. El cercle viciós és cada volta més perjudicial.

Per altra banda, els treballadors saben perfectament que la millor garantia per tal d'evitar quedar aturats és rebre una formació adequada als seus coneixements professionals, versàtil i moderna, que els permeta ser competitius per a les necessitats de les empreses.

Des de primers d'any el Consell ha assumit les competències de l'INEM en matèria de formació professional, la qual cosa permet confeccionar programes d'entrenament i cursos específics per als treballadors de les empreses amb les tècniques adequades per tal de millorar la competitivitat, que resulten rendibles per a les empreses, ja que mentre el treballador acudeix a estos cursos rep una retribució de l'administració en cost zero per a les pròpies empreses.

Senyories, potser no existeixen dins de l'administració valenciana competències més disperses i contradictòries en la seua distribució i execució que les laborals. I açò malgrat que la desocupació és un greu problema que exigeix l'adopció immediata de decisions. Ens trobem així, que des de la Conselleria de Treball i Assumptes Socials, des de la Conselleria d'Indústria, des de la Conselleria d'Educació, s'ignora de manera coordinada quines són les necessitats més urgents de formació professional per als treballadors valencians. Esta situació ha de canviar i existeixen mitjans per a això.

Unió Valenciana considera que, amb el traspàs de les competències de formació d'ocupació a la Generalitat, s'obri un moment excepcional per tal de fer una reforma en profunditat de l'administració laboral valenciana per a dotar-la d'eficàcia en la gestió. Per això, senyor Lerma, senyories, proposem la creació de l'Institut Valencià de Formació i Ocupació. Entenem que l'institut ha de convertir-se en l'instrument que permeta actuar de forma coordinada i eficient contra l'atur per la via de la formació d'ocupació, integrant en les seues competències totes les que actualment es troben disperses en diverses direccions generals d'algunes conselleries. L'institut proposat no té per què suposar un augment de les despeses públiques i sí, tanmateix, una millora en l'eficiència.

Per altra banda, el seu impacte social és evident. La proposta de creació de l'Institut Valencià de Formació i Ocupació és d'un evident contingut social que exigirà el consens de sindicats i organitzacions empresarials per a assegurar el seu funcionament més adequat posant a prova la capacitat del Consell per a articular majories socials al voltant dels seus projectes de govern.

Senyores diputades, senyors diputats, senyor Lerma, aquesta és la nostra valoració de quina és la situació de la Comunitat Valenciana. En la nostre anàlisi ja han sigut apuntades les solucions que estimem necessàries per al benestar de les valencianes i els valencians. En les propostes de resolució concretarem els nostres plantejaments fets des del realisme i impulsats per la nostra conscienciació nacionalista que li oferim a vosté, senyor President de la Generalitat, al seu govern i a tots els grups de la cambra, en la finalitat il·lusionant que entre tots fem possible l'avanç en l'autogovern, la millora del teixit socio-econòmic valencià i la consecució d'una societat valenciana més justa basada en el treball, la llibertat i el progrés social.

Li acceptem la proposta d'acord plantejat per vosté aquest matí, però senyor Lerma, vosté té la responsabilitat del govern, vosté té també la responsabilitat d'assumir les propostes que des d'Unió Valenciana li fem en la finalitat que, així com ara el poble es pregunta, autonomia per a què? a causa de les seues actituds frustrants. Fem que entre tots recupere la confiança en si mateix i rendibilitze per al present i per al futur les potencialitats que discursos i accions de govern com les de vosté no fan més que envellir i anquilosar. El nacionalisme i Unió Valenciana té solucions i li les oferim.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Villalba.

El senyor Lerma té la paraula.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Moltes gràcies, senyor president.

Si les solucions que ens ha d'oferir el nacionalisme d'Unió Valenciana són les que vosté ha exposat, apanyats anem els valencians! No és que no valore la seua oferta de col·laboració, que la valore, la valore adequadament. Però bé, tret del llistat que vosté ha fet sempre de greuges, la proposta de vosté es pot resumir en el següent: fan falta moltes més coses, i cal posar més diners. I com cal posar més diners, el millor que podem fer és fer un concert econòmic que ens done més diners i solucionat tot.

Bé, jo no li vaig a dir que és inconstitucional. Jo li vaig a dir que això és irrisori. I per què és irrisori? Perquè el concert econòmic no és una finalitat en si mateix. El concert econòmic és un procediment o un instrument en virtut del qual es financen les comunitats autònomes i l'estat. Però el concert econòmic no és una cosa que garantisca que u té més diners, sinó simplement que té, d'acord amb el que diu la pròpia Constitució Espanyola, suficiència per a exercir les competències que li han estat transferides mitjançant la constitució i els estatuts d'autonomia.

Per consegüent, concert econòmic no és sinònim de més diners. És un procediment com pot ser qualsevol altre per a obtenir uns recursos en virtut dels quals gestionar les competències transferides. I a partir d'ací ja, doncs evidentment tot el seu discurs cau. Perquè naturalment, si no té més recursos per a poder dir que vosté farà moltes més coses, que no ho ha dit per una altra banda, aleshores resultarà que el que haurà de fer és entrar ja en el debat real.

Jo he assistit en aquesta cambra en alguna ocasió a això de dir, quina solució proposa Unió Valenciana per a l'agricultura, doncs proposa que es posen 3.000 milions més en el pressupost. Això és una proposta que haurà de veure d'on ixen eixos ingressos i en virtut d'on ixen eixos ingressos, vosté haurà de traure'ls d'un altre lloc.

Si ja la història del concert econòmic se li ha desmuntant, perquè si el tema constitucional és el de suficiència i solidaritat, doncs vosté haurà de preveure un altre sistema d'incorporar ingressos i recursos al pressupost de la Generalitat. L'altre sistema és el que els partits nacionalistes que vosté diu —que vostés no ho són, són un partit regionalista «bien entendido» com es deia abans— l'altre sistema és per tant dir, cal xisclar més per a aconseguir més. Qui és qui més xiscla en aquest moment des del punt de vista «regionalista bien entendido»? És el vostre homòleg del Partido Regionalista de Aragón que obté la riulla de tots els ciutadans d'Espanya i el rebuig sistemàtic a la seua posició.

Per què l'obté? Perquè per a reclamar tots servim. Però allò important és que, a més a més de reclamar, aportem raons i solucions que puguen satisfer els interessos i les necessitats d'aquest país.

¿Com seria un país com el que vosté proposa, que tinguera les possibilitats d'arribar a un acord en això que tant vosté reivindica que és el pla hidrològic, que fera possible donar satisfacció a les necessitats d'aigua d'aquesta comunitat? Com podria governar-se un país dient que ací no sobra res i que allò més important del món és solucionar el que nosaltres hem de fer? Probablement es governaria acabant a bufetades entre tots. Que és la proposta per desgràcia al final alguns tipus de plantejaments, si arriben a ser majoritaris, porten a algunes societats.

No vull posar cap exemple concret perquè tampoc vull portar el malestar a la cambra. Però sense cap dubte, sense pensar en els demés per molt que u pense en ell mateix no és possible arribar a cap acord. I si la democràcia es caracteritza per alguna cosa, i el govern, és precisament per intentar reunir voluntats i vocacions per a procurar solucionar els problemes de la màxima quantitat de gent possible. I això és el que, des de la nostra perspectiva, estem fent.

És vosté un magnífic lector de diaris. Planteja vosté totes les qüestions que en els diaris es presenten com a qüestions prioritàries. Però en la major part dels casos, per no dir en la totalitat, no tota la veritat està inclosa en els titulars dels diaris. Que a vegades també en els titulars dels diaris cal arregar el contingut de la lletra menuda que és la més important.

¿Quina és l'actitud vergonyosa o vergonyant i titubejant de la Generalitat Valenciana? La que vosté puga aportar en definitiva. Perquè des de la Generalitat Valenciana mai ens ha parat ningú a aquest govern en el que hem considerat reivindicacions legítimes i justes. En el que hem considerat que són ximplexes que algú planteja com si fóra la veritat universal, evidentment no ho hem seguit. Però en el que són interessos generals d'aquest poble nostre, ningú mai no ens ha parat ni ens ha detingut. Ningú mai no ha pogut dir que hem tingut una actitud titubejant ni vergonyosa. Vergonyosa sí que l'hem tinguda a vegades, però per propostes que altres han fet, que ens ha resultat difícil de suportar.

Però en tot cas li diré, que ni concert econòmic com a fórmula insolidària. Perquè eixa no seria possible. No pel tema constitucional, sinó perquè concert econòmic sí, però per a obtenir més recursos dels que corresponen legalment, això no es crega vosté que li ho va a consentir ningú, ni ho va a aconseguir en la vida. Al contrari, si eixa fóra la via en què tots començarem a plantejar les nostres polítiques i reivindicacions, evidentment en cap cas podríem sumar 100, que és el que al final el finançament de les comunitats autònomes ha de sumar entre sí. Per tant, fórmula impossible, des d'un plantejament com el de vosté, regionalista, com el que ens ha fet ací.

Créditos FAD, doncs, tantes vegades s'ha explicat ja que és una cosa que a vegades passa u vergonya d'explicar. Créditos FAD vol dir créditos del fondo de ayuda al desarrollo. I es concedeixen fonamental... No, exclusivament diria jo, s'aconsegueixen en la voluntat clara de recolzar polítiques de

solidaritat a governs o a països, primera, que passen fam, per això es diuen fondos de ayuda al desarrollo, que passen molta fam. I segon, que a més a més de passar fam el que passen és falta de llibertat. I que atacar la fam i la falta de llibertat, impedir que s'ajude eixa gent amb els crèdits FAD, és tant com condemnar-los a la fam (*remors*) i a la dictadura. Que és el que ocorre en molts d'aquests països als quals nosaltres procurem ajudar.

I a mi em sembla que en aqueix aspecte, encara que no ocorreguera la segona part que ara li diré dels crèdits FAD, aquest govern de la Generalitat, continuaria insistint que li pareix bé. És més, li pareix mot bé que es faça. I continuaria fent-ho. Per què? Exactament pel que acabe de dir, perquè es tracta d'una política que ajuda la gent a no passar fam i a tenir llibertat. I des d'aqueixa perspectiva, per pocs diners que el Govern valencià tinga, i privadament també, per pocs diners que els d'aquest grup tinguen, procuraran ajudar la gent que tinga pau i llibertat i que tinga possibilitat de menjar.

Crèdits FAD per tant, que en això ja seria suficient. Però és que, a més a més, és crassa ignorància quan es planteja. Perquè un crèdit FAD va destinat a finançar empreses espanyoles o valencianes que van a actuar en l'exterior, i per consegüent, que van a produir riquesa en aquest país. Per tant, és naturalment una inversió que a més a més de ser interessada des del punt de vista de la defensa de la llibertat, és interessada també des del punt de vista econòmic. I per consegüent només beneficis hi ha dels crèdits FAD que vosté ha criticat.

Jo crec que en el tema del TGV, de nou s'equivoquen vostés perquè el TGV no és un tren per a mercaderies. De nou s'equivoquen vostés. I que eixa unió amb Europa per part del TGV està prou menys justificada que les distàncies interiors a Espanya. Que és el que nosaltres volem i creem que tenim solucionat. Per tant, insistir que això és la panacea d'unió amb Europa, ens sembla un tant ridícul coneixent el que significa el que és l'alta velocitat, i els trens, i els temps, i la competència en definitiva en tot això.

La crisi més intensa que en el conjunt d'Espanya i la caiguda de les exportacions. Doncs bé, jo crec que en açò s'han parat tots en el penúltim trimestre de l'any 92. I no han arribat les xifres a temps probablement de l'últim trimestre de l'any 92. Jo no vull llançar campanes al vol, perquè no és la situació per a llançar campanes al vol.

Però sí li vull dir, que si vosté haguera mirat les xifres de l'últim trimestre de l'any 92 no hi ha precisament una diferència substancial a Espanya i una major intensitat, sinó mentre a la resta d'Espanya l'últim trimestre de l'any 92 ha resultat molt negatiu; estacionalment, en aquesta comunitat, l'últim trimestre de l'any 92 ha resultat positiu. I les xifres de desocupació que es plantegen, es plantegen perquè a més a més d'incrementar-se la desocupació, l'ocupació, s'ha incrementat també la població activa. Cosa que no ha ocorregut a la resta d'Espanya en què la taxa d'activitat ha decrescut, mentre que en aquesta comunitat la taxa d'activitat de l'últim trimestre ha crescut, i per ací és per on s'han incrementat les xifres de desocupació de l'últim trimestre de l'any 92.

Si haguérem d'analitzar des del punt de vista de quan ha estat realment el moment dramàtic de l'economia valenciana, hauríem de referir-nos fonamentalment a l'any 91 i no a l'any 92. Perquè ací sí la destrucció d'ocupació ha estat molt més important que la de l'any 92. Encara que, com dic, els dos primers semestres de l'any 92 hagen estat també prou o molt negatius per a l'economia valenciana en el seu conjunt.

Però enmig de la inestabilitat monetària de l'últim trimestre de l'any 92, s'han notat també un repunt important i una recuperació de les exportacions valencianes coincidint, i probablement per eixa causa, en la devaluació de la pesseta; que ha fet d'una manera clara i rotunda recuperar competitivitat a les nostres exportacions. Jo crec per tant, que no s'ha fet l'anàlisi adequada en aquest sentit.

No sé què em vol dir vosté ni en els incidents del FITUR, ni en la parada del Parc Tecnològic. Els incidents de FITUR i la marca Mediterrània rebutjada pel sector turístic valencià, jo li puc dir que el sector turístic valencià representat en el Consell Turístic Valencià ha recolzat la marca Mediterrània, i ha estat molt conforme que això és agreujant. Perquè si no haguera estat conforme, com que no ens mou cap interès comercial a la Generalitat Valenciana més que el nostre sector turístic tinga recolzament per a continuar avançant, no l'hauríem portat endavant. Però el problema és que no sols no s'han oposat, sinó que l'han recolzat. Això sí, hi ha alguna gent i especialment algun partit que ha fet seua la política turística i ha rebujat... Però no ha estat el sector empresarial, ni molt menys massivament, com vosté planteja, el sector turístic valencià.

I quant a la parada del parc tecnològic, doncs no sé a què s'està referint vosté. Perquè el parc tecnològic té més de 2.000 empreses associades que fan ús permanent d'allò que significa les seues investigacions i les seues instal·lacions. I li ho he de dir d'una manera molt positiva. Perquè aquí ha estat possible potenciar d'una manera molt important la renovació tecnològica i la investigació molt aplicada al teixit industrial valencià. A un teixit industrial que sent xicotet, com vosté deia, no haguera estat possible en la vida accedir a la tecnologia o a les investigacions que gràcies a aquest sector que hem creat en el parc tecnològic està sent. I avui tenim investigació de qualitat i de nous materials en el moble; investigació de qualitat i de nous materials en la ceràmica; investigació metall-mecànic; investigació en tants i tants sectors de la nostra indústria que d'una altra manera, seguint qualsevol tipus de política conservadora, no haguérem tingut; perquè no ho tenen en altres llocs. Ho tenim, això sí, els valencians.

I a més a més, tenim alguna cosa tan important com que, ho he dit altres vegades, mostraris que costaven paralitzacions de producció i mesos en les fàbriques, del tèxtil, per exemple, doncs en aquestos moments es poden fer, probablement, en unes poques hores, gràcies a la política de la Generalitat Valenciana. Per tant, de parada res. I competitivitat important, induïda des de la política de la Generalitat Valenciana, és el que tenim a través del parc tecnològic i de la nostra política, que jo crec que és molt important.

Primum vivere, deinde filosofare. El que ha de fer vosté és filosofar menys i dir coses més concretes que vinguen a ajudar a fer possible que aquestes coses funcionen. I la filosofia de la submissió al govern central, no sé vosté per quina banda la veu. Però jo crec que el problema d'aquestes coses és que u ha d'intentar buscar-se un espai polític allà on no n'hi ha. Aleshores, s'ha de dir permanentment que u depén o no depén, o deixa de dependre. Aquest Govern valencià, aquestos més de 800.000 milions de pressupost que vosté diu, la importància que esta comunitat té, l'ha fet el Govern valencià. I l'ha fet amb el suport d'aquest grup parlamentari.

I mai en la vida haurien somniat vostés en fer alguna cosa amb el que en aquestos moments tenen com a instrument els valencians. I ho tenen, de vegades i moltes vegades són, malgrat vostés que en moltes ocasions han intentant confondre l'opinió pública, com ara mateix, plantejant debats falsos sobre la realitat valenciana per a intentar evitar que tinguérem la importància que tenim. I han tornat a caure. I han plantejat el síndic de greuges, que no «d'agravis», que no està recollit, com vosté sap, com una confusió més, com una confusió més de la importància real d'aquesta comunitat.

I han plantejat una llei de comarcaltzació mitjançant la qual la Generalitat Valenciana està implantant, portar endavant aqueixa política amb lleis que té preparades o que ha anat presentant ja per a fer possible que funcione. Però no s'enganye vosté, no s'enganye vosté, aquell cartell d'un pintor català —molt bo, per

cert— que explicava que Catalunya és comarques més no sé què... no té res a veure amb la realitat valenciana. Les comarques i la realitat comarcal valenciana és la que els valencians volen. I en el nostre Estatut diu amb tota claredat i rotunditat que són els municipis valencians qui tenen la paraula en aquest tema. No tan sols la Generalitat Valenciana, els municipis valencians. I el municipis valencians duen un ritme ben adequat a les seues possibilitats de mancomunar-se, que fa possible que no aprofite ningú el tema polític, sinó que siga sobre la base d'un treball real, el procés de posar en comú molts dels plantejaments que es necessiten fer de manera comarcalitzada.

Quant al tema de la protecció del medi ambient o del «mig ambient», doncs jo crec que, poc tenen vostés a dir. Independentment que isquen moltes vegades per a dir-ho, les actuacions que vostés fan quan tenen algun tipus de responsabilitat, no són, precisament, de protecció, sinó tot el contrari, d'intentar veure com ho destrossen. I des d'ací estem fent una política realista i compromesa amb el medi ambient d'una manera clara, sistemàtica i rotunda al llarg de tots els anys que estem, la qual cosa no vol dir que estiguem lliures que es cremen les coses. Perquè es cremen. I, francament, el que sí que podem posar és recursos a disposició per tal que no es cremen, i al mateix temps repoblar en el possible. Però tampoc no s'ha d'equivocar, no tot s'ha de repoblar, perquè hi ha moltes coses que tenen una regeneració natural. I, per altra banda, no tant és el que es crema, i sobretot les hectàrees que es cremen no se sumen, perquè en moltes ocasions es cremen les hectàrees que ja s'han cremat altres vegades. I no són tan addicionals, per tant. I no està aquest país en situació de desertització. Tenim zones i problemes concrets, però que no van avançant tant com a vegades es dona a entendre, sinó ben al contrari.

Perquè afortunadament, afortunadament, aquest govern ha arribat a temps en alguns casos, i en alguns casos ha arribat a temps en el tema de la depuració, en concret, de les aigües. Hem arribat molt a temps i estem actuant. I vosté està parlant com si no existira res d'allò que ací s'ha fet, com si no tinguera la informació. Vosté està parlant com si no existira. S'han fet actuacions en matèria de sanejament, s'ha fet en matèria de medi ambient, s'ha fet en matèria de contaminació. Hem influït en el tema del Pla Hidrològic Nacional d'una manera clara, sistemàtica i rotunda i, a més a més, d'una manera coherent. No d'una manera enfrenada i dir en cada lloc una cosa concreta, com tenim moltes ocasions de plantejar.

En matèria educativa, pel contrari, jo crec que el seu discurs ha estat catastrofista. No s'ha parat en absolut la inversió, continua la inversió en matèria educativa, en matèria educativa universitària. No tan sols continua la inversió, sinó que la inversió està a un ritme molt accelerat respecte a qualsevol altra comunitat autònoma i respecte a qualsevol altre dels països que ens puguen comparar.

Quant al tema de l'exempció de taxes, jo crec que no hem fet més que fer justícia. Quant al tema de la quantia, és evident que les taxes, pràcticament, duen 10 anys congelades. I, per consegüent, això de dir els augments exagerats de les taxes és una demagògia com puga ser qualsevol altra, i és clar, poc ocurrent a l'hora de mobilitzar.

El teatre romà, doncs és evident que quedarà aquí com una mostra important d'allò que és el nostre patrimoni. Una bona actuació, per cert, que estic convençut que en el discutible que són sempre les actuacions en restauració, quan la gent vaja a veure'l li agradarà, i sobretot servirà per a tenir, no solament el prestigi de l'obra morta, sinó també el prestigi de l'obra viva. Perquè el de l'obra morta no el llevarà ningú, aquí està i estarà sempre. I el de l'obra viva es podrà veure com hi ha un pla d'utilització.

I el tema de la manipulació lingüística. Renuncien vostés ja a dir aquestes coses, que ja queden fatal amb tots. Això, jo crec que és un tema que hauria d'estar acabat definitivament.

I respecte al tema de la manipulació, sí poden dir vostés molt que la manipulació en el tema del camp. Jo crec que dir-li al camp que el problema és la pressió fiscal al qual se sotmet, és enganyar el camp. Dir-li al camp que la culpa de les coses que li passen la té el govern, és enganyar el camp. Dir-li al camp que tot es pot arreglar, és enganyar el camp. Perquè hui hi ha una legislació comunitària, que si no estiguera aquesta legislació comunitària que ha afavorit amb milers de milions els agricultors valencians a través de totes les barreres aranzelàries, que han anat caient sistemàticament i que no hi ha manera que ningú no vulga reconèixer. A més a més de tot això, és ben sabut que mentre se li diga a algú que té esperances de rebre diners, malauradament, difícilment escometrà les actuacions que són necessàries. I en el camp valencià molts perden diners i molts altres en guanyen. I molts guanyen molt més que qualsevol rendibilitat que puga vosté obtenir en qualsevol altra cosa. I qui són aquestos? Els qui ho fan d'una manera professional, els qui inverteixen i aquí reinverteixen els seus beneficis, els qui saben vendre bé, els qui comercialitzen adequadament, els qui tenen, en definitiva, unes explotacions agràries modernes. I no per això, necessàriament han de dedicar-se exclusivament a l'agricultura. Perquè hi ha molta gent que guanya diners en el camp i que es dedica a temps parcial. I molta gent també que els guanya i que es dedica professionalment.

Però sense cap dubte hi ha molta gent que guanya diners i que té una rendibilitat important i que ho fa bé. I hi ha alguns altres que no ho fan també i que per desgràcia alguns d'ells necessitaran ajuda. Ajuda com la que els estem donant: la possibilitat de l'associacionisme agrari, la possibilitat de la formació a través d'aquest associacionisme, la voluntat de continuar fomentant-lo. I no solament l'associacionisme de cooperatives, sinó també l'altre i necessari associacionisme que puga regular allò que es produeix, quan i com, i naturalment en moltes expectatives de millora i de racionalització de les explotacions i en formació, que no és que hem de donar, que ja estem donant des de fa molt de temps en molts casos concrets.

Quant als problemes de les solucions polítiques als casos, doncs té vosté molta raó. Per a tot se li pot dir a la gent que hi ha una solució política. Però, clar, hi ha unes normes, i quan se li dona una solució política a una cosa és electoralista, i quan se li dona solució legal és retardatària. El que s'ha de fer és actuar amb correcció i solucionar els problemes el més ràpid possible. I si vosté vol donar-li una solució il.legal, com qualsevol altra, doncs done-li vosté la responsabilitat, en compte de donar-li-la a la Generalitat, que té la mateixa que l'Ajuntament de València, per exemple, ho pot solucionar vosté d'una manera il.legal a través d'aquest ajuntament, com ho podríem solucionar nosaltres també d'aquesta manera. No és així com se solucionen els problemes. Els problemes se solucionen dient la veritat. I quan es diu la veritat a continuació es pot abordar el problema. Mentrestant, difícilment s'abordaran solucions, que suposen veritablement solucions als problemes.

Jó crec, en definitiva i per acabar, perquè tampoc crec que el discurs tinga tanta importància més que, naturalment, és representatiu d'una part de valencians, i això té tota la importància del món, des del punt de vista de les propostes donades, com per a concedir-li massa temps en una resposta que, malauradament i com vosté ha fet en la meua, ha de ser desqualificadora. Desqualificadora, perquè com sempre ha fet vosté un rosari de coses que, si algunes poden ser certes, sense cap dubte, abans de governar nosaltres estaven pitjor, i que al llarg dels anys han anat millorant. I que, és clar, al llarg dels anys pròxims aniran millorant també, perquè estaran en la línia de la nostra proposta

programàtica que al llarg dels anys hem aconseguit fer des d'aquesta Generalitat Valenciana, que vosté tant denosta.

Doncs dir-li ja, finalment, que, no obstant tot això, i mentre vosté mantinga que està disposat a col·laborar, nosaltres li acceptarem la col·laboració.

El senyor president:

Per a rèplica, senyor Villalba, té la paraula.

El senyor Villalba Chirivella:

Senyores diputades i senyors diputats.

Senyor Lerma, mal que li pese, mal que li pese tenim solucions i les hem donat, estan contingudes en el discurs. Li donaré una altra còpia per tal que s'ho estúdie vosté est cap de setmana en casa, a veure si així s'entera. Però no sols les hem dites en el discurs, és que també les hem plantejades en estes Corts, des de l'any 87 que estem ací, el que passa és que eixes propostes que ja estan fetes, debatudes, fins i tot aprovades moltes d'elles amb els vots del seu grup, vosté no sap que s'han fet perquè vosté no s'entera, vosté no ve a les Corts, vosté li fuig a la cambra, únicament ve a l'any a debatre i perquè no té més remei.

Vosté no ve a la cambra, li té por a les Corts Valencianes, per això vosté no sap el que fan els altres grups de l'oposició, i per això vosté no sap el que hem fet els d'Unió Valenciana.

I, espai, li diguem que no ve els qui més legitimats estem per a dir-li que no ve, perquè recentment s'ha fet un informe en el qual dels 89 diputats que havien de venir a treballar a esta cambra, els dos primers, els que més vénen, són del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana. La diferència entre vosté i nosaltres, és que nosaltres duem el «maillot» de líder, i vosté va en el «coche escoba». Així que del que passa en estes Corts no parle que vosté no sap perquè no ve, i perquè no s'entera.

I a més a més, no desqualifique. Que vosté que s'ha cregut per a desqualificar! Com a president de la Generalitat tot el respecte, com a representant del grup parlamentari els mateixos drets que qualsevol, els mateixos que nosaltres. I jo podria desqualificar-lo a vosté, i no ho faig precisament perquè vosté a més a més de diputat és president de la Generalitat. Jo podria qualificar el seu discurs de cinisme, i li vaig a donar una prova, i si no diga-ho.

Discurs del president de la Generalitat: «...la riqueza lingüística de nuestra comunidad nos debe reafirmar en nuestra identidad, la mayor parte de los valencianos no sólo quieren la recuperación de nuestra lengua, sino que se sienten esperanzados por el incremento de uso y aprendizaje», i el senyor president de la Generalitat ve a fer el discurs en castellà. Jo no qualificaré això, com vosté sí que s'ha atrevit a desqualificar unes altres coses, però el que sí que està clar és que un president de la Generalitat així per a nosaltres és una actitud deplorable.

A més a més li he de dir que obligació de tots els diputats és saber, almenys, com es diuen els grups d'estes Corts, i el grup al que represente i tinc l'honor d'estar parlant en el seu nom és el Grup Nacionalista, no Regionalista. Així que a més a més de llegir-se el discurs una altra vegada per a enterar-se, repasse's la cartilla de com es diuen, que es publicà en el *Butlletí Oficial de les Corts*, número 1 de la tercera legislatura. Diga-li-ho a algú d'eixos assessors que té ara per aquí per tal que li ho faciliten.

I vosté s'atreveix a dir que en el discurs que nosaltres hem fet no hi havia cap proposta? Que el discurs que vosté ha fet què ha sigut? Un discurs de futur ple de condicionals. Jo sí que ho he llegit, sí que l'he atès a vosté quan estava parlant. Un discurs futurible, ple de condicionals. Uns condicionals que, per primera, no té pressupost per a complir, perquè la majoria de les coses que vosté ha dit que va a fer no hi ha partides pressupostàries en el 93 per a portar-les a la pràctica, i a més a més si ara en el 93 vosté fa tota una declaració de futur, què ha fet en estos 10 anys que ha estat president de la Generalitat?

En el discurs d'hui vosté ha reconegut implícitament que ha estat 10 anys sense donar solucions efectives, perquè el que vosté ha descrit és una situació similar a aquella que podia haver en l'any 83. Al discurs de vosté li caldria aplicar allò que es deia del Cid, —en castellà, que és la llengua en la qual vosté es troba molt a gust—, allò que deia: «Dios, que buen vasayo si hubiera buen señor». Es podria dir, «Dios, que buenas intenciones, si hubiera hacedor». I l'«hacedor» de les intencions del discurs de hui, és clar que vosté no ha demostrat ser-ho. Si vol ser-ho d'ara endavant, comptarà amb el nostre recolzament, però fins ara no ho ha estat.

I què més ens diu? Que no hi ha que reclamar les inversions, que hi ha que criticar les propostes que nosaltres hem fet, de l'AVE, de l'autopista..., què ens diu?. Nosaltres ací l'única proposta que hi ha, —i la pot llegir—, el que demanem és la connexió de la Comunitat Valenciana pel corredor del Mediterrani amb l'ample de via europea. Ens és el mateix el TAV, que el TGB, que l'AVE, com es diga. Volem connexió perquè la Comunitat Valenciana necessita estar connectada amb l'ample de via europea. Però vosté no sap quin és el contingut.

Demanem la connexió, no obstant això vostés sí que tenen un vice-secretari general a la Comunitat Valenciana que ha reconegut que han arribat tard a la reivindicació de l'AVE. I té vosté un conseller, —que ara no està ací—, que precisament en una pregunta en la qual demanàvem explicacions d'aquella reunió famosa que tingué vosté amb el senyor Borrell, va eixir a la tribuna en l'última rèplica a dir que Unió Valenciana el que venia a la cambra era a donar a la societat valenciana la sensació que erem uns desgraciats perquè no teníem l'AVE. I això res més lluny de la realitat.

L'única desgràcia que té la Comunitat Valenciana és que estiguen vostés en el govern. I ja sabem perquè ho ha dit moltes vegades, ja sabem perquè ho ha dit moltes vegades, que la seua il·lusió és que callem, doncs, no anem a callar. Ja ens va felicitar a Nadal amb una imatge de sant Bru dient-nos que «silencio cartujano», però no ho anem a fer. Vosté si vol calle, la resta dels diputats, almenys els del grup Nacionalista, no ho anem a fer. (Remors.) Gràcies.

Que ha dit de la comarcalització? Que la tenen feta? Que l'estan estudiant? Mire, en la segon legislatura, i a proposta d'Unió Valenciana, —eixos que diu vosté que no presenten res—, el seu grup, que tenia minoria aleshores, va a votar a favor per tal de no veure's en la vergonya de perdre la votació de portar a les Corts la Llei de Comarcalització. En esta legislatura que tenen majoria ja votaren directament. Per què? Perquè no tenen vostés cap interès de fer la comarcalització, i no la tenen perquè vosté li té por a la Llei de Comarcalització. Vosté li té por, i a més a més en les mancomunitats pot fer el que li done la gana. Aquí està per exemple la de Planes, ha fet una mancomunitat per a mil i escaig habitants. Això és la filosofia de les mancomunitats que vosté proposa en substitució de les comarques?

I a més a més, això ho diu el senyor Bono, senyor Bono, *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*, una ordre de la Conselleria d'Administració Pública, —no sé si sap que està al front d'ella—. I a més a més, senyor Lerma, sense comarcalització, i nosaltres estem convençuts, i per això ho diguem, no hi ha vertebració. Mentre no es faça mitjançant les comarques la superació del fet provincial, i es faça mitjançant la xarxa comarcal la descentralització de l'administració pública valenciana, no pot aconseguir-se la vertebració de la Comunitat Valenciana. A més a més, si tant d'interès té en les mancomunitats, per què no porta el Pla General d'ordenació del territori? Per què no el duen? Estan incumplint-ho.

Torna vosté a la cantilena de sempre, que ja estem farts de sentir, dels debats. Si quan toca investidura fem política general..., si quan fem política general toca investidura. Com ara quan

jo acabe parlarà vosté, vosté el que diga pareixerà que tinga la raó, però ací no hi ha més raó que si vosté poguera estos debats els eliminaria. Si vosté poguera eliminaria estos debats, entre altres coses perquè el discurs que vosté fa pareix que siga un prestidigitador traen coses del barret, i s'apunta les que són i les que no són, i diu el que pot dir i el que no pot dir, i es vanagloria d'èxits que no són de vosté, perquè o no s'han aconseguit, o perquè s'han aconseguit amb l'esforç de tota la societat valenciana.

Europa. L'any passat es va passar tot el discurs parlant de Maastricht i d'Europa. Era la panacea, enguany ni un minut, i ens acusa de si reposem ací els problemes del Tractat d'Adhesió. El Tractat d'Adhesió és responsabilitat de vostés, que vostés el signaren tenint majoria absoluta en l'any 86 en el Congrés de l'estat espanyol, i des d'aleshores ja assenyalàvem quines eren les deficiències que tenien, i eixes deficiències ens han portat a la situació en la qual es trobem actualment.

Ha fet en el seu discurs un cant al camp, i un cant a la taronja. Doncs, escolte, senyor Lerma, les ajudes no van, i quan jo he dit en el discurs que el seu govern rebutja la problemàtica del camp valencià, hi ha un referent, i vosté l'hagué d'evitar quan el conseller d'Agricultura va dir que encara que tinguera el 1.800 milions que feien falta per a la industrialització no els donaria, perquè hi havia altres sectors distints a l'agrícola que el necessitaven més. Això està escrit i no desmentit, i intentat arreglar per vosté amb les organitzacions agrícoles.

I si diu que guanyen tants diners en el camp, per què les terres estan a la tercera part del preu de fa 10 anys? I no m'ho invente: «Informe de la Conselleria d'Agricultura sobre la situació del camp valencià en l'any 91", que a més a més tingueren la gentilesa d'enviar-nos els llibres als grups. El que passa és que se'ls llegim, —a la millor vostés ho escriuen, no saben el que escriuen, i després els sap mal que ens enterem de les dades que vostés donen com a informes oficials del seu resultat de govern—.

Que gràcies a vostés s'han eliminat les barreres que tenia l'agricultura per a entrar en Europa? Nosaltres estiguérem demanant des del principi l'eliminació dels períodes transitoris, i per demanar això sentírem desqualificacions com les que vosté ha fet hui, gratuïtament, de membres del seu grup parlamentari i del seu govern. I no obstant això el dia que s'eliminaven els períodes transitoris el senyor Felipe González ho va vendre com que havia fet la gran consecució per a l'exportació espanyola, però ho va dir quan ja no hi havia més remei.

Política econòmica. Ha criticat vosté la política conservadora, ha criticat vosté la política que, de fet, està fent Solchaga, ara critica la nostra. Resultat, se ha quedat vosté sense política perquè les ha criticat totes i amb una realitat sagnant, l'atur. I les dades són de l'enquesta de població activa facilitada per l'administració pública. Senyor Lerma, si vosté no vol que parlem de la crisi, no la genere, perquè aquell que governa mal genera crisi.

En el temes puntuals vosté no ha entrat. Nosaltres hem entrat en els reals, vosté ha entrat en els que no són reals, els que són falsos. En medi ambient, no s'ha enterat vosté de res, ací hem fet propostes per a dotar de major eficàcia i disposició pressupostària a la Conselleria de Medi Ambient, i li hem dit que hi ha que seguir apostant per la repoblació forestal per tal que no augmente la desertització, i vosté que no s'entera ve ací i diu no sé que de la desertització...

Ha presumit vosté de la cita prèvia. Es nota que no va a l'ambulatori. Ha dit vosté que està molt satisfet de les actuacions en cinema, teatre, música, vaja a l'IVAECM que pense que la gent que treballa allà no pensa el mateix. Ve a tirar-nos en cara el pla hidrològic, però si el PSOE d'Aragó la setmana passada votà en contra del transvasament de l'Ebre a la Comunitat Valenciana, com s'atreuix vosté a dir res si el PSOE en Aragó votà en contra del transvasament de l'Ebre a la Comunitat

Valenciana? Sí, sí, vosté faça així perquè no li convé el que està escoltant.

L'autovia València-Almansa. Ha dit vosté est matí que tots els trams estaven licitats, no és de veritat, no és de veritat. Hi ha trams de l'autovia València-Almansa que no estan licitats, i així, així li podria dir totes aquelles coses que vosté ha dit ací que són falses i que nosaltres sí que hem plantejat.

Ens acusa d'insolidaris intentant explicar-nos el que són els crèdits FAD. Nosaltres sabem el que són, però no diga que els crèdits FAD són per a la fam, perquè a la Xina s'han signat convenis del crèdit FAD per a posar centrals telefòniques, i que sapiem, de moment, els telèfons no es mengem. Sí, sí, ell ho ha dit.

Respecte a la LOTRAVA, és inconcebible, senyor Lerma, és inconcebible que vosté vinga ací a defensar la seua actuació de modificació de l'Estatut d'Autonomia. I encara és més inconcebible que vosté vinga a dir-nos que la culpa que no estiga el Síndic d'«Agravis», o de Greuges, que diuen vostés, és en certa manera per culpa dels demés. Doncs, no hi ha Síndic de Greuges perquè vostés no volen. El grup Nacionalista d'Unió Valenciana va dir en esta trona que recolzaven qualsevol nomenament perquè era preferible un síndic roí que no tenir síndic, però a vosté no li convé que hi haja síndic, perquè si no hi ha síndic no hi ha queixes, si no hi ha queixes ni hi ha problemes, si no hi ha problemes açò és una meravella, i si açò és el país de les meravelles ja sap a qui li toca el paper d'Àlícia.

Respecte a l'embolic que s'ha muntat del pressupost, que no s'ha enterat. Doncs, mire's, el que hem dit *Conjuntura Econòmica*, publicat per la conselleria del senyor Birlanga. Resultat de la reunió de ministres d'Economia i Finances, Ecofilm, i les dades estan tretes d'ací. Potser el senyor Birlanga no ha passat per allò de la soledat del poder, doncs, per favor, senyor Birlanga, cuide el president, que si no després diu el que no toca, encara que al pas que va, senyor Lerma, em fa la sensació que cada vegada es va a trobar més a soles.

Respecte als concerts econòmics, encara no he vist el PSOE del País Basc o Navarra presentar una proposició no de llei en les Corts de les seues respectives autonomies demanant prescindir dels concerts. No serà tant roí el concert econòmic quan al País Basc i Navarra ningú no diu que no el vol, i damunt en l'anàlisi que fa el propi ministeri d'Economia aquelles comunitats amb una major finançament per habitant són precisament País Basc i Navarra, que són les que tenen els concerts econòmics. Doncs, a sant de què ve vosté ací a desautoritzar els concerts econòmics.

Si vosté vol un bon concert econòmic, el negocia. Si vosté vol una bona llei de comarcalització, la fa, jo no li he dit com l'ha de fer, jo li dic que la faça, i quan vosté vinga ací amb els criteris els raonarem, i a la millor ens posem d'acord.

En el tema de la corresponsabilitat, no em diga que no ha tingut una política titubejant, el senyor Birlanga va anar a defensar la corresponsabilitat fiscal i li honra, i sap el senyor Birlanga, en honor a la veritat, que en la reunió de la Diputació Permanent el grup d'Unió Valenciana es posà incondicionalment al costat de la reivindicació que el senyor Birlanga havia fet de la corresponsabilitat fiscal. No obstant això, després hi hagué unes declaracions i a vosté el feren recular. El senyor Rodríguez Ibarra va fer unes declaracions a partir de les quals vosté va recular. ¿Encara mana tant el senyor Guerra? Es veu que sí.

Mire, senyor Lerma, vosté sempre ens desqualificarà. Ho intentarà però no ho aconseguirà. Nosaltres hem portat a esta cambra la realitat. Vosté diu que no, pegue's una volteta. El que sí que està clar és que no hem vingut ací a fer el discurs de la fantasia que ha fet vosté. Tots els indicadors econòmics, tots els sectors, han perdut poder adquisitiu. ¿Això és crisi o no és crisi? ¿O és que vosté diu que en estos moments els sectors productius de la Comunitat Valenciana tenen més poder adquisitiu que l'any passat o que fa dos anys? S'atreuix vosté a dir-ho? No ho diga,

perquè tindrem un president de la Generalitat que no diu la veritat.

Ara, clar, vosté no pot reconèixer errors. Vostés són intocables, intangibles, divins, estan en la torre de marfil, des del seu Olímp reparteixen acreditacions i benediccions, vostés no tenen errors i la culpa del que passe sempre la tenen els altres.

El problema que té vosté, senyor Lerma, és que enganyar molts molt de temps és molt difícil, i vosté ja està massa temps enganyant massa gent.

Ara, si de veres vol solucionar-ho, ja que no pot convocar eleccions autonòmiques perquè varen nuar l'Estatut d'Autonomia a fer les eleccions sempre el quart diumenge de maig, almenys canvie el govern i a veure si així, amb una miqueta de dinamització, comencen a tenir propostes més il·lusionants en benefici de la sòcio-economia valenciana.

I finalment, em pareix molt bé que haja acabat vosté el seu discurs prometent que farà, ara, el possible perquè cobren els damnificats de Tous. Això no hi ha dret, senyor Lerma. Això és una postura de travestisme polític. Per què? Perquè ací, en el 91, vostés votaren a favor d'una proposta d'Unió Valenciana, assabente's, demanant una llei de crèdit extraordinari al govern de l'estat i vostés, vosté si haguera estat també, varen votar a favor. Quan això va anar a Madrid votaren en contra. En esta legislatura, per raó de les majories, tornaren ací a votar en contra, i dimarts passat a Alzira l'alcalde del seu partit, el senyor Grande, en una assemblea d'AFIVA i APEMEDA, davant de dues mil persones va dir: «Como alcalde del PSOE garantizo que daremos solución política a este problema». En cada lloc diuen una cosa i això és, tractant-se com es tracta de necessitats vitals de ciutadans valencians, potser fins immoral.

Senyor president, senyories. Jo estaria dient-li moltíssimes coses. Però el que sí és clar és que els damnificats han estat abandonats a la seua sort. Tant de bo ara canvie, i eixa energia que estem utilitzant des de l'escò s'utilitzara en actituds polítiques. Tan de bo ara canvie, perquè si no canvia la veritat és que vosté, com a president de la Generalitat, si ara no es posa de veres al costat dels damnificats de la Ribera, de Tous, per dignitat no tindria més remei que dimitir.

Mancances? Vosté no n'ha reconegut cap. Per què repetir-les si vosté no les ha volgut escoltar. Sí que li hem fet una proposta que anem després a posar com a proposta de resolució: la creació de l'Institut Valencià de Formació i Ocupació. No m'ha dit si li ha paregut bé, si no li ha paregut bé, si pensen que pot ser positiu. Jo sí que li he dit que anem a ajudar-lo en allò que siga beneficiós per a la societat valenciana, perquè la diferència és que vostés que vengueren il·lusió ara s'han convertit en uns frustradors de la il·lusió de la Comunitat Valenciana.

I a pesar de l'autobombo complaent que s'ha fet vosté est matí, nosaltres sí que tenim el compromís d'estar en esta cambra per a portar avant aquelles propostes que siguen il·lusionants per a la societat valenciana. El que passa és que vosté cada volta es posa més nerviós, i es posa més nerviós perquè sap que la gent es mira en els espills, i hi ha un espill en Convergència i Unió, hi ha un espill en el PAR, que la gent comença a pensar que tant de bo en esta comunitat hi haguera un tipus de política com la que es fa allí, i això a vostés els posa molt nerviosos.

I est matí estaven posant-se ací monyos si era u l'alternativa, si l'altre era el poder, si u guanyaria les eleccions, si no les guanyarien mai..., però el que sí que està clar i el que sí que la gent cada vegada va assumint més és que en una Espanya de les autonomies i en una Europa de les regions els que tenim les solucions som els grups nacionalistes, mal que es pese. (Remors.)

No obstant això i la seua acceptació complaent, senyor Lerma, acceptem, i que quede ben clar, acceptem el compromís que vosté ens ha oferit est matí. L'acceptem com l'acceptàvem l'any passat i com l'acceptem sempre que el seu grup i el govern

plantegen coses que són positives, perquè entre altres coses, si Unió Valenciana té un grup parlamentari en estes Corts és per a servir als interessos dels valencians. I per damunt de posicions partidistes anem a recolzar-lo com a president de la Generalitat en allò que vaja en benefici del poble al qual hem de servir.

I respecte a si guanyaran o no guanyaran o ho arreglaran uns o ho arreglaran altres, no patisquen, no perden més temps, perquè a llarg termini els únics que van a poder arreglar-ho som nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president.

(Ocupa la presidència el vice-president primer, excel·lent senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Doncs com deia aquell economista conegut per quasi tots, que no sé si per Unió Valenciana, que li deien John Maynard Keynes: «a llarg termini tots morts», que té la seua traducció en allò de calbs al valencià, com tots sabem.

I jo crec que el problema no està a llarg termini en est moment, sinó està a molt curt termini, i em fa la sensació que a pesar que vosté diu que jo m'he posat molt nerviós s'ha posat molt nerviós vosté. I si ja li he aguantat les desqualificacions que ha fet en el seu discurs anterior —que vosté diu que jo no conec i que el que pareix que no coneix és vosté, perquè estan escrites i n'ha fet moltes, polítiques i personals—, doncs li aguantaré també les segones. No per res, sinó perquè jo crec que el problema ací no està en discutir sobre l'habilitat personal de cadascú, sinó sobre fórmules concretes que donar al ciutadans valencians.

II'interés dels ciutadans valencians no es mesura per la patent de valenciania que cada un vulga donar-li, sinó fonamentalment per les solucions que li proposa per al seu present i per al seu futur. I vostés no proposen cap solució per al seu present i per al seu futur, perquè llevat d'això que diu que vosté que ha sigut original d'est institut de formació professional, cap altra proposta original o no original ha fet que no siga l'enumeració del que al seu entendre són mancances. Però ni sap vosté el que cal fer ni d'on traure els diners per a fer-ho.

I est és el plantejament real del que el seu grup, que es diu nacionalista i jo no entre en com vol dir-se el seu grup, perquè cadascú es qualifica a si mateix com vol, i em pareix molt legítim, però no voldrà vosté que a més de qualificar-se vosté com vulga jo haja de qualificar com vosté vol dir-se, jo crec que això seria ja un poc exagerat.

I exagerat seria també que vosté es creguera que realment això que vosté diu de l'exemple de cadascun dels llocs que hi ha i tal, tinguera realment un reflex en el que és el seu grup polític, que jo, francament, no entraré ni a comparar-los ni a traure les mancances, perquè la meua missió no és dir el que no fa Unió Valenciana, sinó fonamentalment dir el que el meu govern vol fer i ha de fer.

I el que el meu govern vol fer i ha de fer ha quedat clar i patent en el discurs d'est matí, que li puc tornar a repetir —no li diré perquè no s'ha assabentat; perquè no s'ha assabentat, això és obvi, però li ho tornaré a dir—. No hem fet futuribles, hem fet i estem fent política molt concreta i molt arrelada en les necessitats del poble valencià. Tan concreta i tan arrelada en les necessitats del poble valencià, a pesar del que vosté diu permanentment, fixe's vosté que ja porte deu anys, a vostés els pareixen molts, a mi no em pareixen molts, em pareixen pocs per a les grans coses que tenim fetes i les que encara ens queden per fer i les moltes idees que tenim. I no tenim necessitat d'estar parlant de cada poble concret perquè tenim una política per a tots els pobles i no

hem, per tant, de citar Alacant, Castelló i València permanentment, desconeixent la major part de les realitats que a vegades s'atreixeixen a descriure. I jo crec que per eixa via difícilment entrarem en el que hui vull proposar com a debat.

I el que vull proposar com a debat i com a compromís d'esta cambra, i ja ho he dit, no és un futurible, és una realitat, la realitat és dir-li al poble valencià que volem continuar oferint-li i garantint-li una política bàsica de serveis públics, que volem garantir-li la igualtat d'oportunitats a tots els ciutadans valencians podent anar a escola d'una manera gratuïta, com per primera vegada en estes generacions tots els valencians poden fer. Perquè això no és una cosa que calga remuntar-se a centenars d'anys per a dir: això ja ho tenim aconseguit. Això és la primera vegada ara que es va aconseguir, i en les escoles infantils encara no ho hem aconseguit del tot. Però eixa és la via en què estem posats, perquè sí que volem garantir realment la igualtat d'oportunitats a tots els ciutadans valencians, i els estic dient: farà falta fer un esforç important, però la garantia del meu govern i el compromís amb els ciutadans del meu govern és precisament que jo vull que tots vostres i els vostres fills tinguen les mateixes oportunitats, i per tant es vaja a garantir que tindran educació pública per a tots, i que a més participaran en eixa educació pública.

I a més, li garantiré també que tindran accés als béns culturals, no només els qui poden pagar-se'ls, que són també molt importants, sinó també els qui no poden pagar-se'ls, de manera que tindran accés als béns culturals també tots els ciutadans valencians mentre jo governe.

I al mateix temps que tindran dret a una sanitat pública i de qualitat que és la que estem fent. Què està en tot el món? No senyor, que està en esta comunitat i que volem estendre cada vegada més i millor, i que en eixa via això suposa, de recursos públics, aportacions al sou de cada ciutadà molt considerables, a més del sou que cobra directament a través de la seua butxaca. Això són prou centenars de mils de pessetes a l'any per a cada ciutadà i cada família valencià aportats des de la Generalitat Valenciana.

I li estic dient: però si jo vull garantir tot açò, i este govern ho intentarà fer, a més de tot això el que volem és poder-ho pagar, i per a poder-ho pagar hem de fer un compromís entre tots de ser més competitiu, de treballar millor, de formar-se, d'incentivar la política industrial, de saber el que volem cobrar i tenim la possibilitat de cobrar perquè tenim competència. I si som capaços de ser competitiu, nosaltres, des del govern valencià, volem garantir que totes estes aportacions públiques al seu sou estaran ací per a garantir-li la igualtat d'oportunitats.

Est és el compromís, i és un compromís molt clar i molt concret, amb explicacions que no són futuribles, que estem fent-les ja fa deu anys. Al principi només amb il·lusió, perquè només amb il·lusió es crea est govern valencià, i hui amb la plenitud de competències, perquè la plenitud de competències sí que és veritat que tots s'han apuntat a demanar-les també, però est govern és el que ha impulsat això, i és el que hem aconseguit. Ja li he dit altres vegades que a vegades actuacions seues han estat més un fre que un avanç. Però que no obstant això hui està i és per a tots i és l'important i podem fer-ho.

Garantir per tant una aportació pública a l'erari personal de cada ciutadà valencià i intentar fer possible ser competitiu per a finançar això. Igualtat d'oportunitats, política real progressista i capaç a més d'anar avançant. Igualtat d'oportunitats que volem en totes les polítiques i no només en unes polítiques i no en unes altres.

Jo crec que, en definitiva, està prou clar el projecte. La resta —les qüestions concretes, la comarcalització, la no-comarcalització, la desqualificació concreta, la no-desqualificació, els nervis, els no-nervis— són producte normalment de la falta de criteri i de programa, que no li criticaré, perquè està vosté

en l'oposició i a vosté no li demana ningú que presente problemes sinó que critique. Clar que passar d'oposició a govern requereix naturalment ja presentar programes més concrets, que jo no li demane, perquè no vull que siga mai govern, em produeix pànic, perquè crec que tot l'aconseguit al llarg d'estos anys podria venir-se avall perquè no tenen vostres capacitat de ser programa, per això, no per altra cosa.

Però, en definitiva, jo estic convençut que en les perspectives que tenim podem eixir endavant i podem eixir bé, sense cap arrogància, perquè he vingut ací amb arrogància, perquè aquest debat que vosté diu que no lleve perquè no puc, sap vosté de sobra que no el lleve perquè no vull, perquè poder sí que puc llevar-lo perquè he estat jo el que l'he posat, i per consegüent jo mateix..., sí l'ha posat efectivament la llei que jo amb la meua majoria he aprovat en aquestes Corts i que jo amb la meua majoria podria llevar també d'aquestes Corts, em parla vosté d'un futurible sobre què passarà, doncs, no sé, però no em diga vosté que no puc llevar-lo perquè no solament puc llevar-lo sinó que l'he posat jo. Per tant, pareix un poc absurd i ridícul dir que jo si poguera el llevaria. Jo sóc el que l'ha posat i jo sóc el que el manté, almenys, fins avui. Queda prou clar que no es tracta d'arrogància.

Ara bé, quan propose un debat, que crec que és important per a tots els ciutadans, el que vull també és que del debat traiguem conclusions positives per a tots els ciutadans, no desqualificacions polítiques o personals per a les cambres, perquè això sí que fa, més que totes eixes acusacions boges que de vegades he pogut sentir per aquesta cambra, no traure conclusions positives d'aquest debat o dels debats en general, el que sí que fa el desprestigi de les institucions, i jo crec que en això hem de posar-nos tots i col·laborar, col·laborar amb propostes constructives com les que jo crec que he presentat avui en aquesta cambra i que continuem portant al llarg de 10 anys de govern amb total coherència i cohesió, cosa que no crec que la resta de grups puguen demostrar igual. Coherència i cohesió que es manifesta també en la presentació dels projectes de llei o de la proposta com el pla hidrològic, que, en definitiva, tindrà una tramitació que ja ha tingut. Tothom definirà quines són les seues posicions, però sense cap dubte un grup, aquest serà, podrà portar endavant la proposta perquè per damunt d'interessos locals i particulars posarà l'interés general dels ciutadans d'aquest país i serà possible portar-lo endavant, i no crec que cap altre siga capaç de fer això.

Gràcies.

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor president Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Se suspén el Ple per deu minuts.

(Se suspén la sessió a les 18 hores i 17 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 18 hores i 35 minuts.)

El senyor president:

Il·lustres senyors diputats, continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, té la paraula el senyor Taberner. Per favor, guarden silenci.

El senyor Taberner i Ferrer:

Senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Senyor president de la Generalitat.

Fem aquest debat de política general en un moment especialment complex i delicat. La societat, al País Valencià i a Espanya, ha rebut en uns mesos els impactes d'uns fets, unes dades i unes xifres que conformen una situació difícil per a la majoria, i inesperada per a molts. Contrasta aquesta realitat amb

l'atmosfera interessadament triomfalista i autocomplaent de fa tan sols uns mesos lligada a les celebracions de l'Expo, les Olimpíades i les capitalitats culturals.

Fa un any debatíem ací les conseqüències que del Tractat de Maastricht se'n derivaven per a nosaltres; l'encaix, en eix escenari, de la nostra realitat econòmica, social, cultura i política; i les perspectives obertes per a la Unió Econòmica i Monetària. Ja en aquella ocasió Esquerra Unida, al temps que reafirmava la seua voluntat europeïsta, apuntava les insuficiències i perills que podia representar un procés de construcció europea basat quasi en exclusiva sobre paràmetres macroeconòmics de convergència nominal de les economies al marge d'altres més reals i tangibles com l'ocupació, la protecció social, la sanitat o l'educació. Expressàvem que un procés de convergència per a la Unió no podia fer-se al marge dels ciutadans i ciutadanes i sense institucions polítiques, democràtiques i suficients per a dirigir aquest procés d'integració desitjable.

Vull recordar, senyories, que en una de les resolucions que, com a conseqüència d'aquell debat aprovàrem, férem una crida a les institucions i a tota la societat per a concertar les polítiques que ens acostaren a una convergència real i per a que l'esforç col·lectiu i els sacrificis ho foren per a augmentar solidàriament el benestar i l'ocupació. És evident que no hi ha hagut eixa concertació. Que s'ha volgut tirar endavant un pla de convergència en contra dels agents socials; que ha estat contestat per una vaga general i pels propis sindicats europeus agrupats en la Confederació Europea de Sindicats; que a les diferents administracions de l'Estat se'ls ha volgut ignorar i, com a conseqüència, ací tenim els resultats.

Patim ara mateix, senyories, una greu situació econòmica i social. És reduït el creixement i les expectatives sobre aquest s'han de fer a la baixa. La desocupació augmenta, el dèficit públic s'ha disparat i rebaixar unes dècimes la inflació suposa un esforç titànic. Els pressupostos de l'Estat i de la Generalitat, així com el Pla de Convergència, s'han mostrat, des del nostre punt de vista, equivocats. Així, senyories, no convergim amb Europa, com molt bé ha assenyalat el propi president de la Comissió, el senyor Delors.

Per a Esquerra Unida aquesta situació no la podem contemplar al marge de conjuntures internacionals, que certament no ajuden, no ajuden eixes conjuntures, però bàsicament —entenen— respon a les nostres actuacions tant en l'àmbit de la política com en l'àmbit d'allò privat. És el resultat d'una política econòmica que des de fa molts anys Esquerra Unida hem qualificat d'equivocada, injusta per insolidària i ineficaç. Una política que en una situació de fort creixement, és cert, emmascarava uns resultats que en els fons no representaven la correcció dels desequilibris, com ara, en plena recessió, es mostra evident, especialment en el tema de l'ocupació.

I aquesta situació és el resultat també —que no de tot té la culpa el Govern— de les actuacions d'un sector de les finances i de l'empresariat, que, front el repte europeu i les dificultats certes que presenta el procés d'integració per a una economia amb greus desequilibris estructurals com la nostra, prefereixen el caliu dels sectors especulatiu al risc de les inversions productives. Prefereixen oblidar-se dels altres factors de competitivitat, com l'organització, com la tecnologia, com la investigació, com el disseny, i únicament xifren en la contenció de salaris o l'acomiadament lliure l'èxit i els resultats de les seues empreses. Quan no cauen en la temptació de l'economia clandestina amb resultats dramàtics com en alguns casos per tots coneguts i dels que ara celebrem tristament el primer aniversari. A aquesta cultura de la dreta econòmica entenem que ha contribuït el Govern compartint el discurs respecte a la flexibilització del mercat laboral, per exemple, i assumint com a

pròpia l'explicació de culpabilitzar els salaris com els causants de l'augment de costos i de la baixada de la competitivitat.

S'ha confós l'Estat Social i Democràtic de Dret del que parla la Constitució, l'Estat de benestar, amb la consecució de les xifres de la macroeconomia, oblidant les necessitats concretes, personals i immediates d'habitatge, treball, seguretat, salut, educació i valors d'humanització i solidaritat.

Assitim, perplexes, a una desmoralització creixent de la nostra societat produïda per una situació econòmica d'emergència i en franca recessió, que afecta des dels llauradors als funcionaris, als aturats i als treballadors industrials. Desmoralització produïda per les notícies que relacionen les actuacions no ètiques, qua no corruptes, que cada dia apareixen en l'esfera pública o privada. Desmoralització perquè, després d'onze anys esperant la justícia, es deixa de creure en la justícia, senyories.

En Esquerra Unida creiem que és precís canviar aquest estat d'ànim col·lectiu i fer-ho ràpidament amb un canvi de política, assumint per part del Govern, del Govern central i del Govern de la Generalitat, en totes les administracions, criteris construïts pels sindicats de classe, pels propis ciutadans, tenint en compte les elaboracions també d'Esquerra Unida i d'aquells altres sectors progressistes de la nostra societat. Un canvi de política que per a nosaltres ha de ser de progrés i ha d'anar clarament cap a l'esquerra en les propostes econòmiques, ètiques i de participació.

Vostés, senyor president, poden pensar que no cal canviar res, que ja fan polítiques d'esquerra. Són lliures de fer-ho, però entenem que s'equivoquen. I, com deia el senyor Zamora, diputat d'aquesta Cambra, no fa molts de temps en aquesta mateixa trona, hi ha moviment de canvi en la societat espanyola i en la societat valenciana. I, si el canvi no es fa a l'esquerra, es farà a la dreta, i això per a l'esquerra i per a la majoria seria molt més pitjor, perquè en el fons el discurs a la dreta, la dreta no tracta de proposar cap canvi per al progrés, sinó nosaltres entenem des d'Esquerra Unida que tot al contrari, però articulant, això sí, un discurs populista on caben totes les proposicions que la gent senzilla, plena de problemes i de preocupacions en aquest moment espera escoltar: menys impostos, més inversions, menys deute, més ocupació. Sense dir que eixes coses són incompatibles.

En definitiva, senyories, menys estat per a polítiques solidàries, tot l'estat per a les polítiques d'interés dels poderosos. Receptes, evidentment, fracasades fins i tot en aquells països europeus governats pels conservadors i en els propis Estats Units, però fracasades també en part en el nostre propi país.

Alhora de fer aquest debat no podem deixar de banda aquelles qüestions que, per ser competència de la Generalitat, exigeixen una atenció especial. Però seria poc intel·ligent no entrar en les polítiques globals, perquè la societat valenciana no és una realitat al marge de tot i de tots i ens afecta la situació econòmica internacional com ens afecta la política econòmica d'Espanya en particular.

Hem parlat ja d'una situació econòmica que en Europa i en Espanya cal qualificar-les de recessió. Els objectius de convergència contemplats en el Pla del Govern de l'Estat i que informaren uns pressupostos contractius d'obligat compliment per a totes les administracions, són avui —al nostre parer— una quimera que s'està traduint en més atur, en menys recursos per a afrontar el dèficit d'infraestructures, que també creiem i compartim nosaltres, creiem que tenen alguna cosa a veure amb el nivell de competitivitat de la nostra pròpia economia.

Voler situar-nos en el grup capdavanter d'Europa en quatre anys és un objectiu molt noble si la consecució fóra un procés realista i harmònic i si la convergència nominal dels quatre paràmetres famosos —inflació, tipus d'interés, dèficit públic,

deute públic— significara també la convergència real en paràmetres tan importants per a nosaltres com la taxa d'atur, la cohesió social, la formació professional o el desenvolupament industrial i agrícola.

Ja veurem, senyories, a finals del 96, quants països aconsegueixen totes les condicions de convergència. En tot cas, nosaltres, Esquerra Unida, no acceptem arribar al 96 a costa del que siga. No, senyories, amb les actuals taxes d'atur. I conste que per a nosaltres és important el control de la inflació, del dèficit, així com la baixada del tipus d'interés, tan necessari per a reactivar les inversions, però no per damunt d'eixes altres consideracions.

Ja és curiós que precisament en l'única condició que en aquest moment Espanya tenia un marge de maniobra, com és la del deute públic, per a afrontar amb més celeritat la construcció d'infraestructures, el retall haja estat considerable, insistisc, no únicament en els pressupostos de l'Estat, sinó també en els propis pressupostos de la Generalitat, com totes les seues senyories coneixen.

Això ens afecta directament a una comunitat com la nostra, tan necessitada de completar determinades obres de les que depén en gran manera la nostra competitivitat. Aquests darrers dies ha estat de moda parlar i eixir als mitjans de comunicació a parlar del ferrocarril, del pla hidrològic, de carreteres i aeroports. En parlarem, hem parlat i en parlarem tots d'aquestes qüestions. Entenem que no és una moda ni es pot parlar alegrement, i no dic que s'haja parlat en eixos termes, però no podem fer-ho, en tot cas, de les taxes d'atur, de la precarietat en les contractacions.

Manifestava vosté, senyor president, que per a eixir d'aquesta situació els empresaris han d'invertir més i els treballadors moderar les seues aspiracions salarials. Invertir més amb els alts tipus d'interés que tenim? Invertir més en eixa situació per a uns sectors empresarials com els valencians resulta si més no un poquet difícil, insistisc, amb els actuals tipus d'interessos als quals es veuen sotmesos.

Moderació salarial? Més encara? Els treballadors, senyor president, entenem que ja han moderat des de fa temps les seues reivindicacions salarials. Els valencians especialment. I aquí estan les xifres sobre la mitjana de les rendes salarials, per exemple, en el conjunt d'Espanya. Les rendes salarials valencianes estan més de 50.000 pessetes per baix, per exemple, de les comunitats autònomes capdavanteres en Espanya en aquest aspecte.

La iniciativa privada, per si sola i en un context com el descrit, va a fer ben poc en aquesta conjuntura. Entenem que les administracions públiques i el sector públic de l'economia han de jugar un paper fonamental en la generació d'ocupació estable i estimular, amb major dotació de recursos, tots els programes d'ocupació.

Miren, senyories, senyor president, un 20% d'aturats i aturades, dels què solament entorn d'un 50% tenen algun tipus de protecció, una precarietat en l'ocupació xifrada en el 34%, no és el millor signe d'una societat solidària ni d'una societat desenvolupada.

En Esquerra Unida insistim en aquestes dues consideracions i per això creiem que tota l'economia, amb l'única, l'única limitació que imposen els condicionaments ecològics, ha d'estar orientada prioritàriament a la generació d'ocupació.

Parlar, en els termes que ha parlat el senyor president, de moderació salarial, sense haver fet referència, per exemple, a la necessitat, posant-ho al mateix nivell de corresponsabilitat i posant-ho al mateix nivell en la concertació que demanava, i haver proposat, per exemple, una llei per a limitar els beneficis empresarials, doncs en aquest moment, senyor president, nosaltres creiem que no correspon. No correspon, sincerament.

Això, per la part que li pertoca a l'administració entenem que significa aprovar uns pressupostos clarament expansius en aquells sectors i serveis públics generadors d'ocupació, i no és precisament això el que s'ha fet ací ni a nivell de l'Estat. I nosaltres ja assenyalarem en el seu moment les insuficiències del pla de competitivitat, i sobretot la insuficiència del pla tecnològic, que entenem que és un instrument important per a estimular l'economia valenciana, per a estimular els sectors industrials. Vull recordar en aquest moment que el pla tecnològic estava dotat amb uns recursos que es xifraven en 1.000 milions de pessetes. Esquerra Unida ja en aquell moment va fer propostes per tal que eix pla tecnològic, que compartíem i que compartim, tinguera més recursos. Perquè convindran amb mi, senyories, que 1.000 milions de pessetes per a estimular una economia en plena atonia són totalment insuficients.

Que el País Valencià és la comunitat que, per la seua pròpia situació en l'anomenat eix mediterrani o arc mediterrani de les regions europees, necessita completar ràpidament determinades infraestructures per a alcançar un nivell de desenvolupament acord amb les seues possibilitats queda fora de tot dubte. Que en aquestes qüestions d'infraestructures d'interés estatal en el nostre territori hem patit una certa desconsideració per part de l'administració central també queda fora de tot dubte.

Ara, i en defensa del propi interès de l'Estat, del propi interès que per a l'Estat té un País Valencià desenvolupat, hem de plantejar-nos i plantejar on calga com avançar unes obres totalment imprescindibles. I coincidim, senyor president, en l'anàlisi que vosté ha fet al respecte.

L'aigua és per a nosaltres, una comunitat turística mitjanament industrialitzada i amb agricultures de rec ben significatives, un factor determinant per al nostre propi desenvolupament. I no tenim prou aigua i és bo que, havent excedents en conques hidrològiques properes, pugam reclamar raonablement, raonablement, una part d'eixos excedents.

Aquesta hauria de ser, jo entenc que és una política ja assumida i per tant una política d'estat valenciana, en què tots els grups hauríem de treballar en una mateixa direcció: assegurar recursos de l'Ebre mitjançant un trasvassament que garantira aigua suficient fins la conca del Vinalopó, manteniment, si més no, dels recs històrics del Xúquer i realització de les previsions del trasvassament del Tajo al Segura.

Però en aquesta qüestió, senyories, a l'igual que amb l'energia, la primera alternativa és l'estalvi. Eixa és l'ampliació del recurs més important que podem tenir immediatament els valencians: l'estalvi en la utilització d'un recurs escàs com és l'aigua. I aquí tenim encara quasi tot el camí per recórrer. Estalviar l'aigua perquè és un bé escàs i del qual som deficitaris hauria d'estar a la base de qualsevol reivindicació al respecte. Perquè no és de rebut, senyories, reclamar comportaments solidaris per la nostra banda a altres comunitats autònomes posseïdores del recurs i nosaltres malbaratar-lo. I no dic que s'estiga malbaratant, dic que hem de millorar, hem de millorar sobretot totes aquelles polítiques encaminades a un nivell òptim en la utilització d'aquest recurs escàs.

Reconvertir els sistemes de regadiu de la nostra agricultura, possibilitar la reutilització de les aigües depurades, preservar els aqüífers no contaminats per nitrats i establir límits, establir límits—sí, senyories— i restriccions a l'abús en el consum en segones residències, en piscines privades, en camps de golf. Totes elles són actuacions que haurien d'estar contemplades en els pressupostos i en les lleis.

Nosaltres creiem que la llarga polèmica sobre l'AVE ha desvirtuat un debat serè al voltant de les necessitats d'una xarxa ferroviària moderna que contemplara tant les necessitats de les rodalies com la comunicació intermetropolitana i la unió amb Europa.

D'entrada, i perquè no quede cap dubte al respecte, Esquerra Unida no creu que la solució siga l'AVE. Esquerra Unida està en contra de l'AVE com a la solució als problemes ferroviaris d'aquest país. Hi ha uns senyors que han apostat clarament per l'AVE. Des d'una altra banda s'ha apostat genèricament per la modernització de la xarxa ferroviària, sense —des del meu punt de vista— voler definir exactament quina és la posició, quina és la posició del Govern valencià al respecte. Segurament perquè s'entén que eix tema en la societat valenciana pot ser una tema d'importància electoral. Per damunt de la importància electoral, jo crec que val la pena aportar les solucions racionals, perquè, del contrari, al final els ciutadans, i en aquest cas concret els ciutadans valencians, poden veure's enganyats per propostes que no es corresponen.

Ho dic clarament: per a Esquerra Unida la solució per a la modernització de la xarxa ferroviària no és l'AVE. Nosaltres no estem per eixa solució, com no hem estat per eixa solució ni en Sevilla, ni que passe per Saragossa. L'aventura de l'AVE està impedit objectivament la modernització de la xarxa ferroviària espanyola per les fortíssimes inversions que suposa.

Altres raons, a més, senyories, de tipus ambientals, econòmiques i socials, ens fan apostar per les comunicacions ferroviàries intermetropolitanes i per a la connexió amb la xarxa europea, per la velocitat alta amb tecnologia pròpia, amb un impacte ambiental molt menor del que suposa l'AVE. Apostem per un tren modern, amb velocitats superiors a 200 quilòmetres per hora, capaça de contemplar el transport a eixes velocitats de persones i mercaderies. L'AVE, entenem, ha estat una mala elecció per a modernitzar la xarxa ferroviària espanyola, i haver-se equivocat una vegada no'obliga a fer-ho repetidament, senyories.

Hem parat a pensar com quedaria, per exemple, la meitat del nostre litoral encorsetat per quatre murs, per quatre cinturons al costat de la costa, els cinturons que representarien la carretera nacional, l'autopista A-7, la doble via convencional ferroviària i la doble via de l'AVE? Hem parat a pensar l'impacte ambiental que això suposa per a un litoral tan castigat com el nostre?

Quan hem estat reflexionat sobre les taxes d'atur, per altra banda, tots hem manifestat una gran preocupació, però la conseqüència, en aquest cas concret, en el de l'AVE, hauria de ser evident. L'AVE suposa llocs de treball en França o Alemanya, senyories, i per contra el tren espanyol de velocitat alta suposa creació de llocs de treballs ací a Espanya, perquè això es pot fer amb tecnologia pròpia.

Entre els 220 o 250 quilòmetres per hora, que seria la diferència entre u i l'atre, és ridícul fixar l'umbral d'allò obsolet i d'allò modern. De manera que des del nostre punt de vista hauríem d'entrar en eix debat d'una manera racional, tranquil·la, analitzant tots els factors de decisió i no únicament posant per davant el suposat prestigi o el victimisme de qui sempre es veu discriminat. Perquè entenem que això no és bo per a ningú, ni per als valencians ni per a ningun altre poble d'Espanya. No és bo estar comparant-nos continuament amb el que fan o deixen de fer altres comunitats autònomes.

La nostra aposta és clara per la construcció del corredor mediterrani fins Andalusia oriental amb eix tren de velocitat alta. És important la connexió Alacat-Albacete-Madrid i València-Conca-Madrid també en velocitat alta i és important estudiar i executar la connexió entre Dénia i Gandia. És important potenciar tot el servei ferroviari de rodalies i donar solució adequada a les estacions centrals d'Alcantar i València, així com el soterrament de les vies a Castelló, en el projecte curt o en el projecte llarg, en qualsevol dels dos. La nostra aposta és clara: és la segona, no la primera. Però, en qualsevol cas, és important donar solució al soterrament de les vies al seu pas per Castelló i per l'Horta Sud, senyor president.

Sinzerament creiem que amb l'AVE hem fet una fugida endavant per a deixar dels grans titulars dels mitjans de comunicació altres situacions més angoixants i immediates, de més immediata preocupació per a nosaltres. Ni des del victimisme, ni des del suposat prestigi, ens fa falta equivocar-nos amb l'AVE. Altres països del nostre entorn, com Itàlia, Gran Bretanya, Austria o Suïssa, han optat per les velocitats altes front a l'AVE a l'hora de modernitzar el ferrocarril i crec que no seria cap desprestigi comparar-nos amb ells. Insistisc en les raons de rendibilitat econòmica, raons de rendibilitat ambiental i raons de rendibilitat social.

Potenciar les inversions en l'acabament abans del 96 de la doble via per a la velocitat alta en l'eix mediterrani, així com l'enllaç València-Madrid via Conca, són, junt a la millora dels serveis de rodalies, els objectius que ens hauríem de fixar com a prioritaris per a poder comptar abans del 2000 amb una xarxa ferroviària moderna, segura i ràpida per a l'enllaç de les rodalies de les principals ciutats valencianes amb la resta d'Espanya i amb Europa.

Respecte de la xarxa de carreteres de titularitat estatal, el repte continua en l'acabament de l'autovia València-Madrid i València-Almansa, en l'autovia de Levante. Caldria definir, entenem, en el pla d'infraestructures, en el pla director d'infraestructures, els terminis per a l'execució de l'eix viari València-Bordeus. En tot cas, per a nosaltres importantíssim la carretera de Sagunt a Saragossa. L'estrangulament que suposa el tràfic en la nacional 332 i en la 340 exigeix, entenem, Esquerra Unida entén, exigeix rescatar l'A-7 per a la seua utilització lliure de peatge i buscar la solució al pas de les nacionals pels pobles de la costa amb circumvalacions raonables i no faraòniques.

Rescatar la concessió de l'A-7 suposaria automàticament orientar cap a eixa via la majoria del tràfic de llarg recorregut que hui està col·lapsant les travesseres dels pobles on passa la nacional. Rescatar la concessió és, sense dubte, més barat que procedir a l'execució de totes les circumvalacions necessàries. I entenem que és un plantejament molt raonable en aquest moment.

Els preus de l'autopista són pràcticament dissuasoris per a aquelles persones que en circumstàncies normals fan els trajectes de llarg recorregut per aquesta via. I eixa, i no altra, és la raó del col·lapse actual de les nostres carreteres nacionals.

Analitzar el funcionament dels serveis públics competència de la Generalitat, fonamentalment en educació i sanitat, és imprescindible en un debat com el que ens ocupa, senyories. En la prestació satisfactòria d'aquests serveis radica en gran mesura la identificació i estima dels valencians i de les valencianes en les nostres institucions i en el nostre autogovern.

Precisament l'ensenyament públic, la competència professional que l'ensenyament ha d'oferir als ciutadans i ciutadanes, està en la base de l'augment de l'ocupació i de la modernització de les nostres estructures productives. Això ho ha dit vostè també, senyor president, en el seu discurs, i nosaltres ho compartim i estem plenament convençuts d'eixa anàlisi i d'eixa afirmació.

No podem perdre de perspectiva que l'ensenyament és també un factor de socialització de les persones i que, sobretot, en les edats més joves ha de representar la transmissió dels valors de la societat democràtica: els valors de l'humanisme, de la tolerància, de l'esperit crític i de la solidaritat, entre d'altres.

Esquerra Unida aposta per l'ensenyament públic de qualitat per a garantir el dret de totes les persones a l'educació. I, si és cert que una societat complexa com la nostra ofereix cada dia major diversitat quant a l'aprenentatge de les qüestions més diverses, el sector públic de l'ensenyament ha de garantir oportunitats suficients en les ensenyances reglades.

Tots els esforços, segurament, seran insuficients per a atendre òptimament les necessitats d'aquest sector. I, si bé és cert

que en açò, com en qualsevol altre aspecte, responsabilitat de les administracions públiques, les limitacions pressupostàries són les que marquen les prioritats, ací al País Valencià hi ha raons per a entendre que cal canviar de criteri de política educativa en alguns aspectes importants, com són els referents a l'increment dels costos per als usuaris en els nivells no obligatoris, que no queda compensat per la política de beques.

Continuen —des del nostre punt de vista— incomplint-se moltes de les previsions de la LOGSE ací al País Valencià. Malgrat les declaracions de principis referents a la importància de la FP, a hores d'ara no sabem com es procedirà en aquest nivell tan fonamental.

Malgrat l'existència del Consell Valencià de la Formació Professional, creat per acord amb els sindicats en la PSP, no existeix encara un pla concret sobre les famílies professionals i la seua projecció als cicles mitjà i superior, com tampoc no existeix cap previsió respecte els mòduls de garantia social previstos a la LOGSE. No coneixem, senyor president, l'existència de cap programa on es previnga la interconnexió entre la FP reglada, l'ocupacional i la formació permanent de les persones adultes, que permeta optimitzar infraestructures, pressupostos i competències que fins ara constitueixen xarxes diferenciades i disperses, tot i que en el seu discurs ha fet alguna referència al respecte.

I, compartint que vosté li ha donat una importància i que nosaltres també compartim que té molta importància la formació professional en aquest moment al País Valencià, entenem que això s'hauria de traduir en un programa específic de formació professional acordat al si del propi Consell Valencià de Formació Professional, i amb el que Esquerra Unida estariem totalment identificats, senyor president.

Respecte de l'ensenyament en valencià i del valencià, continuen els problemes sobretot en les línies d'ensenyament mitjà. La ficció d'assignar obligatòriament a alguns professors i professores d'EGB a places catalogades en valencià, encara que no tinguen cap qualificació, no contribueix precisament a la normalització lingüística i a la normalització de les classes en i de valencià. Projectar cursos de dos o tres mesos per al professorat és important, però pensar que amb açò és suficient per a aconseguir la competència lingüística, és una ficció inqualificable que denota el desinterés per entrar a fons en una qüestió com aquesta.

En els aspectes sanitaris pot ser el més destacable siga l'augment desorbitat —des del nostre punt de vista— del 40 per cent en despeses farmacèutiques. Ahi es produeix bàsicament l'augment de les despeses sanitàries totals previstes en els pressupostos del 93. Però el propi pressupost del 93, per exemple, preveu que, una vegada executades les inversions d'aquest any —les del 93— haurem arribat únicament a cobrir el 66 per cent en allò que fa referència a l'atenció primària i a centres de salut, que es concebeixen, i nosaltres ho compartim, com la peça bàsica del sistema de salut pública. L'acord amb els sindicats, recorde, l'acord amb els sindicats en el marc de la PSP establia arribar al cent per cent en l'any 94 i possiblement, possiblement, a mitjans del 94, quan acaben d'executar-se els pressupostos del 93 —repetesc, senyories— estarem en eix nivell del 66 per cent.

Un any més continuen incomplint la previsió de la Llei del Servei de Salut pel que fa a la creació de les àrees i novament faciliten la pròrroga per a la integració en el servei dels centres sanitaris depenents d'altres administracions.

Diumenge passat, senyories, celebràvem —amb esperança per l'evolució favorable dels afectats— l'aniversari de la primera mort de la síndrome Ardystil. La directiva europea del 89 exigia dels Estats membres l'entrada en vigor, l'1 de gener del 93, de la legislació sobre salut laboral concurrent amb la dita

directiva. No ha estat aprovada —com tots vostés coneixen— pel Govern central, pel Congrés dels Diputats i per les Corts Generals, no ha estat aprovada eixa llei i, per tant, tampoc nosaltres hem pogut elaborar una llei pròpia de la Generalitat. Però tampoc sembla que hi haja hagut tot l'interés que la situació mereix dictant els decrets o reglamentacions oportunes. Ja en el seu moment Esquerra Unida apostà, quan aprovàrem la Llei del Servei Valencià de Salut, per integrar en ella un capítol referit a la salut laboral, amb la intenció de situar la competència en aquest departament, i creiem que és fonamental el compromís en treure urgentment una normativa de la conselleria al respecte. Una normativa, provisional si és vol, però una normativa que faça referència a eixes qüestions de la salut laboral.

I sobre els afectats pel síndrome Ardystil recordar els compromisos de la Generalitat amb els afectats i amb els ajuntaments, amb els què signà un conveni de col.laboració, i que no s'està complint en aquests moments eix conveni. Sembla que hi ha hagut massa pressa i poca sensibilitat a l'hora de donar l'alta mèdica a tots els malalts, sense haver informat prèviament i sense haver-se resolt el tema de les col.locacions. Però, en tot cas, agraïm les manifestacions fetes pel president en el sentit de reafirmar tot el recolzament de la Generalitat, i jo crec que tot el recolzament de totes les institucions de la Generalitat per als afectats en allò que puguen necessitar de les institucions del nostre autogovern.

M'abstinc, senyories, de qualificar en cap sentit la situació de les agricultures valencianes, perquè, en tot cas, és una cosa que és evident. Crec que ni un sol subsector escapa de la crema. I al costat d'un fet positiu, el fet que suposà l'acabament del període transitori per a la plena integració dels nostres productes —que ha entrat en vigor, com tots vostés saben, l'1 de gener d'enguany— hem d'assenyalar la conjuntura d'una campanya catastròfica per als cítrics, per a l'horticultura i per a la viticultura, per al secà en general i per a la ramaderia. És que no s'ha escapat ni un sol dels subsectors de l'agricultura valenciana, senyories.

Queda pendent, senyor president, des del nostre punt de vista, la reforma de les estructures agràries, que ha de ser el cavall de batalla per a la modernització i per a assentar les bases de futur sòlides per a una agricultura valenciana, que estem convençuts que deu i que pot jugar un paper important en el conjunt de la nostra economia.

Queda pendent la concertació amb els sindicats, que ja ha estat iniciada, i ho reconeguem que ha estat iniciada, però li recorde que a hores d'ara encara no s'ha arribat ni a un sol acord amb els sindicats agraris, ni a un sol acord.

Queda pendent augmentar, i també vosté ha fet referència en el seu discurs, augmentar l'atenció a les necessitats de la formació professional i empresarial del sector. El foment del cooperativisme de producció i l'adequació del cooperativisme de comercialització a les necessitats reals del mercat.

El programa 18/87 del MAPA, el programa que està darrere de l'ajuda que s'ha de concedir i que es concedeix als expedients per a la modernització de les estructures agràries, està tenint dificultats per a poder aplicar-se amb eficàcia al País Valencià per culpa del conveni signat amb les entitats financeres. I, per contra, els recursos de les seccions de crèdit de les cooperatives valencianes continuen sense poder acollir-se a aquest conveni. Recursos importants que podien estar al servei d'eixa modernització necessària de les estructures agràries valencianes i que, perquè possiblement les seccions de crèdit siga un fenomen quasi exclusiu de la nostra comunitat, encara que alguna altra comunitat autònoma també tenen la seua importància, doncs aquestes institucions financeres no poden acollir-se a eix conveni signat i, per tant, es tenen ahi uns recursos paralitzats i

retinguts que ben bé servirien per a afrontar eixa necessitat de modernització de la nostra agricultura.

Pel que fa al sector cítricol i a la viticultura és urgent preparar sengles conferències específiques per a planificar mínimament alguns aspectes que asseguruen un futur digne per a aquests sectors que, sens dubte, des del nostre punt de vista, passa per un redimensionament i per una reconversió varietal a fons, que no es podrà afrontar sense la participació financera de les administracions públiques. I en el cas dels cítrics exigint novament, exigint les ajudes a la industrialització que enguany no han vingut de la Comunitat Econòmica Europea i que, quan el MAPA ha volgut intervenir per a substituir eixes ajudes que des del primer moment les concebíem com a imprescindibles, ha estat ja massa tard i la campanya cítricol estava tocada de mort.

Respecte del medi ambient, després de la virulència dels incendis que haguérem de patir l'estiu passat, hem de prendre compromisos rigurosos i lliurar quants recursos econòmics i humans calguen per fer palès que és possible vèncer el foc i preservar adequadament les nostres mases forestals.

Coste el que coste, senyor president, coste el que coste, el poble valencià ha de tenir la seguretat i l'exemple a l'estiu que ve que som capaços de prevenir i combatre el foc, que som capaços, coste el que coste. Articular el pla contra els incendis del País Valencià, amb la redacció de plans comarcals, —tal com per altra banda ho teníem ja previst—, amb participació dels municipis afectats, creiem que està en la base per a una política efectiva i perquè siga així, que aquest estiu pugam, pugam, des de les administracions públiques valencianes, demostrar que és possible tenir una actuació eficaç per a controlar els incendis forestals.

Per fi sembla que anem a poder discutir la Llei Forestal i ens agradaria també discutir la política de zones protegides. Ens agradaria poder discutir-ho. Ha abandonat el Consell, senyor president, la política de declaració i de protecció de nous paratges? S'ha abandonat eixa política? Per a quan la declaració de paratge, per exemple, per a la marjal Pego-Oliva, anunciada per vosté mateix, i per a la serra Calderona i Mariola o la serra de Salinas, que té un acord per unanimitat d'aquestes Corts la declaració de paratge natural per a la serra de Salinas? Per a quan, senyor president, els plans rectors dels parcs i dels paratges?

Senyories, el 92 celebràvem el desé aniversari del nostre Estatut. Enguany fa deu anys de l'inici de la primera legislatura d'aquestes Corts Valencianes. Els valencians i valencianes ens hem anat retrobant com a poble i estimant les institucions del nostre autogovern. La Generalitat, siguen quines siguen les circumstàncies, ha de continuar jugant el paper de principal vertebrador de la nostra pròpia especificitat com a poble, que vol ser-ho dins d'un Estat democràtic i solidari i dins d'Europa. Es precis, en aquests moments de crisi, impulsar un desplegament de totes les potencialitats del nostre autogovern que es traduïska en un augment del benestar de tots els valencians i valencianes. Però sobretot dels més desfavorits, sobre els qui de manera més dramàtica pesen els efectes d'aquesta crisi. No tot depén ni és possible resoldre-ho des de la Generalitat. Però sí és possible un camp de maniobra important per a aplicar polítiques pròpies, per a aunar voluntats, per a concertar objectius i esforços de tots els sectors de la societat valenciana en una direcció que no pot ser altra en aquests moments que la d'aconseguir una economia moderna i competitiva, capaç de generar ocupació per a tothom i distribuir la riquesa generada d'una manera més solidària.

És precis que tot el nostre poble atorgue a les seues institucions la confiança i l'estima que fan possible la convivència i la solidaritat entre tots els valencians i valencianes. Hem de possibilitar un ràpid desplegament institucional generador d'il·lusió i confiança en les pròpies institucions. En Esquerra

Unida creiem que seria bo no retardar més la legislació sobre Règim Local Valencià i Comarcaltització. No seria bo retardar-ho.

No podem frenar un procés descentralitzador i alhora vertebrador entorn de les comarques, sobre la presumpció de les enormes dificultats que es poden presentar. Les dificultats sempre estaran presents en qualsevol proposta de canvi i de reforma en profunditat, però no per això ens podem quedar paralitzats. La comarcaltització, la possibilitat de racionalitzar la prestació de determinats serveis, de democratitzar la planificació i execució d'inversions importants, d'augmentar els impulsos solidaris i el sentiment de pertinença a comunitats més amples que el propi poble o ciutat, ens permetrà avançar en la descentralització efectiva, en aconseguir més participació i democràcia, i com a conseqüència, sense cap dubte, més benestar i més sentiment de pertinença a un poble de tots els qui en aquest territori vivim i treballem.

Així mateix, posar en marxa en aquest període de sessions la Sindicatura de Greuges garantirà les previsions estatutàries per a que els ciutadans i ciutadanes valencians es troben perfectament protegits en els seus drets davant l'Administració.

El projecte d'Iniciativa Legislativa Popular que s'ha presentat per part del Govern a aquestes Corts ens sembla restrictiu i sembla que estiga pensat més en posar traves a la iniciativa legislativa dels ciutadans que a facilitar la seua participació, tal i com preveu la Constitució i l'Estatut. Tampoc ens sembla correcte deixar fora els ajuntaments, en contra de l'opinió manifestada per aquests a través de la Federació Valenciana de Municipis i Províncies.

Articular un Fons Valencià de Cooperació Municipal sembla una mesura adequada per a contribuir a la cohesió dels nostres municipis i comarques. I creiem que els pressupostos del 94 han de contemplar aquesta necessitat dels municipis valencians.

Senyor president, sense fer demagògia, perquè coneixem, les coneixem, les dificultats reglamentàries i d'altre tipus que estan presentant-se per a l'aprovació de la darrera reforma de l'Estatut, contrasta aquesta situació amb l'altra reforma d'unificació de les convocatòries electorals. Aquella que ens situava entre les comunitats del 143 no tingué cap problema. I aquesta que ens situa entre les del 151, sembla que la tenim, si més no, paralitzada, la reforma. I, com que entenem que la voluntat política és la mateixa que per unanimitat aprovaren aquestes Corts, i que eixa és també la manifestada pels partits en el Congrés, li demanem, senyor president, que es facen quantes gestions siguen precises per a accelerar, simplement per a accelerar, tot aquest procés d'igualació del nostre Estatut al de les autonomies del 151.

Amb la creació de la policia autonòmica s'ha triat un camí que no és el que preveia l'Estatut i crec que hem perdut l'oportunitat d'haver-la creat mitjançant una llei pròpia, definint millor les competències que volem assignar a aquest cos.

Modernitzar l'administració valenciana era i és un objectiu irrenunciable per al millor servei dels valencians i valencianes. I és raonable pensar que els protagonistes directes de les reformes a introduir són els propis treballadors i treballadores de l'Administració. Els acords de modernització signats amb els sindicats, com les seues senyories i vosté, senyor president, coneixen, es trencaren quasi d'immediat pel canvi, per la revolada diria jo, del senyor Solchaga amb la proposta de congelació salarial d'obligat compliment per a totes les administracions.

Això és injust per moltes raons. És injusta eixa congelació salarial per moltes raons. Entre d'altres, no la de menor importància, és la generalització en l'aplicació d'aquesta mesura tant per al jardiner que cobra 90.000 pessetes com per a l'alt càrrec que cobra 300.000 pessetes. Però sobretot, entenem que

ha estat injusta, inoportuna i impropedent perquè s'ha trencat la confiança en la capacitat de negociació de la Generalitat amb els seus funcionaris. I creem que es retarda l'anunciada modernització i que al final el suposat estalvi pressupostari es perd en la ineficiència del propi sistema, al no contar amb la il·lusió, amb la voluntat, amb el protagonisme i amb la participació dels propis treballadors i treballadores funcionaris de la Generalitat.

Augmentar la capacitat política de les comunitats autònomes suposa adequar millor la participació d'aquests en les despeses de l'Estat a les competències exercides en virtut dels propis Estatuts. Suposa també la capacitat de decisió sobre els propis recursos, de manera que els fons no finalistes augmenten en el total dels pressupostos. Sembla que el criteri de corresponsabilitat fiscal i de participació en l'agència tributària han de ser dos objectius irrenunciables. Per a nosaltres són dos objectius irrenunciables. La participació de les comunitats autònomes en un tram de l'IRPF, el 15% famós, tal com s'havia acordat d'una o altra manera, però tal com s'havia acordat com a criteri en el Consell de Política Fiscal i Financera, és absolutament necessari articular-la el més aviat possible i obrir el camí a la participació en altres tipus d'impostos com l'IVA minorista, per exemple.

En els pressupostos del 93 sí s'han aplicat els criteris sobre el deute públic, que no compartim en l'actual situació. I, per contra, l'acord sobre corresponsabilitat fiscal es retarda en base a polèmiques absurdes que es creen precisament per a d'això, per a retardar l'aplicació d'uns acords, que en aquest cas representen un pas en el procés de participació de les comunitats autònomes en l'estructura del propi Estat en un sentit federal.

No es tracta, i cal explicar-ho, no és tracta que introduint eixes qüestions de corresponsabilitat fiscal anem a tenir més recursos, no es tracta d'això. Es tracta d'avançar, és a dir, és un pas polític, d'entendre la importància de la participació de les comunitats autònomes en l'estructura del propi Estat, i es tracta de fer avançar eix Estat en un sentit més federal.

He deixat per al final, senyories, la qüestió de la sentència del Suprem en el judici sobre la pantanada de Tous. I més que de la sentència crec que els damnificats de les Riberes i tota la societat valenciana el que espera de tots nosaltres és una resposta política que concrete la solidaritat de l'Estat amb tots ells. Esquerra Unida sempre ha mantingut la posició de resoldre-ho d'aquesta manera, per la via política i no per la via judicial, com vostès aconsellaven en algun moment, fins i tot amb l'argumentació que l'Estat no podria indemnitzar si no hi havia una sentència condemnatòria ferma. Hem presentat propostes ací i a Madrid per a que s'aprovara una partida específica o un crèdit extraordinari en els pressupostos de l'Estat. La resposta sempre havia estat la mateixa: quan estiga la sentència.

Estigué la sentència i 19.000 damnificats no quedaren contemplats en aquella sentència. Ara, el Suprem, amb la suspensió parcial del judici per totes les raons formals que es vulga, ens ha fet exclamar a totes i a tots que açò és el fracàs de l'Estat i de la justícia. I ho hem exclamat tots, senyories. Des de persones i polítics amb responsabilitat de govern ací, i amb responsabilitat de govern en l'Administració central, ho hem exclamat tots. Aquest final ha estat el fracàs de l'Estat i de la justícia. I hem tingut la impressió, totes i tots, que açò és un autèntic desastre: la resolució que ha tingut aqueix llarguíssim judici de la pantanada.

No es pot esperar, i coincidim, estic segur que coincidim totes i tots, senyories, no es pot esperar 11 anys la justícia per a que al final, com deia un columnista de la premsa escrita valenciana, «quan creus que ja s'acaba, torna a començar». Esquerra Unida no secundarà i condemnarà, i ho diem clarament, no secundarà i condemnarà les posicions que inciten a la violència o a la desconsideració de les institucions democràtiques. Però exigim del Govern de l'Estat i exigim de vosté, senyor Lerma,

president de tots els valencians i valencianes, que es pose al front d'un clam que no és ja de les Riberes, sinó de tots nosaltres. I que serenament, però amb tota la urgència que la situació demanda, aconseguisca que el Consell de Ministres —el de despús-demà, si és possible, no el de l'altra setmana, el de despús-demà, si és possible— faça ja, no la justícia dels tribunals, que això als tribunals els pertoca, sinó la justícia de l'Administració respecte dels seus administrats.

Senyories, senyor president, estem passant moments realment difícils, estem convençuts que també eixirem d'aquesta, a pesar d'aquest moment difícil. El senyor president demana sacrificis i concertació i sembla raonable, li ho diem amb tota sinceritat, ens sembla raonable eixa proposta. Però el que no es pot fer és demanar consens per a executar per exemple uns pressupostos que no serveixen o per a demanar exclusivament moderació salarial. El consens sobre els pressupostos haguera estat possible fa dos mesos acceptant les propostes d'Esquerra Unida, per exemple, sobre el pla tecnològic, sobre matèria d'ocupació, sobre medi ambient, agricultura i indústria, o en el manteniment de la capacitat adquisitiva del salari dels funcionaris de la Generalitat. El consens i la concertació ofertada davant d'aquesta situació d'emergència i per a que siga creïble exigeix, entenem, el compliment de totes les qüestions pendents pactades en la PSP. I exigeix canviar el criteri de no participació de l'Administració per exemple en el Comité Econòmic i Social. Perquè del contrari la pregunta és clara: ¿en quin lloc va a pactar el seu Govern amb els agents socials, amb la resta dels grups polítics d'aquesta Cambra? ¿En quin lloc va a pactar, va a concertar eixa política de consens que vosté oferta per a eixir d'aquesta situació evident de crisi i de recessió? En quin lloc? Quin millor lloc que el propi Consell Econòmic i Social per a que l'Administració participe d'una manera directa per a concertar la política econòmica que vosté demanda i que nosaltres creem que és l'únic camí?

Creem que proposar un pacte, un consens, un acord, passa per acceptar propostes de resolució que en aquest sentit es facen en aquesta Cambra i que Esquerra Unida presentarà aquesta nit mateix o demà a primera hora, referents a articular un «Pla de Xoc», amb un crèdit extraordinari per a la generació d'ocupació, per a la solidaritat i per a la competitivitat, com vosté el definia. Però amb duros, senyor president, amb duros, amb recursos i amb mares per a la concertació. I amb calendari, i amb calendari.

Vull recordar a mode d'exemple un fet del que tots i totes tenim experiència en la recent història valenciana. Quan l'any 87 una part de les nostres comarques hagueren de patir una situació climatològica extraordinària, les riuades del 87, vull recordar, senyories, que els pressupostos estaven aprovats i en eix moment en plena execució. Era per l'octubre, com quasi sempre. I aquestes Corts, i a proposta del seu Govern, consideraren que aquella situació era d'emergència, era extraordinària i articularem un crèdit extraordinari per a atendre aquella situació. Jo volguera compartir amb vostés el criteri que estem realment en una situació d'emergència, en una situació extraordinària, la que determina una situació econòmica que ens ha situat per dalt del 20% en les taxes d'atur. I que, des d'aqueixa responsabilitat, intentant augmentar el nivell de confiança dels ciutadans en la seua administració, articularem aqueix pla que vosté deia per a combatre, per a generar ocupació, per a la competitivitat i per a la solidaritat; en un sentit d'això, un pla de xoc davant una situació d'emergència.

Ha estat una demanda feta per algun líder sindical important d'aquest país. I jo crec que estaria bé, i que seria un punt d'encontre, i que seria una prova d'eixa demanda que fem Esquerra Unida que hi haja un gir cap a l'esquerra en la política econòmica d'aquest país. I deuria prendre's nota, senyor

president, i deuria d'ofertar-ho en aqueix sentit. I tinga la seguretat, parle en nom d'Esquerra Unida, però tinga la seguretat que jo crec que estaria ben rebut per la societat valenciana i pels propis agents socials.

El nostre grup en aquest debat i posteriorment estem oberts a parlar, senyor president. Seria imperdonable no assumir la nostra pròpia responsabilitat i anem a assumir-la, però volen fer-ho sobre propostes concretes, quantificables, orientades a la generació d'ocupació. Acords globals i inconcrets no són sinó brindis al sol i l'únic que aconseguiríem seria augmentar la desmoralització. Això precisament, senyories, senyor president, és el que Esquerra Unida vol combatre.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Taberner.

Té la paraula el senyor president de la Generalitat.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Moltes gràcies, senyor president.

La veritat és que, encara que la intervenció ha sigut llarga, jo no faré tan llarga la contestació, perquè estic convençut que en una bona part de les propostes que s'han fet i de l'anàlisi de la realitat que s'ha portat endavant hi ha coincidències importants, tant en el diagnòstic com en les propostes de solució. I sobretot, en mig d'esta catàstrofe general a la qual hem tingut ocasió d'assistir en aquest debat, un to com el que el representant d'Esquerra Unida ha utilitzat doncs és tranquil·litzador i d'agrair. En definitiva, important per a anar construint allò que realment tenim com a propòsit fonamental d'aquest debat, que es cercar solucions a problemes candents.

Però, buscant solucions a problemes candents i plantejant els temes tal i com realment estan plantejats, jo crec que és difícil distingir, quan es parla de convergència real i de convergència nominal, que efectivament tot el món entén i que és fàcil de dir. Convergència nominal seria totes aquestes coses que com a paràmetres fonamentals d'allò que seria els acords de Maastricht es plantegen, i la convergència real seria, naturalment, el que els nivells de benestar dels ciutadans espanyols i valencians foren equiparables als nivells de benestar europeus.

Ara bé, per a què estan plantejats totes eixes coses que es diuen convergència nominal? Doncs, òbviament, estan plantejades per a aconseguir la convergència real. No són alguns propòsits imaginari que els qui s'han segut en Maastricht a discutir han volgut plantejar. Sí que és cert que, a més a més de totes aquestes coses que s'han posat com a requisits imprescindibles, hi ha altres moltes coses que es podrien haver posat. Vosté diu: el nivell d'ocupació. Doncs, probablement, en allò que deia Delors respecte que el nivell d'ocupació, de desocupació en aquest cas, d'un 20%, no és possible parlar de convergència, jo diria també: amb nivells de desequilibris comercials tan importants com hi ha a Europa no és possible parlar de convergència. I, per tant, un dels nivells bàsics de convergència, i per tant d'igualació de les economies europees, hauria de ser el criteri fonamental de que uns no sigam els compradors nets i natos de la comunitat i altres països siguen els venedors nets de la comunitat. I, per tant, tinguen la possibilitat de crear molts llocs de treball, mentre la resta tinguen la possibilitat de tenir molts desocupats.

Eixa és la convergència real. Allò altre és la conseqüència d'això. I en això clar que s'ha de dir que allò important és controlar la inflació i el dèficit, però no per damunt de les altres consideracions. Però és que, si no les posem com a consideracions fonamentals, no podrem incidir en eixes consideracions que són les fonamentals per a nosaltres. Per què es vol controlar la inflació? Evidentment, perquè la inflació és un dels

problemes fonamentals per a intentar ser competitius. Per què es vol controlar la inflació? Per què es vol controlar el dèficit? Doncs és obvi que el dèficit es vol controlar perquè, si no som capaços de controlar el dèficit, significa que hem d'intentar atraure capitals exteriors. I, si hem d'atraure capitals exterior, sabent que l'economia alemanya té prou més solvència que la nostra, hauré de pagar tipus d'interés més elevats. I, per a baixar els tipus d'interés, doncs hauré de tenir o estalvi suficient o més credibilitat que Alemanya. I, com allò de més credibilitat que Alemanya és una cosa a més llarg termini, perquè no ho tenen ni els francesos, que tenen una economia en principi més sana que els alemanys, doncs resulta que allò que hauré de fer és tenir estalvi suficient. Estalvi requereix competitivitat i requereix parlar de productivitat.

Per això vosté ha de dir que són importants. Clar que són importants. És allò fonamental, és instrumental, però és fonamental per a poder aconseguir l'interés que ens mou a tots, que és aconseguir els nivells de benestar que volem per a tots els ciutadans nostres, almenys al nivell del benestar europeu. Jo crec que aqueix és l'aspecte fonamental de la discussió, en el qual no és que no estem d'acord, és que, si estem tan d'acord que vosté no té més remei que fer el discurs que jo faig, ja no li queda espai per a plantejar les seues reivindicacions. I això el que jo crec que passa.

Vosté sap perfectament, encara que continuem insistint que s'ha de fer una convergència real, per a posar-se a fer eixa convergència real, doncs hauré de parlar de totes les coses que ací s'estan plantejant. I vosté sap molt bé que per a parlar d'aquestes coses que estem plantejant no hem de fer exclusiva referència a polítiques governamentals, sinó fonamentalment referència, jo diria que quasi exclusiva, a agents socials, a la gent que ha d'invertir i a la gent que ha de treballar. I, si no som capaços... Això sí. Per això és tan important que els acords i les propostes que ací fem les fem d'acord, si és possible, el més ampli possible que es puga aconseguir, és molt important que aconseguim fer un ampli acord en el diagnòstic i en les conseqüències. No perquè sigam nosaltres els qui hem de decidir, que en eixos temes no ens cap massa decisió, sinó perquè als qui va dirigit el nostre esperit fonamental de la política que proposem sàpiguen que almenys amb recolzament parlamentari han de tenir clar que ha d'anar per esta via la solució.

Jo mai he proposat que el problema fonamental d'aquesta competitivitat nostra siga la qüestió salarial. La qüestió salarial tot el món sap perfectament la importància que té i quina component és. I és evident que és important. Ho sabem nosaltres, ho saben els sindicats i ho saben tots. Nosaltres tenim una dificultat gran moltes vegades en vendre per determinada qualitat dels productes o per determinada imatge de marca, que és la d'Espanya, en la qual, malgrat tot el que ens critiquen, en l'any 92 hem invertit molt i ha sigut una inversió molt positiva. Perquè un país tradicionalment amb imatge potinera en l'exterior, ha demostrat en l'any 92, en allò que ací es denomina com «grandes fastos», que és una inversió positiva, des del punt de vista de la capacitat organitzativa d'un país. Això ha sigut molt important. El problema és que en lloc d'aprofitar eixa capitllització, l'hem destrossada des de dins. I aquest és un problema clau també des del punt de vista de la credibilitat de les nostres possibilitats i dels nostres productes.

Però, no obstant això, nosaltres hem de ser capaços de vendre i d'explicar, i hem de competir en preu i en qualitat. En preu, és molt important i hi ha una fase. I en qualitat també és molt important i hi ha una altra fase posterior. Però el que no podem fer és ni vendre en preu, que és una de les coses que en aquestos moments ens passa en una bona part de la nostra indústria manufacturera, en part perquè tenim, per una banda, en la comunitat un veí que ven més barat, que és Portugal fonamentalment, i per

una altra part un enemic exterior molt ample, molt important, com per exemple en el tema del joguet, i és bastant clar que són alguns països del sud-est asiàtic. Si no podem competir en preu, si tampoc podem competir en qualitat, doncs haurem de veure en què podem competir.

I del que es tracta és d'intentar que entre les dues variables trobem una capacitat de vendre a algun tipus de país i a algun segment de mercat que sigam capaços de considerar com a propi. I, de fet, en una bona cosa ho aconseguim, perquè, malgrat les queixes permanents i del catastrofisme que es fa, que té una motivació real, per exemple en el tema de la taronja, el cert és que nosaltres en el tema de la taronja cada vegada venem més i cada vegada tenim més quota de mercat en el exterior. Què passa? Que cada vegada produïm més també i no fem créixer els mercats i, conseqüentment, doncs cada vegada es ven més barat. I algunes varietats doncs es venen mal o no es venen, i s'ha de intentar industrialitzar-les i retirar del mercat. Perquè el que fem és comprar per a la transformació, és retirar del mercat, sobre excessos de producció d'alguna cosa que difícilment té mercat i que sembla que siga una cosa que és una catàstrofe. No és una catàstrofe, és un problema de mala planificació, de varietats inadequades, però de mala planificació, no del Govern. El govern no li diu a ningú que pot plantar i què no. Que això vosté sap que ací no es pot fer. Pot recomanar-ho, però poden perfectament no fer-li cas ningú, que és allò que en moltes ocasions passa. I, en conseqüència, hem de buscar el mercat. Mercat que ja dic que avança en alguns llocs i en algunes coses concretes, però que, sense cap dubte, ha de partir d'un esforç conjunt dels qui produeixen i dels qui treballen.

El Govern ajudar i col·laborar. I de fet el Govern ajuda i col·labora, perquè intenta donar qualitat a la producció en la política que fa i, al mateix temps, vendre imatge de marca adequada en la política exterior que fa. I també intentar que el mercat nacional produisca i consumisca alguna certa quantitat de producte nacional. Per això té un resultat relativament escàs. La gent al final va al millor producte o al producte que té millor preu, independentment d'on s'haja produït. I, a més a més, ací en aquest país està de moda comprar allò de fora, no comprar allò de dins. Som nosaltres els qui, no ja amb tanta raó, devaluem allò propi i valorem allò exterior. Aquest és un costum que s'ha d'acabar en la mesura del possible que responga a la realitat. S'ha d'explicar a la gent també que no pel fet d'estar produïnt ací és roí, sinó tot el contrari, en la major part del casos, perquè hi ha molt de producte exterior que és de bastant pitjor qualitat de la que nosaltres som capaços de fer, i és clar s'ha de dir a la gent també que aqueix producte està vinculat a que una persona d'ací té ocupació. La qual cosa, naturalment, en un país d'economia tan oberta com la nostra és també difícil de vendre com a ideologia, perquè, si la resta fa el que fem nosaltres, doncs aleshores ocorrerà que ningú no comprarà tampoc allò nostre.

Per tant, l'obertura del mercat té també les seues implicacions i les seues conseqüències interiors. I s'ha de procurar vendre i vendre perquè és millor, no per la convicció que s'està venent una cosa de casa, encara que això tampoc està de menys el anar dient-ho i anar explicant-ho paulatinament. Però aquest és el problema real que tenim. Aleshores, hem de parlar de la inflació, hem de parlar del dèficit, hem de parlar del tipus d'interés. Però què significa que hem de parlar del dèficit? Significa que, quan es planteja cadascuna de les polítiques que vosté defensa dient que s'ha de posar més diners, estem intentant incrementar el dèficit i no reduir-lo. I, per tant, estem avançant en la política de que els tipus d'interés no puguen baixar, que necessitem atraure més capitals, que hi haja menys estalvi interior i estem arruïnant la política que estem proposant.

Jo crec, per tant, que l'equilibri és difícil i que hem de cercar-lo. I cercar-lo és el que hem fet amb els recursos que hem

aprovat. I em sembla bé i correcte que vosté plantege el pla de xoc. Però jo li vull dir que el pla de xoc, que estem disposats a discutir, és el que hem aprovat en aquestes Corts, en el Parlament, en la legislatura anterior, i que de fet l'execució de les inversions previstes per la Generalitat suposa un Plan de Choque, almenys en endeutament, de 43.000 milions de pessetes. La qual cosa, el líder sindical que vosté deia no somnaria que una Administració Pública com esta, tan reduïda, relativament per als seus plantejaments, doncs anara a posar com a «Plan de Choque» des del punt de vista de la necessitat de creació d'ocupació.

Ja he dit jo que en el meu discurs aquest matí que el dèficit és una forma de govern progressista per a intentar compensar la caiguda de la inversió privada. Però, clar, el dèficit xoca amb les economies obertes, com he dit anteriorment, amb que gastes molt, reactives l'economia, però fas ric al veí. I, conseqüentment, cal procurar que aquestes coses passen d'una manera més moderada i que les inversions siguen fonamentalment en inversions no fomentadores del consum i en infraestructures productives que facen possible que tingam capacitat de competir més i millor. I a d'això és a allò que van destinats els 43.000 milions d'endeutament de «Plan de Choque», més un poc més d'això, que fan quasi 100.000 milions d'inversió que la Generalitat Valenciana té com a compromís en aquest pressupost.

Per la resta, la proposta que vosté planteja referent al tema de la reforma de l'Estatut, li vull dir que estic absolutament d'acord amb el que vosté planteja, que podem fer perfectament una proposta de resolució conjuntament en aquesta Cambra, que aquest grup està disposat a recolzar per a agilitzar eixa tramitació. Que en el tema de les infraestructures ferroviàries vosté ha fet una bona i desapassionada intervenció. Que jo li dic que, malgrat això, i que a mi no em mou cap interès emulador d'altre tipus d'encerts o desencerts, al seu criteri, li vull dir que la proposta que estem fent i que li hem fet al ministeri no contempla la doble possibilitat de fer una via pel nord i una altra pel sud, i que planteja la necessitat d'arreglar-ho tot en la mateixa via. Perquè això seria més car que qualsevol tipus d'AVE. I que, per tant, eixa altra via ha de ser una via molt més curta, que són quasi 500 quilòmetres que en aquest moment cal recórrer des de Madrid fins a València, i que això no és competitiu amb 220 per hora, per molt que s'arregle la via. Sí és competitiu la distància del corredor mediterrani, perquè està recte, no es necessita plantejar cap altra via, cap altra barrera arquitectònica, i té un temps molt raonable de trajecte, i a més un temps molt raonable també d'execució. Per tant, en eixa via estem prou d'acord. L'altra difícilment crec que es puga plantejar com a solució. Però mai des de la perspectiva d'estar tancants a discutir les coses.

Respecte al compromís del síndrome Ardystil, vull dir que estem complint els compromisos que s'han plantejat amb els ajuntaments i amb els afectats. Que, si hi ha algun dubte respecte al tema de les altes, estem absolutament oberts a revisar a tot aquell que vulga ser revisat de nou, que no tenim cap interès en donar d'alta a ningú, només l'interès de deixar-li clar a u que no té cap problema, i que, si es planteja qualsevol tipus de dubte a eix respecte, la Generalitat Valenciana, a través del Servei Valencià de Salut, està disposada a revisar quantes vegades siga necessari a qualsevol que se senta afectat o discriminat, per a veure si realment ho està o no necessita més atenció. Tampoc cal asustar a més gent de la necessària. Hi ha gent que s'ha revisat, perquè cal revisar a tothom, però que no té res. I no és necessari continuar revisant-lo. Però, si té algun dubte, estem disposats a revisar-ho quantes vegades estime oportú l'interessat.

Vull dir també que el foc és necessari combatre-lo coste el que coste, però que, coste el que coste, i en aquestos moments costa molt i hem fet inversions molt importants, li vull dir que la gran majoria, pràcticament el 90 per cent de la superfície que s'ha cremat enguany, s'ha cremat pràcticament en 10 incendis.

Mentre que els altres quatre-cents i escaig o cinc-cents s'han tallat immediatament, i que eixos 10 incendis han sigut en moments i en condicions impossibles d'intervenir, encara que haguérem ficat allí tots els diners del món per a fer possible l'extinció. Això crec que és, per desgràcia, una de les coses que passen, i el més important en el cas dels incendis és apagar-los ràpidament si és possible, però sobretot intentar que no s'encenguin, que són campanyes de prevenció que impliquen a tots els ciutadans possibles.

Crec que en el tema de les estructures agràries i en tot el tema agrícola en general, del qual ja he parlat, i continue dient que estic disposat a recolzar en la mesura de les meues possibilitats, mai acabe d'entendre què significa la reforma de les estructures agràries. Però, si la reforma de les estructures agràries es concreta en algun pla específic, estem disposats a fer. Però la reforma de les estructures agràries no sé quin contingut i quin significat exactament té.

I, respecte al tema dels afectats de Tous, doncs jo crec que vosté haurà pogut comprovar com al llarg de tots aquests anys des de la Generalitat Valenciana no s'han escatimat mitjans per a pal·liar, en primer lloc i quan no governàvem o quan no existia encara la Generalitat Valenciana pràcticament com a tal, les inundacions del 82; en segon lloc, i ja d'una manera més ferma i activa, les inundacions del 83; i, en tercer lloc, i ja amb una Generalitat consolidada, absolutament volcats en les inundacions del 87. En aquest moment no es tracta de pal·liar els efectes de les inundacions, sinó sobretot de cobrar les compensacions dels qui creuen que han estat afectats en més quantitats de les que se'ls ha donat com ajuda immediata. I en aquest moment també li dic que, com hem estat fent al llarg de tots aquests anys, pensem el que pensem respecte al tema jurídic i la via seguida, continuarem recolzant la possibilitat que puguen cobrar ràpidament. I estic disposat a demostrar-li-ho també en les propostes a continuació del debat.

I, finalment, per tant ja, encara que no sé si aquestes lllums que s'encenen són autèntiques o no, li diré que li torne a agrair el to i quede obert a la seua col·laboració.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyories.

Senyor president, insistir en aquests moments i reafirmar-se, com vosté es reafirma, que el pla de convergència i els pressupostos de l'Estat i de la Generalitat són i aprofiten per a convergir amb Europa, això és una quimera. Això és una quimera, no és cert. I és cert que els paràmetres de convergència nominal són un instrument per a aconseguir aqueix benestar, aqueixa cohesió, per a aconseguir en definitiva allò que diem la convergència real. I que hi ha altres factors. Jo havia dit alguns. Per exemple, el nivell d'ocupació o el nivell de desocupació, podem dir-ho de diverses maneres. Vosté apuntava, per exemple, la convergència també en totes aquelles qüestions comercials. Podíem apuntar-ne unes altres, per exemple l'harmonització fiscal. Hi ha molts més paràmetres, efectivament, que són instruments per a aconseguir aqueixa Europa unida, cohesionada, harmònica, etcètera, etcètera.

Però jo el que li he vingut a dir en la meua intervenció és que una política econòmica determinada, que s'ha estat aplicant fonamentalment perquè és qui té la major responsabilitat, per part del Govern de l'Estat, però també des del seu Govern, des del Govern de la Generalitat, emparada en una proposta de convergència general dissenyada a Maastricht, he vingut a dir-

li que això no ha donat fruits, que això ha fracassat, que això en aquesta circumstància, que no és la mateixa, senyor president, no és la mateixa que fa un any i mesos quan es va aprovar el tractat de Maastricht, no és la mateixa, en aquesta circumstància ha fracassat i en aquesta circumstància no serveix, no únicament per a avançar en aqueixa perspectiva de convergència real, ni serveix tampoc per a avançar en aqueix immediat i necessari augment del benestar de tots els valencians i valencianes, en aqueixa necessària reducció de les altíssimes taxes d'atur que en aquest moment estem patint.

Jo li havia dit que nosaltres, Esquerra Unida, Izquierda Unida, denunciàrem un pla de convergència i uns pressupostos de l'Estat i de la Generalitat que ja en aquell moment veiem que no aprofitaven per a aqueixos objectius que s'anunciaven per una altra banda. I la realitat, no en la meua estimació, la realitat és la que ens demostra que efectivament això no està funcionant. Això no està funcionant. I no perquè nosaltres diguem —i ho he insistit i ho he recalcat en la meua primera intervenció— que no li donem importància a la inflació, que no li donem importància al dèficit públic, sinó que hem dit que el pla de convergència és un pla «més papista que el papa». I és un pla que va més enllà de les exigències previstes a Maastricht. I és un pla que, sense tenir en compte per exemple les possibilitats que ens donaria d'una manera raonable augmentar la capacitat de deute públic per a invertir en aqueixes inversions productives, no de consum, de les quals vosté parla. És a dir, doncs no estan esgotades. I Espanya és l'únic paràmetre que compleix en aquests moment. És a dir, podríem endeutar-nos més.

I el senyor president fa referència a una dada certa, i és que la Generalitat Valenciana en els pressupostos del 93 té previst endeutar-nos en 40.000 milions de pessetes. I que això no ho podia somniar eix líder sindical al qual jo li havia fet referència quan demandava un crèdit extraordinari per a articular un pla de xoc per a la generació d'ocupació. És que avançar en aqueixes possibilitats de la capacitat d'endeutament suposa centenars de milions de pessetes. I ajustar les previsions de rebaixament, de rebaixa del deute públic als paràmetres acordats a Maastricht suposa centenars de milers de milions de pessetes. I en una situació no de desacceleració, sinó de recessió, com vosté i el meu grup hem convingut en qualificar, perquè és evident, doncs sembla que no és raonable que una economia que tindria unes possibilitats i una capacitat de maniobra, la que siga, gran o xicoteta, son centenar de milers de milions de pessetes, senyor president, però una capacitat de maniobra, doncs no s'utilitza en un moment especialment difícil, en una conjuntura complicada, on d'allò que es tracta no és de la desacceleració del creixement de l'economia, com podia ocórrer a final de l'any 91, es tracta de la recessió, es tracta que cada mes les revisions sobre el creixement econòmic es fan a la baixa. I es tracta que el Banc d'Espanya està corregint fins i tot les previsions que cada mes es fan i es refan des del propi ministeri d'Economia.

Senzillament el procés de convergència amb Europa, senyor president, com vosté coneix exactament igual que tots nosaltres, és un procés i un objectiu desitjable no per si mateix, sinó perquè el que perseguim és la cohesió social, el que perseguim és el benestar per a tots, el que perseguim és, en definitiva, una convergència real que ens situe a tots els ciutadans en unes condicions de vida més favorables.

Però, davant de la situació, el que diem és que, si eix procés Maastricht el dissenya per a caminar, perquè hi ha moltes diferències en les economies i en les circumstàncies reals de cada país dels que en est moment formen la Comunitat Econòmica Europea, perquè hi ha moltes diferències, proposa un calendari i propose un calendari de quatre anys. I proposa fins i tot la possibilitat que, si en el 97 un nombre considerable de països no ha complit eixos paràmetres de convergència, doncs caldrà do-

nar un termini, caldrà prorrogar-ho, no al 97, sinó al 99. Jo m'atreveria a dir que, si no s'arriba a la convergència, caldrà prorrogar-ho fins que la convergència real siga una realitat.

I la denúncia que feia Esquerra Unida, i ho dic —i, siestic parlant fort, en tot cas que es comprenga l'apassionament amb què ho dic— la denúncia que fa Esquerra Unida és que s'ha volgut ser «més papista que el papa», que s'ha volgut anar més enllà del que Maastricht preveia, i que això suposa en eixa situació d'atonía, d'atonía total en la nostra economia, suposa renunciar efectivament a la utilització d'uns recursos per a la inversió productiva que en est moment ens fa falta per a créixer.

Mire, per tal que açò quede més clarificat. Vosté en el seu discurs deia el següent: «Realmente nuestras empresas estaban perdiendo competitividad desde el año 1988 como consecuencia del crecimiento de los costes laborales unitarios, de los elevados costes financieros y de la sobrevaloración monetaria». Anem a parlar de les dues últimes.

Costes financieros. ¡Home!, doncs jo li admet que ací qui té la paraula i pot cridar és Alemanya, i que els altres podem dir la nostra i hem de dir la nostra paraula, però podem cridar menys. Però convindrà amb mi que en tot cas les despeses financeres no és una cosa que vinga determinada per la voluntat d'eixa economia real de la qual vosté parla. Ve determinada per la política monetària del Govern central d'Espanya. Amb uns condicionants, evidentment que amb uns condicionants. Que fa falta perquè hi ha un dèficit d'estalvi, d'estalvi interior, fa falta que efectivament s'atraguen capitals. Però, senyor president, convindrà amb mi que l'atracció de determinats capitals, al caliu d'eixos altíssims tipus d'interés, doncs efectivament han vingut capitals foranis. Però pregunte: ¿en quina proporció per a invertir en economia productiva? En quina proporció, senyor president? I aquí està el *pufó*, el desengany de KIO, el tenim ahí. I tants i tants altres que han vingut al caliu d'eixos altíssims tipus d'interés, no per a invertir en indústries, no per a invertir en agricultura, no per a invertir en comerç, no per a invertir en turisme. Per a invertir en especulació.

I, per contra, els sectors econòmics d'ací del país, que han d'estar treballant en eixos altíssims tipus d'interés, doncs evidentment no s'els posa fàcil que els empresaris puguin invertir en tecnologia, en modernització, en disseny, en preparació professional. Perquè jo coincidisc amb vosté en una cosa: afortunadament, cada vegada més els empresaris es van preparant, però per desgràcia en aquest país encara hi ha molt d'amo que es creu empresari. I eixos amos que xifren l'èxit de la seua empresa, com jo deia en el meu discurs, simplement en veure com fan la trampa, com no cotitzen al treballador, com contenen els salaris, d'eixos amos ens sobren tots, no en volem ni un. Ara, possibilitar que l'empresariat es prepare, que estiguen posats en organització empresarial, que tinga capacitat d'inversió en noves tecnologies, en modernització de l'empresa... Perquè al final què és el que passa? I pose un exemple: si tota la política, i sé —almenys vosté ho ha anunciat, el que passa és que després en la pràctica doncs no es veuen altres mesures—, però en tot cas xifrar tota la política competitiva o de la competitivitat les nostres empreses demanant la moderació salarial és una cosa irreal i que no respon a cap realitat, no respon a cap realitat.

La competitivitat, l'augment de la productivitat, depén dels salaris, perquè també formen part de totes les despeses unitàries, i d'altres factors que vosté en la segona intervenció ha reconegut. Però li ho dic com a exemple: els alemanys lògicament tenen un nivell salarial infinitament superior a nosaltres. I, si per ahí anàrem, doncs el Marroc o els països al nord d'Àfrica, doncs seria un empori de riquesa, de creixement i de desenvolupament harmònic, pel nivell de salaris tan baixos. I no les empreses d'aquell país estan sent competitives. Els salaris únicament no és

el que conforma el paquet més important de la competitivitat de les empreses.

La sobrevaloració monetària. Doncs clar que hem coincidit. I els valencians, que tenim una economia bàsicament, o almenys en gran part, lligada a l'exportació, tant en l'agricultura com en els productes manufacturats, hem vist com eixa sobrevaloració de la pesseta, que per altra banda era una sobrevaloració que tot el món coneixia, però que, al estar en el sistema monetari europeu, doncs teníem també una responsabilitat i una corresponsabilitat amb el propi sistema, però que això ha estat perjudicant, això ha estat perjudicant les nostres exportacions, i per tant ha estat perjudicant la competitivitat també de les nostres empreses. I no és una mesura que depenga ni tant sols de vosté, de nosaltres, ni dels propis sector econòmics valencians. Depén de la política monetària també del Govern central i d'Europa.

I les despeses laborals unitàries. Una altra vegada tota aquella qüestió de la moderació salarial. Jo ja li ho he dit, que nosaltres entenem que eixa moderació ja està feta i està feta des de fa ja molts anys. Afortunadament els sindicats de classe d'aquest país jo crec que són sindicats que reivindiquen condicions de vida per als treballadors, però que són sindicats intel·ligents, són sindicats raonables que saben que eix factor és un factor més i important, i que per tant en els últims anys jo volguera que s'explicara, i era la denúncia que feia. Era la denúncia que feia d'una cultura que s'està alimentant per part del Govern central, i per part també, i almenys en part i en allò que li pertoca, pel Govern del Consell. I és xifrar en la moderació salarial l'èxit per a eixir de la crisi. I això no és cert, i li ho he dit.

Mire, funcionaris en l'Estat, milió i escaig. Eixos no tenen possibilitat d'excedir-se en les reivindicacions salarials, a eixos se'ls ha congelat el salari d'una manera generalitzada, indiscriminadament. Eixos no és que es mantenen a nivell de la inflació. No, no, no, eixos perden 4 ó 5 punts en la seua capacitat adquisitiva. Eixos la perden. Els treballadors i treballadores de les empreses públiques. Home, doncs van a signar convenis, però possiblement també hagen d'afrontar eixa situació de proposta de congelació salarial.

Creiem que la inflació no la disparen els pensionistes, els sis milions de pensionistes, que tenen unes pensions acordes, baixes, sempre baixes, però acordes amb el que és el nivell d'inflació. Crec que la moderació salarial la tenen eixes dones que en els magatzems de taronja, en les fàbriques de calcer estan tenint sous de 60.000 o de 70.000 pessetes, sous de 60.000 i 70.000 pessetes, i treballant de la manera i amb la precarietat que tots coneixem.

De manera que moderació salarial. ¡Però si ja estan fent-la els treballadors! El 34% d'eixos treballadors que tenen contractes temporals i, per tant, tenen una precarietat en la seua ocupació. Eixos treballadors no provoquen cap inflació. Eixos treballadors treballen per allò que l'empresari fica en el contracte, perquè els contractes els firmen en blanc. I això ho hauria de saber vosté en aquesta estructura industrial que tenim en este país. La inflació no contribueix a ella, per exemple, els tres milions de desocupats, els qui cobren protecció d'eixos tres milions de desocupats, perquè hi ha un decret, hi ha un decret que diu què és el que van a cobrar i el que van a cobrar durant quant de temps.

De manera que què és el que queda al final? Què és el que queda? Els nou o els deu milions, llevat dels funcionaris, llevat els treballadors de les empreses públiques, que treballen. D'eixos 9 ó 10 milions lleve vosté el 34% de contractes en precaris i, al final, què és el que queda? Els convenis, eixos que apareixen, que negocien els sindicats i que ja tenen bona cura d'introduir alguna clàusula de revisió salarial, perquè, si no, al final de la correguda, la inflació se'ls ha menjat allò que negociaren a principi d'any, senyor president.

I, per tant, no vulga interpretar-se amb açò que jo dic que faig una crida que els sindicats, que els treballadors, demanen la lluna. No. ¡Això ja fa temps que els treballadors no ho demanen, que són raonables i que són els qui han fet l'esforç! Però, quan jo deia que hi havia una política que no responia a la realitat i que nosaltres consideràvem que era injusta i que havia fracassat, no ara ja l'últim any, sinó també abans... Perquè vostè ho ha dit, hi ha hagut uns anys de creixement important, com possiblement no hàgem tingut en tota la nostra història immediata. Hi ha hagut uns creixements importantíssims de l'economia. Però eixos creixements importantíssims de l'economia convindrà amb mi, senyor president, que no han servit bàsicament per a corregir desequilibris històrics. No ha servit d'una manera important per a generar ocupació estable. I no dic que no s'haja generat ocupació, però no s'ha generat ocupació suficient, que era la que havíem d'esperar i exigir d'una situació de benestar.

De manera que eixes qüestions jo vull que queden exactament clares. Quan hem dit que s'estava fent una política, que la conservadora havia fracassat en els països conservadors, als Estats Units, jo he afegit: i també ha fracassat ací. Doncs ho he dit perquè entemem que en moltes de les qüestions, senyor president, sobretot en les qüestions de política econòmica, s'havia optat per criteris conservadors. I això que ho diga jo pot aparentar i dir: «home, és que l'esquerra vol desmarcar-se», com vostè deia, i que «vostè no té cap discurs». Home, doncs jo no veig que els sindicats, que els treballadors en general s'hagen partit les mans aplaudint la política econòmica del Govern central i del Govern d'ací. No he vist que s'hagen trencat les mans aplaudint eixa política. I sí que he vist repetidament crides raonables i serenes al canvi en la política econòmica.

Perquè vostè acusava molt bé aquest matí quan en altres intervencions vostè deia: «no, vostés ací duen tres mil propostes, anècdotes, que no fan cap alternativa». Jo compartisc això. Però ¿sap per què no fan cap alternativa i sap per què no hi ha propostes alternatives clares? Doncs no hi ha propostes alternatives perquè les que hi ha són les que s'estan fent, senyor president.

I li ho dic. Mire, li fique per exemple: moderació salarial. Bé, doncs moderació salarial, el discurs que s'està fent en aquest moment és igual el que es fa ahí que el que es fa allà. Privatitzacions. Estos senyors volen anar a la carrera, com vostés volen anar a la carrera cremant eixos quatre anys per a convergir amb Europa. Volen anar a la carrera i, si guanyaren, ja ho diuen que van a privatitzar no sé quantes coses. És que vostés no privatitzen? ¿És que Argentaria, per exemple, eix sector públic financer que s'havia format...? Hi ha una proposta ja concreta, i vostè la coneix, de provatitzar, per exemple.

Retall del deute públic? Doncs ja ho he dit. El deute públic no necessàriament suposa augmentar el dèficit públic, senyor president. El deute públic, vostè ho sap millor que jo, perquè és economista, suposa agafar prestat de bestreta, del que podem estalviar i podem recaptar en situacions futures, per a invertir en este moment en aquelles inversions que són absolutament necessàries. I que nosaltres havíem proposat i que podem coincidir i que segur que anem a coincidir en qüestions d'infraestructures o en qualsevol altre tipus de qüestions importants.

Però continue. De la flexibilització del mercat laboral ja hem parlat. De la qüestió dels impostos. De la qüestió dels impostos efectivament les propostes conservadores són reduir els impostos. Les propostes progressistes i d'esquerres al respecte són aconseguir un sistema equilibrat en el qual aquells que més tenen i que més guanyen que paguen més. No necessàriament augmentar els impostos d'una manera indiscriminada. Però li dic que l'últim exemple de modificació d'impostos en aquest país fou el que vingué impositat, per exemple, en la reforma última de l'IVA. Aquells productes de consum considerats com a

sumptuaris —joies, perfums, cotxes de luxe, no sé què— que pagaven el 33%, se'ls rebaixa. Eix impost se'ls rebaixa i, com tots podem comprar joies tots els dies, es rebaixa i paguem el 15%. I aquells productes de consum normal que tenien un impost del 13% doncs s'eleven i es paguen al 15%. L'últim exemple, eix.

Bé, doncs eixa és la situació, i nosaltres creiem que és una situació de la qual s'ha d'eixir, que es pot eixir i de la qual s'ha d'eixir concertant polítiques absolutament amb tots els agents socials, també amb l'empresariat, amb el conjunt de la societat. Però se suposa que entre aquelles persones que tenen responsabilitat de govern i que es reclamen d'esquerra jo crec que se suposa que les eixides han de venir precisament de les propostes raonables que l'esquerra puga aportar en aquest moment.

Jo li he demanat un gir a l'esquerra per a concertar determinades polítiques. Si vostè em contesta dient: «és que eix pla de xoc que vostè en el seu discurs deia per a la solidaritat, per a la generació d'ocupació i per a la competitivitat, això ja és el que tenim acordat». Si es això tota la resposta, senyor president, doncs apaga i anem-nos-en, que diuen. Li augure que eixa oferta tindrà molt poc de ressò. I seria una llàstima, perquè la situació exigeix que tinga ressò i que es puga articular i que siga un instrument per a eixir d'eixa situació d'emergència.

Si vostés volen entendre-ho així, doncs jo crec que estarem treballant en una direcció d'eixir ràpidament, quant més ràpidament de la crisi, millor. I, si no, doncs bé, doncs cadascú té la llibertat, però jo he insistit també en la meua intervenció: és un moment de canvi i crec que tenim la responsabilitat que eix canvi es produisca a l'esquerra, senyor president, i no a la dreta.

Propostes? Jo he dit: pla de xoc contra l'atur amb un pressupost, amb un mètode per a la concertació i amb un calendari. Si no té pressupost i vostè es refereix que ja té el pressupost del 93, doncs molt bé, és la seua posició, crec que no haurà aprofitat. Si es refereix que la concertació l'hem de fer per a aprovar el Pla Econòmic Valencià-III, *largo me lo fiáis*, que deia aquell. Però jo crec que eixa mesura, mesures com per exemple el compromís de participació de l'Administració en l'àmbit de la concertació que va a suposar el Consell Econòmic i Social, canviar la política econòmica, que no depén de vostè, una política econòmica que ve dissenyada a nivell central i a nivell d'Europa, però en tot cas tenim la responsabilitat de no justificar-la. I altres propostes raonables en aquest moment, com la baixada raonable —insistisc— del tipus d'interés per a reactivar les inversions; la revisió de la política fiscal i de lluita contra el frau fiscal; la revisió més ajustada de la proposta de baixada del dèficit públic, que podem fer-ho i tenim temps fins al 97, senyor president; la utilització de les possibilitats raonables de l'endeutament, com he dit; la revisió de les despeses pressupostàries en despesa corrent per a finançar eix pla de xoc contra l'atur.

Nosaltres creiem que totes elles són propostes raonables. I, si hi haguera algun dubte que això es pot articular, mire, jo m'he dut —i no sé si ho tinc en esta carpeta o ho tinc en una altra— un paper que el dabatírem fa dos mesos o tres mesos, i era una proposta d'Esquerra Unida, que es va debatre en estes Corts, entorn als pressupostos. I perquè veja que no hi ha propostes desgavellades i que sabem els límits de la situació quins són, però ja hi havia una proposta d'augmentar en 15.000 milions de pessetes, 15.000 milions de pessetes, senyor president, els pressupostos per a eixes inversions productives, per a eixos programes per a ocupació.

Això queda en peu, això es pot concertar. Estem en una situació d'emergència i situacions d'emergència exigeixen respostes excepcionals. Podem articular la resposta excepcional

i no remetrem-nos únicament i exclusivament a allò que ja tenim aprovat.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Ocupa la presidència el vice-president primer, excel·lent senyor Vicent Soler i Marco.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Taberner.

Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Si havia vosté estat tan bé al principi, ara s'ha llançat a la demagògia i ja ho ha desbaratat un poquet. Però encara hi ha possibilitats. Bé.

Açò que diu dels impostos que ha plantejat últimament, pareix que dona la impressió que se li ha donat satisfacció als rics, que si se'ls ha incrementat tals impostos als pobres i el tema de les joies i tot això, vosté sap que no té res a veure amb la realitat. El problema és que ens debatem entre *lavoracidat confiscatoria* que diuen alguns i el poquet que cobrem segons vosté, però la realitat és ben diferent. La realitat és que, per desgràcia, per a poder fer front a tot... I dic per desgràcia perquè mai per a un govern —i no és el meu cas, encara que jo em vull fer corresponsable, com vosté sap— per desgràcia per a un Govern pujar els impostos no és mai una cosa agradable ni favorable als seus interessos. Però ni ha sigut, com vosté diu, de donar satisfacció als rics per a llevar-li-la als pobres, sinó que tot el contrari, perquè regularment s'ha anat desgravant més a les rendes més baixes, regularment des que estem governant i des que eixa política econòmica que vosté diu, que ha dit sempre que estava malament, quan creixíem i quan no creixíem, que sempre ha dit que estava malament, que no és cap novetat, alguna vegada ix alguna cosa malament i encerta, perquè, com sempre diu que està malament, doncs no hi ha cap problema.

Però el que és cert és que des del principi hi ha una desgravació important a les rendes baixes que es pot constatar en xifres concretes de falta o de pèrdua de recaptació, i per desgràcia també ha calgut gravar algunes coses d'una manera considerable. És un article de luxe les joies? Doncs la veritat és que no sé el tractament fiscal, però vosté sap perfectament que el procés d'harmonització fiscal ha fet rebaixar els tipus alts i reduir-los al 15, i ha fet pujar els tipus baixos del 12 al 15 també, que és una cosa que és comunitària i que no té res a veure amb la intenció de cada Govern concret europeu i sí amb la necessitat de tots d'harmonitzar-ho, i que no obstant això, s'han contemplat tipus reduïts per a determinats productes que són fonamentals perquè puga viure la gent en pau i tranquil·litat, que són tant productes de consum com productes culturals, i que per tant s'ha fet una bona mesura.

I que, no obstant això, i sense fer referència a les joies, també s'ha rebaixat d'una manera substancial el tema per exemple dels automòbils, que s'ha hagut de compensar després amb un altre tipus d'impost per a igualar al 28% almenys. I clar, no són joies, ja és automòbil. Ja seria menys de luxe, potser, almenys en algun cas, perquè dir en algun cas automòbil article de luxe és més aviat un insult que una altra cosa.

Però s'ha hagut de mantenir per desgràcia uns tipus que es podrien haver baixat, per a intentar mantenir els recursos i la despesa pública que l'Estat fa en el que són fonamentalment serveis públics per a la immensa majoria dels ciutadans, per a fer possible una justícia redistributiva que és en definitiva allò que des del Govern es fa. Aquest és el plantejament que s'ha fet i no un altre.

Ara, què planteja vosté de nou? En primer lloc, planteja vosté una cosa. Per això li dic que s'ha tirat a la demagògia que jo no he dit, que és el tema de la moderació salarial com únic i exclusiu

plantejament per al tema. Moderació salarial no vol dir que els treballadors perden poder adquisitiu. Moderació salarial vol dir que, d'acord amb les possibilitats del seu país i de la seua indústria, sobretot tinguen en compte la negociació i que siguen capaços de negociar, procurant a la vegada que guanyen tots els diners del món, però que puguen guanyar-los tots els anys, i que no s'acabe la indústria, que és, en definitiva, el que fonamentalment els interessa a ells també. I això és un tema del qual dir el contrari és fer demagògia, que vosté sap que és fer-la, i per això l'ha fet en aquest cas concret.

El tema dels funcionaris. És veritat que nosaltres teníem un acord de funcionaris, que vosté sap perfectament que no era un acord salarial, sinó que a més del tema salarial incloïa bàsicament un element fonamental del procés de modernització de la nostra estructura productiva, que és la modernització de l'administració pública. Que estem disposats a continuar negociant, que no és veritat que el jardiner i el tècnic superior vagen a tenir un increment percentual igual, que això és una cosa oberta, i oberta a negociació amb els sindicats, que a més d'això, que ja ho saben, tenen no un 1'8, sinó un 1'8 més un altre 1'8, que són prou 1'8, i que per tant, canviant ocupació, seguretat en l'ocupació per un poc, molt poquet, de reducció en alguns casos, en els casos dels alts funcionaris més reducció que en els dels baixos, resulta que tenen la possibilitat de contribuir al benestar general unes persones que tenen una ocupació garantida, que ja és important en una etapa com esta. I que tampoc és un tema tan dramàtic per les quantitats o diferències que estem discutint en est moment, i que per tant es pot fer.

És agradable? No, però no és agradable per a ningú, ni els propis diputats que també s'han limitat les seues possibilitats. Però, es pot fer? Doncs es fa, i ja està, i es contribueix d'alguna manera a fer possible que les coses vagen millor en el futur, que és el que estem plantejant.

Ara bé. L'altre tema, el del funcionament de la macroeconomia que a vegades rebutgen i després entren, no entren bé, perquè el problema real és que, en primer lloc, en el pla de xoc ja sabíem des de la Generalitat —i ja ho havíem dit, perquè les xifres de l'EPA que estem valorant ara són les de l'any 92, i quan discutíem l'any 92 ja sabíem les xifres de l'EPA, no les de l'últim trimestre, que han sigut millors, però sí les de l'anterior— que eren més roïnes, i, conseqüentment, ja sabíem per on anaven les coses. I no era cap novetat perquè ja s'havia dit en diverses ocasions que la desocupació estava pujant com a conseqüència de moltes coses, però fonamentalment de la crisi global i de la falta de competitivitat.

Conseqüentment, ja férem un pla de xoc molt important, importantíssim. Perquè fixe's vosté que a la conselleria d'Obreres Públiques, que és el que vosté està demanant, el pla de xoc, que és el que jo he procurat dir en el meu discurs, en el meu discurs he procurat dir-ho, serveis públics i inversió productiva, a la conselleria d'Obreres Públiques li hem ficat ni més ni menys que 70.000 milions de pessetes per a invertir enguany, 70.000 milions de pessetes. Ja no són els 40.000 i escaig de deute només, sinó els 70.000 milions de pessetes. I al Pla de Vivenda li hem ficat, entre possibilitats creditícies que donem, 53.000 milions de pessetes. Vosté creu que això són pocs diners? ¿Vosté creu que això, la reactivació del mercat immobiliari, que és en definitiva un dels problemes fonamentals de l'atur que en aquest moment tenim, té pocs diners amb 53.000 milions de pessetes que estem ficant a la seua disposició i els 70.000 milions de pessetes de l'obra pública que estem ficant a la seua disposició? Doncs a veure comparem quin altre Govern fa aquest tipus d'inversió pública per a fer possible la reactivació.

Vosté diu: «el problema són 15.000 milions». Que amb 15.000 milions més ja solucionem això? Si això fóra veritat, ja estarien. Però amb 15.000 milions més el que fem —això és una

xifra, qualsevol altra es pot dir—, però en definitiva el que estem volent fer és: mire vostè, la reactivació requereix tipus d'interessos més baixos. Els tipus d'interessos més baixos, ¿depèn que Alemanya els baixe? Depèn en part que Alemanya els baixe, però depèn sobretot de les necessitats que nosaltes tenim de recórrer al crèdit. Si no tinguérem necessitat de recórrer al crèdit exterior, no tindríem necessitat de pagar tipus d'interés alts. I, quanta menys necessitat tinguem, menys necessitat tindrem d'això.

Que vostè es pensa a més que eix és el capítol fonamental, que és que som més papistes que el papa perquè diem: si hi ha fins el tres, anem a donar un? No. És que sabem com funciona el mercat del deute a Espanya, i sabem les possibilitats que tenim. I vostè ho sap, perquè abans no s'ocupava ningú de dir-ho, però ara ja ho diu tot el món, i es llig tots els dies en el diari, que per a col·locar el deute hem tingut moltes subhastes, molts problemes, i algunes d'elles s'han quedat desertes. És a dir, no és extensible el deute tot el que vostè vulga. Tot el món no està disposat a prestar-li tot el que vostè vulga i al tipus d'interés que vostè vulga. No és així. No solament no és així, sinó que és tot el contrari. Estan disposats a prestar-te unes quantitats a un preu determinat que cada vegada, com més quantitats requereixes i més poses, és més alt, i, com més alt és l'emissió que has de fer, menys recursos públics hi ha a disposició dels empresaris i a la reactivació i menys recursos hi ha també per a poder baixar els tipus d'interés per als empresaris.

Per tant, eixa política que vostè proposa no és d'ocupació. És una política de desocupació, de menor competitivitat, de més alts tipus d'interés, de més cost i contraproduent. Jo li reconec, estic d'acord amb vostè, que la voluntat que té és l'adequada. Coincideix amb mi en considerar prioritari això. Però jo no és que considere prioritària una altra cosa, és que per a aconseguir eix objectiu crec que cal intentar reduir el dèficit i no incrementar-lo, perquè, si l'incrementem, encara que podem posar en circulació potser 15.000 milions més, aconseguim posar-los a un preu més alt i restant, drenant diners al sector privat, que ha de reactivar l'economia, d'allò que podem guanyar.

Nosaltes hem procurat, des d'eixa perspectiva, equilibrar els comptes i dir: anem a dotar tots els recursos públics possibles per a reactivar l'economia en construcció i en vivenda i, al mateix temps, anem a reduir la necessitat de la finançació exterior que ens permetia rebaixar els tipus d'interés per tal que el sector privat tinga també recursos a la seua disposició per a crear ocupació.

I això és el que hem fet i jo crec que és el que pertocava fer. Fracasarà? Tindrà èxit? Segurament depèn del que nosaltes vulguem. Si volem que fracase, fracasarà. Si volem asustar a la gent, l'asustarem. I, si volem animar-la i contribuir perquè isca endavant, eixirà, perquè una bona part pot estar en el Bundesbank, però la major part està en les nostres mans i podem fer-ho si ens posem d'acord.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories se suspèn el Ple per cinc minuts.

(Se suspèn la sessió a les 20 hores i 28 minuts.)

(Es reprèn la sessió a les 20 hores i 37 minuts.)

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor president

Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el senyor Ansuátegui.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Señor presidente. Señoras y señores diputados.

Entrar, a estas alturas del debate de política general sobre el estado de la Comunidad Valenciana, a analizar la situación de los diferentes sectores de nuestra sociedad, así como a rebatir el análisis de la situación, en los casos discrepantes, llevada a cabo por el presidente de la Generalitat, después de la intervención de los grupos mayoritarios de la oposición, no es tarea fácil para este diputado.

En primer lugar, señorías, porque me veo en la obligación impuesta de hacerlo, en contra de mi voluntad y en aras del cumplimiento de la responsabilidad no buscada como portavoz de un grupo que empieza y termina en mi mismo. Pero no por ello voy a perder la oportunidad que otros me han brindado de intervenir en este debate de política general, porque a lo mejor, por aquello de los avatares de la política, el próximo año no se me presenta.

En segundo lugar, porque ya se han analizado aquí muchos de los diferentes planteamientos de la situación de nuestra comunidad y no desearía ser reiterativo, pero, naturalmente, no voy a dejar de exponer mi opinión.

En tercer lugar, mi análisis responde a la libertad e independencia, al margen de estrategias electoralista del momento, pero emerge del programa electoral del partido por el que fui elegido diputado, el Partido Popular, en cuyo contexto programático se va a centrar mi intervención.

Mis tesis políticas en este debate nacen del convencimiento y no del oportunismo electoral en el que nos hallamos envueltos y son planteamientos que no necesitan de radicalismos políticos, frutos del estrés producido por la situación preelectoral del momento o de la pérdida de liderazgo y credibilidad política en la que alguno puede encontrarse inmerso, lo que ha podido suponer una devaluación del debate de política general por la falta de propuestas alternativas, y en la medida de mis limitadas posibilidades voy a intentar suplir.

Al iniciar este debate de política general sobre el estado de la comunidad, no podemos dejar de hacer referencia a Europa por la interdependencia del proyecto europeo. Y sería absurdo, señorías, intentar plantear nuestra situación al margen de la realidad europea y de la realidad del estado español.

En el contexto del Tratado de Maastricht se marcaron los siguientes objetivos: la unidad económica y monetaria, la creación de un fondo de cohesión interterritorial y el impulso de la unión política europea.

En torno a estos objetivos, y las políticas que los deben de desarrollar, se ha de mover el futuro de nuestra comunidad, y por eso debemos tomar plena conciencia de los caminos a seguir y a tener en cuenta, tales como: el Tratado de Maastricht debería de readaptar muchos de sus contenidos a las realidades intrínsecas de la región y de cada país y, en concreto, de nuestra comunidad, ya que la misma no puede quedar al margen; el sistema monetario europeo ha dejado entrever repetidamente su insuficiencia y vulnerabilidad, lo que retrasa aún más el logro final de la unión económica europea; el fondo de cohesión interterritorial, que tanto han alabado unos y criticado otros, ha quedado reducido, y en algunos casos apartado, esperando tiempos mejores.

Todas estas cuestiones, producto de la crisis económica europea a la que no somos ajenos y sobre la que no se advierten signos de recuperación inmediato, han creado un clima de desasosiego y de psicosis de crisis entre los agentes sociales promotores de la actividad económica y entre la sociedad en su conjunto.

La indefinición del futuro modelo europeo y las tensiones a las que ha sido sometido aumentan la preocupación de la sociedad. No obstante, el proyecto europeo está ahí y es tarea no sólo de los gobiernos de los estados; hacerlo viable, además, requiere el esfuerzo de todos y, por supuesto, el esfuerzo de la Comunidad Valenciana.

No quisiera ser reiterativo, señorías, pero la situación económica por la que atraviesan nuestras empresas, la recesión económica y el aumento del paro, son parámetros que nos conducen necesariamente a hablar de crisis. Pero lo importante no es hablar de crisis, sino ofrecer propuestas concretas y concisas para salir de esta crisis.

En estos momentos, señorías, entiendo que hay tres tipos de crisis distintas, pero a la vez concordantes, que inciden en la sociedad. Hay una crisis económica real, una crisis sociológica que agrava la anterior, y una crisis de credibilidad de la sociedad en la clase política.

Crisis económica real. La crisis económica real debemos enmarcarla en parte en el contexto europeo y en parte en la política económica del Gobierno central y es producto, en algunos casos, del exceso y descontrol del gasto público no productivo, agravado por el gasto que han supuesto los eventos mundiales del 92; del fácil recurso a succionar dinero del sector privado para compensar el déficit público en sectores no productivos o de prestación de servicios y atenciones sociales, culturales o educativas no productivas en algunos casos.

La incapacidad de controlar el incremento de los precios, con un alza del IPC a niveles preocupantes en una política consumista, ha venido castigando la inversión y el ahorro real.

La carencia de una política presupuestaria rigurosa en los gastos corrientes y restrictiva en la reducción de cargos y empresas públicas de nula rentabilidad, es algo que se ha notado a faltar.

Los desequilibrios que se están produciendo en la distribución de las inversiones en infraestructuras, llevadas a cabo más con criterio de rentabilidad política del ministro de turno que de rentabilidad económica, como en el caso del tren de alta velocidad o de las inversiones para infraestructuras hidráulicas en previsión del futuro plan hidrológico, es otra de las causas que ha motivado la situación actual.

La política monetaria, crediticia y fiscal mantenida no puede ser más perjudicial para la reactivación de nuestra economía, para el aumento de la actividad productiva exportadora y para la creación de empleo.

El Fondo de Compensación Interterritorial, como mecanismo habilitado para corregir los desequilibrios regionales, no ha conseguido su objetivo sino, todo lo contrario, los ha consolidado.

En la situación coyuntural actual, la corresponsabilidad fiscal exigen aumentar los desequilibrios regionales, lo que demanda una modificación de la LOFCA.

Todas estas cuestiones son en gran parte responsabilidad del Gobierno central, pero afectan en nuestra propia coyuntura económica, es decir, afectan a la Comunidad Valenciana.

Por tanto, señorías, hay que detener la inflación, pero no a cualquier precio como de hecho está sucediendo. Si no cambia la política económica de manera urgente y contundente no sabemos a dónde iremos a parar.

No se puede seguir con una política crediticia que mantenga los tipos de interés más altos de Europa, o uno de los más altos de Europa. Tampoco podemos continuar con una presión fiscal y un impuesto de actividades económicas que ha generado las mayores movilizaciones de los pequeños y medianos comerciantes.

Esta coyuntura económica nos ha conducido a un crecimiento del paro en el último trimestre del 92 de más de la mitad del total del año anterior. El número de parados, señorías, como ya se ha dicho anteriormente, a finales del 92 se situó en 3.047.000 personas, situándonos la tasa de paro en el 20'06 de la población activa. La destrucción de empleo en 1992 afectó en mayor medida a los puestos de trabajo fijos, aunque también se destruyeron 166.930 puestos de trabajo temporales. Pero en el último

trimestre se invirtió la tendencia y se destruyeron 159.940 empleos temporales y 50.690 fijos.

Aumentaron los parados de larga duración, con lo que a finales del año había en España más de 409.000 personas que buscaban empleo desde hace más de tres años. Aumentó también el colectivo de los que buscan trabajo por primera vez. Hubo destrucción de empleo en todos los sectores, siendo el sector industrial el más afectado. Así el número de parados aumentó en todos los sectores de la economía española. El paro creció en todas las comunidades autónomas, produciéndose en nuestra comunidad uno de los mayores aumentos situándonos en 79.490 parados más.

Resumiendo en este tema, señorías, el número de desempleados creció en todos los sectores, puestos de trabajo y ámbitos de la sociedad. Las cifras son realmente preocupantes y empeoran ante la actual perspectiva del mercado del trabajo español. No podemos consentir, pues, que día a día aumenten las suspensiones de pago y la destrucción de empleo, situándonos en la mayor tasa de la Comunidad Económica Europea.

Todo ello incide aún más, si cabe, en nuestra comunidad por la dinámica de nuestra economía de profunda y arraigada trayectoria exportadora, lo que hace necesaria la mayor presencia de nuestro Gobierno y del empresariado valenciano en la busca de nuevos mercados por más que muchos lo critiquen.

La crisis sociológica, al margen de la crisis real, se ha creado producto, en gran parte, del desencanto y el catastrofismo que emerge del mensaje de la clase política —y esto hay que decirlo— que presenta unos horizontes oscuros sin expectativas de soluciones y con una constante crispación en el mensaje político. Para unos todo va viento en popa y a toda vela, para otros vamos a la deriva y sin rumbo. Sinceramente, señorías, creo que ni lo uno, ni lo otro. La realidad demanda un gran pacto de estado para salir de esta situación, un pacto no de intenciones sino de propuestas concretas y concisas, con precisión de programas y objetivos.

La crisis de credibilidad política y los valores éticos en la sociedad. Es evidente que día a día se han venido presenciando casos de corrupción política de todo signo, desde el cobro de comisiones por esta o aquella obra a la compra de votos para apoyar a este o aquel alcalde. Estas situaciones han generado un clima de desconfianza en la sociedad, creyendo que toda la clase política está inmersa en estos «affaires».

La responsabilidad de esta situación es tanto de quienes no lo cortaron en tiempo y forma ante el menor indicio —y aquí no me duelen reconocer prendas, que en esto sí que fue eficaz el Gobierno valenciano en su momento— como quienes no son capaces de afrontar los propios o en el mejor de los casos intenten silenciar a quienes los denuncian por el conducto interno reglamentario de los propios partidos con el objetivo de silenciar al mensajero, si bien es cierto que la honradez no es patrimonio de ningún partido sino producto de los comportamientos humanos.

Señor presidente, he seguido con especial atención su intervención, pero una declaración de intenciones como la que usted ha hecho si no va acompañada de un cambio de política económica, no vamos a ninguna parte.

Su intervención debe verse culminada con una serie de propuestas de resolución que cuenten con el máximo consenso de esta Cámara y que marquen un camino a seguir, que la sociedad conozca cuál va a ser la política y las actuaciones del Gobierno para poner término a esta situación gravísima de destrucción de empleo.

Habla de un pacto de competitividad. Sí, pero ya y ahora, con propuestas de resolución concretas que marquen un cambio de política y que nos saque de esta situación.

Entrando en los temas concretos de la Comunidad Valenciana, y concretamente empezando por la conselleria de Obras

Públicas, es evidente que las infraestructuras de comunicaciones de nuestra comunidad son deficitarias, pues tenemos grandes asignaturas pendientes. La consecución del tren de alta velocidad por el corredor mediterráneo, que une Alicante, Valencia y Castellón con Barcelona, Madrid y Europa. Quiero dejar muy claro, señorías, y reiterar que la Comunidad Valenciana no es sólo Valencia y Alicante, sino que Castellón también la conforma. Y no se puede hablar de consecución del tren de alta velocidad para la Comunidad Valenciana excluyendo a Castellón del trazado de tal tren de alta velocidad.

Otra asignatura pendiente es la autopista de nuestra comunidad con la capital del Estado y la mejora de las comunicaciones con Aragón, en concreto la carretera que une al Bajo Aragón con la provincia de Castellón y su vertiente mediterránea.

También falta potenciar los vuelos regulares de los aeropuertos de Manises, en Valencia, y L'Altet, en Alicante.

Una cuestión que merece un suspenso para el Gobierno central y, porqué no reconocerlo, un sobresaliente —aunque sea entre comillas— para el Gobierno autonómico, ha sido el afrontar el desvío de la Nacional-340 a su paso por Castellón con cargo a los presupuestos de la Generalitat. No vale aquí reivindicar a la Generalitat unas obras para luego recriminar cuando ésta, sin ser de su competencia, afronta esas mismas obras. No importa de allá de donde salgan los recursos para hacer una obra, sino que lo que importa es asumirla y llevarla a cabo para atender las demandas de las sociedades.

En materia de infraestructuras de carreteras de ámbito comunitario, si bien es justo reconocer el esfuerzo inversor de la conselleria de Obras Públicas, también es necesario reconocer que el estado de nuestras carreteras deja mucho que desear y demandan con urgencia la culminación del primer plan de carreteras, en cuanto a objetivos y kilómetros reparados o construidos, y la elaboración del segundo plan que complementa y desarrolla el primero, con la incidencia que el mismo tiene en la inversión de obras públicas y en el sector de la construcción.

El esfuerzo en la consecución de infraestructuras para el saneamiento de las aguas residuales debe seguir un proceso inversor ascendente, por cuanto es imprescindible contar con una adecuada infraestructura de estaciones depuradoras para poner término a los vertidos residuales sin tratamiento que vierten en el mar, o en los declarados parajes naturales, como está sucediendo en la actualidad. Esta falta de infraestructura produce un deterioro en la calidad de la oferta turística, tanto en los municipios del litoral como del interior.

El déficit en este campo sigue siendo muy importante en los municipios pequeños y medianos. Por lo que urge, señorías, la presentación del plan director sobre el saneamiento de la Comunidad Valenciana, en el contexto de política general de la conselleria de Obras Públicas.

La política de viviendas de protección oficial con el plan 92-95 y las subvenciones previstas en el mismo, podría ser calificada como positiva, ya que ha cubierto la fuerte recesión en la construcción de viviendas libres. No obstante, es necesario simplificar los trámites burocráticos a la concesión de ayudas, y una menor intransigencia y mayor concienciación de las entidades bancarias a la hora de la subrogación de los préstamos a futuros compradores de viviendas de protección oficial.

En este campo, señorías, urge la concesión de la firma del convenio entre las entidades de crédito, la Generalitat i los sectores empresariales, de cara al ejercicio 93-94, como una de las acciones para parar el aumento de desempleo y la reactivación de la economía, con el efecto locomotora que produce el sector construcción.

Y en el campo de la situación de la sanidad en nuestra comunidad, hay que destacar la incertidumbre de los afectados en el caso Ardistyl, asignatura pendiente que reclama una pronta so-

lución y un inmediato reconocimiento como enfermedad profesional, en base a la resolución aprobada en su día por estas Cortes.

En materia de infraestructuras, si bien es cierto que ha avanzado de una manera importante construyendo centros de salud, el hospital comarcal de Vinaroz, y teniendo en marcha otros proyectos importantes para cubrir una red de centros sanitarios, no pueden pasar desapercibidas algunas de las promesas pendientes como es el hospital comarcal del Alto Palancia. La situación en las infraestructuras de centros de salud requiere su culminación con la remodelación y modernización de los actuales centros, antes de enrolarse en nuevos proyectos de hospitales a escasos kilómetros de otros que ya existen.

En este campo, señorías, seguimos teniendo pendiente el traspaso de los hospitales de las diputaciones provinciales al Servei Valencià de Salut. Al margen de la miopía de algunos políticos de barrio que con su política de campanario se oponen a dicha transferencia y en contrapartida demandan al gobierno autonómico la solución de sus problemas de infraestructuras, cuando algunos de estos son competencia del gobierno central.

En el campo del personal sanitario, la conselleria deberá afrontar con rigor y con una clara voluntad política y social la resolución de los flecos producidos por la transferencia del personal conocido como APD, como ha sucedido en colectivos de funcionarios de otras consellerias.

El sector educativo, por la importancia que representa la incidencia en el futuro de nuestra comunidad, demanda la elaboración del plan de implantación de la LOGSE, con la determinación de la red de centros de secundaria y la programación del coste económico.

La política universitaria tiene, en el desarrollo de la Universidad Jaume I de Castellón en materia de infraestructuras y construcción del campus universitario, otra de sus importantes asignaturas pendientes; ya que de lo contrario se vería frustrada una amplia reivindicación de la sociedad castellanense. La política cultural y lingüística requiere una mesa de debate y consenso entre las fuerzas políticas, en aras de la consecución de un gran pacto lingüístico que una los esfuerzos en defensa de nuestro idioma y su proyección y reconocimiento en otros estamentos estatales y también internacionales; y no demos la imagen de una comunidad dividida en estos temas.

El sector agrario, señorías, ha sido el gran pagano de nuestro ingreso en la Comunidad Económica Europea. Se ha dicho en muchas ocasiones. Este sector ha sido el que mayor recesión ha venido sufriendo desde hace más de 10 años y que la actual situación económica sigue agravando. Nuestra agricultura de implantación minifundista, donde el coste de las explotaciones se encarece, pero de una gran capacidad productiva y exportadora en el litoral, ha sufrido un total colapso en las zonas del interior. La crisis del sector, señorías, es estructural y no coyuntural. Por lo tanto, demandan actuaciones de ayudas y líneas de ayudas en este sector.

En materia de industria es evidente que el tejido industrial de nuestra comunidad, de amplia trayectoria exportadora, tiene en sí el gran reto del mercado único, y de la gran competitividad que le está planteando la industria europea. Lo que comporta una constante destrucción de empleo y el cierre de empresas, que requiere una política agresiva que conlleve mayor tecnología y nuevos mercados.

No se puede hacer borrón y cuenta nueva en el camino recorrido a través del IMPIVA o de los institutos tecnológicos. En todo caso, cabría la necesidad de hacer un replanteamiento en la concepción inicial de los mismos y adaptarlos a los nuevos tiempos de la coyuntura actual. Ampliar la oferta turística con un turismo del interior mejorando infraestructuras, es uno de los grandes retos que tenemos en nuestra comunidad.

En política de trabajo y política social, en unos momentos de crisis económica y social, la actuación de la política de empleo debe centrar su esfuerzo en la potenciación de la economía social a través de la potenciación del cooperativismo de las sociedades anónimas laborales, con medios de regulación de la tasa creciente de empleo.

Es necesario una mayor actuación en la creación o ampliación de los centros de la tercera edad y de residencias, por la importante incidencia de unos colectivos que demandan la acción y atención de la función social de la Administración.

Con anterioridad he mencionado mi opinión por lo que se refiere al caso Ardistyl, en esta situación en la cual ha de reconocerse forzosamente como una enfermedad profesional. Y por lo tanto se requiere un amplio consenso y reivindicación por parte de estas Cortes.

En cuanto a las referencias hechas a la televisión autonómica, sinceramente creo, señorías, que si bien podría compartir alguno de los comentarios puntuales, en absoluto comparto los globales y descalificativos. Menos, si cabe, los formulados por aquellos que aquí censuraron los comportamientos informativos y profesionales, y sus propios representantes en el consejo de administración del ente, callan, toleran, no protestan, se apuntan a todos los viajes y terminan cobrando 50.000 duros al mes. Por favor, háganlos ustedes trabajar en lugar de nombrarlos para cobrar.

Ámbito general y autonómico. No podemos dejar de hacer un breve repaso a la situación del estado de la comunidad, sin hacer referencia a temas de una clara incidencia en nuestra comunidad como la situación de los afectados por la rotura de la presa de Tous, desde el fallo del Tribunal Supremo. Intentar politizar este tema puede ser un grave error. Como también será un grave error que el gobierno no intente paliar, en la medida de lo posible, la grave situación de los afectados de Tous, tras 10 años de desesperación sin cobrar las indemnizaciones.

En este caso, señorías, cabría aplicar aquella frase que dice, «todo lo legal no es justo, aunque todo lo justo debería ser legal». La solidaridad de estas Cortes con los afectados debe ser un hecho de este debate del estado de la comunidad, a través de la redacción de una propuesta de resolución ampliamente consensuada por todos los grupos, demandando el pago inmediato de las indemnizaciones a todos los afectados.

Transcurridos 10 años de nuestro Estatuto de Autonomía, seguimos sin contar con la figura del Síndico de Agravios, fruto de la falta de consenso de los grupos mayoritarios, que hay que paliar y que hay que subsanar. Nuestro Estatuto sigue sin estar totalmente desarrollado, y creo, señorías, que ha llegado el momento que lo esté tanto con la elección del Síndico de Agravios como el desarrollo del Consejo Económico y Social.

Termino, señoras y señores diputados. En este debate he notado a faltar por parte de los grupos mayoritarios de estas Cortes, que son los verdaderos grupos de oposición, y no este diputado por la eventualidad de su situación de todos conocida, unas propuestas de resolución concretas y concisas para dar respuesta a ese pacto o consenso que ha hecho el President de la Generalitat.

Pues bien, señoras y señores diputados, este diputado, no este grupo que como he dicho empieza y termina en él mismo, tiene a bien presentar unas propuestas de resolución invitando a todos los grupos para su consenso y debate. Para que se presente el plan director sobre el saneamiento en la Comunidad Valenciana; el segundo plan de carreteras de la Comunidad Valenciana; la modificación y adaptación de la LOFCA y de los mecanismos del Fondo de Compensación Interterritorial. Y así mismo, dentro de la corresponsabilidad fiscal, demanda la transferencia a las comunidades autónomas del 15% del impuesto de la renta de las personas físicas. Asimismo, entendemos que es necesaria la fir-

ma de un convenio entre las entidades financieras, patronal y sindicatos, que recojan la financiación dentro del plan nacional de viviendas para los ejercicios 1993-94.

Así mismo, pedimos, vamos a pedir a la conselleria de Cultura, que desarrolle de la forma más inmediata la construcción del campus de la Universidad Jaume I de Castellón, dentro de la política general universitaria de la conselleria.

Así mismo, pedimos que se presente un proyecto de ley de Cámaras Agrarias de la Comunidad Valenciana y la regulación del proceso de transferencias de los funcionarios de las extinguidas Cámaras Agrarias a los ayuntamientos.

Así mismo, respondiendo a la invitación del President de la Generalitat, pedimos un pacto por la competitividad de la Comunidad Valenciana a través de la elaboración del PEV-III y del cambio de política económica de inversiones tendente a la generación de empleo, en base a un programa de objetivos que recojan una serie de medidas. Una bajada de los tipos de interés. Una reducción del IAE. La potenciación de estímulos fiscales para la creación de empleo fijo y temporal, y la reducción del impuesto de sociedades en la parte de beneficios que se reinviertan en activos fijos de las empresas.

Asimismo, pedimos que se desarrolle ya la LOGSE, en cuanto a su aplicación, tanto en centros como en planes de actuación.

Así mismo, pedimos que se presente el plan de actuaciones llevadas a cabo en los parajes naturales de la comunidad. Y así mismo, el plan contra incendios forestales de la Comunidad Valenciana.

También que el TAV, el tren de alta velocidad, pase por el corredor mediterráneo y una a la Comunidad Valenciana con la capital del Estado. Así mismo, pedimos también que las Cortes Valencianas manifiesten una vez más en el contexto de las resoluciones aprobadas en materia de infraestructuras hidrológicas e hidráulica, su reivindicación para que dentro del plan hidrológico nacional se atienda a las necesidades de nuestra comunidad. Al margen de las manifestaciones oportunistas o políticas, para ratificar y hacer realidad las reiteradas propuestas de resolución aprobadas por estas Cortes.

Así mismo, dentro de la conselleria de Trabajo, pedimos que se proceda a la elaboración de un plan de actuación que sirva de medida efectiva de creación de empleo y riqueza en nuestra comunidad a través de las cooperativas y sociedades anónimas laborales.

Estas son algunas de las propuestas de resolución que ofrecemos a los grupos para pactar y poderse debatir en un próximo debate. Gracias, señorías, por la atención tenida a este diputado, después de esta maratónica sesión, que sinceramente agradezco de todo corazón.

Nada más y muchas gracias.

El señor president:

Senyor president.

El señor president de la Generalitat Valenciana:

Muchas gracias, señor presidente.

Creo que el señor Ansuátegui ha hecho una serie de reflexiones sobre el tema europeo y especialmente sobre los problemas que plantea el sistema monetario europeo. Que son muy interesantes, que son fundamentales, y que tal vez si entramos aquí se pueda decir en un futuro que nos hemos metido en asuntos que no corresponde tocar. Como de alguna forma se ha insistido en reiteradas ocasiones, cuando en el año pasado planteamos como aspectos fundamentales a tener en cuenta para planificar lo que es nuestra actividad, todas las cuestiones relativas a lo aprobado en Maastricht.

Hoy la verdad es que ya no cabe hablar de temas europeos, porque hoy ya tenemos un mercado único aprobado desde el 1

de enero de este año. Y por consiguiente cuando estamos hablando de todos los temas nacionales, estamos hablando con referencia a ese marco europeo que es Maastricht. Por lo tanto, ya no estamos hablando del extranjero. Como no estamos hablando del extranjero cuando hablamos de los vuelos que puedan venir al aeropuerto del Altet o al aeropuerto de Valencia desde cualquier país de la Comunidad Europea; hoy ya 12, y dentro de unos días probablemente, o de unos meses, a 15 como mínimo, y probablemente muchos más. Por tanto, parece poco razonable pensar que no estamos tratando ya de temas locales cuando estamos hablando de estas cosas y de este tipo de países.

El sistema monetario europeo es un esfuerzo importante y es lo que queda realmente de toda la voluntad política de unidad europea. Porque el mercado único ya lo tenemos. Lo tenemos y lo tendríamos incluso casi si no hubiéramos aprobado el acta única, que fue en su día lo que aprobó este mercado único. Lo tendríamos con la liberalización de capitales, que ya era una realidad, y lo tendríamos *de facto* si hubiéramos querido competir en Europa en condiciones razonables. Competir en Europa en condiciones razonables nos hubiera obligado a aprobar todos los postulados que se aprobaron en Maastricht, independientemente de que lo hubiéramos querido o no, porque eran condiciones necesarias para competir y no condiciones necesarias para entrar en el proceso de unidad europea.

Y en ese sentido se encuentra también el sistema monetario europeo. ¿Por qué es tan importante para nosotros el sistema monetario europeo y por qué no nos salimos del sistema monetario europeo? ¿Piensa acaso el gobierno que es un problema exclusivamente de prestigio nacional estar o no estar? Porque lógicamente, claro, los demás no son tontos. Hay que suponer que ni los ingleses ni los italianos son tontos por estar fuera, y en cambio nosotros somos los listos por estar dentro. Pero para nosotros no es un problema de prestigio, es un problema de opción política, de prestigio, en definitiva. Y sobre todo, para nosotros que tenemos una moneda reducida en su dimensión internacional, mucho más reducida que lo es la lira, desde luego, e infinitamente más que lo es la libra, como medio de pago internacional además. Es un problema de prestigio y de realidad de credibilidad de todas las propuestas que nosotros hacemos.

Es, por lo tanto, un sistema monetario que, aún siendo necesario flexibilizar —es mi criterio y no me importa coincidir en este caso con el gobernador del Banco de España—, debería de ser, probablemente, más flexible, pero al tiempo debería de ser más rápida su integración. Porque cuando planteamos en muchas ocasiones el problema de que converger está a corto, medio o a muy largo plazo, y si no entramos —pueda igual— en el proceso de convergencia, hay que pensar en otros términos distintos —pienso yo, probablemente con una cierta heterodoxia—. Y es que, si no queremos converger, no convergeremos nunca, y será muy difícil, por tanto, esperar a la convergencia para entrar en el sistema monetario europeo en condiciones de igualdad.

Creo que lo importante es la unidad europea, y que todas las demás circunstancias hay que procurar flexibilizarlas todo lo posible para que todos quepamos dentro. Creo que así se ha analizado por parte de los alemanes, que ahora ponen tantas condiciones a eso, cuando han decidido hacer el proceso de unidad alemana. Y que si realmente la Alemania del Este hubiera esperado a hacer el proceso de unidad alemana, la convergencia, que hubiera sido lógica pedírsela, como nos la piden a nosotros también, no hubiera entrando en toda su vida en el proceso de unidad alemana. Creo, por tanto, prioritaria la decisión política de unidad, y todas las demás cosas estoy seguro que se pueden arreglar flexibilizando.

No está aparcado el fondo de cohesión. Hay unos fondos de cohesión que se van a poner en marcha, de los cuales nosotros

hemos conseguido una parte sustancial que nos van a permitir entrar más en ese proyecto europeo de una forma más razonable.

Y yo creo, además, que nosotros hemos planteado la reivindicación frente a Europa de una forma muy razonable, en la que no han tenido más remedio que darnos la razón. Porque no hemos dicho en Europa: —yo creo que esa ha sido una buena negociación— nosotros queremos que nos den más. Nosotros hemos dicho en Europa —y así lo ha hecho el presidente del Gobierno—, no queremos que nos den más, lo queremos es pagar menos, que estamos pagando más de lo que nos corresponde, por el procedimiento de pagos que se hace, aprobado por la Comunidad Europea. No queremos un cheque británico, queremos ser tratados de acuerdo con nuestras posibilidades como país y no como si fuéramos una superpotencia, que es lo que parecería de acuerdo con lo que pagábamos inicialmente. Y así hemos sido tratados.

Y hoy se puede decir, que aunque los diversos intereses nacionales tiren y pugnen por salir adelante, lo cierto es que el proyecto europeo ralentizado probablemente seguirá adelante. Y es verdad que hay ahora una cierta indefinición del futuro europeo. Y es cierto también que una de las mayores incertidumbres que se han creado no ha sido la crisis, sino fundamentalmente el resultado del referéndum danés, y posteriormente el ajustado resultado del referéndum francés. Y ahí ha habido un proceso de inestabilización de la comunidad que ha impedido de una manera muy efectiva hacer que la dimensión de la crisis económica fuera mucho más grande, y más grande todavía la incertidumbre que se creaba.

Y es verdad que hay una crisis económica real. Y es verdad también que hay una dimensión sociológica de la crisis, que seguramente provoca muchas más dificultades para salir de ella de lo que la provocaría otra situación personal distinta. Y ahí es donde juega y mucho nuestra voluntad política para ir adelante. Y es cierto, en ese sentido, que existe un gran catastrofismo que nosotros mismos alimentamos, y que nosotros mismos deberíamos ser los que procuráramos sacar de la sociedad; el constante catastrofismo, la crispación, la voluntad política de destrozar a quien se ponga por delante sin tener en cuenta el interés general de la sociedad, es una de las causas de que en este momento haya una dotación de pesimismo mucho más elevada de la que debería de haber de acuerdo con la situación y, por lo tanto, dificulte nuestras posibilidades de salir adelante, aunque tengo el convencimiento de que así lo vamos a hacer.

Mi propuesta concreta, por tanto, en este debate que estamos celebrando y que nos planteaba el diputado Ansuátegui, va a ir acompañada de propuestas de resolución que permitan hacer efectivo todo aquello que han sido voluntades manifestadas esta mañana.

Hay un proceso de depuración de aguas ya en marcha. Hay una voluntad clara de seguir adelante en el campus de Castellón. El campus de Castellón ha tenido una dotación muy superior a la que tienen otras universidades, como consideración a que se trata de una universidad de nueva creación, y que la Generalitat tiene además como muy propia, puesto que creación de la Generalitat ha sido. Ya sé que siempre aparecen insuficiencias y sobre todo comparadas con las aspiraciones que cada uno manifiesta, siempre nos vamos a quedar cortos. Pero también sé que vamos a dotarlo adecuadamente a las necesidades de una universidad que se crea y que queremos —y lo hemos manifestado en muchas ocasiones— que sea de calidad.

Y vamos a seguir insistiendo, por otra parte, en todo aquello que son servicios públicos y servicios sociales en general. Y con una especial referencia a unos centros de tercera edad que a lo largo de nuestra geografía han ido poblándose en los últimos años, y que yo creo que son ya una atención fundamental a nuestros viejos que tienen la posibilidad no solamente de tener un

sitio donde acudir, sino donde acudir y verse atendidos, a menos, en sus necesidades elementales de rehabilitación en los casos que se necesita.

Sé que politizar el caso de Tous es un grave error y sé que no conduce más que a la crispación. Y, por eso, nosotros hemos procurado no insistir en esa política, aunque sí hemos dejado claro la necesidad de manifestar nuestra solidaridad y nuestro apoyo a una pronta resolución del caso, que también esperamos poder manifestar en el debate posterior.

Por otra parte, el Síndico de Agravios, que es uno de los... no diré incumplimiento, sino de los asuntos pendientes de desarrollo estatutario, tiene ya, de acuerdo con la voluntad manifestada por esta propia Cámara, unos plazos consensos, como los tiene ya también unos plazos concretos para conseguir el consenso; como los tiene también el Consejo Económico y Social, que eso está algo más adelantado afortunadamente.

Creo que en el plan de reactivación que el gobierno ha planteado vamos a seguir insistiendo en la política de inversiones previstas, para hacer posible que tire el empleo de esas inversiones públicas que nosotros hemos puesto encima de la mesa. Inversiones que cuentan también con un plan rector de saneamiento, que aprobará inicialmente el Consell, probablemente, este próximo lunes, y que posteriormente irá a las Cortes y a información pública. Yo creo que, por tanto, cumpliremos con esa ley de Saneamiento que tenemos prevista, y lo vamos a hacer de inmediato de acuerdo con la propuesta que el diputado Ansuátegui nos planteaba.

Y, por otra parte, hace unos días hemos publicado también una orden que simplifica los trámites en la concesión de ayudas al plan de vivienda, tal y como en este mismo momento usted demandaba, porque, efectivamente, después de un período de vigencia del plan hemos creído conveniente hacerlo así.

En cuanto a la otra propuesta, el plan de carreteras, también esperamos poder este año pasar a discusión el plan de carreteras que, por otra parte, yo me atrevería a decir que en lo que respecta al estado de las carreteras autonómicas, tienen, con un cierto orgullo, una buena calidad en estos momentos. Que todavía quedan cosas por hacer, pero que en el caso concreto de la provincia de Castellón hemos solucionado temas que históricamente estaban pendientes y que, afortunadamente, esta Generalitat ha querido y ha podido resolver.

Gracias.

El señor president:

Muchas gracias.

En representación del Grupo Parlamentario Socialista, tiene la palabra el señor Bru.

El señor Bru Parra:

Señor presidente. Señoras diputados y señores diputados.

Al final de la primera fase de este debate, mi grupo tiene la sensación de que algunos, quizás los que aparentaban tener más interés en él, olvidando quizá que debates como éste sólo se pueden producir en Cataluña, Murcia y aquí, porque en ninguna otra comunidad autónoma el gobierno se ha obligado a sí mismo anualmente a realizarlo, algunos, decía, pensamos que han perdido lastimosamente una buena ocasión de presentar aquí, y por representación ante todo el pueblo valenciano, ideas, propuestas, soluciones concretas. Algunos incluso han perdido el decoro parlamentario de asistir de forma continua hasta el final de un debate importante, pero seguramente cobrarán puntualmente a fin de mes.

Nos hemos quedado con discursos prefabricados, mal leídos, con el arrogante tono de un rábula, o convertidos en retahílas lloriqueantes enunciadas hace 35 revoluciones por minuto. A nuestro juicio, señor presidente, su intervención se ha ajustado a

las características de un debate de esta naturaleza. Nosotros compartimos su análisis, sus conclusiones y sus propuestas.

Y en cuanto al balance de actuaciones que en tono pausado y con la tranquilidad que le puede dar una cierta satisfacción por la labor bien hecha y por la responsabilidad cumplida, pensamos que puede ir quizá más allá y trascendiendo de su habitual ponderación y mesura, mostrar un legítimo orgullo por un balance, por un resultado de la acción de su gobierno altamente positivo. Un balance que es la consecuencia de una larga experiencia, de un buen conocimiento de su administración y del funcionamiento de otros niveles administrativos.

Y esto, las soluciones de infraestructuras de comunicaciones por ferrocarril, por autovías, se consigue con perseverancia, se consigue con sabiduría política y, además, lo que es más importante, conservando la integridad de sus cuerdas vocales, sin desgañitarse, sin quedarse afónico, gritando por gritar, sino razonando y exigiendo dónde, cómo y cuándo hay que hacerlo. Porque aquí, ante esta Cámara, ha quedado patente su acción de gobierno frente a quienes conciben o aparentan concebir las autonomías como permanentes agencias de reclamaciones, como factores de desintegración y no de cohesión, como elementos no de consolidación del estado surgido de la Constitución Española, sino como permanentes elementos de enfrentamiento entre regiones, como pendientes amenazas de ruptura de nuestro consenso fundamental.

Usted, señor president, ha puesto el dedo en la llaga cuando al referirse a la preocupante subida de la tasa de desempleo, ha realizado una comparación entre las propuestas conservadoras y progresistas para remontar la crisis.

Nosotros, señor president, no sólo no queremos un estado mínimo, un estado reducido, según la concepción conservadora, a las funciones de un vigilante nocturno. A tutelar en todo caso los derechos jurídicos y políticos de los ciudadanos y poca cosa más, una concepción decimonónica y caduca. Nosotros, señor presidente, seguimos pensando que es preciso profundizar y extender todos los aspectos inherentes a la democracia, a los derechos políticos, económicos y sociales de los ciudadanos.

Creemos que siempre, y más, más aún en época de crisis, es imprescindible mantener la responsabilidad pública del bienestar social; que debe garantizarse a todo ciudadano un mínimo vital, cambiante históricamente, que entendemos como un derecho social. Que las pretendidas ventajas que el funcionamiento de la economía de mercado del capitalismo sin trabas puede ofrecer, no son más que una tremenda falacia, que esconde el hecho históricamente innegable de que todos los progresos alcanzados: vacaciones pagadas, asistencia sanitaria, jubilaciones, regulación del trabajo, reducción de jornada, no son un fruto mecánico de las inexorables leyes del mercado, sino conquistas irrenunciables de la izquierda europea a lo largo de más de un siglo de lucha política y sindical.

Que quienes parecen escandalizarse más de la actual situación, olvidan que las fluctuaciones cíclicas de la economía, con sus secuelas de prosperidad y crisis, de riqueza y depresión, de empleo y paro, son consecuencias que se derivan de la propia lógica del sistema de economía de mercado. Al cual, por otra parte, no renunciamos en absoluto; quede esto claro de forma meridiana. Pero que también, en absoluto, nos negamos a mitificar y mucho menos a reverenciar. Que lo aceptamos como un sistema eficiente de asignación de recursos. Pero que tiene un cúmulo de fallos: desigualdad social, marginación, fluctuaciones cíclicas, contaminación; que cualquier gobierno progresista está llamado y obligado a corregir.

Y por ello, señor president, huyendo de soluciones infalibles, huyendo del dirigismo estricto, nos satisface su propuesta de un acuerdo sobre el empleo, la solidaridad y la competitividad. Y le anuncio que el Grupo Socialista la va a plasmar en una

propuesta que se basa en nuestra concepción de que una economía de mercado y un sistema de bienestar social desarrollado no pueden sostenerse a largo plazo sin la cooperación y el consentimiento de los principales intereses económicos, especialmente los productivos.

Esto significa a nuestro juicio que las empresas tienen que aceptar el pleno empleo como objetivo social. Los empresarios, la inversión productiva, como un principio básico de su legitimidad social, frente al gasto ostentoso o al puro y simple despilfarrero. Y los trabajadores deben de aceptar la necesidad de mayor productividad y de cierta moderación salarial, como prerrequisitos del crecimiento económico y el bienestar social.

Senyor president, dada la hora yo no quisiera alargar más el debate de hoy, y me limito también a anunciarle la presentación por parte del Grupo Socialista, de una serie de propuestas dirigidas a intentar solucionar los problemas que hoy y aquí se han enunciado. Se han enunciado como prioritarios en la actual situación de nuestra sociedad. Desde los problemas del pequeño comercio al plan hidrológico; desde el medio ambiente a las infraestructuras y a la problemática del sector agrícola, o a los afectados por el caso de Tous.

Pero sin minimizar ninguna de ellas, quisiéramos instarle, senyor president, a situar el acuerdo sobre el empleo como objetivo prioritario de su acción inmediata de gobierno. Un gobier-

no que por su voz ha vuelto a demostrar su voluntad de no permanecer pasivo ante los acontecimientos, de dar una adecuada respuesta buscando el mayor bienestar para la inmensa mayoría de nuestro pueblo. Confío que en este apoyo a sus iniciativas, que en la defensa de nuestras propuestas no vamos a estar solos, a tenor de lo que he escuchado hoy a algunos portavoces en estas Cortes. Igualmente manifiesto públicamente que de forma solidaria y responsable vamos a apoyar o a consensuar todas las propuestas de otros grupos, que vayan dirigidas a solucionar nuestros problemas y no a crear otros artificiales.

Veremos si en las próximas horas somos todos capaces de ser consecuentes con este ejercicio de responsabilidad. Aunque al parecer y para algún grupo parlamentario, su responsabilidad como diputados sea incompatible con la asistencia a un partido de fútbol.

Muchas gracias.

El senyor president:

Señorías, la sesión se suspende y continuará mañana por la mañana a las diez y media. Se abre el plazo de presentación de enmiendas a partir de las nueve y media y finalizará a las diez de la noche.

Se suspende la sesión.

(*Se suspén la sessió a les 21 hores i 25 minuts.*)

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre .....

Calle ..... Núm. ....

Teléfono ..... Población .....

Distrito postal .....

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día ..... de..... de .....

Con esta finalidad el día ..... de..... de ....., ingresa en la C/C núm. 31/80 de las Cortes Valencianas en el Banco Central Sucursal 29, plaza de la Virgen, 8 (Valencia) la cantidad de..... pesetas mediante ingreso o transferencia.

..... de ..... de .....

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

1. Al Boletín y Diario de Sesiones: 11.750 pesetas
2. Al Boletín Oficial: 7.000 pesetas
3. Al Diario de Sesiones: 5.600 pesetas
4. Números sueltos: 100 pesetas

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

Carrer ..... Núm. ....

Telèfon ..... Població .....

Districte postal .....

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia ..... de ..... de .....

Amb aquesta finalitat el dia ..... de ..... de ....., ingressa al C/C núm. 31/80 de les Corts Valencianes en el Banc Central Sucursal 29, plaça de la Mare de Déu, 8 (València) la quantitat de ..... pessetes mitjançant ingrés o transferència.

..... de ..... de .....

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

Imprés en paper reciclat

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts,
Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003
València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 València.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes,
Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003
Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 Valencia.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 86

III Legislatura

Any 1993

Sessió plenària
celebrada el dia 18 de febrer de 1993
(segona reunió)

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 13 hores.)

Propostes de resolució derivades del debat de política general.

- Propostes de resolució números 15.574, 15.605 i 15.547, presentades pels Grups Parlamentaris Popular, Nacionalista UV i Esquerra Unida, respectivament, sobre el tema de Tous. Es rebutja una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.603, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre comarcalització. Es rebutja.
- Proposta de resolució número 15.548, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre RENFE. S'aprova una transaccional presentada pels Grups Parlamentaris d'Esquerra Unida i Socialista.
- Propostes de resolució números 15.551, 15.549 i 15.559, presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre pla contra l'atur, FESA-ENFERSA i participació dels sindicats, respectivament. Es rebutgen.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 13 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 38 minuts.)

- Propostes de resolució números 15.572, presentada pel Grup Parlamentari Mixt; 15.609, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana; 15.579 i 15.583, presentades pel Grup Parlamentari Popular, i 15.617 presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre el Pla Hidrològic. S'aprova una transaccional.
- Propostes de resolució números 15.563, 15.565 i 15.571, presentades pel Grup Parlamentari Mixt, sobre sanejament, finançació VPO i TAV, respectivament.
- Proposta de resolució número 15.626, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre Tous.
- Proposta de resolució número 15.582, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre Dret Civil Valencià. S'aprova una transaccional.
- Propostes de resolució números 15.584 i 15.585, presentades pel Grup Parlamentari Popular, sobre l'Altet i el Parc Tecnològic, respectivament.
- Proposta de resolució número 15.607, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre la LOGSE.
- Propostes de resolució números 15.625 i 15.562, presentades pels Grups Parlamentaris Socialista i Esquerra Unida, sobre la LOTRAVA. S'aprova una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.554, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre l'IRPF. S'aprova una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.555, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre Règim Local.
- Propostes de resolució números 15.570 i 15.630, presentades pels Grups Parlamentaris Mixt i Socialista, sobre paratges naturals. S'aprova una transaccional.
- Propostes de resolució números 15.568, 15.564, 15.569, 15.566, 15.567, i 15.573 presentades pel Grup Parlamentari Mixt, sobre pacte de competitivitat, LOGSE, projecte de llei sobre Càmbres Agràries, i creació d'ocupació.
- Proposta de resolució número 15.616, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre el TAV.
- Propostes de resolució números 15.578, 15.608, 15.622 i 15.577, presentades pels Grups Parlamentaris Popular, Nacionalista Unió Valenciana, Socialista i Popular, respectivament, sobre agricultura valenciana. S'aprova una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.604, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre la proposició de llei dels Consells Municipals Agraris.

Intervencions dels/de les diputats/des senyors/res Segundo Bru Parra (G.P. Socialista), Serafín Castellano Gómez (G.P. Popular), Filiberto Crespo Samper (G.P. Nacionalista UV), Pedro Zamora Suárez (G.P. Esquerra Unida), Juan Callao Capdevila (G.P. Socialista), Héctor Villalba Chirivella (G.P. Nacionalista UV), Maria Àngels Ramón-Llin i Martínez (G.P. Nacionalista UV), Martín Quirós Palau (G.P. Popular), Leandro Picher i Buenaventura (G.P. Socialista), Daniel Ansuátegui Ramo (G.P. Mixt), Rafael Maluenda Verdú (G.P. Popular), Joaquín Nebot Monzonís (G.P. Socialista), José Asensi Sabater (G.P. Socialista), Pedro Agramunt Font de Mora (G.P. Popular), Fernando Giner Giner (G.P. Nacionalista UV), Rosa Maria Morte i Julián (G.P. Socialista), Fernando Castelló Boronat (G.P. Popular), Pasqual Mollà i Martínez (G.P. Esquerra Unida), Alfonso Arenas Ferriz (G.P. Socialista), Ernest Fenollosa Ten (G.P. Socialista), Enrique Gómez Guarner (G.P. Popular), Vicent Garcés i Ramón (G.P. Socialista), i els honorables senyors consellers d'Indústria, Comerç i Turisme, Andrés García Reche, i de Medi Ambient, Antoni Escarre i Esteve.

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 50 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 18 de febrer de 1993. Comença la sessió a les 10 hores i 33 minuts, sota la presidència del vice-president primer, excel·lent senyor Vicent Soler i Marco. Sessió plenària número 46. Segona reunió.

El senyor vice-president primer:

Senyories, continua la sessió.

Propostes de resolució derivades del debat de política general.

Senyor Bru, per a què vol la paraula?

El senyor Bru Parra:

Senyor president, para solicitar de la presidencia, dada la hora en la cual los grupos hicimos las propuestas y la manifiesta voluntad de consensuar ellas... creo que es conveniente, para el normal desarrollo del debate, un receso mínimo de 30 a 60 minutos para que luego podamos ordenar el debate, sabiendo cada participante cuáles se han consensuado y cuáles quedan vivas. Gracias.

El senyor vice-president primer:

Davant la suggerència del portaveu del Grup Parlamentari Socialista, supose que està en l'esperit de la resta de grups que es puga arribar a aquesta situació de transacció màxima i, per tant, se suspén la sessió per una hora.

El Ple començarà a la una. Recomençarà.

(Se suspén la sessió a les 10 hores i 35 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 13 hores i 2 minuts.)

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor president Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Señorías, continua la sesión.

Vamos a proceder al debate de las propuestas de resolución presentadas como consecuencia del debate de política general y por el orden acordado en base a la resolución de presidencia y el orden de intervenciones que han planteado los distintos grupos parlamentarios.

En primer lugar tiene la palabra, en representación del Grupo Parlamentario Popular, el señor Castellano, para la defensa de la propuesta 15.574.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

El senyor president:

Perdón, señor Castellano, perdone que le haya interrumpido.

La presidencia quiere advertir que, en el supuesto de que exista una propuesta transaccional, para la operatividad del debate, primero que se de lectura —y no se tendrá en cuenta el tiempo por ello, si es común— por el diputado primer interviniente, y que a continuación defienda su posición, la defiendan los demás y, si procede que haya turno en contra, habrá turno en contra.

Señor Castellano, tiene la palabra.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

Atenent les raons de la presidència, passe a llegir l'esmena transaccional que presenten els Grups Parlamentaris Mixt, Esquerra Unida, Nacionalista d'Unió Valenciana i el Grup Parlamentari Popular, respecte el tema de Tous.

L'esmena transaccional diu el següent: «Ante el auto dictado por la Sala 2 del Tribunal Supremo decretando la

nulidad del juicio de Tous y de los procesamientos consiguientes, partiendo del evidente acatamiento del mismo, estas Cortes Valencianas mandatan al Consell para que exija del Gobierno de la nación que indemnice de manera inmediata a todos los damnificados por el desmoronamiento de la presa de Tous, sin ningún tipo de discriminación, adoptando urgentemente todas las medidas políticas y administrativas que hagan falta para su pago, con independencia de la actuación judicial, y siempre dentro de los próximos seis meses.

El presidente del Gobierno valenciano dará cuenta ante el Pleno de las Cortes Valencianas, y en el plazo de un mes, del resultado de este acuerdo.»

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyor Castellano, té la paraula.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

Il·lustres senyores i senyors diputats.

Ahir el President de la Generalitat acabà el seu discurs de debat de política general fent referència als damnificats pel cas Tous. Hui, el Grup Parlamentari Popular vol iniciar, amb esta esmena transaccional que s'acaba de presentar, les seues propostes de resolució, parlant precisament del cas Tous, perquè entenem que és un assumpte que no pot esperar més, que és urgent la seua resolució per ser de pura justícia i perquè s'ha de solucionar per conviccions i voluntat política, i acabar ja d'una vegada amb esta història interminable de despropòsits, enganys electorals, incoherències i promeses incomplides de què ha fet gala el Govern i el partit socialista. Actuació del Govern que s'ha guanyat a pols la desconfiança, la desmoralització i l'escepticisme de tots els damnificats de la Ribera.

Després de quasi ja onze anys segueix sense solucionar-se el problema. I nosaltres sempre hem proposat i hem mantés que un fet extraordinari i de l'envergadura del cas Tous necessitava també de solucions extraordinàries a través de solucions polítiques, al marge i amb independència de les actuacions judicials.

I això pensava també el 26 de març del 91 aquesta Cambra, que s'havien de donar unes solucions polítiques. Però això es va incomplir pel Govern, es va incomplir pel grup majoritari, inhibint-se, inhibint-se de la seua responsabilitat i descansant la mateixa en la justícia, i agarrant la justícia com a excusa per a rebutjar sistemàticament iniciatives anàlogues que l'oposició ha anat presentant. I com a testimoni està el *Diari de Sessions* d'aquestes Corts, que tots molt bé coneixen.

Pareix ser ja que ara, a la vista de la decisió del Tribunal Suprem de revisar parcialment el procés de Tous, cosa que ha colmat ja la sensibilitat dels damnificats i ha posat ja en un *disparadero* aquest assumpte, i a la vista de les declaracions del delegat del Govern i altres alts càrrecs del Govern, pareix ser que ara sí que fa falta una solució política, quan fa un any o dos anys no feia absolutament falta eixa solució política.

Però, bé, tan de bo així siga, s'indemnitze als damnificats sense cap discriminació, amb independència del curs que seguesquen les actuacions judicials i d'una manera immediata abans de les eleccions generals, perquè no existisca la temptació, una vegada més, que es quede açò en una promesa electoral que després s'incomplisca.

I per al compliment d'aquesta resolució tindran tot el recolzament del Grup Parlamentari Popular, tindran tot el recolzament del Partit Popular ací i en les Corts Generals.

Per això, fent un esforç de consens, de participació, d'unanimitat en un tema tan important com era el de Tous, s'ha

intentat fer una transaccional, jo crec que molt raonable, molt sensata, a la qual el Grup Parlamentari Socialista no s'ha volgut adherir. I no s'ha volgut adherir per no ficar-se un termini, que nosaltres considerem prudencial de sis mesos, de sis mesos. Jo crec que després d'onze anys es poden exigir sis mesos. Quan també es diu que a marxés forçades —en paraules del delegat del Govern— ja s'estan solucionant els instruments jurídics i legals per a poder solventar est tema.

I també voten que no pel terme «exija». Ells diuen «insta». Jo crec que després d'onze anys hem instat prou. Instàrem en el 91, no es va fer cas. I ací jo crec que hem d'agarrar unes solucions definitives.

El senyor president:

Senyor Castellano. Senyor Castellano, explique el que és seu.

El senyor Castellano Gómez:

I manifestar...

El senyor president:

Se li ha acabat el temps.

El senyor Castellano Gómez:

Acabe de seguida, senyor president.

El senyor president:

No, no. Se li ha acabat el temps. Però explique el que és seu. Li done mig minut perquè... Sí, sí, explique vosté allò que és seu.

El senyor Castellano Gómez:

Estic explicant, estic explicant la transaccional.

El senyor president:

Encara no s'ha votat. Explique vosté el que és seu. Se li ha acabat el temps, senyor Castellano.

El senyor Castellano Gómez:

Acabe de seguida, senyor president, si és tan amable.

El que vull dir és que hui hi ha l'oportunitat de demostrar la voluntat inequívoca de voler donar una solució política a aquest assumpte i té l'oportunitat d'allò que digué ahir, en les paraules del president de la Generalitat, que tenen tot el recolzament i tot l'interés del Govern valencià. Ara ho poden demostrar votant a aquesta transaccional, que —repetesc— és raonable, és raonable i és sensata. Per tant, és l'oportunitat i vostés, senyors socialistes, tenen la paraula. Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Castellano. Senyor Crespo, té la paraula.

El senyor Crespo Samper:

Señor presidente.

El senyor president:

Senyor Crespo, un moment, per favor.

La presidència entén, lògicament, que el senyor Crespo i tots els demés grups, quan intervinguen, manifesten que retiren la seua proposta.

El senyor Crespo Samper:

Moltes gràcies, senyor president.

En primer lloc dir que retire la proposta d'Unió Valenciana, del Grup Nacionalista, que té registre d'entrada número 15.605.

I, per tant, passe ja, molt breument, a defensar esta esmena transaccional.

És evident que el tema de Tous ha estat una qüestió d'Estat, perquè l'Estat té tres poders. I nosaltres som Estat, que és el poder del Govern, l'executiu, el poder legislatiu i el judicial. I al nostre concepte, i amb tot el respecte a una part d'eixos poders, ha fet —per dir-ho així— *quiebra* d'allò important. Aleshores, és un problema d'Estat. La justícia no és una altra cosa, és Estat també. Igual que nosaltres som Estat i presentem ací els grups parlamentaris una proposta legislativa.

Perquè, clar, quan hi ha un desconcert en una part de l'Estat, de la seua funció, el legislatiu és el primer que ha d'acudir. Perquè jo comprenc que l'executiu ha d'anar darrere del legislatiu en una democràcia. Per tant, és absolutament conseqüent la proposta que ací es fa, perquè és el legislatiu d'una part de l'Estat que fa una demanda claríssima.

Una altra cosa és que es recolze o no es recolze, com és natural. Perquè la virtut de l'executiu i la seua glòria és que uns pensen una cosa i altres pensen la contrària, encara que diguen pel carrer el que vullguen. Uns pensen una cosa i altres pensen la contrària. I, per tant, molt prompte veurem què és el que es pensa en estes Corts d'esta resolució. I jo, naturalment, puje a la trona demanant el recolzament. Demanant el recolzament perquè sóc diputat d'estes Corts, i estem parlant pel bé dels qui representem, pel bé dels qui representem. I done una raó de sentit claríssima. L'Estat ha fet una qüestió del poder judicial, que acatem, per suposat, però que deixa indefensos a un sector de la nostra població i ara és el legislatiu qui s'avança demanant al legislatiu superior, a aquell que té competències en esta qüestió, i d'un Govern que evidentment és responsable, encara que en el temps que va passar açò no era el mateix Govern, però és responsable, perquè cadascú en política hereta els fets que li corresponen, de tirar endavant esta qüestió i donar els diners.

Si no s'ha signat per tots els grups, és cosa que jo respecte moltíssim. I jo, es signe o no es signe, no vaig a entrar en raons. Però de les votacions que ací es facen sí que tindrè ocasió legítima per a parlar, i dir i criticar tot el que em vinga en gana. I res més, senyors, demane el vot a esta resolució. Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Crespo. Senyor Zamora.

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente. Retiro la enmienda 15.547 para apoyar la transaccional que se ha leído antes.

Esquerra Unida considera que la transaccional sería la posición más ajustada de las Cortes en estos momentos, porque, de no hacer un acuerdo que ponga un plazo o que hable del pago inmediato —inmediato no es no se sabe cuándo, sino ya—, estaríamos diciendo lo mismo que hace dos años. Pero la situación de hoy no es la misma, no es la de hace dos años. Ha habido una sentencia que decreta la repetición del juicio y que, en consecuencia, deja sin indemnización por el momento a los afectados:

Yo creo que la resolución de las Cortes y el pagar a los afectados debería hacerse por dos razones:

La primera, naturalmente, hacer justicia con los afectados, hacerla después de once años. No creo que seis meses sea poco tiempo después de once años.

Pero la segunda, a estas alturas también muy importante, restablecer la confianza en la administración del Estado y en la justicia. Y ese es un tema de interés para todos. No es posible venir aquí a decir lo mismo cuando hasta el presidente del Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana, Juan José Marí, decía muy recientemente que la justicia con el

caso Tous ha caído en un descrédito muy difícil de superar; si no partimos de esa situación, si no convenimos que ese descrédito es el mismo que el de la Administración del Estado, yo creo que estaremos cometiendo un grave error, además de una gran injusticia con los afectados.

Yo añadiría algo más, y es que el plazo es exigible porque el señor Grande, alcalde de Alzira, en presencia —supongo— del señor Bono, tras la entrevista con Corcuera, decía que «tras la reunión con Corcuera no tenemos solución para Tous»; por consiguiente, si no hay solución para Tous por el momento, y estas Cortes digan que se solucione de manera inmediata, no es decir nada, porque es decir lo mismo que hace dos años, y por lo menos, si el Gobierno central no tiene solución, qué menos que estas Cortes exijan la solución en un plazo de seis meses; yo creo que esa es la base de nuestra propuesta.

Y una última razón. Que no olvide ni el Gobierno central ni el Grupo Socialista en esta Cámara, que por el momento la representación del Estado en el juicio de Tous ha defendido que no se paguen las indemnizaciones, y cuidado con ese tema, cuidado con dejar el tema a que no hay solución mientras no haya juicio pero que se quiere pagar, porque se está cayendo en una contradicción. No sé si habrá dificultades para pagar sin sentencia...

El señor presidente:

Señor Zamora, acabe.

El señor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

...pero las habrá más si hay sentencia en contra. Muchas gracias.

El señor presidente:

Muchas gracias.

Señor Ansuátegui, ¿desea intervenir? Turno en contra, señor Callao.

El señor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Señor Serafín Castellano, falso, total y absolutamente falso lo que usted ha dicho al comienzo de su discurso, totalmente falso.

El Grupo Socialista en esta Cámara no es que no haya querido adherirse a una propuesta transaccional, sino que el Grupo Socialista a su señoría, concretamente, ha tomado la iniciativa de transmitirles su voluntad de intentar llegar a un acuerdo transaccional. Por tanto, falso, rotundamente falso.

Y esto es la clave de la actitud de todos los grupos de la oposición ante este asunto, la clave de que su interés, señorías, no es beneficiar rápidamente, más o menos rápidamente dentro de plazo a un grupo o a un colectivo importante de damnificados por la presa de Tous, por el desmoronamiento de la presa de Tous, sino que su intención como siempre es desprestigiar y poner al pie de los caballos al Grupo Socialista, y por ahí no pasaremos, y por ahí no pasaremos.

Cuando ustedes dicen que aquí nada ha cambiado, evidentemente que nada ha cambiado, el rigor, la seriedad está de nuestra parte y la demagogia está de la parte de ustedes, y eso no ha cambiado, y lo único que ha cambiado es una novedad que nadie esperaba y que a nadie gusta, que es este auto del Tribunal Supremo y que nos mueve a presentar una propuesta que será la que vendrá a continuación en el debate de esta mañana, y veremos qué es lo que votan ustedes entonces, veremos cómo justifican ustedes que van a votar que no o abstenerse ante la propuesta del Grupo Socialista.

Nada más, señor presidente.

El señor presidente:

Muchas gracias.

Señor Castellano, tiene la palabra.

El señor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

Senyor Callao, ha dit: «falso». Jo li he de dir que això no és de veres, i vosté ho sap millor que jo. En la transaccional el Grup Popular ha fet un esforç més que considerable, i aquí estan no el Grup Popular, sinó el Grup d'Esquerra Unida, el Grup Mixt i el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, i aquí estan que ho poden dir. Han fet un esforç més que considerable. L'únic que passa és que el partit socialista entén el consens sempre i quan es faça el que ell diga i que comulguen tots amb rodes de molí, i per aquí no, consens no és això, no és fer el que diguen vostés, consens és tots, i m'imagino que més consens que quatre grups parlamentaris contra un, imagine que no voldrà tindre sempre la raó, no vulga tindre sempre la raó. Primer punt. De falsedat, res. El qui falta a la veritat és vosté.

En segon lloc, diu que en res ha canviat. Jo li he dit que teníem com a testimoni el *Diari de Sessions*, no he volgut fer cap referència, però, ja que vosté l'ha feta, vaig a dir-li-ho. Contestacions del conseller d'Administració Pública en esta mateixa trona el 3 de desembre del 91, no d'ahir, del 91. «Miren vostés, en aquest tema es mouen sempre en línies d'una certa, no dic irresponsabilitat, però una certa, diríem, mala fe.» «És que vostés van a eixir ací a dir coses sense entitat? I no vinguen vostés dient que l'assumpte es resol amb lleis i que té una solució política, no diguen vostés això. Perquè, torne a repetir, si vostés de veritat creuen en l'Estat de Dret, no tenen més remei que estar en la posició del Grup Socialista.»

El senyor delegat del Govern i el mateix senyor Emèrit Bono diuen el 12 de febrer del 93 en els mitjans de comunicació, en una pomposa roda de premsa, com si s'hagueren tret un conill de la capella, quan ací s'havia dit repetidament la solució política per pura justícia i amb independència dels tribunals. I diuen: «hay que buscar otra vía distinta de la seguida hasta ahora para hallar una solución justa y rápida. Y ver para creer. El señor Bono diu: «según el portavoz del Consell, la Generalitat y el Gobierno están trabajando estrechamente para que se paguen unas indemnizaciones justas sin discriminación entre los afectados y al margen de la decisión que adopten los tribunales». No teníem mala fe, certa mala fe, no la teníem. Sí que erem seriosos, perquè ara sí que es bona la resolució. Quan està tot tensionat, quan està al límit de la tensió i ja tenen la demoralització i la desconfiança de tots els damnificats de la Ribera. Aleshores sí. Falsedats, no, senyor Callao. I vosté ho sap molt bé. Contradiccions, vostés. I ací està el *Diari de Sessions*, i ací estan les proves, que jo no les invente, em limite a llegir el *Diari de Sessions*, que és públic, jo no les invente. Per tant, no diga que falsedats. I crec que la proposta era molt sensata. Una proposta... En 6 mesos, quan diu el mateix Govern, ahir mateix el ministre Corcuera ho deia, que estaven ja buscant solucions a marxes forçades, i marxes forçades també ho digué el delegat del Govern, no ho diem nosaltres. Després de passar onze anys, jo pense que un termini més que prudencial són els sis mesos, són sis mesos que...

El señor presidente:

Acabe, per favor.

El señor Castellano Gómez:

Acabe de seguida, senyor president.

... són més que prudencial el sis mesos per a solucionar-ho. I, com ho he dit, com vostés i vosté també ha dit que, com tenim

la majoria, farem el que vullgam amb la nostra majoria, doncs molt bé, jo ja el he dit abans, i acabe amb les mateixes paraules, la responsabilitat és de vosté, el recolzament el tindran de tota l'oposició i la responsabilitat serà de vostés. I després, evidentment, cadascú votarà el que crega que ha de votar i el Partit Popular ho farà per dalt dels seus interessos...

El senyor president:

Senyor Castellano.

El senyor Castellano Gómez:

... per dalt dels seus interessos partidistes...

El senyor president:

Senyor Castellano, ha acabat.

El senyor Castellano Gómez:

És un segon, senyor president.

El senyor president:

No, No, ha acabat, senyor Castellano. No es pot dur el debat d'una altra manera. (*Remors.*)

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies per la seua amabilitat, senyor president.

El senyor president:

Qui li fixa el temps no sóc jo, és el seu grup, senyor Castellano.

Senyor Callao. (*Remors.*) Que qui fixa el temps de la seua intervenció és el seu grup, no sóc jo. (*Remors.*) Senyor Crespo, ¿para qué...? (*Remors.*) No ha hecho ninguna referencia a su grupo, se ha referido al señor Castellano y a las palabras del señor Castellano. (*Remors.*) No, no. Señor Callao.

Señor Villalba. Perdón, señor Callao. ¿Para...?

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Per a considerar que ha d'estimar de forma diferent el desenvolupament del debat d'est punt, perquè el senyor Callao ha fixat el torn en contra d'una proposta transaccional de quatre grups parlamentaris i, per tant, entenem en bona lògica que la rèplica al senyor Callao correspon a tots els signants de la transaccional.

El senyor president:

La rèplica és una cosa invidual, fa referència a l'individu, i tota la referència al senyor Callao ha estat al senyor Castellano.

El senyor Villalba Chirivella:

No compartim el criteri...

El senyor president:

És evident, no hi ha més que discutir, senyor. Té la paraula el senyor Callao.

El senyor Villalba Chirivella:

No compartim el criteri. (*Remors.*)

El senyor Callao Capdevila:

Voy a intentar bajar el tono en cuanto al apasionamiento, porque el debate que nos queda es muy largo...

El senyor president:

Señor Callao, es réplica al señor Castellano, por favor.

El senyor Callao Capdevila:

Evidentemente, y le estaba diciendo al señor Castellano...

El senyor president:

Cíñase a eso.

El senyor Callao Capdevila:

Le estaba diciendo al señor Castellano, señor presidente, que voy a rebajar el tono en el que me voy a dirigir a él, porque nos queda mucho por delante.

Su señoría reconocerá, al menos, que no ha sido capaz de negar que la propuesta o el primer intento de transacción ha partido de mi grupo, no ha sido usted capaz de negarlo. Por tanto, esto es una cosa que veo que debe quedar absolutamente clara.

Y, por tanto, ¿por qué nosotros nos negamos a esto? No precisamente por su propuesta porque es tan similar a la nuestra que, como le anticipaba antes, veremos lo que hace grupo a la hora de votar la nuestra, y posiblemente no tendrá más remedio, en virtud de una serie de elementales exigencias de congruencia, que usted vote con nosotros.

Por tanto, si usted tiene una propuesta muy parecida a la nuestra, difícilmente va a poder usted explicar por qué usted se ha aliado con otros grupos para desviar su propuesta inicial, y esa es su responsabilidad, no la nuestra. Lo que sucede, señor Castellano, es que la mezquindad de los pasillos muchas veces no trasluce aquí a la tribuna, y ustedes han estado regateando por una coma, y eso es lo que no entenderán jamás ninguno de los damnificados de Tous, que unos grupos que quieren ser serios que estén con esa mezquindad regateando en los pasillos frases intrascendentes que no tienen nada que ver con la voluntad política de esta Cámara a través de las resoluciones que se proponen.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Pasamos a votación la propuesta transaccional.

Comienza la votación.

Votos a favor, 37; en contra, 44. Queda rechazada.

Propuesta de resolución del Grupo Parlamentario Nacionalista de Unión Valenciana.

La señora Ramón-Llin tiene la palabra.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats, es tracta d'una proposta de resolució que no ve a plantejar un tema nou en esta Cambra, que s'ha debatut en moltes ocasions, ha hagut resultats molt diferents, fins i tot oposats des d'un mateix grup parlamentari, i que fa referència en principi al que estableix l'article 46.1 del propi Estatut d'Autonomia quan parla de la possibilitat d'establir, de fer una comarcalització per llei de les Corts Valencianes. Creem i plantejem esta proposta perquè és una necessària divisió territorial que algun dia s'ha d'acometre des de les Corts Valencianes o, millor dit, també des del Govern valencià. Que en estos moments d'alguna forma s'està parlant a nivell administratiu de les comarques tradicionals, que són les que ve utilitzant la pròpia Administració autonòmica.

Per altra part, crec que respon a un criteri de demanar una política d'ordenació territorial clara, coherent i sobretot que signifiqui una unificació de totes les conselleries i tots els àmbits administratius que en estos moments no són coincidents i que, per tant, això pot tindre problemes pràctics amb posterioritat.

Per alta part, pensem que fins al moment el Govern valencià, la Generalitat, no ha vertebrat el territori de la Comunitat

Valenciana, que en la Generalitat no ha existit per la seua part una divisió política administrativa coherent i unificada sobretot, i que en est tema s'ha dut a terme una política d'absolut «parcheo», que no ha sigut coherent ni ha portat cap línia.

La veritat és que esta aspiració en algun moment es va recollir per part d'estes Corts Valencianes, per unanimitat, i amb posterioritat s'ha reulat en est tema des del grup que sustenta el Govern i des del propi Govern, i no s'ha explicat mai el perquè d'eix canvi d'actitud. En estos moments nosaltres presentem esta proposta de resolució, que té un contingut eminentment clar, i que demana que es presente durant el present període de sessions a estes Corts Valencianes una llei bàsica reguladora de la comarcalització de la Comunitat Valenciana, —diguem— atenant a criteris d'interessos comuns i respectant l'autonomia dels municipis quant a la seua agrupació.

I esta redacció crec que efectivament és molt clara, perquè no estem demadant que es faça per llei obligatòriament eixa agrupació de les comarques, dels municipis en comarques, sinó que siga una llei bàsica que puga regular est dret que creem que contempla el nostre Estatut. Que atenga, efectivament, a interessos comuns d'eixos municipis, que la seua unió no siga forçada ni fictícia, sinó que atenga a eixos interessos comuns i, per tant, que siguen els propis municipis, respectant la seua pròpia autonomia, els que diguen com s'han d'integrar i quin termini de temps.

Per tant, creguem que és una proposta clara, perfectament assumible per tots aquells que tinguen voluntat de vertebrar el nostre territori i, per tant, creguem que no té perquè plantejar cap problema. Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Molt bé.
Senyor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Señora Ramón-Llin, tiene usted razón cuando comienza su intervención diciendo que esto es una cuestión que no es nueva en esta cámara. Precisamente porque no es nueva, no es la primera vez tampoco que salimos a darles una vez más la explicación de cuál es la postura de mi grupo y del gobierno que sustenta.

Ya hace años, en legislaturas anteriores, se explicó en esta cámara que a pesar de que en el partido socialista había también una ilusión en vertebrar, como usted dice, este país valenciano a través de las comarcas, el realismo que se impone cuando uno asume las tareas de gobierno le llevan a buscar otra manera distinta de vertebrar el país.

Y creo que hemos explicado hasta la saciedad que hemos entendido que era mucho más serio, mucho más riguroso, mucho más ajustado a la realidad, hacer esa vertebración de abajo a arriba, y no de arriba a abajo, como ustedes pretenden. Es decir, esto no se puede comarcalizar por decreto, señora Ramón, y esto es lo que venimos diciendo hace un montón de tiempo, y esto es el fruto, repito, el fruto de nuestra experiencia, que tiene además el marchamo de una rectificación a tiempo de nuestro partido.

No podemos decir que aquí nos hemos empecinado en una posición, sino que esto, repito, es el fruto y la consecuencia de una experiencia de gobierno y de conocer mucho mejor que ustedes, por supuesto, lo que es la realidad de este país. Y por tanto entendemos, entendemos, que la única manera, la más racional de vertebrarlo, es promover, respetando, por supuesto, la soberanía y lo mucho que tienen que decir en esto los

municipios, promover, digo, la vertebración del país valenciano de abajo a arriba, y no de arriba a abajo, como pretende su grupo.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats.

Senyor Callao, la veritat és que resulta molt complicat que vosté torne a repetir, pràcticament, els mateixos arguments que nosaltres hem donat d'esta proposta, i diguen que no van a acceptar-la. Perquè nosaltres no pretenem fer una comarcalització de dalt a baix, ni per decret, perquè vosté no s'ha llegit bé la proposta, que diu «una llei bàsica, reguladora de comarcalització de la Comunitat Valenciana», el que implica sentar les bases per tal que eixa comarcalització es puga dur a terme quan els municipis ho desitgen i en l'agrupació que ells estimen convenient. I, per tant, ni es fa per decret, tal com diu la proposta, ni es fa de dalt a baix, sinó que molt al contrari es fa de baix a dalt, sense implicar que això es faça d'hui a demà, sinó donant un temps prudencial, perquè efectivament això no és una cosa que es faça d'un dia per a l'altre. Per tant, els arguments que vosté ha donat són absolutament els mateixos que nosaltres hem donat i que estem recolzant en est tema, I, per tant, és molt difícil que vostés puguen explicar perquè es van a oposar.

Perquè sí que és un tema que hem parlat en moltes ocasions, i també podríem dir, en el qual el seu grup ha canviat de criteri en moltíssimes ocasions. Parla d'una rectificació a temps del seu Govern. Jo, més que rectificacions del seu grup i del seu partit, jo crec que l'única cosa que passa és que hi ha una por de vertebrar realment la Comunitat Valenciana. No hi ha rectificacions a temps, sinó que hi ha un tirar enrere mol greu i molt important en est tema.

Per tant, l'il·lusió que vostés parlen que tenen de vertebrar la veritat és que jo crec que d'il·lusions no es governa, que il·lusions es poden tindre moltes, però el que volen veure els ciutadans són realitats, qüestions pràctiques. I vosté podrà dir molt anys més, o el seu grup, que tenen il·lusió de vertebrar esta comunitat de forma comarcal, però, si no donen ni eixes bases mínimes per a aconseguir esta finalitat, jo crec que això es quedarà simplement en paraules dites en estes Corts.

Per tant, estem dient absolutament el mateix. Diguem que tenen por a fer eixa comarcalització, que a més torne a dir —i no em torne vosté a contestar, quan ja no puga contestar-li— que és per decret i és de dalt a baix. És una comarcalització des de baix, que participen els municipis, que no es va a fer per decret. I, quan es parla d'una llei bàsica reguladora de comarcalització, estem dient, com diu el text, que se senten les bases que puguen regular la constitució de comarques en un futur pròxim.

Per tant, no és el que vosté està dient, que és l'argument que ha dit en tots els debats que hem tingut en est tema. Canvie l'argument, diguen que no van a fer-ho perquè no els interessa. Que no han rectificat a temps, sinó que el que tenen és eixa por. Que efectivament, a la millor, a algu no li pot agradar, i vostés puguen perdre les eleccions, i eixa és l'única argumentació que hi ha.

Estem dient el mateix, no tenen argument en est tema, i bé, la veritat és que haver de parlar d'esta qüestió en cada debat o en cada moment que es planteja, la culpa no la tenim nosaltres. Si vostés tingueren una intenció, a més a més d'eixa il·lusió, est tema no s'hauria de reproduir.

A més a més, les normes estem dient que les duguen vostés a la Cambra, de com volen regular eixes comarques, i després les debatrem. Vostés tenen la majoria i d'alguna forma podrien implantar eixes regles. Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Senyor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Señora Ramón, a mí me parecería muy bien su discurso si entre intervención e intervención en esta Cámara, cuando ustedes traen una vez y otra vez el tema, el Consell estuviera inactivo en esta cuestión. Y ustedes saben sobradamente que esto no es cierto. Saben ustedes sobradamente que eso no es cierto.

Nosotros estamos predicando desde hace tiempo que la única manera de implantar esta vertebración comarcal a la que ustedes se refieren, es a base..., o sea, de una forma gradual y sin imposiciones.

Saben ustedes perfectamente que en función de esta filosofía que viene siendo anunciada hace ya varias legislaturas, vuelvo a repetir, se está llevando a cabo una política desde el Consell de cooperación, de asociacionismo municipal, de promoción de mancomunidades, etcétera, etcétera, etcétera.

Y esto es una realidad, y ustedes los saben, y ustedes deliberadamente lo olvidan cada vez que vienen y traen a esta cámara el tema de nuevo. Y por si faltara algo más, por si ustedes creen que estas son meras razones, por aquello que hay que dar también, aparte de razones, ejemplos prácticos de una actuación concreta y realista, yo estoy autorizado a anunciarles que el Consell está preparando dos leyes, una ley de entidades locales menores, y una ley de mancomunidades.

Lo cual significa, repito una vez más, que no se está en una actitud pasiva ante el problema, sino todo lo contrario, se está intentando vertebrar, repito, este país, pero con un método racional muy distante de lo que ustedes proponen, con una norma legislativa, lo dice literalmente su propuesta, a seis meses.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.
Pasamos a votación la propuesta de Unión Valenciana.
Comienza la votación.
Por 34 votos a favor, 41 en contra, 1 abstención, 3 votos nulos.

Para la defensa de sus propuestas, tiene la palabra el señor Zamora.

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

El grupo de propuestas que voy a defender yo, una primera de un plan de choque contra el paro, una relacionada con Enfersa y otra con la participación de los sindicatos.

Respecto al enterramiento de las vías de Renfe en los entornos de las ciudades de Valencia, Alicante y Castellón, hay una transaccional con el Grupo Socialista que varía muy poco y que doy por defendida.

El senyor president:

Señor Zamora, mejor que la lea.

El senyor Zamora Suárez:

La leo.

«Les Corts Valencianes acorden que, en funció del seu interès per al benestar d'una part molt important de la població del País Valencià, el Consell de la Generalitat desenvolupe les gestions pertinents davant el Govern central i l'empresa pública Renfe, per tal que les situacions actuals de les estacions ferroviàries de la ciutat de València i Alacant, i el pas de les vies fèrrees pel centre de Castelló, siguen modificades en el sentit d'amillarar la permeabilitat urbana de l'entorn.»

En consecuencia, retiro la propuesta que había presentado mi grupo, la 15.548.

El senyor president:

Y, señor Zamora, por ordenar mejor el debate, si no hay inconveniente por parte de ningún grupo parlamentario, si no hay inconveniente, podemos, puesto que son de contenido diferente, pasar a votación la propuesta que ha leído el señor Zamora, y luego que entre en el debate la otra. *(Remors.)*

Es la transaccional de Renfe.

Comienza la votación.

Por 79 votos a favor, ninguno en contra y ninguna abstención.

Muchas gracias, señor Zamora. Tiene la palabra.

¿Señor Quirós?

El senyor Quirós Palau:

¿Puedo explicar el voto, señor presidente?

El senyor president:

No, señor Quirós.

Perdón, perdón, hemos acordado que no habría intervenciones, salvo cuando hubiera acuerdo unánime en una propuesta. Este no es el caso. Cuando la propuesta sea unánime. Y la propuesta es una transaccional entre dos grupos. *(Remors.)* No hemos quedado en eso. *(Remors.)* Ahora luego nos reuniremos. *(Remors.)*

Perdón, perdón, el reglamento dice que en todo debate habrá un turno a favor y un turno en contra, pero éste, que es un debate especial, tiene una regulación especial, señor Agramunt, y expresamente se dice que el presidente podrá conceder el turno en contra. ¿O no? Luego se entiende que lo que no está especificado en la resolución no es de aplicación lo otro.

Señor Zamora, tiene la palabra.

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Esquerra Unida ha planteado una propuesta de resolución para que las Cortes Valencianas acuerden pedir al Consell un plan de choque contra el paro y por la generación de empleo.

Consideramos que éste ha sido el tema fundamental en el debate de ayer, pero es que además de ser fundamental en el debate de ayer, a la inquietud que venía habiendo ya en la sociedad valenciana meses atrás, la aparición de las últimas cifras que han puesto en evidencia el crecimiento alarmante del desempleo, el crecimiento galopante, exige una solución, una iniciativa de estas Cortes y del Gobierno Valenciano.

Esquerra Unida comparte plenamente la posición del señor Nicolás Redondo, que ante la aparición de estas estadísticas decía que es una ineludible obligación del gobierno proponer a la sociedad española un plan urgente y de choque para reducir el paro en nuestro país. La gravísima situación exigiría una reunión urgente y extraordinaria del Consejo de Ministros. Nosotros entendemos que esa es la situación real. Que estamos,

además, en un momento en que no vale decirse, como ayer decía el señor Lerma contestando al portavoz de mi grupo, que el plan urgente, el plan importante contra el paro, la Generalitat ya lo había hecho con los 40.000 millones de endeudamiento para el año 93.

Nosotros consideramos que ése es un argumento erróneo, erróneo. Porque en definitiva, hasta ahora la política de la Generalitat, las inversiones en actividades productivas que ha venido haciendo la Generalitat se han mostrado ineficaces e insuficientes para combatir esa situación. Y por consiguiente, cuando el termómetro de la realidad nos dice que a pesar de continuar con ese planteamiento de inversión —que de paso habría que decir que se reduce respecto del año 92 en 8 ó 9.000 millones— se reduce el recurso al endeudamiento, significaría que si el plan que tiene la Generalitat, si el plan que tiene el señor Lerma para hacer frente a la situación actual son esos 40.000 millones, quiere decirse que el paro normalmente continuará siguiéndole adelante.

Y esa es la razón que nos lleva a nosotros a proponer que el gobierno en un plazo de dos meses y consensuado con los agentes sociales, traiga un plan. Y somos conscientes que no está en mano del gobierno de la Generalitat solucionar el tema del paro, somos conscientes de eso. Que hay muchas más variantes en política económica y social que hay que hacer para hacer frente a esa situación. Pero el que seamos conscientes de eso, no debe significar que nos quedemos cruzados de manos.

Primero, por la eficacia que pudieran tener unas medidas urgentes, de choque, de 5, 6 ó 7.000 millones de pesetas para responder a la demanda social en este momento. Eso además, entre otras cosas, generaría confianza y ayudaría a dar credibilidad a otro de los elementos que había en el debate de ayer. Y es que la clave de la situación pasaría por el consenso y pasaría por generar confianza en la sociedad. Y compartimos esa idea. Pero es difícil defender que se va a crear confianza en la sociedad diciendo «nosotros no podemos hacer nada más que lo que ya hemos hecho». Porque si no podemos hacer nada más de lo que ya hemos hecho, es que la situación no tiene arreglo. Y eso es lo que genera desconfianza. Eso no genera confianza.

Y si además se dice que hay que moderar las rentas salariales para crear empleo —que algo de verdad habrá en eso— pues se obtiene la acogida fría y negativa de los agentes sociales sobre esa situación. Por consiguiente, nosotros entendemos que el plan de choque es importante. Y no se le puede decir a la sociedad: «hasta ahora lo que había que hacer ya lo hemos hecho, y lo otro lo haremos ya cuando venga el PEV-III»; que es la otra cosa que decía el señor Lerma.

Con eso sería aplazar una situación y no ayudar a solucionar el tema. Esa es la base por la que nosotros hemos planteado esta propuesta. Y como entendemos que el Consell es el que debería valorar las necesidades por comarcas y sectores, y las posibilidades económicas, pues esta vez no hemos evaluado económicamente. Es decir, en los presupuestos proponíamos 15.000 millones para esto y para otras cosas. Esta vez proponemos que el Consell, de acuerdo con los agentes sociales, en dos meses traiga aquí un plan.

La siguiente propuesta que quiero defender es una propuesta que hace referencia a que el Consell realice cuantas iniciativas sean necesarias para el mantenimiento de los puestos de trabajo en la empresa FESA-ENFERSA. Ese es un tema desgraciadamente de absoluta actualidad. Ese es un tema en que, por lo que yo conozco, el comité de empresa de FESA-ENFERSA ha emplazado a los portavoces de todos los grupos parlamentarios a reunirse con ellos para intentar estudiar conjuntamente un tipo de intervención desde el País Valenciano, en ayuda del mantenimiento de sus puestos de trabajo.

Ese es un tema donde otros gobiernos autonómicos con más agilidad que el gobierno valenciano han dado a conocer iniciativas para, conjuntamente con el gobierno central, intentar ayudar al mantenimiento de los puestos de trabajo. Y esa es en definitiva la proposición que nosotros traemos hoy, que es la petición de los trabajadores. Que si el gobierno murciano, y si otros gobiernos han tomado iniciativas para defender los centros de trabajo de su comunidad autónoma, ¿por qué el Gobierno valenciano no lo hace? Y no quiero hablar aquí de lo que haya podido significar la política del gobierno central respecto al tema de KIO y la responsabilidad que puede haber en la situación en que se encuentran esos trabajadores.

Pero lo bien cierto es que FESA-ENFERSA vino entre otros sitios, entre otros centros de trabajo, al Puerto de Sagunto, también para ayudar a solucionar una situación de crisis. Y en este momento estamos en esa situación. Por consiguiente, lo menos que debería hacer esta Cámara es aprobar esta propuesta de resolución. Que el Consell igual que otros gobiernos intervenga activamente en la medida de sus posibilidades, con medios y con presión ante el gobierno central, para intentar mantener esos puestos de trabajo.

Porque poca credibilidad tendremos, de que queremos solucionar los problemas del desempleo, si ni siquiera se hace nada para mantener los empleos que hay. Poca credibilidad y poca confianza va a hacerse. Y finalmente hay una propuesta de resolución para que el Consell traiga a estas Cortes un proyecto de ley para la participación de los agentes sociales en los organismos públicos, entidades públicas y empresas con participación mayoritaria de la Generalitat.

Esta es una propuesta también en el marco del consenso, en el marco de restablecer la confianza. Y la confianza se restablece, voy a dedicar muy poco tiempo a defenderla...

(Ocupa la presidència el vice-president primer, excel.lent senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Senyor Zamora.

El senyor Zamora Suárez:

...entre otras cosas porque no me queda...

El senyor vice-president primer:

Senyor Zamora.

El senyor Zamora Suárez:

...voy a dedicar muy poco tiempo...

El senyor vice-president primer:

No, no. És que, senyor Zamora, és que sap que li s'ha acabat el temps.

El senyor Zamora Suárez:

Nada.

El senyor vice-president primer:

Nada. Quinze segons. Vinga, va.

El senyor Zamora Suárez:

Quince segundos. En el cumplimiento de los acuerdos de la PSP, que se decía taxativamente que durante el año 90 el Consell tramitaría un proyecto de ley para la participación de los sindicatos en las empresas de la Generalitat.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Zamora.

Senyor Picher. Torn en contra.

El senyor Picher Buenaventura:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Zamora, jo crec que, emprant el mateix to que vosté ha emprat, i respecte la primera proposta sobre el pla de xoc o emergència de xoc o força de xoc. Jo crec que no són els termes adequats per al que vosté planteja. Jo li voldria dir que arguments erronis per part de vosté i per part del grup parlamentari que vosté representa, o per part d'altres agents socials que vosté continuament està dient que representa, allò erroni és no voler-se posar mai d'acord. Mai d'acord.

Des del l'any 85 estem instant que vostés i els qui representen es posen d'acord amb els agents socials, amb els empresaris, amb el Govern, amb els sindicats. I que pacten i que acorden solucions per als problemes que aquest país té plantejats. Però dóna la casualitat que això no és possible.

Jo coincidisc amb vosté en la importància i en la gravetat de la situació. Jo coincidisc amb vosté, però no coincidisc amb els plantejaments que vosté diu, perquè així no hi ha forma de posar-se d'acord.

Mire, vosté sap que nosaltres hem presentat una proposta de resolució sobre un ampli acord per al l'ocupació, la solidaritat, la competitivitat entre sindicats, patronal i l'administració pública, definint els compromisos voluntàriament assumits per les parts. Temps tindrem després de tractar aqueix tema sobre la voluntat seua i del seu grup, si està disposat o no. Jo crec que no, jo crec que no. M'agradaria equivocar-me. Però no és eixa la seua voluntat, no és aqueix el seu criteri, no és eix el seu costum al respecte.

Per tant, jo crec que els plantejaments deixen de ser erronis quan s'està per treballar, per col.laborar i per arribar a acords puntuals. No per utilitzar sempre el «no» com a qualificatiu de totes les propostes. I en aquests dies ha hagut una proposta molt concreta a nivell del Govern i de la nació. I a nivell també del que s'ha plantejat ací en el debat, proposta de projecte per a conjuntament solucionar els problemes. Ja veurem què és el que es diu ací en aquest debat.

Per tant, jo el convidaria que eixa posició fóra canviada i que foren assumides les propostes que nosaltres anem a plantejar en aquest aspecte. Però vosté ens planteja ací un pla de xoc, bé, on pràcticament diu que es porte el pla i ja veurem. Bé, eixa tàctica jo crec que no és la correcta ni és l'adequada. Aporten idees vostés ací. Aporten idees ací i firmen acords, firmen pactes i estiguen disposats a treballar conjuntament. Perquè ací ens podem passar molt de temps dient que els responsables són els empresaris o que els responsables són el Govern, però mai aportar una solució ni aportar alguna cosa de la seua pròpia responsabilitat, no siga que després li tiren en cara els seus sectors que perquè han firmat això o perquè han arribat a aqueix acord. Eixa no és la solució ni és el camí per a tractar de solucionar la problemàtica tan important que tenim nosaltres.

Respecte a la segona proposta que vosté ha fet, respecte a la proposta de FESA-ENFERSA. Mire, jo li vull dir que reunir-se amb els afectats no tenim cap de problema, ni un ni mig. No en tenim ni un ni mig. Escoltar, tampoc. Que la planta no es va a tancar, vosté ho sap això. I que no és la mateixa situació eixa que la d'altres comunitats. Però vosté ha parlat ací durant una estona dient les solucions que altres comunitats autònomes en la mateixa situació han donat. Però no ha dit quines. Diga-les, diga-les. Suppose que vosté haurà guardat tota la seua bateria o artilleria per a la segona part, per a dir quines són les mesures que eixos governs autònoms han pres per a pal.liar eixes situacions. Perquè, clar, vosté no les ha dit. Possiblement el Govern valencià, en les reunions conjuntes amb altres

comunitats autònomes que han assistit per a tractar eixos problemes, no les han escoltat, essent problemes diferents. I vosté sap que eixa factoria no es tanca, no es tanca. Vosté ho sap.

Per tant, jo el convida perquè vosté em diga al respecte quines són les solucions que vosté aportaria. Nosaltres li podem dir quines solucions són les que estem fent. Nosaltre li ho podem dir. Per tant, jo crec que no es tracta de diagnosticar quin és el problema, sinó dir, des de la seua perspectiva, des del seu grup parlamentari, què és el que pot aportar per a solucionar eixa situació. I nosaltres li ho diem. Però no diga que es va a tancar la planta o no insinue que es va a tancar la planta, perquè vosté sap que no és així.

Quant a preocupació, nosaltres tenim la mateixa que vosté. No volem anar més lluny que vosté, però tenim la mateixa que vosté. Però cal dir les coses clares, que no es tanca, i quines són les solucions que altres comunitats autònomes han donat. Perquè ací podem estar parlant molt de temps, perquè sempre les solucions de fora, les solucions d'altres comunitats, són les idònies, però després resulta que en la pràctica no és així. Per tant, volem dir-li que a eixes proposicions que vosté ha presentat el nostre grup s'oposarà.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Senyor Zamora.

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Señor Picher, usted ha confundido los papeles. En esta propuesta de resolución, quien me ha dicho que no es usted. Nosotros somos los que hemos hecho la propuesta de un plan de choque contra el paro, y es usted el que ha dicho que no está de acuerdo, es el que no quiere consensuar esa propuesta. Cuando llegue la suya ya veremos cuál es nuestra posición, eso esta por ver, pero de momento la que es claro es que usted dice que no a eso.

Y mi grupo no pretende representar aquí ni arrogarse representaciones que no tiene. Simplemente intenta ser portavoz de los problemas que hay en la sociedad, y ese es un problema, el tema del paro. Y no se nos diga que no traemos propuestas, porque cuando venimos con una propuesta de 15.000 millones explicando cada peseta a qué programa queremos que vaya, se nos dice que no puede ser porque no hay que endeudarse. Y cuando venimos diciendo: como hay un problema grave, que el Consell traiga un plan, se nos dice que tampoco se puede aceptar porque no hay plan. Ya me dirá usted quién dice que no y quién quiere consensuar y quién no quiere consensuar. Y no es un tema de voluntad, porque la voluntad hay que ponerla a la hora de llegar a acuerdos.

Y si eso no, lo de un plan de choque, yo lo que quiero decir es que como no se manda un mensaje de esperanza es no haciendo nada, y diciendo que las cosas están muy mal pero que nosotros no controlamos las... Nosotros no, ustedes que gobiernan, no controlan la situación.

En el tema de FESA-ENFERSA, pues faltaría más que no estuvieran dispuestos a reunirse. Hasta ahí podríamos llegar. Yo ya entiendo que sí, y espero que nos podamos reunir con ellos el próximo martes en Sagunto, que es donde quieren que vayamos a reunirnos. Espero que estemos allí.

Pero de lo que se trata es de que hay unos puestos de trabajo en peligro. Mi propuesta de resolución no habla de cerrar el centro de trabajo, aunque en esta situación, en esta época y con las noticias que hay en prensa y con la empresa y con la compra de la empresa y la no compra y las dificultades y la deuda a la

seguridad social y todo eso, pues a mi me gustaría que usted tuviera razón, que no hay peligro de cierre de la empresa. Yo, de todas formas, no estaría tan seguro del tema. Pero en todo caso, lo bien cierto es que hay en peligro... hay un expediente de regulación de empleo que afecta a un determinado número de trabajadores.

¿Y qué medidas tomar? Bien, pues qué medidas tomar es que la Generalitat, que es la propuesta que hago, se comprometa a ayudar al mantenimiento de esos puestos de trabajo. Y se ha hecho con otras empresas. ¿Por qué no hacerlo con FESA-ENFERSA? ¿Por qué no? ¿Por qué no aceptar la propuesta de resolución?

Y finalmente, en el tema de la participación, ni siquiera ha dicho nada. Yo insisto que se trata del cumplimiento de los acuerdos de la PSP para la participación de los sindicatos en los organismos públicos de la Generalitat.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Zamora.
Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president.
Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Zamora, sobre la seguretat jo crec que en això estic d'acord, segur no hi ha res. Però en tot. En això sí que estic d'acord. Mire. Vosté, molt hàbilment, en la seua proposta agafa i diu que «el Consell elabore un pla de xoc». Ho diu així. Vosté no assumeix cap responsabilitat política, social ni res. Vosté no assumeix res. «Que elabore i que porte ací». Però no ens anem a enganyar. El seu grup parlamentari —i no li faré ja extensió a allò altre, en tot el debat— no ha volgut mai seure en pla d'igualtat i de responsabilitat en aquest país, en la Comunitat Valenciana i en Espanya, no ha volgut mai. A les proves em remet. Sí que volgué un viatge, quan hi havia un Govern de dreta, en l'època de la UCD, en els acords de la Moncloa. Des d'aleshores cap ací, cap. Ni un ni mig. I li ho dic així de clar. Jo l'únic que dic és: si estem d'acord en la situació, segam, assumim cada un la responsabilitat social que ens pertoca i arribarem a acords.

Vosté diu que nosaltres no assumim cap responsabilitat al respecte? Mire, en la proposta que vosté coneix, que la féu el president de la Generalitat ahir, que s'ha fet a nivell de Govern de la nació, es demana un ampli acord per a l'ocupació, la solidaritat i la competitivitat d'aquest país. Però si vostés no han estat d'acord ni en el tema del pla de formació juvenil, no han estat d'acord en una cosa tan important i que hui estem pagant, i que hui estem pagant! ¡Ni tan sols en això han estat d'acord! ¿Com van a dir vostés ara que el Govern presente un pla de xoc per a pintar una visió totalment catastrofista en base al pla de xoc? Vosté sap quan s'utilitzen els plan de xoc, veritat que ho sap? Doncs aleshores no cal que parlem més al respecte.

Mire. Respecte a FESA-ENFERSA, que ja ho hem dit, vosté sap la preocupació nostra, sap que el president de la Generalitat s'ha reunit moltíssimes vegades amb els afectats, vosté diu que no ha dit que es tancarà l'empresa. Mire, vosté sí que ho diu, perquè vosté parla en plural i parla de tots els treballadors, no parla d'una part. Vosté no especifica. Vosté, què és el que diu? «Que el Consell acorde i realitze quantes iniciatives siguen necessàries per al manteniment dels llocs de treball.» Hàbilment, vosté no fa disquisicions, vosté diu «dels llocs de treball de FESA-ENFERSA». Amb la qual cosa vol dir, està dient, implícitament o explícitament, com vulga vosté, que està perillant tota la fàbrica o que està perillant tota la factoria, quan vosté sap que no és així. I això de «a llarg

termini», ahir el president ja ho digué. A llarg termini, ja veurem.

Però no diga vosté que no ens preocupem, quan vosté sap que s'estan fent reunions quotidianes, que està participant el Govern, el president de la Generalitat, que ens estem preocupant dia a dia per eixa problemàtica que a nosaltres ens afecta igual com a vostés. Però no ho diga així. La responsabilitat de vosté es veurà en el transcurs del debat. Per tant, jo crec que això no és així.

Respecte a allò últim. No estic d'acord en el que vosté ha plantejat en l'última part. No estic d'acord perquè vosté està d'alguna forma dient que ha hagut una sèrie d'incompliments respecte a una sèrie de pactes. Jo li dic a vosté que no és així. Vosté ara vol ficar-ho tot en el mateix paquet. Perquè vosté ho ha ficat molt bé: el pla de xoc, allò de EFESA-ENFERSA i després allò de la plataforma eixa que vosté diu que no hem complert. Per tant, no estic d'acord en els seus plantejaments i per això el meu grup parlamentari va a votar en contra.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Passem a votar, podem passar a votar tres propostes, que són el pla contra l'atur, la proposta de FESA-ENFERSA i el de la participació dels sindicats. Algun grup parlamentari vol que es vote per separat?

Sembla que tres grups parlamentaris desitgen votar per separat. Ho farem.

En primer lloc votarem la proposta 15.551, el pla contra l'atur.

Comença la votació.

Per 35 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta.

Proposta registre d'entrada 15.549, sobre FESA-ENFERSA.

Comença la votació.

Per 35 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció, és rebutjada esta proposta.

Proposta registre d'entrada 15.559, sobre participació dels sindicats.

Comença la votació.

Per 6 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions, és rebutjada la proposta.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà a les quatre i mitja.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 13 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 38 minuts.)

(Ocupa la presidència el molt excel.lent senyor president Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Por favor, señorías. Continúa la sesión.

Para la defensa de sus propuestas tiene la palabra, en representación del Grupo Parlamentario Mixto, el señor Ansuátegui. *(Remors.)* Un momento. Por favor, señorías.

Señor Ansuátegui, tiene la palabra.

El senyor Ansuátegui Ramo:

(Inoible) ...agrupar en esta primera intervención la propuesta 15.572, a la que hay una enmienda transaccional firmada por todos los grupos parlamentarios que hace referencia al Plan Hidrológico Nacional, y en la misma intervención voy a agrupar también la propuesta 15.563, que hace referencia al Plan de Carreteras y Plan Director sobre Saneamiento y Depuración de Aguas Residuales, la 15.565, sobre financiación de viviendas de protección oficial, y la 15.571 sobre

infraestructuras, concretamente sobre el tren de alta velocidad por el corredor mediterráneo.

El senyor president:

Señor Ansuátegui, ha indicado que existe una enmienda que está respaldada por todos los grupos parlamentarios. Yo le ruego que dé lectura a la propuesta de resolución en los términos transaccionales y luego hará la exposición de su posición en el resto. Pero primero vamos a debatir ésta y a votarla. Tiene usted la palabra.

El senyor Ansuátegui Ramo:

De acuerdo.

La propuesta de resolución firmada por todos los grupos parlamentarios dice lo siguiente: «Las Cortes Valencianas acuerdan apoyar firmemente que en el Plan Hidrológico Nacional y en los correspondientes planes de cuenca se contemplen las transferencias de recursos hidráulicos necesarios para garantizar la dotación hidráulica suficiente de la Comunidad Valenciana, y en concreto el trasvase del Ebro a la cuenca del Júcar, el canal Júcar-Marinas-Vinalopó y la regularización de los aportes previstos en la ley del trasvase Tajo-Segura a las comarcas del sur de la comunidad, que en la comunicación que sobre política hidráulica en la Comunidad Valenciana tiene que presentar ante estas Cortes la conselleria de Obras Públicas, Urbanismo y Transporte, por decisión de las mismas se incluya y contemple esta política de trasvases de agua necesaria para solucionar los actuales desequilibrios hídricos en nuestro territorio. Valencia, 18 de febrero de 1993.»

El senyor president:

Muchas gracias, señor Ansuátegui.
Señor Maluenda, ¿para qué?

El senyor Maluenda Verdú:

Senyor president, per a fixar posició.

El senyor president:

El que hem acordat és que hi ha explicació de vot. Lamente que no estiga informat.

El senyor Maluenda Verdú:

(Inoïble.)

El senyor president:

Que hi ha explicació de vot sempre que siga una proposta que estiga presentada per tots els grups parlamentaris.

El senyor Maluenda Verdú:

(Inoïble.)

El senyor president:

Doncs, si no s'aclara, que li ho aclarisquen. Prenga seient, que després tindrà la paraula. (Remors.) Anem a passar a votació la proposta de resolució i després tindran tres minuts d'explicació de vot.

Comença la votació.

Por 65 votos a favor, ninguno en contra y 1 abstención, queda aprobada.

El señor Ansuátegui puede fijar su posición en explicación de voto ahora.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Señor presidente. Señorías.

En primer lugar, tengo que manifestar la satisfacción, que creo que es compartida por todos los grupos de la Cámara, por

haber logrado consensuar un tema que ha motivado tantísimos debates en estas Cortes, que en numerosísimas ocasiones ha compartido el consenso en todas las fuerzas políticas, al margen de manifestaciones foráneas de criterios políticos convencionales del momento.

Pero creo que es muy importante que al margen de las declaraciones que hayan podido hacer a diferentes niveles sobre este tema, a pesar de la discrepancia que puede existir sobre los trasvases a nivel del Estado, solamente desde la concepción de una política de Estado, desde la concepción de la importancia que tiene el Plan Hidrológico Nacional, al margen de criterios puntuales y de la magnitud del mismo, nuestra comunidad debe en este tema seguir el ejemplo que viene dando desde el inicio mismo de estas Cortes Valencianas, siendo capaces de acercar posicionamientos, de consensuar para que de cara al Gobierno de la Nación, de cara a las distintas comunidades del Estado Español e incluso dentro de los propios partidos políticos de ámbito nacional, antepongamos los intereses de nuestra comunidad, los intereses de la sociedad valenciana, los intereses de una reivindicación justa, justa por muchas razones, para dar esa sensación y dar ese respaldo.

Lo digo con toda sinceridad. Dar ese respaldo a este gobierno de la Nación, sea del signo socialista o del signo que pueda cambiar en las próximas elecciones, para que tengan plena conciencia que en el tema del Plan Hidrológico, en el tema del agua, no puede haber mercantilismo ni oportunismos políticos en función del lugar en que nos podamos encontrar o situar en cada momento.

Este es un tema que desde esa concepción de Estado, desde esta concepción necesariamente integradora y redistribuidora de este tema, es importantísimo que estas Cortes, en este debate de política general hayamos sido capaces todos los grupos, sin excepción, de dar esa imagen de unidad, unión ante un tema tan importante.

Y que sea cual sea el Gobierno de la Nación, del signo político, que encontrará en estas Cortes, en sus representantes, e incluso con los representantes del propio partido que se pudiera oponer a esta reivindicación en su momento, si realmente se actúa con nobleza, con dignidad y con miras altas de altruismo, que en ningún momento los valencianos van a permitir y van a tolerar que en este Plan Hidrológico no se contemplen sus justas reivindicaciones en este tema, con una redistribución de este bien escaso que es el agua, y con una necesidad que entendemos que es ya urgente dada la situación de nuestra comunidad y de nuestra economía.

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señor Crespo, tiene la palabra para explicación de voto.

El senyor Crespo Samper:

Moltes gràcies, senyor president. Senyories.

En primer lloc, retirem la nostra proposta de resolució que té el número 15.609.

El senyor president:

Es retira.

El senyor Crespo Samper:

Moltes gràcies, senyor president.

Bé, recolzem esta proposta de resolució perquè pensem que la qüestió dels hídrics de la Comunitat Valenciana pot arribar molt prompte a una qüestió greu, molt greu. Ja hem dit fins la sacietat que esta comunitat és deficitària, i creem que on fa falta s'ha de buscar. Però, clar, açò desgraciadament no

s'arregla amb bona voluntat o inclús pagant. Açò s'arregla amb la consciència. Amb la conscienciació que l'aigua és un tema de tots, de tots els espanyols, i que allà on sobra no s'ha de tirar, perquè en altres llocs fa falta.

Hem participat en esta proposta de resolució consensuada rectificanc algunes paraules, indicant que, especialment que la dotació de la Comunitat Valenciana siga suficient, la qual cosa no és demanar molt, perquè suficient és allò que a u li fa falta. No diguem tant o quant, sinó suficient. I també especialment perquè s'ha fet una menció directa i clara a les aigües de l'Ebre. Seria un poc llarg i no és el moment d'explicar tècnicament perquè fa falta que eix riu Ebre, el qual tira molta aigua a la mar, nosaltres podem tenir d'eix excedent, no tot, sinó el que siga suficient per a nosaltres. I també que la nostra comunitat necessita una inversió molt forta en canals que comuniquen les conques.

Pensar com fa 50 anys que cada conca té un capdal i té unes possibilitats, i que és intransvasable d'un lloc a un altre, és inclús —jo diria— anar en contra del Pla Hidrològic Nacional. Perquè, si el Pla hidrològic Nacional dóna exemple que les aigües d'un lloc passen a unes altres, els valencians hem de fer l'esforç i demanar que es faça així, que les aigües de les nostres conques també siguen intercomunicables. Si no, seria una situació absolutament contradictòria.

No ho faig més llarg. Sí al Pla Hidrològic. Sí a que ens donen el que ens fa falta. I sí a que nosaltres mateixos fem un repartiment entre les zones o entre les àrees: a qui li sobra alguna cosa a qui li falta alguna cosa. És a dir, predicar amb l'exemple. No tindrem mai credibilitat si nosaltres mateixos no fem el repartiment d'allò nostre, per tal de demanar als demés que també facen eix repartiment. Per tant, en esta línia, esta proposta consensuada, la recolzem amb alegria, perquè creem que és el camí de, davant l'Estat, dir el que ens fa falta i predicar amb l'exemple d'allò que demanem, i de la mateixa forma.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Molt excel·lent president. Senyories.

El meu grup parlamentari té englobades en esta proposta de resolució conjunta, esta transaccional, dues esmenes: una és la 15.583, en la qual demanaven que les Corts insten al Consell per tal que defense davant les instàncies implicades el trasvasament Xúquer-Vinalopó i Marines, en plural, com a solució a curt i mitjà termini del dèficit dins de la província d'Alacant. L'altra esmena englobada en esta transaccional era que, en la comunicació que sobre política hidràulica en la Comunitat Valenciana ha de presentar davant estes Corts la conselleria d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, per decisió de les mateixes, s'incloga i contemple la política dels trasvasaments d'aigua necessària per a solucionar els actuals desequilibris dins del nostre territori. Que està redactada i anava a defensar el meu il·lustre company de grup i partit, i no obstant amic, Enrique Gómez Guarner, que ací en esta Cambra ha defensat constantment els interessos de la nostra comunitat en esta matèria.

Doncs, bé, encara que nosaltres no renunciem en absolut a la continua defensa perquè se solucione el dèficit hídric també de la Marina Alta, hem acceptat com a mal menor la proposta de resolució conjunta que se'ns presenta, perquè recull esta resolució presentada per l'il·lustre company Enrique Gómez Guarner. I a la vegada també recull eixa defensa que nosaltres

des de la primera legislatura hem fet constantment de la solució del dèficit esmentat, i que a la província d'Alacant per allò del trasvasament Xúquer, Vinalopó i Marines es refereix. Repetisc, encara que vostés, el Grup Socialista, no està disposat a anar per esta via, perquè diuen que tenen altres solucions. Solucions que no coneguem i que citem al senyor conseller perquè en el moment escaient, que ell crega escaint, ho explique a la Cambra, quina és la solució que té per a la Marina Alta. Repetisc, que nosaltres no renunciem a la defensa perquè s'absorbisca també el dèficit hídric d'aquella comarca alacantina.

Considerem acceptable la proposta de resolució signada per tots el grups, perquè ve a reconèixer eixa defensa que des de la primera legislatura hem fet, i pensem que una vegada més donem una mostra i una prova de seritat en allò que es refereix als problemes de l'aigua, en la qual tots els grups hem de ser solidaris i no polititzar en cap moment esta qüestió. Allò important i allò trascendent és que el dèficit hídric siga absorbit.

I crec que el nostre Govern, el Govern valencià, encara que en estos moments siga socialista, ha d'estar el suficientment recolzat per la Cambra per a poder exigir a Madrid en nom de les Corts Valencianes, que és el mateix que dir de tot el poble valencià, que se solucione el problema que l'aigua està generant en la nostra comunitat, i d'una forma especial en la província de Castelló i en la província de València. Per tant, hem acceptat, hem recolzat, i el nostre vot és favorable a esta resolució conjunta.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

A vosté.

El senyor president:

Senyor Nebot, té la paraula.

El senyor Nebot Monzonís:

Molt excel·lent president. Senyories.

El Grup Parlamentari Socialista es congratula que, una vegada més, tots els grups de la Cambra hem fet l'esforç d'unir totes les voluntats representades ací, per a assolir un objectiu prioritari, que com bé va exposar ahir el president de la Generalitat en el seu discurs, és un objectiu irrenunciable i vital per a allò que seria el desenvolupament del nostre poble i, per tant, prioritari per a la Comunitat Valenciana.

Per tant, nosaltres també retirem la nostra proposta de resolució, la 15.517, estava retirada ja després de la votació. I fem constar l'esforç que tots hem fet en limar en xicoteta mesura allò que és l'interès de cada grup en què es reflectira el seu posicionament.

Quant que la Marina siga en plural o en singular, el Grup Parlamentari Socialista vol manifestar que no ha pogut acceptar el plural, perquè la solució a la Marina Alta entén que està solventada totalment. La garantia total en aquest món no la té ningú, però el senyor diputat i els senyors il·lustres diputats saben que en aquest moment estan executant-se les obres d'abastiment al consorci de la Marina Alta, a través de la Vall d'Ebo i la Vall de Gallinera i, per tant, és un tema que no té perquè entrar en allò que seria la problemàtica de la resta, que sí que de veritat estem pal·liant les deficiències que patim.

I resaltar una vegada més la coherència del Grup Parlamentari Socialista, que entenc que està en una línia coherent, com volem que siga sempre la línia coherent de tots els grups, que defensen el mateix, siga a la província que siga,

a Castelló, a València o a Alacant, i sobretot en la defensa del Pla Hidrològic Nacional en el Congrés dels Diputats, que es on s'haurà de debatre est tema fonamental. La mateixa, repetisc, coherència que ací demostrem esperem que tots la demostrem a Madrid i pugam aprovar, a través dels nostres representants en el Parlament estatal, un pla hidrològic que complisca amb les nostres expectatives i amb les propostes de resolució que hui portem a esta Cambra.

El senyor president:

Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Senyor president, est diputat entén que la seua digna presidència ha estat atenta, no em cap el mínim dubte, a la intervenció del senyor Nebot i se'n haurà adonat que el senyor Nebot, a l'explicar el vot del seu grup, no sé si de forma involuntària o conscientment, ha contradit els arguments que jo anteriorment, en nom propi i del meu grup, he manifestat. Per tant, crec que tinc dret, si així vosté ho estima, a un torn de rèplica que sol.licite.

El senyor president:

Senyor Maluenda, m'escolta?

El senyor Maluenda Verdú:

Sí, perfectament.

El senyor president:

Aquest és un debat que té unes característiques molt especials, en el qual hem fet i estem fent tots un esforç, per entendre-nos, d'economia processal. Jo recomane a tots que centren les seues intervencions en la defensa de la seua posició i que no entren en altres tipus de terreny, perquè si no seria absolutament interminable. Per tant, jo li demane, i sé de la seua comprensió, que entenga que la presidència no està per concedir tornos de rèplica perquè seria interminable. Jo reclame a tots els grups, i singularment a tots els diputats, que es disciplinen en est sentit. I, entenent el fons de la seua petició, per raons que ja he explicat, entenc que no he d'admetre cap torn de rèplica. Vull que ho entenga el senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Accepte la seua decisió, senyor president, i comprenc allò de l'economia processal. Ara, allò que no entenc és que en eixa economia processal es destine més temps als descansos que a les intervencions. Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Jo sí que ho entenc, però no puc explicar-ho. Moltes gràcies, senyor Maluenda.

Senyor Ansuátegui.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Senyor president. Senyores i senyors diputats.

En est moment vaig a defensar la 15.563, que fa referència al pla director sobre sanejament de la comunitat i a la presentació del segon pla de carreteres de la Comunitat Valenciana; la 15.565, que fa referència al pla de vivendes de protecció oficial; i la 15.571, que fa referència al corredor mediterrani del tren d'alta velocitat.

Senyories, esta proposta de resolució presentada per est diputat en algun moment d'estos recesos, en ares d'aconseguir el consens i unir els esforços de tots, ha aconseguit el recolzament de dos grups d'esta Cambra, com és el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Unida. Però, motivat per raons tècniques, ja que

estos grups no tenien esmenes en est mateix sentit o en est mateix tema, no ha estat possible la tramitació, en base a la resolució de presidència i del Reglament d'estes Corts o de les normes que regulen est debat, el que poguera ser presentada una proposta transaccional signada per estos tres grups, que és exactament igual a la presentada per est diputat.

Jo, senyor president, demanaria com una esmena tècnica de la meua proposta de resolució, que és igual a la que estos grups han intentat donar-li el seu recolzament en un moment, llevar la paraula que fa referència a l'aprovació. És a dir, que quedaria amb la mateixa redacció...

El senyor president:

Però, a quina s'està referint, senyor Ansuátegui?

El senyor Ansuátegui Ramo:

A la que demana que es presente el pla director de sanejament, a la 15.562, senyor president. Aquí, quan diu que «la conselleria d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, dins de l'actual període de sessions, presente davant estes Corts els següents documents per al seu anàlisi, debat i aprovació», demanaria que desapareguera la paraula «aprovació». Però tampoc no volem en cap moment interferir que siga el propi Govern el que presente els seus propis plans. Ara, això sí, que es porte a estes Corts per a la seua anàlisi i debat, per a intentar en un moment determinat atendre totes les propostes o iniciatives que la resta dels grups puguen presentar en un moment determinat.

El senyor president:

Senyor Ansuátegui, si no hi ha oposició expressa per cap grup parlamentari a l'ajust que vosté planteja en la proposta de resolució, la presidència no té inconvenient.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Senyories, esta proposta de resolució demana que la conselleria d'Obres Públiques, Urbanisme i Transport, dins de l'actual període de sessions, presente davant d'estes Corts, per a la seua anàlisi i debat, el pla director sobre el sanejament de la Comunitat Valenciana i del segon pla de carreteres de la Comunitat, per la raó que creiem que són estos dos instruments importants, importantíssims, perquè en est moment que estem parlant de tanta crisi econòmica, que estem demandant tanta inversió i tanta participació i actuació per part de l'administració, i en concret del Govern autonòmic, creiem que estos dos instruments poden ser importantíssim per dos raons.

La primera, perquè anem a tenir una visió clara de quina és la política concreta de la Generalitat per a cobrir est segon cicle d'inversions en esta direcció del sanejament de la comunitat, sent conscients que s'ha fet un gran esforç inversor. Però al mateix temps també som conscients tots els grups, i el Govern crec que en primera persona, de la necessitat de continuar en esta línia, fins i tot d'augmentar estes inversions per a, d'una vegada per totes, cobrir tota la xarxa d'estacions depuradores de sanejament, no només dels nostres municipis del litoral de la comunitat, sinó també dels municipis de l'interior.

Al mateix temps, esta és una actuació que va a comportar una sèrie d'obra pública, d'inversions, de creació de llocs de treball, importantíssima. I estic convençut que, si s'ha fet ja una primera fase, una primera actuació, repetisc, molt important, però que falta encara per fer alguna cosa, en est pla director anem a tenir tots ja clar quina va a ser la direcció i les actuacions concretes que el Govern va a portar en est camp.

En segon lloc, s'ha de reconèixer que en el primer pla de carreteres s'ha fet un gran esforç. Que, si bé és cert que s'han cobert pràcticament en un 90% les inversions previstes,

possiblement, per l'augment del cost, ha estat possible que no s'hagen pogut cobrir la totalitat de quilòmetres que es podien fer en el primer pla per l'augment que ha pogut haver en el cost de construcció de carreteres. Però que est segon pla ha de tenir com a objectiu també dues vessants: la primera, complimentar el primer, acabar allò que no ha estat possible en el primer per raons pressupostàries o de temps, i també aconseguir la vertebració de tota la comunitat en carreteres. Perquè han de reconèixer, senyories, que gràcies a est esforç inversor en matèria de carreteres, moltes carreteres de les nostres comarques, de la nostra província, i en definitiva de la nostra comunitat, han vist millorats moltíssims trams que pràcticament eren inacessibles.

Som conscients que les diputacions provincials, per la seua congelació pressupostària, no han pogut en molts casos complir els seus plans inversors en carreteres, com abans ocorria, però també som conscients que ara hi ha unes competències de la Generalitat en matèria de carreteres que la fan com a primera protagonista en est tema d'actuacions. Per tant, no demanem res que en part no estiga ja anunciat, no demanem res que en algun moment no haja estat compartit per la majoria dels grups. L'únic que volem és que en est debat de política general, on tots han parlat tant de crisi, de falta d'inversió, de portar a cap mesures de xoc per a eixir d'esta situació de crisi, entenem que est pla director de sanejament de la comunitat i est segon pla de carreteres són dos dels instruments que en est moment té el Govern valencià i que té la Comunitat Valenciana per a entrar en esta línia que tots han demanat de major inversió i de majors actuacions en ares d'anar rebaixant o controlar en la mesura —i en est cas la mesura és important— la gran sangria en matèria de l'atur que s'està generant, no només en la nostra comunitat, sinó a la resta de l'Estat espanyol.

Per tant, a pesar que en un moment jo ja no sé si la resta de grups, com el Popular o el d'Unió Valenciana, no s'han afegit, perquè no se'ls ha presentat o no se'ls ha comunicat, ho desconec, sinzerament ho dic per part d'est diputat, però crec que tots, absolutament tots, hem d'estar d'acord, fins i tot el Govern i el grup majoritari, ja que no es cercenen cap de les funcions del Govern en el sentit que jo mateix he demanat que es retire la frase d'aprovació per considerar que tal... Per tant, jo demane el recolzament de tots els grups a esta proposta. Com es va a votar a banda, no va a haver cap problema, crec.

En segon lloc, l'altra proposta és la que fa referència al conveni que establezca la firma entre entitats financeres, patronal i sindicats, i recullga la finançació de vivendes de protecció oficial. Som conscients que esta finançació bé regulada pel pla nacional de la vivienda 92-95. S'ha de reconèixer que en est primer any d'actuació el pla ha tingut una acceptació importantíssima, que ha estat eficient per al sector i positiu, possiblement més del que en un moment es podia esperar d'ell, per la recessió que hi ha en el sector i per la crisi que hi ha en la vivienda de construcció lliure. Però també és cert que en el primer any del seu rodatge s'han trobat una sèrie de deficiències o carències de tipus administratiu i tècnic, que en algun lloc i en alguna mesura s'han anat solucionat i superant.

Però hi ha un tema molt més important. En aquests moments, en què la crisi econòmica, les entitats financeres, estan en la situació que estan comportant-se, i que en algun moment estan donant també una imatge de psicosis de crisi, com ahir anunciava, anunciant dient que no saben fins i tot si les entitats financeres van a signar el conveni per a l'any 93, per a la promoció de vivenda de protecció oficial, això està generant una incertidumbre, una preocupació al sector de promoció, que crec que és importantíssim que el Govern prenga la iniciativa en est tema i que ja, en estos primers mesos de l'any 93, siga

ell el que se presente com a abanderat i que siga el promotor perquè les entitats bancàries, el sector empresarial i fins i tot el sector sindical, prenguen seient per a la firma d'est conveni per tal que el sector sàpiga quines són les quanties i quines són les entitats que realment estan disposades a ajudar i col.laborar en est pla de vivienda.

El que no es pot és continuar en estos moments de crisi amb esta incertidumbre i que siguen les pròpies entitats les que deien que no saben si van a entrar a la firma d'est conveni. Crec que hi ha molts mecanismes perquè estes entitats entren, en la mesura de les seues possibilitats, en la firma d'est conveni. I, per tant, creguem que est també és un dels instruments de xoc que hi ha per a fer front a la crisi i per a anar rebaixant l'atur en un sector que està qualificat com a «locomotora». Que si ell tira, tots els vagons que vénen darrere, i són molts, aniran tirant. Però, si ell s'estanca, s'estancaran i no tiraran endavant.

Després hi ha una altra proposta de resolució que fa referència a que, dins de la política general d'infraestructures per a la Comunitat Valenciana, les Corts Valencianes insten al Govern central per tal que el tren d'alta velocitat passe pel corredor mediterrani i unisca la Comunitat Valenciana amb la capital de l'Estat. Ja deia ahir, senyories, que el tren d'alta velocitat ha d'arribar a la Comunitat Valenciana i al corredor mediterrani, i que d'esta Comunitat Valenciana forme part la província de Castelló. No entendrem que s'ha aconseguit el tren d'alta velocitat per a la comunitat si la província de Castelló no es veu també beneficiada com a una de les províncies o dels territoris que van a veure el pas d'est tren d'alta velocitat.

Creuem que és molt important que no es pot parlar del tren d'alta velocitat per a Madrid, València i Alacant, sense tindre en compte Castelló. Per tant, creuem, sinzerament, que és important que esta reivindicació de les Corts Valencianes en l'estat de la comunitat es contemple un corredor mediterrani del tren d'alta velocitat, amb totes les conseqüències, al marge que es considere també la importància que puga tindre la connexió d'Alacant i València amb la capital de l'Estat, amb Madrid. Però això no pot suposar en cap moment el que altra part del nostre territori es veja —digam— condicionada o disminuïda en les seues reivindicacions.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Per a què, senyor Nebot? (*Remors.*) Segua vosté.

El senyor president:

Señor Quirós, turno en contra.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Señor Ansuátegui, lamentablemente no podemos apoyar sus propuestas porque usted nos ha creado un conflicto; quizás el no tener responsabilidades entonces en su grupo no le permitió tomar parte en el debate con motivo de la ley de saneamiento, la ley 2/92, en la cual se le daban 6 meses a la conselleria de Obras Públicas para que desarrollara el plan director de saneamiento, que debiera haber cumplido el mes de noviembre.

Entonces usted lo que está proponiendo aquí de modo, en fin, un poco camuflado, es una comprensión y una ampliación de plazo a un hecho que no ha cumplido. O sea, no es que el gobierno de la Generalitat incumple las recomendaciones o los acuerdos de las Cortes, es que ha llegado un poco más allá, ahora ya incumple sus propias leyes, o las obligaciones que se derivan de sus propias leyes.

Por consiguiente, si en noviembre no presentó lo que obligadamente él mismo había dicho que se iba a comprometer a presentar en estas Cortes, cómo vamos a ser comprensivos y darle 6 meses más cuando han pasado 4 meses. ¿Qué quiere? ¿Un año más de demora?

Y en cuanto al segundo plan de carreteras, creo que una simple observación al carácter plurianual de los presupuestos, que hace poco tiempo que acabamos de aprobar... Usted verá, los objetivos, objetivo 0, 1, 2, 3 y 4, donde prácticamente son compromisos plurianuales y que están hechos, prácticamente, con la duración de todas las legislaturas.

Tenga usted paciencia, quizá eso sea una buena medida que nos brinda a nosotros, la haremos, dentro de dos años, aproximadamente, haremos ese plan de carreteras que usted está proponiendo que se haga con..., en fin, con ilusión, y con la ingenuidad del neófito, del neófito. Pero, bien, se recoge la propuesta y lo haremos con..., sí, es una buena idea, la haremos.

Y en cuanto a esta otra cosa de la conselleria de Obras Públicas, Urbanismo y Transportes. Mire usted, firmar cheques en blanco en donde se les ofrece a los señores socialistas posibilidades de hacer una serie de convenios unilaterales en los cuales estas Cortes queden marginadas, nos parece siempre que no es nuestro papel.

Nosotros lo que hemos de hacer es solicitar siempre, demandar siempre, participación, conocimiento, debate, y una serie de acuerdos que salgan siempre cribados, con la opinión múltiple, variada, de esta cámara, en donde hay representadas todas las formas de pensamiento, o las mayoritarias del pueblo valenciano.

Por consiguiente este cheque en blanco en donde los sindicatos, la patronal, las financieras y la conselleria se lo guisan, se lo comen, nos parece que por lo menos nos deja usted en muy mala situación y valora de muy escasamente la importancia, la transcendencia y el valor de participación de las Cortes Valencianas.

Por todo ello, nos ha puesto usted en un auténtico dilema, y nos es muy desagradable, pero no sé, quizá nos quedemos en la abstención, pero desde luego la aprobación de sus propuestas francamente es imposible.

Gracias, señor presidente.

El señor president:

Muchas gracias.
Señor Ansuátegui.

El señor Ansuátegui Ramo:

Gràcies, senyor president.

Senyor Martín Quirós, sincerament jo no solc crear conflictes, possiblement el conflicte estiga generant-lo vosté, o el seu propi grup, per un desconeixement molt greu en estes Corts, que vaig a posar de manifest.

Que no tinc responsabilitat en el meu grup? Ja vaig dir que el meu grup començava i acabava en mi mateix, en contra de la meua voluntat. Pot ser vosté sí que tinga responsabilitat que existesca est grup, però est diputat segur que no.

Que vosté em diga que estem prorrogant els compromisos de la pròpia conselleria. Vosté com a grup majoritari deu de vindre ací i denunciar eix incompliment, però, si estem parlant d'un debat de política general, de fer mesures de xoc per a l'atur, per a reactivar l'economia, crec que no està de més instar o insistir per tal que això es complisca.

Mire, en el pla de carreteres, dir-me vosté que tinga paciència o acusar-me a mi de neòfit. Jo li diria a vosté, que vosté, crec, que en els seus debats parlant d'incendis forestal amb el conseller Escarré i del parc dels animalets, ha perdut el

sentit de l'orientació. Perquè vosté ha de saber que el primer diputat d'eix grup popular, del qual em considere abans que vosté, que mentre vosté estava fent altra tasca en un altre lloc, amb el seu propi estil —que jo respecte, i molt—, est diputat va ser el qui va portar ací a debat la primera interpel·lació sobre política de carreteres i sobre la presentació del primer pla de carreteres de la comunitat valenciana. Aquí estan els diaris de sessions, vaja vostés a les hemeroteques, informe's i entere's un poquet millor.

Perquè la ignorància, el radicalisme, el folklore en el debat, o confondre estes Corts amb l'ajuntament de València, pot portar-nos en moments a debats faltos de rigor, pocs seriosos, poc rigurossos, i per tant crec que ja va sent hora que, quan es facen els qualificatius, es pensen, es valoren i es facen amb mesura.

Vostés no volen votar-la? No la voten, donen arguments no desqualificadors, no pejoratius, perquè es poden encontrar en molts moments en què els pot eixir el tir per la culata.

Mire, jo no vull furar a estes Corts cap debat en el tema de vivendes de protecció oficial, perquè, si vosté se sap la llei que regula el pla de vivenda, sap que nosaltres realment no tenim cap competència, són les entitats financeres i les patronals del sector les que han de signar. Però no està de més, no està de més, que el Govern valencià, que no només té la responsabilitat de la seua administració autonòmica, sinó que en un moment determinat li estem damanant que inste al Govern de la nació que participe en uns sectors, crec que en est moment una de les mesures que es podia utilitzar per tal que el sector pugua saber a què atendre's en est moment d'incertidumbre, de psicosi, que alguns estan interessats en prolongar-la i prorrogar-la, i crec que no ens beneficia a ningú.

Si a algú el beneficia, doncs que vaja i ho diga, però crec que a la majoria dels ciutadans no ens beneficia esta crisi psicològica que s'està creant en la societat. Estem demanant que el Govern, perquè ho pot fer, ho pot fer, inste, instrumente, convide perquè eixes entitats financeres, amb les qual alguna cosa té a veure, puguen entrar a participar en eix conveni.

Per tant, est diputat no voldrà cap xec en blanc, no és neòfit en un tema que tal vegada el conega igual que vosté, però abans que vosté tenia eixes sensibilitats en matèria de carreteres i, si no, ho repetisc, vaja a les hemeroteques, informe's i després opine.

El señor president:

Anem a passar a votació en primer lloc la 15.563.

Comença la votació.

Vots a favor, 12; en contra, 42; 17 abstencions. Queda rebutjada.

Passem a continuació a votar la 15.565. (*Remors*) Té raó, senyor Taberner, és que no estava connectada la megafonia.

Passem a votar la 15.565.

Comença la votació.

Per 5 vots a favor, 43 vots en contra i 23 abstencions, queda aprovada. Passem a continuació a votar.... (*Remors*) Perdón, perdón, queda rechazada.

Passem a votar la 15.571.

Comença la votació.

Per 5 vots a favor, 48 en contra i 18 abstencions, queda rebutjada.

Per a la defensa de les seues propostes de resolució, si desitja intervindre, té la paraula el Grup Socialista, el senyor Callao.

El señor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Abusando una vez más de la paciencia de sus señorías, me propongo en esta ocasión defender la propuesta de mi grupo, el grupo parlamentario Socialista, propuesta número 15.626, sobre el caso del desmoronamiento de la presa de Tous.

Para justificar esta propuesta creo que es obligado hacer, aunque sea resumido, un repaso histórico del comportamiento de los grupos, o al menos, como veremos, de mi grupo, en torno a esta cuestión, a lo largo de esta y de las anteriores legislaturas.

El senyor president:

Señor Callao, le ruego y le advierto, a usted y a todos, que se centren en lo que es la posición de su grupo.

El senyor Callao Capdevila:

Como decía, y con esto creo que le doy la razón al señor presidente, voy hacer un análisis resumido de cuál es la postura de mi grupo en esta y en anteriores legislaturas —lo he dicho así, me parece, si no se ha recogido bien, perdón—, en torno a este tema.

Bien, y decía que en esta cuestión ha habido un procedimiento judicial en el que... o en torno al mismo, mi grupo siempre ha tenido una actitud de previsión de que era un procedimiento, que dentro de un contexto de una justicia que no es todo lo que acelerada o todo lo breve que nos gustaría, teniendo en cuenta que se trataba de un tema que afectaba a un sinnúmero, a miles y miles de familias de afectados, pues era presumible dentro de una previsión ordinaria que era un proceso que iba a tener una larga duración.

Y en ese sentido, con ese convencimiento, mi grupo ha intentado dar el ejemplo de acatamiento, de espera paciente, de respeto a las instituciones, para ver cómo resultaba este proceso.

Lo cierto es que, vuelvo a repetir, ésta ha sido una de las actitudes. Y ésta es la única actitud a la que me voy a referir, la que ha adoptado mi grupo durante este tiempo ante el tema de Tous. Lo que ocurre es que, recientemente se ha producido un acontecimiento imprevisto, imprevisible, que nos hace coincidir con ciertas personalidades a las que se ha hecho alusión esta mañana, en el sentido de que es un ejemplo claro de lo que es el fracaso del Estado en la vertiente de administrador de justicia.

Es cierto que después de once años de dilatado trámite lo que es evidente es que tener que volver atrás, decretar la nulidad y suponer una prórroga de casi un 50% por lo menos, del trámite seguido hasta ahora. Supone, evidentemente y lo admitimos en público, el fracaso del Estado en esa vertiente de administrador de justicia. Por tanto, ante este acontecimiento imprevisto era normal que mi grupo y el partido al que también represento, revisara sus planteamientos. Y la revisión de sus planteamientos se hace y se ha hecho desde la postura de rigor, de seriedad y de respeto absoluto a las reglas del juego.

Y desde este respeto es por lo que se presenta la siguiente propuesta, que a poco que hayan prestado atención sus señorías en su lectura, advertirán que tiene tres elementos cardinales.

Por una parte, como decimos, el respeto a los poderes constituidos, el respeto a un poder judicial que está entendiendo del asunto. Por otra parte la aspiración, recoger la aspiración de un sector importante de nuestro pueblo que ha resultado afectado por este fenómeno, por este acontecimiento, en el sentido de que se busque una solución rápida y justa y ejemplar a partir de este momento. Y finalmente, un tercer elemento de juicio o de valoración de nuestra propuesta es que la solución que se adopte, cuanto antes mejor, por supuesto, que nunca sea discriminatoria. Porque la solución que se ha apuntado judicialmente no nos gustaba porque estaba apuntando a una solución que afectaba o que beneficiaba a una mínima parte de

los afectados, y dejaba en la incertidumbre a una gran parte de ellos.

Por tanto, repetimos, los tres puntos cardinales de la propuesta que mi grupo somete a la consideración de la Cámara en este instante es el respeto al poder judicial, que siga conociendo el asunto porque esa es su responsabilidad. Recabar del gobierno central la posibilidad de una solución política que siempre ha de ser rápida y justa. Y finalmente, que sea cual sea la solución que se adopte, que jamás, jamás pueda ser discriminatoria para los perjudicados.

Y por tanto, espero, después de esta exposición, que se nos apoye sin que esto suponga colocar a los demás grupos en una auténtico dilema, como se ha dicho en un reciente debate. Porque evidentemente si ustedes también me hacen la gracia de leer las propuestas que se han presentado por otros grupos, verán que, aunque en la nuestra no hay ningún plazo en concreto, no lo hay en las de Esquerra Unida, no lo hay tampoco en la de Unión Valenciana. Y por tanto, creo que no debe haber ninguna razón para que no se nos apoye unánimemente esta propuesta.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Pasamos a votación la propuesta, la resolución del Grupo Parlamentario Socialista.

(Remors. Abandonen els escons els diputats del Grup Parlamentari Popular i del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana.)

Comienza la votación.

Votos a favor, 45; ninguno en contra, ninguna abstención, un voto nulo. Queda aprobada la propuesta de resolución.

Propuesta de resolución... *(Remors.)* Señor Ansuátegui... *(Remors.)* No hay explicación de voto, señor Ansuátegui. Lo lamento mucho.

(Entra en la Cambra el diputat senyor Maluenda Verdú i després altres diputats del mateix Grup Parlamentari Popular.)

Pasamos a debate la propuesta de resolución del Grupo Parlamentario Popular.

Señor Maluenda, tiene la palabra.

El senyor Maluenda Verdú:

(Inoible.)

El senyor president:

Si no lo sabe su grupo, que es el que... *(Remors.)* No, és que ha hagut canvi. No sé si és la del dret civil valencià...

El senyor Maluenda Verdú:

(Inoible)...però si no ho sap segur, haurà de cerciorar-se.

El senyor president:

Però el problema és que, com se'n han anat, no poden defensar-les *(rialles)*. I qui havia de defensar-les a la millor no està. *(Remors.)*

El senyor Maluenda Verdú:

Però...

El senyor president:

I, com vosté és l'únic que queda, no puc dirigir-me a un altre diputat. És impossible, senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Estic d'acord amb vosté, senyor president. Estic d'acord amb vosté. Però diga'm per favor a quina es refereix...

El senyor president:

El seu grup, el seu grup té la facultat d'ordenar la defensa i el debat. Per tant, té la paraula per a defensar les propostes que crega convenients.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies.

El senyor president:

Perquè jo, com conec que el senyor Maluenda defensa la primera, la del dret civil valencià, he pensat per a facilitar el debat que eixa és l'opció del seu grup.

El senyor Maluenda Verdú:

Perfecte.

El senyor president:

Té la paraula.

El senyor Maluenda Verdú:

Gràcies, senyor president.

El senyor president:

Va a defensar conjuntament...

El senyor Maluenda Verdú:

Clar, el senyor president ordena el debat i jo accepte la seua decissió. (*Rialles.*)

El senyor president:

No, no, perdó. El senyor president ordena el debat tal i com li'l configuren els grups, que li han adjudicat a vosté quatre propostes de resolució al seu grup.

El senyor Maluenda Verdú:

Perfecte, senyor president. Si no li dic el contrari.

El senyor president:

I jo li dic que té la paraula.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies.

El senyor president:

Des del primer moment.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies, senyor president.

Bé, la proposta que defense és la 15.582. Que diu: les Corts Valencianes insten el Consell perquè en el termini de tres mesos, en col.laboració amb el Consell Valencià de Cultura i amb les institucions precises, remeta a aquestes Corts un estudi de possibilitats de desenrotllament legislatiu del dret civil valencià per al seu coneixement.

Bé, per què? Perquè des que hi ha una sentència del Tribunal Constitucional...

El senyor president:

Senyor, senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Díga'm, senyor president.

El senyor president:

Una pregunta. No, és per ordenar el debat.

El senyor Maluenda Verdú:

Molt bé.

El senyor president:

Jo tinc ací una esmena signada per tots els grups. Una esmena no, una proposta de resolució transaccional...

El senyor Maluenda Verdú:

Molt bé.

El senyor president:

...sobre el tema del dret civil valencià. És així o no?

El senyor Maluenda Verdú:

Perfecte, senyor president. Per això jo li preguntava si es referia a esta esmena. Per tant, entenc que el que procedeix és llegir l'esmena transaccional i després fixarem posició tots els grups, fins i tot el diputat que està parlant.

El senyor president:

Em pareix molt bé.

El senyor Maluenda Verdú:

Li pareix molt bé? Molt bé.

La resolució que nosaltres presentem, ací hi ha una esmena signada pel Grup Parlamentari d'Unió Valenciana, Grup Mixt, Grup d'Esquerra Unida, Grup Socialista, i evidentement pel Grup Popular, que diu: Que les Corts Valencianes insten el Consell perquè en el termini que resta de la present legislatura, en col.laboració amb el Consell Valencià de Cultura, Universitats, i amb les demés institucions precises, remeta a estes Corts un estudi de possibilitats de desenrotllament legislatiu del Dret Civil Valencià per al coneixement d'esta institució.

Jo, per tant, com em pareix bé en principi esta proposta transaccional, retire la meua i em retire al meu escó fins que la seua presidència em done el torn d'explicació de vot. Correcte?

El senyor president:

Molt bé. Moltes gràcies, senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies a vosté, senyor president.

El senyor president:

Anem a passar a votació la proposta de resolució transaccional llegida pel senyor Maluenda.

Comença la votació.

Per 60 vots a favor, 1 en contra i 3 abstencions, queda aprovada la proposta de resolució.

El senyor Maluenda té en primer lloc la paraula per a explicar el seu vot.

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies, senyor president.

Hi ha una sentència del Tribunal Constitucional del 28 de setembre del 92 que reconeix que la Comunitat Valenciana pot recuperar el seu antic dret foral en les següents condicions: quan aquest dret foral pervisquera en forma de costum. Quan eixa recuperació es faça a través d'una llei de les Corts Valencianes.

I entenem que aqueix dret civil que va ser abolit quan, després de la batalla d'Almansa, es decretara —i valga la redundància— el Decret de Nova Planta en el 1.707, que ens va deixar sense els furs especials, existia un dret civil que

regulava, com tots sabem, les institucions bàsiques d'una societat. Com puga ser en matèria de matrimonis, de família, de propietats, d'arrendaments, d'herències, de drets reals, etcètera, etcètera. I el que eixa sentència haja obert la possibilitat, eixa sentència del Constitucional, que el poble valencià recupere aqueix dret foral significa un retrobament amb el passat històric de la nostra comunitat. És donar-li més sentit, si és que cap, a la nostra realitat històrica com a poble amb la seua personalitat pròpia.

Aleshores, el meu grup i est diputat que els parla ha cregut convenient presentar eixa resolució que ha tingut la satisfacció que tots els grups hagen recolzat mitjançant la tramitació d'una proposta de resolució conjunta. Una transaccional que aprofundeix en la iniciativa que nosaltres hem presentat, únicament que ajorna el temps que té el Consell per a aqueix estudi per a tota una legislatura. Nosaltres entenem que és una cosa que necessitem realitzar de la forma més breu possible, sense presses, però sense pauses.

Tanmateix, el grup majoritari ha cregut convenient que l'estudi en profunditat s'ha de fer en més temps i parla de la legislatura. Com nosaltres el que volem és que el poble valencià tinga un retrobament amb el seu passat històric en est tema del dret civil valencià, creem que l'esmena era acceptable. Per tant, allò important és que es faça i que es faça bé, des del coneixement i des de l'estudi d'aquest dret foral que tenim els valencians com a poble.

Per tant, hem acceptat l'esmena transaccional que hem signat i que hem votat favorablement. I esperem que açò no quede en l'oblit i que el Govern valencià faça els anàlisis profunds que requereix el cas i que, transcorregut aqueix temps, presente a aquestes Corts una iniciativa que ens faça, mitjançant una llei d'aquestes Corts Valencianes, que aqueix dret foral valencià, aqueix dret civil de tots els valencians, i puguem estar orgullosos que aquesta autonomia no siga merament un fet administratiu, sinó un fet amb totes les conseqüències, que realce la sobirania del nostre poble.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Algun altre grup desitja explicar el vot?

Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.

Para indicar a la Cámara que mi grupo ha visto con satisfacción esta resolución, se ha sumado a ella, y quiere recordar que no es la primera vez que esta Cámara se enfrenta a una regulación del derecho histórico civil valenciano. Porque ya tuvo la oportunidad hace algún tiempo de apoyar, con los votos del Grupo Socialista por supuesto, una iniciativa legislativa del gobierno de los llamados arrendamientos históricos. Que sería naturalmente una figura que procede del derecho civil valenciano, y que ahí está como derecho en vigor.

Naturalmente esta Cámara es la que tiene la capacidad legislativa; con sentencia o sin sentencia del Tribunal Constitucional es algo que se puede hacer, y por lo tanto es un camino que nos parece muy interesante. Desde luego, son temas que requieren un meditado, profundo y muy documentado estudio y análisis. Y por lo tanto creemos que esto no es algo que se pueda improvisar ni hacer en poco tiempo, sino que es algo que los especialistas y los estudiosos deben traer en todo caso en un estudio para que pueda realmente tener interés su actualización. Porque lo que tiene interés no es solamente el recobrar la memoria de ese derecho histórico, sino en todo caso lo que podría ser una medida de actualización. En ese sentido

nos parece que el Grupo Socialista ha añadido algo interesante también a esta propuesta, y es que, entre las entidades que colaboren, las universidades figuren en primer lugar, y en esas condiciones mi grupo ha dado su voto afirmativo a esta resolución.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Maluenda, tiene la palabra. (*Remors.*) Pero para defender las otras propuestas. (*Remors.*)

El senyor Maluenda Verdú:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, defensaré les propostes de resolució números 15.584 i 15.585.

La primera, la 15.584, diu: «Les Corts Valencianes insten al Consell perquè sol·licite del Govern de la nació que retorne Iberia a l'aeroport de l'Altet, així com a la instal·lació del terminal de mercaderies i la sol·licitud d'inversions que en permeten subsanar deficiències tècniques i de falta de seguretat que en estos moments existeixen.»

Per què defensem açò? Doncs planament i senzillament, senyories, perquè entenem que la desaparició de l'aeroport de l'Altet de la que és l'empresa aèria senyera a Espanya, del que és la bandera en temes aeris de la nostra nació, com és Iberia, ha perjudicat de forma greu l'aeroport de l'Altet i el desenrotllament de l'economia valenciana, en est cas concret l'alacantina.

Bé, per què? Senzillament perquè, si volem que estiguen allí les empreses d'aviació estrangeres, malament podrem exigir-ho quan la nostra, la Iberia, ha desaparegut d'allí. I açò crea un perjudici d'imatge i un perjudici econòmic als ciutadans alacantins. Jo tinc constància de persones, d'alacantins, que a l'hora de viatjar es plantegen el dubte de si agafen en l'aeroport d'Alacant, per exemple, per a anar a Canàries, per posar un exemple, Aviaco, o es desplacen a Madrid o es desplacen a València per a agafar Iberia. Què passa? Senzillament, senyories, que estem gravant la butxaca d'estos valencians d'Alacant a l'hora de viatjar.

Però, clar, és que no solament és això. És que, si volem potenciar el sector turístic, que incideix de forma clara en l'economia de la província d'Alacant, hem de donar-li a l'aeroport de l'Altet el realç necessari, el realç just, cosa que exigeix esta societat que vol competir amb Europa i que, per desgràcia, les institucions de la nostra Generalitat no tenen la suficient fortalesa per a exigir a Madrid que es contemple la solució a les necessitats de l'aeroport d'Alacant, que és el de l'Altet.

Per tant, senyories, entenem que en est moment una volta més hem de pronunciar-nos a favor d'eixes reivindicacions que incideixen clarament en l'economia de la nostra comunitat pel que pertoca a la província germana d'Alacant.

L'altra resolució demana que el Consell presente un projecte de llei de crèdit extraordinari de 3.000 milions de pessetes destinat al foment de la inversió i la creació d'un parc tecnològic en el triangle Alacant-Elx-Santa Pola, que permeta, juntament al recinte de la fira, que siga la base del desenrotllament industrial de la província d'Alacant.

Bé. Açò d'ací ja hem parlat, ja ho vam parlar quan el debat de pressupostos i la majoria socialista ens ho va rebutjar. ¿Per què entenem que açò s'ha de fer? Miren, senzillament perquè hem tingut la gran sort que la iniciativa privada haja pensat que fomentar la indústria alacantina era una solució al dèficit de creació de llocs de treball que en aquell moment tenim en la província d'Alacant.

Sàpien vostés, senyories, que cada dia en la província d'Alacant es perden 50 llocs de treball, i que la mitjana d'atur

en la província d'Alacant és superior a la mitjana de la comunitat. I, si la mitjana de la comunitat —com molt bé va dir el meu portaveu, el president de grup, el senyor Agramunt, ahir— és superior a la nacional, caldrà reconèixer que tenim una crisi important en una província germana com és la d'Alacant.

La iniciativa privada entenia que potenciar industrialment el polígon Alacant-Santa Pola-Elx era important i necessari per a resorgir eixa economia. El que ocorre és que el Consell de la nostra Generalitat, que parla, que parla i que parla molt que això és beneficiós i que és necessari, no té intenció d'invertir ni un sol duro. I, clar, això perjudica.

Demanam que es potencie la inversió privada, però donant l'exemple des de la Generalitat i creant un parc tecnològic que pugui albergar allí els diferents sectors industrials que li donen el realç a eixa economia.

Senyories, creiem que, juntament al tema de la institució de la fira que allí tenim, que no funciona molt adequadament, perquè en matèria d'infraestructura de comunicacions no està molt encertada, i tots coneixem les cues i cues de vehicles que es fan tant per a entrar com per a eixir del recinte de la fira, però, en fi, el que demanam —i vaig molt de pressa perquè el rellotge va més de pressa que jo— és que vostès havien de reconsiderar esta qüestió i reconèixer que, si la iniciativa privada està disposada a fomentar la inversió, la nostra Generalitat té l'obligació de fomentar-ho i portar a esta Cambra eix projecte de llei de crèdit extraordinari que regule i que fomente la inversió en aquella província, que potser faça resurgir i oferir una oferta laboral que en estos moments demana la societat alacantina, que està en crisi i que les nostres institucions tenen l'obligació de solucionar o almenys intentar solucionar.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Muchas gracias, señor presidente.
Señorías.

La ventaja de estar ya algunos años en estas Cortes en diversas legislaturas es que ya nos conocemos bien todos, y por lo tanto es fácil hablar sin necesidad de expresar muchas cifras y muchos datos. Yo me alegro que el señor Maluenda sea quien defienda aquí estas cuestiones, porque lo he visto, sinceramente, poco radical en sus planteamientos. Y esto choca con lo que es habitual en el lenguaje que el señor Maluenda emplea sobre todo fuera de estas Cortes, es decir, en Alicante.

Pues bien, lo que tenía que haber dicho el señor Maluenda —y se puede demostrar con recortes de prensa— es que El Altet está mal porque Valencia se lleva el tráfico aéreo, que es lo que dice en Alicante. Y que el parque tecnológico hay que ponerlo porque en Valencia hay otro, eso es lo que dice el señor Maluenda. (*Remors.*) No, no, lo dice usted.

El senyor president:

Senyor Maluenda, ja tindrà el seu torn, per favor.

El senyor Asensi Sabater:

Entonces, aquí es mucho más moderado. Pide simplemente que se hagan inversiones en El Altet y que se haga un parque tecnológico en Alicante. Y me parece muy bien, porque eso es más coherente, señor Maluenda, es mucho más coherente eso que decir que nos están quitando desde Valencia algo en Alicante.

Ahora, naturalmente, lo que usted pide es, como siempre, cosas que no benefician los intereses de nadie, ni los alicantinos

ni los valencianos ni los de Castellón, porque no sabe lo que pide usted. Usted pide por pedir. Está, como su partido, con propuestas vacías de contenido, que son puramente propaganda, propagandísticas, sin un fondo detrás y sin saber o enterarse de lo que está diciendo y de lo que ocurre en realidad.

Usted tenga en cuenta que han pasado ya muchos años desde que se construyó el aeropuerto de El Altet. Estamos en condiciones distintas en todos los puntos de vista, una resituación de las compañías aéreas, un mercado distinto, unas reglas del juego diferentes y, para decir algo coherente que a los ciudadanos de Alicante y de Murcia les puede interesar —que también cogerán el avión desde Murcia, El Altet—, hay que decir cosas que estén en consonancia con lo que es esperable, previsible y posible de hacer en ese aeropuerto. Y no hacer demagogia, sino decir las cosas como son.

El aeropuerto de El Altet es un aeropuerto importante, estratégicamente importante, en el eje mediterráneo y, como tal, nosotros lo vamos a seguir apoyando. Y seguimos apoyando su categoría de aeropuerto internacional, y ya hay, porque se ha dicho mil veces en todas partes, en el parlamento de España, aquí, en todos sitios, las inversiones que se van a realizar, que son muy importantes en ese aeropuerto. Es decir, 5.000 millones en los próximos 4 ó 5 años.

Y eso está así, y por lo tanto usted no haga de esto una cuestión electoral, señor Maluenda, porque esto no le va a servir, porque puede usted engañarnos una vez y dos veces, pero no más veces. Y por tanto, centrémonos en las cuestiones y las propuestas de futuro para esta cuestión.

Yo a usted le he ofrecido sobre este tema una transacción que usted no ha aceptado por un afán de protagonismo electoral.

En el tema del parque tecnológico es aún más vergonzosa su postura, señor Maluenda, más vergonzosa. Porque ustedes saben que el parque tecnológico de Valencia no ha costado un duro a los valencianos, ni un duro (*remors*), como no les costó un duro los juegos olímpicos a los americanos. Igual. Aunque el señor Agramunt ayer quería cerrarlo, ayer quería cerrar el parque tecnológico valenciano o apagar las luces, creí oír. O sea, que no le gustaba tampoco. No ha costado un duro, no les gusta, y usted quiere hacer otro en Alicante igual que el de Valencia. Es ridículo, señor Maluenda.

Ahora, les voy a decir una cosa. Habrá un parque tecnológico en Alicante, y se hará también sin coste para la Generalitat. Naturalmente que se hará, y sin coste. Y contra su opinión, la de su portavoz. Y se hará en las condiciones que mejor permitan hacer de ese triángulo una realidad objetiva, a la cual está apoyando la Generalitat desde el principio. La Generalitat ya ha invertido ahí mucho dinero, en ese triángulo, y después de esa inversión, la feria está ahí, y alguien la ha hecho, ¿no? ¿o ha nacido por generación espontánea? Se ha hecho porque ha habido una inversión muy importante de la Generalitat en el triángulo. Y hay infraestructuras ya montadas, algunas también muy importantes, como por ejemplo la circunvalación, que es muy importante, y habrá otras.

Pero también es necesario que ustedes digan, si es que alguien les quiere oír entre los que se supone que son más interlocutores próximos a ustedes —que no lo son, no se hagan tampoco demasiadas esperanzas en esto— que inviertan también las empresas, los empresarios, que inviertan también, que eso es lo que haría posible hacer de ese triángulo algo importante y un motor de futuro, no solamente para la provincia de Alicante sino para toda la comunidad y todo el entorno de la Comunidad Valenciana.

El senyor president:

Acabe, señor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Ya he terminado, señor presidente.
Gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señor Maluenda, tiene la palabra.

El senyor president:

Señor Agramunt.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Una cuestión de orden.

El senyor president:

Yo no veo ningún desorden, pero diga en qué consiste la cuestión de orden. Un momento, señor Agramunt. Es un problema de botón ahora el que tiene.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Señor presidente.
Sí, por una cuestión de orden y sin afectar para nada al turno de palabra al que tiene derecho mi compañero diputado señor Maluenda, para impedir que el portavoz del grupo socialista siga faltando a la verdad en sus manifestaciones en esta tribuna. *(Inoïble.)*

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor Maluenda Verdú:

(Inoïble.)

Jo he quedat sorprès perquè el senyor Asensi té costum de contestar els arguments amb insults. El senyor Asensi és el que s'ocupa en la premsa de dir que les manifestacions de l'oposició són *basura electoral* quan no comparteix els criteris. Fixen's vostés, senyories, la disposició democràtica que pot tenir una persona que no sap que des de la discrepància s'enforteixen les institucions democràtiques, perquè la discrepància, si és respectuosa, és bona per al sistema.

Doncs no, senyor Asensi, només sap que insultar en lloc de debatre, i ve ací a la trona a dir un enfilall de mentides, i perdone'm l'expressió, senyor president, que no és el sistema d'est diputat, perquè jo podré discrepar de les seues senyories, però ningú no podrà dir que en cap moment jo he insultat cap diputat, siga del grup que siga, i perquè hàgem discutit ací o hàgem discrepat crec que a ningú no li he negat la salutació ni tan sols el somriure. Però, clar, el senyor Asensi, com no té arguments, resulta que, quan discrepa del que jo dic, ix als diaris a insultar o almenys a intentar insultar, i es desqualifica personalment. Bé, i això és el que aquí d'alguna manera ha vingut a fer, conforme fa en els diaris.

És cert que m'ha oferit est matí una transaccional, però ¿saben les senyories el que deia la transaccional? Senzillament el que ja està acordat, eix pla que hi ha d'una inversió de 4.500 milions de pessetes durant uns quants anys en l'aeroport de l'Altet. Però que no té res a veure amb el que jo estic demanant ací. Jo estic demanant, senyor Asensi, que retorne Iberia a l'aeroport de l'Altet i que s'utilitze la terminal de mercaderies, i vosté ve aquí a dir-me: «anem a acordar allò que ja està disposat». I li dic més, que en estos moments l'enginyer de l'aeroport està realitzant el projecte, està tècnicament desenvolupant-lo, resulta que vosté ve ací a que digam «acordem això». Escolte, això és enganyar a la Cambra i és enganyar als ciutadans. Ací hem d'adoptar lliurement i democràticament aquelles decisions que estíem pertinents, no venir ací a rebatejar les persones quan ja tenen un nom. Ja existeix un acord per la qual cosa això es farà.

I quant al polígon del triangle Alacant-Elx-Santa Pola, mire vosté, senyor Asensi, vostés només fan que parlar, vostés es veuen erosionats perquè som ací els únics que defensem els interessos de la província d'Alacant, els diputats del Grup Popular. I vostés encara estan viajant un poquet més a Alacant, el Govern valencià. Per què? Perquè s'han erosionat demostrant que es pot ser molt valencià i defensar interessos d'Alacant, perquè és molt compatible, és compatible totalment ser alacantí i ser valencià, i vostés només saben ser, el seu Govern, almenys, valencià de la ciutat de València. Es vertebrà la Comunitat contemplant amb la mateixa raó i amb la mateixa sinzeritat els problemes de les tres províncies. Això és el que nosaltres, senyor Asensi, fem. I volem que hi haja una equitat a l'hora d'invertir, que tant els valencians d'Alacant, els valencians des de Pilar de la Horadada a Vinarós i des de Dénia fins a Ademuz, tinguen el mateix tractament de les institucions que tenen els valencians d'una província.

I no busquem l'enfrontament de les províncies, tot el contrari, busquem la justícia a l'hora de la inversió i que es contemplen els problemes amb responsabilitat i serietat i no renunciem a la valenciania de la que fem gala i estem orgullosos. Els alacantins som molt valencians, però, per favor, que el Govern de la Generalitat així ens considere.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyor Asensi.

Por favor *(rialles)*, señor conseller, ya he visto yo que ha pedido la palabra, pero el señor Asensi creo que ha pedido un turno de réplica. Pues no mezclemos unas cosas con otras.

Tiene la palabra, señor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Señor presidente, muchas gracias.

Ya dije antes que cuando...

El senyor president:

Perdón, señor Asensi, yo rogaría, porque el debate es largo, rogaría porque el debate es largo y es lógico que exista cansancio del esfuerzo que todos estamos haciendo, primero que todas las cosas que se digan se tomen en términos de legítima defensa de posiciones, y que yo estoy seguro que no hay ningún tipo de animadversión personal.

En segundo lugar, que, si se pueden evitar para que no haya malas interpretaciones, mejor, mejor. A ver si en ese tono, que no creo que sea bajo, sino que puede ser cordial, continuamos este debate.

Señor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

(Inoïble)... en principio plantear un debate tranquilo, lo que pasa es que a ustedes, cuando les dicen algo que les duele, se disparan. Entonces es normal que se disparen, pero, vamos, *(rialles)* yo creo en la sonrisa en esta cuestión; ya he dicho antes que el hecho de conocernos durante algún tiempo a cada uno lo sitúa en su sitio, y por tanto no tenemos ni porqué hacer alarde de democracia ni tampoco acusaciones de mentirosos o cosas así, porque cada uno se merece finalmente lo que la opinión pública y los demás le reconocen.

Por tanto, yo voy a distanciarme tanto de las posturas histriónicas como de las cínicas, y trataré simplemente de defender algo que me parece muy claro, y es que usted utiliza un doble lenguaje, y dice unas cosas en Alicante y otras cosas en este hemisiclo. Entonces, eso hay que denunciarlo ante la opinión pública, nada más; ha dicho una cosa que es bien

objetiva. Yo no le llamo a usted mentiroso, digo que usted adecúa su discurso...

El senyor president:

Señor Maluenda.
Está en el uso de la palabra.

El senyor Asensi Sabater:

Claro, muchas gracias, señor presidente.

Adecua su discurso según el efecto que quiere causar. Usted lo que dice es que en Alicante nos quitan los aviones desde Valencia, eso lo dice usted allí, y aquí dice otra cosa distinta, que es desde Madrid. Y, respecto al Plan Tecnológico, usted dice que quiere lo mismo que en Valencia, cuando su portavoz, vuelvo a repetir —y aquí está el acta de ayer escrita—, devalúa el parque tecnológico valenciano, cuando es una de las cuestiones mejor enfocadas que se han hecho desde la provincia industrial de la Comunidad, lo devalúa y dice que hay que apagar las luces, lo dice aquí. Yo no he mentido.

Por tanto, señor Maluenda, yo creo que la cuestión es muy sencilla. Nosotros vamos a seguir defendiendo, porque no es competencia nuestra, el Altet, pero sí tenemos capacidad y hemos de tener también la responsabilidad de ofrecer un marco y una reflexión que ayude a que El Altet sea un aeropuerto que tenga futuro, para prestar un servicio que tenga futuro. Y, en eso, nosotros como políticos de esta Comunidad, como diputados de esta Comunidad, tenemos la responsabilidad de establecer sobre qué bases va a girar el futuro de ese aeropuerto. Esa es la cuestión, y esa es la transaccional que yo a usted le he ofrecido, pero usted, perdone un momento, usted ha preferido hacer su discursito aquí, en la tribuna, y esta es la cuestión, nada más.

En el segundo tema, creo que la Generalitat ha sido muy sensible a las posibilidades que ofrece el famoso triángulo, que alguien ya le llama polígono, el triángulo para aquella zona, para la zona de las comarcas circundantes y todo el hinterland que le rodea. La Generalitat ha sido muy sensible. Y sepa usted, señor diputado, que los promotores de esa idea inicialmente encontraron muchas resistencias de otros sectores y círculos empresariales, hasta que finalmente se ha abierto paso esa idea porque la Generalitat y el presidente de la Generalitat ha sido uno de los máximos impulsores de esa cuestión, y ya se ha invertido ahí, señor diputado, ha invertido dinero público, hay dinero público invertido, importante para el desarrollo de esa zona, pero faltan más cosas...

El senyor president:

Acabe, senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

... falta más cosas, entre ellas una voluntad firme y decidida de eso que usted llama sociedad civil, de eso que usted llama a veces sociedad civil también debe estar comprometida claramente en el desarrollo, como ya lo está en gran parte.

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.
Señor conseller.

El senyor conseller d'Indústria, Comerç i Turisme:

Gracias, señor presidente.

Muy brevemente para fijar la posición del Gobierno en este punto porque hay dos temas que me gustaría aclarar; uno respecto a la coherencia de las propuestas que se realizaron

ayer, propuestas o discusiones que se realizaron en la primera jornada de debate por parte de cierto grupo parlamentario, y otra en lo que respecta a la coherencia de la propuesta hoy presentada. Algo ya ha dicho el portavoz del Grupo Socialista, pero yo necesariamente he de repetirlo para que se entienda, porque si no puede quedar sobre el aire las dos cosas que normalmente ustedes pretenden que quede: una que por Alicante no trabajamos nosotros, incluso ha habido voces de que destruyamos Alicante; y otra el hecho de que los instrumentos que se utilizan de política industrial que son tan denostados sistemáticamente en esta Cámara, después resulta que se convierten en peticiones perentorias por parte del Grupo Popular.

La propuesta de resolución dice claramente que se insta al Consell para que remita a las Cortes un proyecto de ley de crédito extraordinario de 3.000 millones de pesetas destinado al fomento de la inversión y la creación de un parque tecnológico en el triángulo Alicante-Elche-Santa Pola que permita, junto al recinto ferial —que ha hecho la Generalitat, por cierto—, sea la base del desarrollo industrial de la provincia de Alicante, ni más ni menos. Es decir, ustedes lo que están diciendo es que el parque tecnológico que hagamos en Alicante sea el motor de desarrollo industrial de Alicante; el debate de ayer tenía otro carácter, al parecer, porque aquí lo que se dijo fue justamente lo contrario: «el parque tecnológico es un desastre, despilfarra y no sirve para nada, y las empresas no acuden», y ustedes aquí están pidiendo un parque tecnológico.

Aprovecharé la ocasión para recordar algo, y por favor señor Maluenda lea mis labios cuando lo digo, que acaba de decir el portavoz del Grupo Socialista, que es que el parque tecnológico de Valencia no ha costado dinero. Se lo vuelvo a decir otra vez, y lo repito y lo repetiré muchas veces porque este humilde conseller se cansa de repetir y nadie lo escucha, a ver si es posible que me escuche esta vez. No ha costado dinero el parque tecnológico de Valencia, nada, porque se ha hecho en un convenio con la sociedad estatal de suelo que se llama Sepes, donde los 5.000 ó 6.000 millones de pesetas invertidos en un acuerdo —yo creo— muy sustancial y muy adecuado que ha hecho la Generalitat, hace que la urbanización y la inversión de ese parque tecnológico, 1.000.000 de metros cuadrados, lo haya hecho con capital de esa sociedad, y nosotros, la Generalitat, lo único que ha hecho ha sido adquirir y construir los edificios y los terrenos que los empresarios necesitan, y ahí es donde está la incubadora de empresa donde están los institutos tecnológicos y donde están más de 2.000 millones de inversión privada, por cierto, que aprovecho también para decir por si alguien me escucha. Y aprovecho para decir que en la incubadora de empresas han salido 10 empresas del parque tecnológico el año anterior, y otras tantas previstas para este año.

Pero, independientemente de eso, vuelvo a insistir en que no puede ser que haya tal incoherencia en las propuestas del Grupo Popular, en muchas otras ocasiones lo he vuelto a repetir cuando se habla de política industrial, donde ustedes critican la política industrial por intervencionista y no hacen más que proponer, como se va a ver también en esta sesión, proponer planes de reconversión para sectores, lo hacen sistemáticamente y nos acusan de intervencionistas y de que el sector público lo invade todo, etcétera, y ustedes no piden más que intervención e intervención.

Es una incoherencia, señor Maluenda, la propuesta que han presentado; es impresentable que la presenten, valga la expresión. Y no confundan a los alicantinos porque le diré que la comisión permanente del triángulo Alicante-Elche-Santa Pola se reunió hace escasamente dos días. Se acordó, no la Generalitat, le relato: la Universidad de Alicante, la Cámara de

Comercio de Alicante, el Club de Inversores de Alicante y las diferentes administraciones implicadas, incluidos los tres ayuntamientos, acordaron el plan de trabajo para este año y se acordó un plan de acción territorial, que ya está en marcha por parte de la conselleria de Urbanismo, que acabará en septiembre o incluso antes para que tengamos el instrumento urbanístico básico para el desarrollo de la zona; que paralelamente estamos iniciando las acciones de promoción del triángulo integrándola en el área colindante, por cierto. Y si eso no es trabajar porque el triángulo Elche-Alicante-Santa Pola, pues, dígame usted qué es trabajar por eso, cuando sabe usted que hace escasamente dos meses que se constituyó la comisión y se firmó por todos, y ya hemos tenido la primera reunión de la comisión permanente, ya está en marcha el proyecto y esperamos con toda seguridad que si al final de este proceso, o al inicio, como quiera, hace falta un parque tecnológico, cosa que la Generalitat sí cree y ustedes no, pues lo hará, y lo hará, no le quepa la menor duda, probablemente sin gastarse ni un duro otra vez, porque hará otro acuerdo muy favorable para los valencianos y los alicantinos con las Sepes o cualquier otra entidad que financie la inversión, y nosotros —fjese bien— nosotros decidiremos lo que va, nosotros quiere decir el consejo, que para eso está.

Muchas gracias.

El senyor president:

Señor Maluenda.

Entiendo que quiere replicar al señor conseller.

El senyor Maluenda Verdú:

Muchas gracias.

En primer lloc, vull agrair el to del senyor conseller, m'ha demostrat que encara queden persones en el Grup Socialista que saben discrepar des del respecte, que no és el cas anterior. Vosté ha rebut els meus arguments amb arguments i eixa és l'essència de la democràcia, el respecte de les persones, que els diners han d'estar sempre per damunt de les persones, perdó, les persones han d'estar per damunt dels diners, i vosté, senyor conseller, ha demostrat que a esta persona la respecta encara que discrepe, però és que les idees per damunt de les persones és el que defensen altres membres del Grup Socialista com el qui anteriorment ha intervengut.

El senyor president:

Señor Maluenda, la réplica es al conseller.

El senyor Maluenda Verdú:

Perfectament, senyor president.

Jo vull deixar ben clar, vull deixar ben clar que... Què és al fi i al cap en figura geomètrica un triàngle? És un polígon de tres costats, i hi ha catedràtics que encara no ho saben, però no és el cas.

Mire vosté, senyor conseller, no hi ha pitjor sord que el qui no vol escoltar. Mai, mai, jo ací he vingut a la trona a fer comparacions odioses, mai. Jo només dic que l'economia de la província d'Alacant necessita eixa solució que presentem. Vosté discrepa, està en el seu dret i jo ho respecte. Vosté diu que el parc tecnològic de València no costava un duro, vosté ho ha dit, jo no ho he dit, i que està disposat a fer-ho en Alacant sense que coste un duro. Faça-ho, senyor conseller, li agafe la paraula, l'emplace que ho faça ja, l'emplace, senyor conseller que ho faça ja. Jo el que vull són solucions per a la província d'Alacant, no vull comparacions odioses. Mai he dit jo el que ací ha dit algú en la trona falsament, com tampoc he dit que —i vaig a repetir-ho ara— no ho he dit abans, però ara vaig a dir-ho, que si en l'aeroport —i tornarem al tema de l'aeroport

perquè tot enllaça, perquè és l'economia d'una província germana—, en l'aeroport de Madrid s'han gastat 250.000 milions de pessetes, en el de Barcelona, que han fet un obra que és de vergonya, de vergonya, s'han gastat 33.000 milions de pessetes, en el de Màlaga 13.000 milions de pessetes, i la solució per al l'aeroport d'Alacant són 4.600 milions de pessetes, quan no hi ha una torre de control que permeta que s'encenguin les llums de la pista. I s'atterra i s'envol per la nit amb un greu perill. Perquè resulta que les llums de la pista enlluerna a la torre de control i no es poden encendre totes. Per tant, és necessari... (*Remors.*) Riguen, riguen, jo sé que vosté es pren a broma i a mofa els problemes de la nostra comunitat. Així ens va, senyories, així ens va.

I entenc, senyor conseller, que vosté té eixa responsabilitat del Parc Tecnològic del Triangle, que és un polígon, com molt bé deia el senyor Agramunt, que és un polígon de tres costats. Per tant, vosté té l'obligació de solucionar eix problema, d'invertir i fomentar la inversió en la província d'Alacant. I crec que el camí més escaient i més adequat és eix triangle: Alacant-Elx-Santa Pola.

Però sap vosté —i acabe, senyor president— quin ha sigut el principal error de les persones que han volgut invertir allí de la iniciativa privada? El principal error ha estat fer president d'eix patronat el senyor Lerma. Des d'eix moment han enfonsat la perspectiva de la inversió, perquè el senyor Lerma a Alacant només va que a sopes i a recepcions, però no a aprofundir en els problemes d'aquella província (*remors*) i a aplicar la solució.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Indústria, Comerç i Turisme:

Sí. Gracias, señor presidente.

Muy brevemente, señor Maluenda, para explicarle que el presidente de la Generalitat no es el presidente del Consejo del Triángulo, es este conseller humilde que les habla. (*Remors i rialles.*) No. No se confunda. Que he estado yo en la reunión. Y hemos tomado el acuerdo. El presidente del consejo es este humilde conseller. Y el presidente de la comisión permanente es este humilde conseller. No me diga que no, señor Maluenda, por favor. Esto es una cosa tremenda. (*Remors i rialles.*) Vamos a ver. Por tanto... Que no, que no hay patronato, que hay un consejo, cuyo presidente soy yo. Bueno, pues nada. (*Remors i rialles.*) Mire, mire, este es un tema que queda clarificado aquí.

Yo simplemente —muy brevemente, señor presidente— para mostrar mi satisfacción porque por primera vez oigo al Grupo Popular en esta Cámara apoyar, por una parte, la empresa pública y, por otra parte, estar absolutamente de acuerdo con el gobierno, en la política industrial que lleva a través de los parques tecnológicos.

Muchas gracias. (*Remors.*)

El senyor president:

Señor Agramunt.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Señor presidente, para pedir una aclaración, porque me gustaría, creo que en nombre de todos los diputados de esta Cámara, conocer cuál es el secreto de conseguir hacer un parque tecnológico sin que cueste un duro. Y quisiera que nos fuera explicado con más claridad.

Gracias, presidente.

El senyor president:

La solució, mañana. La solució, mañana. Vamos a pasar a votación, separada o conjunta, pero yo creo que es separada, las dos propuestas de resolución.

Señor Maluenda, ¿separada o conjuntamente? (*Inoible.*) No, no, lo que pregunto no es lo que va a votar, sino si hacemos dos votaciones separadas.

El senyor Maluenda Verdú:

Jo vaig a votar les dues favorablement. Pregunte a la resta dels grups.

El senyor president:

Vamos a votarlas conjuntamente.

Comienza la votación.

Votos a favor, 31; en contra, 42. Quedan rechazadas.

Señor Giner, tiene la palabra para defender las propuestas de su grupo.

El senyor Giner Giner:

Senyors diputats, senyores diputades.

Compareix en esta trona com a portaveu del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana per a defensar la proposta de resolució 15.607, per la qual pretenem que les Corts Valencianes demanen al Govern valencià que aprobe i presente davant d'est Parlament el mapa escolar, conseqüència de l'aplicació de la LOGSE, abans de finalitzar el present període de sessions.

Hem manifestat en diferents ocasions que la LOGSE suposa una reestructuració del sistema educatiu, una reestructuració de cicles que al mateix temps exigeix una adequació dels edificis escolars existents en la actualitat i una ampliació de la xarxa pública que permeta afrontar el calendari d'aplicació de la nova ordenació del sistema educatiu de conformitat amb l'article 8, capítol II, del reial decret 986/91, de 14 de juny, per a poder fer realitat els objectius prevists en la LOGSE. És, a criteri del nostre grup parlamentari, absolutament imprescindible l'elaboració del mapa escolar que clarifique tant quina base era, la previsió de futur, com quina va a ser l'ubicació dels centres educatius destinats a impartir diferents cicles.

Queda clar que per al nostre grup eix mapa escolar serà sempre un instrument flexible, susceptible de quantes modificacions i adaptacions a la realitat siguen convenients. Allò que per a nosaltres no té cap explicació és que des del principi de legislatura, des de 1991, tots els grups de l'oposició hagen estat reclamant esta important planificació educativa i que ens trobem en 1993, en ple procés d'implantació de la LOGSE, sense haver obtés una resposta satisfactòria de la conselleria de Cultura, Educació i Ciència. I tot això malgrat les diferents promeses de què no sols s'anava a conèixer el mapa escolar a estes Corts, sinó que també anava a obrir-se un procés d'informació i debat en la comunitat educativa, i més en concret en el sí dels consells escolars.

Si en 1991 era un instrument indispensable, en 1993 és totalment inajornable el seu coneixement en estes Corts, si realment es vol fer una política de construccions coherent i fonamentada en una planificació adequada de les infraestructures necessàries. És est un element bàsic: conèixer estes necessitats per a poder quantificar les inversions que pertoenen.

Però quina és la realitat en la qual ens trobem? La realitat és que, mentre el senyor president de la Generalitat, des d'esta trona afirmava ahir que volen potenciar la participació dels pares en la educació, per contra, no sols no se'ls dóna als pares la participació, ni tan sols als claustres ni als consells escolars,

sinó que, a més a més, ni tan sols a estes Corts se'ls ha facilitat el coneixement d'eix mapa escolar. I això sols pot ser, sols pot obeir a dues raons: o perquè no tenen vostés clar un programa d'actuació o, si en canvi el tenen, tenen por a fer-lo públic. Eixa por els impedeix la possibilitat a estes Corts també de debatre-ho i, si cal, poder-lo millorar.

En 1991, el senyor conseller de Cultura, Educació i Ciència, en resposta a una pregunta que li formulava est diputat, afirmava que tenien uns objectius clars, que tenien una planificació, que estaven elaborant un alçament de camp i que en el moment en què estiguera complet es donaria a conèixer. Bé, fins a hui, encara no hem tingut oportunitat de conèixer-lo. I va afegir el senyor conseller a continuació que es donaria a conèixer, sobretot per a poder-lo discutir i per a poder arribar a un acord. Bé, ha passat un any i mig i no hem conegut quin és eix mapa escolar, i molt menys hem pogut discutir i arribar a un acord al respecte.

Per això que en la nostra proposta de resolució plantejem un termini més que raonable per tal que vostés presenten a estes Corts el mapa escolar, i més si considerem que a l'inici de la legislatura vostés manifestaven tenir pràcticament ultimat est instrument de previssió de necessitats en infraestructures.

Que s'ha fet de la seua voluntat per a discutir, per a parlar, per a arribar a un consens en est tema? Ara ho poden constatar en el seu posicionament com a Grup Socialista. Els grups de l'oposició hem coincidit sempre respecte a la necessitat i urgència del instrument que suposa el mapa escolar. Del Grup Socialista sols fins ara hem rebut promeses, manifestacions de bones intencions i, en definitiva, «futuribles». Est és el moment de plasmar eixes voluntats de manera clara i inequívoca, recolzant, si així ho consideren, la proposta de resolució que presenta el nostre grup des del convenciment de la seua oportunitat i urgència de disposar d'eix mapa escolar.

Gràcies, senyor president.

(*Ocupa la presidència el vice-president primer, excel.lent senyor Vicent Soler i Marco.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Senyora Morte.

La senyora Morte i Julián:

Gràcies, senyor president.

Molt breument, per a oposar-nos, des del Grup Parlamentari Socialista, a la proposta de resolució que en aquests moments presenta Unió Valenciana. I oposar-nos, precissament, perquè, com sa senyoria estava present en les darreries de l'anterior període de sessions, l'honorable conseller de Cultura, Educació i Ciència va informar que en aquets període de sessions es presentaria formalment en aquestes Corts l'estudi de les necessitats derivades de l'aplicació de la LOGSE a la Comunitat Valenciana. I l'oportunitat d'aquesta proposta de resolució que presenta sa senyoria en aquests moments bé donada precissament per aqueixa proposta formal que fa el conseller en el seu moment. I analitzar també les dates que vosté dóna, del 91 i 93. Cal recordar que aquesta legislatura començà en maig, a finals de maig del 91 són les eleccions i el període de sessions primer és setembre-desembre, on fonamentalment es debateixen els pressupostos, i després els dos períodes fins a l'actualitat.

Vull recordar també que en aquests moments, que si en novembre quan es fa la proposta per part del conseller, es diu que es presentarà ara, el període transcorregut ha estat també destinat fonamentalment, com sap sa senyoria i totes ses senyories, a debatre els pressupostos. Per suposat que no existeix cap tipus de por ni cap tipus de temor, ni per part del

grup parlamentari i molt menys des del Govern socialista de la Generalitat Valenciana, per a presentar aquest pla d'actuació. És presentarà formalment, com va dir el senyor conseller, en aquest període de sessions. I sa senyoria tindrà coneixement de tota l'aplicació, de tot l'estudi d'aplicació de la LOGSE, i no de la foto fixa del mapa escolar, que és el que vosté demana en aquest moment.

Res més i gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Morte.
Senyor Giner.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.

Senyora Morte, aludeix vosté a un compromís que ha prés ja el conseller de Cultura, Educació i Ciència respecte al mapa escolar de què es faria dins del període de sessions. Jo li recorde a sa senyoria que el període de sessions acaba de començar. En tot cas, si el senyor conseller va adquirir un compromís, va ser com a conseqüència de la insistència de tots els grups de l'oposició, no del meu grup, de tots i cadascú dels grups de l'oposició. I cadascú d'eixos compromisos que va agafar el senyor conseller ha quedat incomplert. Perquè eixos compromisos venim arrossegant-los des de 1991, no és un tema nou, no és un tema que es du per primera vegada a esta Cambra.

Per tant, aquí hi ha un compromís que no s'ha acomplert. I per eix motiu el nostre grup planteja com a proposta de resolució el que es faça, perquè entenem que és una qüestió importantíssima, entenem que és una qüestió inajornable per a poder afrontar la política de construccions escolars amb garanties i des d'un posicionament, des d'una base lògica i objectiva i fonamentada. I això no s'ha fet. Simplement, el que sí s'ha fet és el que ha fet vosté esta vesprada ací, donar paraules, bones raons, però a l'hora de la veritat no complir.

Vostés el que han fet és no assumir amb transparència la gestió que estan fent. Refugen fer públic quin ha de ser el pla de construcció de centres i on van a ubicar-se eixos centres. Això és el que estan fent. I ho estan fent així perquè vostés tenen por a les conseqüències. Li ho torne a dir, tenen por a les conseqüències, perquè saben que a partir de l'implantació de la LOGSE molts xiquets i xiquetes que des dels dotze als catorze anys estudiaven EGB en els seus pobles, ara hauran de desplaçar-se per a fer el primer cicle d'educació secundària, on la desició política haja marcat que s'ubiquen eixos centres en el moment que es marquen. I és clar que són conscients del desgavell que això suposa i dels moltíssims problemes que va a provocar eix fet. Per això vostés no s'atreveixen a fer públic el mapa escolar, i no per una altra raó, només que per això. Caldrà un transport escolar amb caràcter general per a la immensa majoria dels pobles de la nostra Comunitat Valenciana. I això vostés ho saben. I això és el que no s'atreveixen a fer públic, perquè no ho sàpia la gent.

Vostés no tenen transparència a l'hora d'informar sobre est tema, precisament perquè tenen por —li ho repetesc— tenen por. I creem, nosaltres, en el nostre grup, que és molt important conèixer eix mapa escolar per a poder contrastar criteris, per a poder contrastar els objectius marcats i que no calga la lectura que es pot donar en estos moments que els centres de secundària vagen a ubicar-se amb criteris de política partidista, que no amb raons objectives. Si volen evitar que es puga fer eixa lectura, afronten amb valentia el que és la seua responsabilitat i facen públic el mapa escolar, facen també possible que eix mapa escolar —acabe de seguida, senyor president—, facen possible també que eix mapa escolar puga ser debatut, contrastat

entre tots els treballadors de l'ensenyament, entre tots els professors, entre els pares i sobretot en esta Cambra.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president:

Moltes gràcies, senyor Giner.
Senyora Morte.

La senyora Morte i Julián:

Gràcies, senyor president.

Molt breument, perquè és cert que des del primer període de sessions o des del primer moment d'aquesta legislatura, i per part de tots els grups parlamentaris, és evident, i tots recordem, que hem estat recolzant interessats pel tema de l'aplicació de la LOGSE. Però fonamentalment i puntualment, com he dit abans i torne a repetir, en el segon període de sessions, que abarca de setembre a desembre de l'any 92, l'honorable conseller va fer la proposta també i després d'una sèrie de comunicacions, de relacions i amb tots els grups parlamentaris, va fer la proposta i va ser qui va dir que en aquest període de sessions presentaria el pla d'actuacions, que és una cosa més —torne a repetir-li— que un mapa escolar, és alguna cosa més que un mapa escolar i on, per tant, estaran totes les necessitats derivades de l'aplicació de la LOGSE.

Sa senyoria estarà d'acord amb mi que és alguna cosa més que l'ubicació, i que evidentment no tenim gens de por en presentar i portar endavant la LOGSE, la seua aplicació, el pla de necessitats i tot allò que faça relació amb qualsevol problema que puga afectar a qualsevol ciutadà o ciutadana, per més edat o menys edat que tinga, d'aquesta comunitat.

No tenim cap tipus de por. I en eix sentit continuarem treballant pels ciutadans i ciutadanes de la Comunitat Valenciana. Res més i gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Morte.

Passem a votar la proposta registre d'entrada 15.607, del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre la LOGSE.

Comença la votació.

Per 31 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció, es rebutja la proposta.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà a les set menys vint minuts.

(Se suspén la sessió a les 18 hores i 25 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 18 hores i 45 minuts.)

(Ocupa la presidència el molt excel.lent senyor president Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Il.lustres senyors diputats, continua la sessió.

Per a la defensa de les seues propostes, en representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, té la paraula el senyor Mollà.

Per favor, senyories, prenguen seient i guarden silenci. El senyor Mollà està en l'ús de la paraula.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

La proposta de resolució 15.562 ha estat transaccionada per tots els grups parlamentaris. I vaig a procedir a la lectura tal i com queda: «Les Corts Valencianes acorden adreçar-se al Parlament espanyol urgint la tramitació i aprovació de la modificació de l'Estatut d'Autonomia per a incorporar les competències de la LOTRAVA i la derogació d'aquesta, tal i com es va aprovar unànimement pel Ple de les Corts el 2 de juny de 1992.»

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Mollà.

Anem a passar a votació aquesta proposta de resolució que ha estat llegida pel senyor Mollà.

Comença la votació.

Vots a favor, 40; cap en contra; cap abstenció.

Algun grup desitja...? Senyor Mollà, té la paraula per a explicació de vot.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

El senyor president:

Per favor, senyories, guarden silenci.

Senyor Mollà, té la paraula.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies.

La proposta de resolució que acabem de votar el que fa, com totes ses senyories saben, és demanar que la reforma de l'Estatut d'Autonomia que aprovarem fa ja més de mig any en aquestes Corts Valencianes, que en definitiva el que ve a representar és, des del nostre punt de vista, resoldre un greuge històric que va ser que en el seu moment l'Estatut no fóra tramés per la via del 151 de la Constitució, sinó per la via del 143; va ser en el seu moment aquesta proposta de modificació qualificada com insuficient des del nostre punt de vista, des del punt de vista del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida; aspiràvem nosaltres que la modificació fóra per a ampliar més les competències.

Però el que sí està clar és que eixa modificació que aprovarem, l'aprovarem per unanimitat, i jo crec que l'intenció que no passara eix desé aniversari de l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia sense recuperar el que en altre moment havíem demanat i que després de deu anys pareixia que anava a fer-se realitat.

Pensem que és important que això no s'ha produït, i pensem que és important, per tant, que les Corts Valencianes tornen a expressar i expressem nosaltres la satisfacció per la manera unànim en què s'ha aprovat la resolució, torne a manifestar, el desig que el Parlament espanyol tramite amb urgència i prove eixa modificació de l'Estatut d'Autonomia.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Mollà.

Senyor Ansuátegui, vol explicar el seu vot? Molt bé.

Per Unió Valenciana? Pel Grup Parlamentari Popular? El Grup Socialista?

Senyor Mollà, està en l'ús de la paraula per a la defensa de les dues propostes següents.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

És la proposta de resolució número 15.554 sobre la corresponsabilitat fiscal i la cessió de la gestió de l'IRPF, que ha estat transaccionada entre el Grup Parlamentari Socialista i el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, de manera que la proposta quedaria de la següent forma: «En el marc de l'acord de finançament de les comunitats autònomes alcançat en 1992, el Consell promourà aquelles propostes tendents a alcançar el consens necessari pel que fa a un major grau de corresponsabilitat fiscal per les comunitats autònomes en el marc de la necessària cooperació entre les administracions, considerant les Corts Valencianes que la cessió de la gestió d'un tram de

l'IRPF per part de l'administració central a la Generalitat Valenciana és un element important en la consecució d'aquesta corresponsabilitat.»

El senyor president:

Perdó, senyor Mollà. Com és una proposta transaccional entre dos grups i no és unànim, procedeix, en tot cas, que es defense, si és el criteri del seu grup i de l'altre grup que ha signat aquesta proposta.

Té la paraula el senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Moltes gràcies, senyor president.

De manera breu.

El senyor president:

La presidència entén que no hi ha cap oposició per part de cap grup a la tramitació d'aquesta proposta.

Senyor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Es tracta de manifestar la voluntat de les Corts al respecte d'un debat, que és un debat d'actualitat, que enllaça —per dir-ho d'alguna forma— amb alguna altra manifestació expressada ja per aquestes Corts, unànimement a més en el sentit d'avançar cap a la corresponsabilitat fiscal. Es tracta, per tant, d'aprofundir en eixa via i incloure la consideració que la cessió en concret d'un tram de l'IRPF per a la gestió per part de la Generalitat Valenciana considerariem, en el cas que tots votaren favorablement, i sens dubte és la posició del nostre grup parlamentari, que és un avanç en eixa via de la corresponsabilitat.

En eix sentit és en el que demanariem també el vot de tots els grups. Gràcies.

El senyor president:

No hi ha torn en contra?

Passem a votació la proposta de resolució que ha estat transaccionada i llegida pel senyor Mollà.

Comença la votació. Senyor Castelló, perdó.

El senyor Castelló Boronat:

Para aclarar que la transaccional está presentada solamente por los grupos de Izquierda Unida y Partido Socialista, exclusivamente. Gracias.

El senyor president:

Sí, exclusivamente.

No se ha opuesto nadie. Nadie ha pedido turno en contra y el presidente la pone a votación. Vamos a esperar porque ha habido una interferencia. Vamos a esperar para poder repetir la votación.

Comienza la votación.

Por 73 votos a favor, ninguno en contra, ninguna abstención, queda aprobada la propuesta de resolución.

Señor Mollà, tiene la palabra para su tercera propuesta de resolución.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats, es tracta de la proposta de resolució 15.555, que textualment el que diu és: «Les Corts Valencianes consideren fonamental per a l'articulació dels diferents nivells de l'administració, en base a una millor i més pròxima i eficaç atenció als ciutadans i ciutadanes, i atenent a

les competències exclusives sobre règim local, referenciada en l'apartat 8 de l'article 31 de l'Estatut d'Autonomia, requerir al Consell per tal que presente en un termini de sis mesos una iniciativa legislativa que regule el règim local valencià, la seua estructura comarcal i els seus mecanismes de finançament.»

És, efectivament, una proposta de resolució que té a veure amb algunes qüestions de les quals ja hem parlat, hem parlat en diferents situacions, i que des del nostre punt de vista és un element fonamental de l'articulació administrativa en el conjunt del País Valencià. Diríem més encara: hui s'ha anunciat, i en altres debats anteriors s'ha parlat també d'aquestes qüestions, hui per exemple s'ha anunciat la possibilitat que el Consell en un futur no excessivament llunyà, plantejara una llei d'entitats locals menors, plantejara una llei de mancomunitat. La veritat és que nosaltres pensem que anar presentant est tipus de projectes de llei i no abordar la realitat d'una problemàtica, que no és que siga una problemàtica que ens inventem nosaltres, que no és una problemàtica en la qual tinga el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida una insistència especial per algun motiu, digam, propi del grup, sinó que és la resposta a allò que està sent un motiu de preocupació molt important per part de la majoria dels municipis, del municipis del País Valencià, dels municipis del conjunt de l'Estat.

Fins i tot la pròpia Federació Espanyola de Municipis i Províncies ha acordat convocar una assemblea extraordinària el mes de maig per a tractar l'articulació dels ajuntaments dintre de tot l'entramat administratiu. Fins i tot en posicions, de vegades, defensades fonamentalment per representants del partit socialista, que nosaltres no compartim, perquè ens sembla que efectivament és entrar a una confrontació entre els ajuntaments i les comunitats autònomes, que no seria bona ni per als ajuntaments ni per a les comunitats autònomes.

Però el que sí està clar és que per a evitar eixa confrontació, per a realment resoldre la problemàtica que es planteja, que no és altra que la d'una certa desconexió i una certa descoordinació en la gestió de determinades competències, les Corts Valencianes, i cadascú al seu nivell, hauria de donar una solució al tema. I eixa solució no és altra que fer ús d'una competència que tenim, que és la competència de règim local, una competència que ve aquí, en l'apartat 8 de l'article 31 de l'Estatut d'Autonomia, i que el desenvolupament d'eixa competència on ha de conduir necessàriament és a la redacció d'una llei de Règim Local Valencià, naturalment, naturalment. En la qual poden estar integrades, com en alguns projectes que han circulat en altre moment, el tema de les mancomunitat, perquè en definitiva és règim local. El tema de les entitats locals menors, perquè en definitiva és règim local. El tema de les comarques, naturalment, naturalment, perquè és règim local. I el tema que preocupa considerablement, que és el tema del finançament, i que nosaltres pensem que la millor cosa és establir un debat al respecte i articular-ho d'una manera concreta, i articular-ho d'una manera concreta.

Per tant, nosaltres pensem que aquesta proposta de resolució no hauria de ser entesa com una proposta de resolució únicament del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sinó hauria de ser entesa com la proposta de resolució que per al règim local en el País Valencià seria necessari aprovar. I en eix sentit, per tal que les institucions locals i la institució autonòmica, la Generalitat Valenciana, tinguen una articulació correcta que permeta resoldre millor els problemes de ciutadans i ciutadanes del País Valencià.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Torn en contra. Señor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Muchas gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Como quiera que el tema que me trae de nuevo aquí en la tribuna ha sido ya objeto de una intervención anterior, voy a intentar no repetir argumentos, puesto que ya son sabidos por sus señorías, y simplemente discrepar, discrepar de esta propuesta del señor Mollà, en el sentido de que todos los esfuerzos que en este campo se hagan han de desembocar, como decía hace unos momentos, en una ley de régimen local. Puede que eso sea cierto, pero no en este plazo inmediato, o en esta premura, que aparece solicitado este proyecto de ley en su propuesta.

Y lo digo porque si el fundamento legitimador de esta propuesta de su grupo es, como se dice literalmente, la articulación de los diferentes niveles de la administración, en base a una mejor, más próxima y eficaz atención a los ciudadanos, reconocerá su señoría que descartando, por las razones que luego le explicaré, la idea, o la posibilidad de una inmediata promulgación de la ley de régimen local valenciana, hay dos manera de articular esos niveles de administración. Descendiendo de lo que es el nivel municipal, estrictamente, a través de lo que se llaman entes menores, y ascendiendo de un nivel municipal hacia las mancomunidades.

Y esto es lo que vienen pregando, predicando, manteniendo y defendiendo los socialistas, mi grupo, y el Consell de la Generalitat.

Hemos dicho antes que para evitar situaciones traumáticas, para conseguir un consenso lo más amplio posible, para recoger fundamentalmente la experiencia de gobierno en estos tiempos, creemos que aún no está madura la ley de régimen local, y fundamentalmente, y ahora vamos a entrar en ello, por dos razones que usted entenderá perfectamente.

Usted me dice que en esa ley se podría abordar el tema de los entes menores i el tema de las mancomunidades, pero no se puede abordar, señor Mollà, el tema de la comarcalización, aún en esa ley. Por tanto, no sería oportuna, como por supuesto tampoco se puede abordar el tema de la financiación de los municipios, que usted sabe que es un tema que rebasa nuestra competencia, nuestra responsabilidad, y sobre todo mientras perdure esa duda acerca del futuro de nuestras diputaciones provinciales.

Por tanto entendemos que con esto es suficiente para justificar nuestro rechazo a su propuesta.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Senyor Callao, crec que ha intentat donar una sèrie d'argumentacions. La veritat és que, i sense que es moleste, perquè de vegades la voluntat d'est diputat en est sentit no ha sigut seguida, sense que es moleste, crec que ha fet alguns intents de argumentar, però no ho aconsegueix de cap manera, i fins i tot en la seua pròpia intervenció jo crec que s'ha pogut veure una important manca de convenciment.

I jo ho comprenc perfectament, ho comprenc perfectament. Perquè, clar, quina és la regulació parcial que fins ara s'ha fet des de les Corts Valencianes a instàncies del grup socialista i del Consell?. Doncs s'ha fet la llei de coordinació de les diputacions. I vosté acaba de dir: «no sabem el futur.». No és que no sapiam el futur de les diputacions, sinó que aquí en estes mateixes Corts el propi grup socialista ha reconegut que eixa

lleï no funciona bé, no ha funcionat bé, i segueix sense funcionar bé. Ara ja no és que no funcione bé, ara és que pràcticament ja ni funciona.

Hi ha una altra llei parcial, la llei de creació del Consell Metropolità de l'Horta. Senyor Callao, hi ha presentada una proposició no de llei del nostre grup parlamentari sobre el tema del Consell Metropolità de l'Horta. Jo estalvie parlar molt ara del Consell Metropolità de l'Horta, però està clar que en tot cas abona la nostra tesi i no la seua. El problema no és d'eixes regulacions parcials, però a més a més reconega que estan en una actitud política absolutament a la defensiva en eix plantejament.

Què fan? Doncs resulta que efectivament hi ha un problema en les entitats locals menors. ¿Per què? Doncs perquè hi ha unes aspiracions d'independència, de constitució de municipis nous i, per altra part, hi ha —digam— una racionalitat de dir «és que no és bo, perquè, si tenim cinc-cents i escaig... amb tota una sèrie de problemes». I vostés van a eix problema puntalet. «Bé, com vénen de front, vaig a posar un taponet per aquí».

El problema de les mancomunitats. Clar que anem a dir d'açò, estem cansats de la gestió dels residus, tota una sèrie de temes que està clar que tenen un àmbit superior als ajuntaments, superior als municipis. Hi ha una allau, una demanda, una dificultat d'articular això, i vostés diuen: «anem a posar un altre taponet per aquí». No és això, senyor Callao. Vosté sap perfectament que no només està madura la situació, sinó que hi ha una demanda cada vegada més ampla per part dels ajuntaments i per part de la pròpia administració de la Generalitat. Que no té interlocutors moltes vegades vàlids en la seua relació amb l'administració local per a fer eixa llei de règim local.

Que pot incloure, (Remors) —i acabe ja, senyor president—, que pot incloure perfectament un inici de determinació de com poden anar configurant-se les comarques, no necessàriament els límits geogràfics de les comarques, i això tots ho sabem. I també el finançament, que sí depèn de nosaltres, la relació en eix finançament, les competències, són de les diputacions, són de la Generalitat, són de l'ajuntament, són de les comarques. Tot açò cap perfectament. I no només cap, sinó que és absolutament necessari.

Senyor Callao, reflexione el sentit del seu vot. Gràcies.

El senyor president:

Señor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Señoras y señores diputados.

Muy brevemente, yo lamento, señor Mollà, que me diga usted que no soy capaz, argumentando, de convencerle. Yo estoy dispuesto a salir tantas veces como la presidencia me lo permita para llegar a ese convencimiento, que creo que es bueno para todos.

El senyor president:

Otro día, señor Callao.

El senyor Callao Capdevila:

Otro día, como decía el señor presidente.

Pero hoy, hoy concretamente, debo decir que de actitud defensiva nada, porque me parece que cuando yo le he dicho, y no en su debate, sino en otro anterior, he anunciado —porque así se me había autorizado a hacerlo—, que estaba en marcha el estudio de dos anteproyectos sobre entidades locales menores y mancomunidad, eso no es estar a la defensiva. Eso es estar simplemente al tanto de lo que ocurre.

Me parece una falta de respeto tremenda que un diputado de estas Cortes como usted califique a las leyes de esta cámara

de «taponets». Me parece que es una falta de respeto absurdo, y una falta de respeto a la labor que emana, a la labor legislativa que emana de este parlamento.

Aquí se saca con el concurso de todos, por supuesto, unas leyes que no merecen, por supuesto, ese calificativo. Y también, con el permiso de la presidencia, dando punto final a este debate, me gustaría aprovechar el turno para pedir perdón públicamente al grupo de Unión Valenciana porque antes he tenido el lapsus de encajarlos dentro de un grupo que decía yo que no habían pedido plazos en sus enmiendas, en cuanto al tema de Tous. Y he tenido ese lapsus, porque mis notas me decían lo contrario, en el sentido de que había que excluir de esa calificación al grupo de Unión Valenciana, que sí que pedía que el plazo fuera para el año 93.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

Pasamos a votación la propuesta. Señor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Gràcies, senyor president.

Simplement per a agrair públicament el gest, que li honra, del senyor Callao.

El senyor president:

Passem a votació la proposta de resolució defensada pel senyor Mollà.

Comença la votació.

Vots a favor, 31; en contra, 40. Queda rebutjada la proposta.

El senyor Ansuátegui té la paraula per a defensar les propostes del Grup Parlamentari Mixt.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Gràcies, senyor president.

És intenció d'est diputat, senyor president, en esta intervenció, esgotar la defensa de totes les propostes que ha presentat, i concretament la 15.570, a la qual hi ha una transaccional que crec en primer lloc la debatirem, la votarem i després passarem a les restants. En segon lloc, en l'altre grup serà la 15.567, que fa referència a la llei de Cambres Agràries i als funcionaris transferits als ajuntaments. La 15.568, sobre l'elaboració del PEV-III. La 15.564, sobre modificació de la LOFCA. Y la 15.573, sobre empreses d'economia social. La 15.569, sobre la LOGSE. Y la 15.566, sobre la Universitat Jaume I.

El senyor president:

Molt bé.

Si té l'amabilitat, done lectura a la transaccional, senyor Ansuátegui.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Aquesta transaccional va a comportar la retirada de la proposta de resolució que he dit abans, 15.570, en què es demanava que durant el primer període de sessions es presentara un pla d'actuacions sobre paratges naturals i que en un segon apartat comportava també l'elaboració d'un pla contra incendis forestals.

Però, com resulta que hi ha una esmena també transaccional del Grup Socialista que fa referència al pla d'incendis forestals, que ja la defensarà el grup corresponent en el seu moment, per tant aquesta proposta de resolució queda retirada i vaig a llegir la proposta de resolució que queda, referent a la llei d'Ordenació d'Espais Naturals, que diu que «el Consell de la Generalitat Valenciana...

El señor president:

Senyor Ansuátegui, perdone vosté, però és que no ho he entés bé. ¿Es que és una transaccional entre la del Grup Socialista i la de vosté?

El señor Ansuátegui Ramo:

No, és una transaccional que fa referència a la proposta presentada per est diputat, la 15.570, i que inclou la proposta del PSOE, del Grup Socialista, 15.630 i d'Esquerra Unida, 15.545...

El señor president:

Que retiren les propostes.

El señor Ansuátegui Ramo:

Exactament.

El señor president:

Molt bé.

El señor Ansuátegui Ramo:

El que ocorria és que la meua tenia dos apartats, que els retire completament.

El señor president:

Moltes gràcies. Té la paraula, senyor Ansuátegui.

El señor Ansuátegui Ramo:

La proposta de resolució diu el següent: «Que el Consell de la Generalitat Valenciana presente, en el termini d'un any, ante estas Cortes un proyecto de ley de Ordenación de los Espacios Naturales de la Comunidad Valenciana, que, contemplando las distintas situaciones de protección de nuestro medio natural requiere, la sistematice, mejore y complete. Igualmente que dentro de la presente legislatura se elaboren los instrumentos de ordenación para todos los espacios protegidos de la Comunidad Valenciana, incluyendo sus respectivos planes de actuación.»

El señor president:

La presidencia entiendo que la propuesta transaccional, que supone la retirada de las dos propuestas de los otros dos grupos, o es defendida por el señor Ansuátegui o comparte su tiempo con los otros dos grupos. Pero dígame desde el principio.

El señor Ansuátegui Ramo:

No se ha comentado este tema, pero...

El señor president:

Lo digo por la ordenación del tiempo.

El señor Ansuátegui Ramo:

Podemos fijar la postura.

El señor president:

No, no. Es que puede haber un turno en contra...

El señor Ansuátegui Ramo:

Sí, por supuesto.

El señor president:

...de algún otro grupo. Y, por lo tanto, si el señor Ansuátegui asume la defensa del conjunto, la presidencia no tiene ningún inconveniente.

Señor Ansuátegui, está en uso de la palabra.

El señor Ansuátegui Ramo:

Gracias, señor presidente.

Señorías, después de la promulgación de la ley de Espacios Naturales de la comunidad, de los diferentes planes rectores de los espacios naturales de nuestra comunidad, e incluso la elaboración de algunos planes rectores, entiendo este diputado, y creo que lo va a compartir el resto de los diputados, que es necesaria una ordenación de estos espacios naturales y una, digamos, reactivación y puesta a punto de los planes de actuación en cada uno de estos espacios. Al mismo tiempo que entendemos que se debe de llevar a cabo dentro de esta ordenación, una mayor digamos, programación tanto a nivel presupuestario, como de puesta en funcionamiento de los órganos de estos planes rectores de los espacios naturales que tienen una misión fundamental. Considerando la importancia que tienen a nivel de nuestra comunidad, el servicio que pueden prestar a un turismo ecológico importante, debidamente regulado, y que puede ser complementario a la vez de este turismo habitual a nivel de nuestra comunidad.

Y por lo tanto, sin agotar el tiempo, creo que es importante la presente propuesta de resolución. Porque es un paso más en esta política ecológica, en esta política de medio ambiente, que entre todos los grupos debemos de ser capaces de llevar a cabo para que estos espacios naturales, tantas veces debatidos en estas Cortes, con tanta polémica y con tanta preocupación por parte de todos los grupos, requieren esta nueva ordenación y esta nueva sensibilidad y al mismo tiempo compromiso, que va a comportar para el gobierno de turno la elaboración de esta normativa.

Nada más y muchas gracias.

El señor president:

Muchas gracias.

¿Turno en contra?

Señor Martín Quirós, tiene la palabra.

El señor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Señoras y señores diputados, nuestro grupo va a votar en contra de esta propuesta, puesto que realmente parece completamente absurdo pretender que la política del gobierno socialista que escogió en su día el año 86, cuando inició la política de declaración de parques naturales, en este momento, merced a una propuesta de un parlamentario ajena al Grupo Socialista, se le diga cómo tiene que organizar una política que lleva encaminada desde el año 86. O sea, hace 7 años.

Una de dos, o ustedes esperan que venga alguien de fuera a arreglarles la casa o realmente sean ustedes coherentes y no vengán a firmar propuestas conjuntas cuando en realidad ustedes no han sido capaces de hacer nada.

Yo recuerdo, porque presenté alegaciones al plan de la Albufera, y que mereció como respuesta decirme fascista por parte del conseller entonces, «este señor es que es un fascista». Bueno, pues bien. Porque estaba en contra de sus propuestas. Desde el 86 al 89 aquí hubo una política tremenda de agitación, de frenesí, de declaraciones de parques naturales. Se calificaron parques y parajes casi sin tregua. Y del 89 en adelante el más absoluto silencio.

La Albufera, que fue declarada el año 86, el mismo año que se declaró el del Delta del Ebro, se le dieron 18 meses para hacer el decreto de plan especial. Ha tardado 5 años, y encima se olvidaron de consultar con el Consejo de Estado y se nos ha anulado. O sea, por el contrario el del Ebro funciona perfectamente con 18 funcionarios, con su director, con sus técnicos superiores y con su propia guardería. Aquí no hay ni presupuesto para carburante de los guardas. Así está la cosa.

En cuanto a los parajes naturales del Hondo, de Torrevieja y Santa Pola, tampoco tienen plan especial desde el año 88 en que se declararon espacios protegidos. Aquí nadie se ha acordado de ellos desde entonces. El Peñón de Ifach tampoco tiene plan especial, ni personal adscrito ni director. Se dinamizó un hotel. Pero en su lugar se construyó un centro de acogida mucho más grande que el hotel, por cierto. Y un gran aparcamiento de coches que armaba tal confusión que tuvieron que cerrarlo. O sea, así. La política de protección, hay que decirlo, y hay que decirlo, ¿cómo van ustedes a cambiar ahora y en el plazo de un año hacer no se qué? No, hombre, no. Ustedes escogieron este camino y ustedes siguen.

El paraje de Cabanes-Torreblanca carece de plan especial. El desierto de las Palmas, imagínense cómo está, sin plan especial y «socarrado», que no queda, vamos, no quedan más que los monjes. La Font Roja, dos funcionarios y el plan especial hace 16 días que lo aprobaron. Hace 16 días que lo aprobaron. La Marjal de Pego-Oliva, un decreto incorrecto que ignora la previa existencia de plan de ordenación de recursos naturales para la declaración del parque natural. Que también les ha inhabilitado todo el procedimiento. Otro error como el de la Albufera.

Por todo ello hemos perdido que la Comunidad Económica en el año 92 nos concediera el suficiente dinero para poder financiar estas operaciones. A España le dieron 320 millones, ampliables a 1.000, y habían tres proyectos valencianos para poder usar de esa financiación.

O sea, aquí hay: la Albufera de Valencia, 21.000 hectáreas; Peñón de Ifach, 35; Islas Columbretes —la única que se puede considerar que ha tenido un buen resultado— 16 hectáreas; el Montgó, 2.000; la Font Roja de Alicante, 2.450. En total 25.501 hectárea de parque natural. Y de parajes, Cabanes-Torreblanca, 213; el Hondó de Alicante, 2.387; el desierto de las Palmas, 2.000; la Mata de Torrevieja, 3.693; y las Salinas de Santa Pola, 2.496. Total 36.000 hectáreas declararon de protección, y no han pegado golpe, y no han pegado golpe. Y ahora piden una ley especial de un año. Pero si no saben por dónde van...

¿Qué quieren, un poquito más de oxígeno para ver si pueden ustedes hacer otra vez...? Esto es un auténtico caos, que naturalmente, en la época electoral va muy bien, dárselas de ese barniz, de ese esmalte de ecologista, pero como eso cuesta dinero, a la hora de la verdad no han hecho absolutamente... Es una vergüenza, es un sonrojo. Lo que hay que decir es que acaben los planes especiales a la máxima celeridad, que ustedes escogieron ese camino. Y aparte de eso, les recuerdo que hay una ley en marcha, la ley Forestal, en donde podríamos introducir perfectamente un determinado capítulo que diera salida a la petición que el ilustre diputado parece que... con ganas de cierta pedagogía, de organización y de estímulo a los socialistas, les brinda como salida digna.

Nosotros no podemos aceptar eso. Aquí hay que exigir que el camino que escogió el socialismo lo cumpla. Porque si no, ¡oiga! nos vamos a pasar el tiempo buscando siempre una salida nueva. Ustedes, les sale mal, inventaremos otra historia. No, hombre, no. ¿Ustedes han dicho que hay que hacer parques naturales, espacios naturales? Los cumplen, y los cumplen en el plazo que dijeron que lo iban a hacer.

Nada más.

(Ocupa la presidencia el vice-president primer, excel.lent senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor Ansuátegui, per a rèplica.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Señor presidente.

Señorías. Mire, señor Martín Quirós, yo he podido notar un cambio de actitud en su intervención, porque mientras hablaba no me miraba a mí, sino miraba a los bancos de la izquierda, el Grupo Socialista. Pero como he defendido esta propuesta tengo que hacerle una serie de puntualizaciones, y tome nota porque está usted teniendo muchos *lapsus* en sus intervenciones.

Le diré, yo, este diputado, en ningún momento tiene una voluntad pedagógica. En ningún momento he pretendido decir al grupo mayoritario ni al gobierno lo que tiene que hacer. Porque este plan emana de una enmienda elaborada por el grupo mayoritario, no por este diputado, sino que viendo el contexto de las enmiendas presentadas sobre este tema, y en una voluntad de avanzar en una postura, digamos, constructiva, no he tenido ningún reparo en intentar consensuar esta transaccional para avanzar en este camino.

Mire usted, yo no siento vergüenza cuando subo aquí, ni siento sonrojo porque la actividad parlamentaria comporta esto. Ni creo que nadie debe de sentirlo en este sistema. Pero voy a decirle una cosa, señor Martín. Hay un montón de parajes naturales que se han acordado a través del decreto de la conselleria, pero hay uno en concreto que usted ha hecho referencia que sí que tiene plan un rector con programas, con objetivos, debidamente con consignaciones presupuestarias. Otra cosa muy distinta—y me refiero al paraje natural Cabanes-Torreblanca— y otra cosa muy concreta es que la conselleria haya tenido dotaciones presupuestarias suficientes para llevarlo a cabo.

Y es voluntad, creo que debe ser voluntad de estas Cortes, a través del consenso, a través de propuestas de resolución ampliamente debatidas y consensuadas, todavía si cabe forzar más al gobierno para que profundice en el cumplimiento y desarrollo de estos parajes naturales. Que hay que reconocer que nada, absolutamente nada, había en nuestra comunidad, que como todo lo que empieza de la nada comporta un camino en un recorrido que es difícil, y como también a lo mejor ha habido una falta de concienciación por parte del gobierno de la importancia que era hacer dotaciones presupuestarias en este campo por las repercusiones que tiene a muchos niveles, nos encontramos en que hay una laguna que hay mucho que hacer, hay mucho que trabajar.

Pero, por lo tanto, yo creo que esta propuesta de resolución no comporta ninguna vergüenza ni ningún sonrojo ni que yo haya pretendido decir al gobierno lo que tiene que hacer en esta materia. En absoluto. Lo único que pretendo es que se profundice, que se avance y que se trabaje en este campo, que efectivamente queda mucho por hacer, y se ha hecho poco, pero habrá que ver también por qué se ha hecho poco. Porque de la nada pasar a cinco es mucho más importante que de cinco pasar a veinticinco.

Por lo tanto, dicho esto, señor Martín Quirós, creo que en el paraje natural del Prat Cabanes-Torreblanca sí que tiene un plan rector...

El senyor vice-president primer:

Senyor Ansuátegui...

El senyor Ansuátegui Ramo:

...otra cosa distinta es que ese plan rector se lleve a cabo y se cumplan las dotaciones presupuestarias.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Senyor conseller de Medi Ambient, senyor Escarré.

Un moment, senyor Escarré. Senyor Arenas, per a què vol la paraula?

El señor Arenas Ferriz:

(Inoible) ... reiteradas que ha hecho al grupo socialista el señor Quirós.

El señor vice-president primer:

Bé, és una miqueta complicat la solució del problema. En qualsevol cas, com que el debat ha estat amb el señor Ansuátegui, se'n fa difícil a esta presidència donar-li la paraula. Per tant, no li la dóna.

Senyor conseller.

El señor conseller de Medi Ambient:

Gràcies, señor presidente.

Senyories.

Bien. Yo quiero manifestar aquí mi desacuerdo total con la siempre punzante actuación del diputado Quirós, que naturalmente nos tiene acostumbrados a descalificar al cien por cien cualquier actuación.

Entonces, la actuación de los espacios naturales, evidentemente, es una política de la que puedo decir y digo, como persona realista, que no podemos estar muy orgullosos, pero no como gobierno, sino como sociedad, señor Quirós, como sociedad.

Porque vamos a ver. La conservación de la naturaleza, todos nos llenamos la boca de que queremos conservar la naturaleza. Pero vayamos después a ver los alcaldes implicados por los planes rectores y vea usted la cantidad de alegaciones que presentan alcaldes de su grupo y del mío, porque siempre la conservación representa algunas limitaciones al uso.

Por otra parte, yo no sé quién ha dado a su grupo la ciencia infusa de saber sobre protección de la naturaleza más que nadie y pensar y asociar que, naturalmente, cualquier decisión para conservar los parajes naturales implica ante todo inversiones. Creo que eso habría que verlo, porque si su señoría lo sabe bien, lo que se trata al hacer parajes naturales fundamentalmente es proteger unos espacios y unas especies que viven en esos espacios que tienen interés, porque son muchos de ellos especies que están en peligro de extinción.

Por tanto, evidentemente muchas veces lo que se hace y lo que se ha hecho en estos momentos, yo creo que acertadamente hasta ahora, es limitar muchos usos. Y la limitación de usos muchas veces no cuesta dinero. Se trata de que se limitan los usos, señor Quirós, que es lo que muchas veces a su partido no le hace gracia. ¿Qué grandes inversiones hay que hacer en La Albufera que no sean las que se están haciendo? Por supuesto en saneamiento, cosa que está perfectísimamente abordada en estos momentos. Lo que pasa es que se están limitando una serie de usos y eso tiene una repercusión social, algunas veces solicitada por parte de los agricultores, yo pienso que con alguna razón en muchos casos, pero otras veces en operaciones no tan claramente de usos tradicionales sino de aspectos claramente especulativos.

Por lo tanto, con la política de parques y parajes naturales en esta comunidad se han zanjado muchas operaciones especulativas, sin duda, y eso comprendo que parezca... Pero no venga su señoría aquí a descalificar y a tener una especie de nueva visión sobre lo que es la conservación de la naturaleza que, bueno, que yo sepa no está inspirada por ninguna de las escuelas de grandes conservacionistas que yo conozco. Me parece que es peculiar. De todas maneras, como a su señoría le sobra originalidad en muchos aspectos, en este caso creo que también hace uso de ese don divino que Dios le ha concedido y que utiliza y del cual nos tiene muchas veces atónitos, por qué no decirlo.

Muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, señor conseller.

Senyor Quirós.

El señor Quirós Palau:

Muchas gracias, señor presidente.

Fruto del trabajo y sobre todo de los desvelos y de las desgracias de su conselleria, le veo como es normal verlo a usted, le veo a usted quemado. Le veo un poco quemado, o socarrado.

Pero mire usted si es casualidad. Cuando se hace un espacio protegido o se declara un espacio protegido o un parque natural, es de suponer que por lo menos se va a concentrar allí una atención especial, una vigilancia especial y unos recursos económicos y humanos que le distinguan con respecto a los devenires que ocurren en los lugares abandonados. Y mire usted si tiene desgracia, precisamente se le quemaran a usted las Palmas y el Montgó, territorios con decreto de parque natural. Usted verá qué clase de personal de protección tiene usted allí que se le quemaran preferentemente los parques naturales.

Y si desde el año 86 usted no es capaz de conseguir tener los decretos, los planes especiales de parque natural establecidos, oiga, pues qué quiere que le diga, no vamos a ir tirando petardos por ahí y haciendo un homenaje, un homenaje al *mister*. Usted lo que ha hecho ha sido una —no usted, el que le precedió— simple declaración propagandística *urbi et orbi* de que «aquí nos preocupamos de la naturaleza y miren ustedes lo que vamos a hacer» y el fracaso rotundo y absoluto. Lo de La Albufera es por no hacer caso a los demás. Se les avisó.

Y cuando uno hace unas alegaciones bastante serias —que si usted quiere se las remitiré— y le contestan como toda argumentación que es un fascista, pues luego pasa lo que pasa. Y entonces, oiga, lo que es natural es que no se diga que en dieciocho meses se va a poder solucionar un plan especial en un sitio tan complejo como el de La Albufera, que en cinco años ustedes no han sido capaces de resolverlo, porque tienen olvidos, oiga, son distraídos, se olvidan del Consejo de Estado. Es como si ustedes estuvieran en Andorra, «pues mira, parque natural». Pues mire, aquí hay un Consejo de Estado. Como aquel que dice: es usted un poco distraído.

¿Y qué pasa? Pues que nos quedamos sin parques naturales. Y usted ¿qué pretende? Pues que esta ciencia infusa que dice usted que Dios me ha dado, pues eso, quizás que hemos pasado por el Desierto de las Palmas, y de algún traguito de aquel, pues...

¿Usted cree que eso es como para felicitar a usted? ¿Usted pretende que yo le felicite a usted o escaparse de la crítica? Si esto es un desastre. Le he leído a usted las 36.000 hectáreas y usted no me ha podido decir que hay un parque que tenga un plan especial. Si lo de Ifach clama al cielo. Dinamitar un hotel para hacer otro hotel más grande y meter un aparcamiento de coches... y oiga, un parque natural en el cual veraneo yo que pasan tres autopistas, cincuenta y dos pubs, se matan por la noche... Es que está hecho todo con los pies, y les sale, eso, a puntapiés.

Ahora, ¿le molesta a usted? Mire usted, qué quiere que le diga. Pero la oposición lo que tiene precisamente es que explicarle los errores de ustedes, que no tienen ni siquiera la suficiente claridad mental para hacer una autocrítica suficiente que se pueda beneficiar el pueblo. El dinero es colectivo, el patrimonio es colectivo y los errores son de ustedes. Hagan su propia autocrítica. Y del papelín este, si es usted capaz de, en una segunda intervención, las citas que le he ido haciendo de cada uno de los parques y parajes naturales, salvándole como le he salvado de las Columbretes, que realmente, por su poca extensión se ha resuelto bastante bien, si usted me puede

desmentir, hágalo. Pero no me descalifique, hombre, que eso está feo. Eso de descalificar a las personas, oiga, pues cada cual es como es. Todos queríamos ser, qué sé yo, Charlton Heston ¿no? Pero no puede ser. O sea, que cada cual es como es.

Ahora usted ¿qué quiere? ¿Que por mi carácter se han estropeado los parques naturales? No tiene ninguna relación su argumentación. O sea, ¿que porque yo tengo este carácter los parques naturales están sin hacer? Venga hombre. Esto sí que... Es que oiga, esto es un parlamento serio, señor Escarré, y usted debería serlo también.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor conseller.

El señor conseller de Medi Ambient:

Señor Quirós, he hecho un canto a su ingenio. No le he descalificado. He dicho que es usted una persona extraordinariamente ingeniosa, ocurrente y que aparece de cuando en cuando en aspectos que considera importantes. No comparto el interés que pueda tener para ustedes en estos momentos atacar la política de parques naturales, aunque sí entiendo que ataque los parques naturales porque nunca ha sido algo que les haya preocupado demasiado. Eso lo entiendo.

En cuanto al Consejo de Estado, por favor, me parece muy bien, tomo nota. Y que nunca salga aquí ningún diputado de su partido a defender un cierto sentido autonomista, porque eso fue un alarde de autonomismo, de decir, «señores, el Consejo de Estado es Consejo de Estado, pero aquí la autonomía...» Ustedes no juegan a eso, díganlo claramente. Luego no se apunten a carros autonomistas precipitadamente.

Respecto al parque, usted veranea dentro de un parque natural. Felicidades. Yo no tengo la culpa de que algunas especies de aves interesantes habiten cerca de donde usted vive. Eso es un problema, una elección que hacen las aves, que también son seres dotados de sistema nervioso, que usted conoce y ya lo conoce bien, y que por lo tanto pueden elegir un hábitat y si su hábitat coincide con sus gustos, magnífico. Entonces se trata de que haya cierta armonía entre el veraneo del diputado Quirós y la existencia de las aves. Yo creo que eso es una movida que debe darse, pero no descalifica que, al hacer el parque, las aves y usted entren dentro del mismo parque. Es una cosa que hace que la ecología va por buen camino.

Respecto a la última cuestión de la quemazón y sus ingenios nacidos en el averno para desprestigiar la política de incendios, le diré que en el parque Yellowstone, en Estados Unidos, durante muchos años —sabe que es un parque natural— los incendios no se combatían. No se combatían los incendios porque se consideraba que los incendios eran un elemento natural. Por lo tanto, prestigiosos científicos norteamericanos dijeron que en los parques naturales, el que se produjese de cuando en cuando incendios era algo que, dentro de lo que es la conservación, era lógico y natural. Porque si no se producían incendios, lógicamente se estaba alterando la naturaleza.

No comparto la opinión de esos científicos pero sepa que hasta no hace mucho, hasta muy pocos años, la idea de un grupo de científicos era suponer que efectivamente el incendio —y Yellowstone no es el Mediterráneo— era algo natural, algo que estaba allí. No lo comparto y pretendo combatir los incendios, por supuesto, pero efectivamente eso es una opinión que estuvo aceptada unánimemente por un grupo prestigioso de científicos, no sólo estadounidenses sino también europeos.

Muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem a votar la proposta que pretén fusionar les antigues propostes de registre d'entrada 15.570 i 15.630, sobre la llei d'Ordenació d'Espais Naturals de la Comunitat Valenciana.

Comença la votació.

Per 50 vots a favor, 23 en contra i 5 abstencions, és aprovada esta proposta transaccionada.

Senyor Ansuátegui, per a continuar la resta de propostes.

El señor Ansuátegui Ramo:

Gràcies, senyor president.

Com he dit anteriorment, senyories, vaig a defensar la resta de propostes de resolució. Done per defensada la 15.567, que fa referència al següent i que diu que «dentro de la política general de la conselleria de Agricultura, Ganadería y Pesca, se presente el proyecto de ley de Cámaras Agrarias de la Comunidad Valenciana y la regulación del proceso de transferencias del funcionario de las extinguidas Cámaras Agrarias a los ayuntamientos».

Hay otro grupo de propuestas de resolución que hacen referencia a esa política de choque, de la que tanto se ha hablado, para hacer frente a la situación económica a nivel de nuestra comunidad. En ella, la propuesta 15.568, como así ha sido acordado esta mañana en la junta de portavoces, queda en los siguientes términos: «Que las Cortes Valencianas acuerden manifestar su apoyo a un pacto de competitividad de la Comunidad Valenciana, a través de la elaboración del PEV III y del cambio de la política económica de inversiones tendente a la generación de empleo en base a un programa de objetivos.»

Esta propuesta tenía una serie de temas puntuales, de propuestas puntuales que, si bien es cierto que escapan de la competencia propia de nuestro Estatuto del Gobierno valenciano, intentaban apuntar cuáles podían ser las medidas para salir de esta situación. Y creo que no hubiera estado de más que estas Cortes se hubiesen podido pronunciar al respecto por aquello de que tantas veces instamos al Gobierno central y por qué no instar una vez más, a ver si en esta ocasión, dada la situación, realmente la asumían como propia. Pero, no obstante, creo que, como aquí se ha dicho muchas veces, no solamente hay que criticar sino que hay que presentar propuestas concretas alternativas para salir de la situación.

Yo creo, señorías, que en estos momentos es necesario una bajada de tipos de interés a un máximo del 10% para créditos destinados a la inversión de activos de las empresas, creación de empleo y apertura de mercados, base fundamental. También la reducción del impuesto de actividades empresariales y el aplazamiento de su entrada en vigor de forma progresiva en un período no inferior a cinco años, teniendo en cuenta que este ha sido impuesto que ha llevado a cabo las mayores movilizaciones del pequeño y mediano comerciante por la crisis que pasa y por la forma de aplicar y la incidencia que tenían sus economías de este impuesto. Entendíamos también que una medida de choque en esta situación era la potenciación de estímulos fiscales para la creación de empleo fijo y temporal, con subvenciones de un millón de pesetas para el empleo fijo y 500.000 pesetas para el temporal entre seis y doce meses, y la reducción del impuesto de sociedades a un 5% de la parte de beneficios, que se reinvirtieran en activos fijos de las empresas para la creación de empleo y la apertura de mercados.

Estas son medidas de choque, medidas concretas y puntuales, que deben, y estoy seguro, que van a ser tenidas en cuenta a otros niveles, si realmente se tiene la voluntad y la convicción y se sabe cuáles son los caminos a seguir para salir de esta situación, de la que no es ajena nuestra situación en la Comunidad Valenciana, ni mucho menos, porque esto incide en todas las empresas y de manera más directa todavía en nuestras empresas por sus características.

Creo que esta era una propuesta que, si bien en una parte no se contempla pero que sí que la expongo como medida. Creo que, en la elaboración de este PEV III o de estas medidas que el Consell tiene previsto llevar a cabo, muy bien debería de llevarse a cabo coordinado con el Gobierno central de la nación. Este es un tema sumamente importante al respecto, señorías.

Otro tema importante, otra resolución que entendemos debe de ser muy tenida en cuenta, y que de hecho ya ha sido debatida anteriormente con otros términos más ambiguos, es la propuesta de resolución 15.564 en la que se pide: «Que las Cortes Valencianas demanden la modificación y adaptación de la LOFCA —Ley Orgánica de Financiación de las Comunidades Autónomas— y de los mecanismos del Fondo de Compensación Interterritorial, mecanismo habilitado en su día para corregir los desequilibrios regionales que no sólo no ha conseguido sus objetivos sino que ha consolidado dichos desequilibrios. Asimismo, que las Cortes Valencianas, dentro de la corresponsabilidad fiscal, demanden la transferencia a las Comunidades Autónomas del 15% del impuesto sobre la renta de la personas físicas.»

He tenido el atrevimiento de fijar un porcentaje polémico, ampliamente debatido, pero que estoy convencido que será un 15, será un 10 o será un 18, pero que al final esa corresponsabilidad fiscal va a ser llevada a cabo porque así lo demanda la sociedad, porque así lo están reivindicando todas las comunidades autónomas —la nuestra no puede ser ajena— y porque al final el Gobierno central a buen seguro, en estos momentos preelectorales, va a reconsiderar y estoy convencido que va a cambiar.

Otra propuesta de resolución, que esta también tiene una clara intención como medida de choque para salir de la crisis, es la que dice: «Que, dentro de la política general de ayudas a la economía social de la conselleria de Trabajo, se proceda a la elaboración de un plan de actuación que sirva de medida efectiva, de creación de empleo y riqueza, en nuestra comunidad a través de la cooperativas y sociedades anónimas laborales.»

Es cierto que la conselleria de Trabajo no hace mucho ha sacado ya la orden en la cual se regulan las subvenciones y ayudas para las empresas de economía social. Pero es, entendemos, insuficiente; como insuficiente es la dotación presupuestaria que tiene como otras dotaciones.

Pero creo que dentro de estas medidas de choque, al margen de esta orden, que muy bien puede seguir adelante el proceso para que estas empresas se puedan acoger de economía social o sociedades anónimas laborales y cooperativas, también como medida el Gobierno debería de prever una ampliación de esta normativa de cara a un sector que beneficia a una clase trabajadora que, conjuntamente con la participación de capital privado, puede generar nuevos puestos de trabajo, que puede incluso reflotar empresas y que en muchos casos está sucediendo que está teniendo un cierto éxito este tipo de actuaciones.

Y creo que lo que pasa es que las normas son todavía restrictivas, que todavía no se han atrevido a despegar que esa ayuda vaya también para inversión de activos fijos o de inmovilizados concretos. Y creo que en este tema es otro camino a seguir como medida y propuesta de resolución para salir de la actual situación. Y esto no puede quedar en saco roto, porque creo que, si ya se está trabajando en este camino, creo que hay que profundizar más y que hay que ser más agresivos en este campo.

Otra propuesta de resolución es la que hace referencia a la LOGSE tantas veces debatida. Entiende este diputado que en un plazo de tres meses —lo del plazo de tiempo a veces suele ser muy subjetivo, pero en este caso se concreta en tres meses— la conselleria de Cultura, Educación y Ciencia, dentro de la política general sobre educación, desarrolle y presente en

estas Cortes el plan de aplicación de la LOGSE—llámese plan, llámese mapa, llámese como se quiera llamar—. Pero creo que ha llegado el momento también de que nuestra comunidad empiece ya con plazos concretos, con unos criterios establecidos, y que todo el mundo los conozcamos y que se vaya ya conociendo cuál va a ser la aplicación de la LOGSE, que se vayan conociendo cuáles van a ser las consignaciones presupuestarias que puede disponer la conselleria para poderla desarrollar, porque entendemos que esta ley es importantísima para el desarrollo de la enseñanza en nuestra comunidad.

Otra propuesta de resolución es la que hace referencia a: «Que la conselleria de Cultura, Educación y Ciencia, dentro de su política general universitaria, ágilice, potencie y desarrolle la construcción del campus de la Universidad Jaume I, de Castellón, por la precariedad de sus instalaciones. En el plazo de seis meses el conseller de Cultura, Educación y Ciencia deberá presentar el plan de actuación, programación presupuestaria realizada en dicha universidad.»

Es cierto que en los presupuestos ya se contemplan las dotaciones presupuestarias para la universidad de Castellón. Es cierto que hay un plan y un proyecto de inversiones plurianual sobre la construcción del campus. Pero también es cierto que estamos observando un retraso en este tema por una serie de vicisitudes y problemas, pero que entendemos que este es otro tema que dentro de la política general y de la concienciación que todos tenemos, creo que se debe de afrontar para salir al paso de aquellos que están intentado en alguna medida capitalizar políticamente buscando conflictividad a donde solamente puede haber discrepancia en algunos planteamientos internos, pero que un tema es el funcionamiento de la propia universidad, que no va al caso, y otro muy bien las infraestructuras que demandan. Se ha dicho que tiene un trato preferencial la Universidad de Castellón, lo debe de tener porque empezar de cero, repito, no es igual como empezar de cinco. Por lo tanto, lo que pretende esta propuesta es profundizar en este tema.

Por lo tanto, señorías, estas son las propuestas de resolución que he tenido a bien proponer a sus señorías. Y creo que si las he defendido todas en su conjunto es por economía de tiempo, porque entendemos que la postura de los grupos está muy preconcebida cuando no se ha conseguido transaccionar estas enmiendas.

Pero lo que sí me gustaría, señorías, y concretamente dirigiéndome al grupo mayoritario y al Gobierno, que todas aquellas propuestas que se he defendido, que tienen un claro objetivo y tienen un profundo matiz económico para salir de esta situación de crisis en que nos encontramos, que en algún momento, y dudo mucho contar con el apoyo del grupo mayoritario y del resto de grupos y concretamente del Gobierno, se tengan en cuenta que no caigan en saco roto porque son propuestas de resolución muy estudiadas, muy analizadas, creo que sumamente objetivas y que, sin demagogias, sin radicalismo, sin crispación, son los caminos por los cuales se debe seguir para que en este pacto de competitividad, en este plan de choque que tanto se ha hablado, si no se ve respaldado en propuestas concretas de gobierno, en soluciones concretas y en aquellas soluciones como son los tipos de interés, como pueden ser los impuestos de sociedades, como pueden ser otro tipo de beneficios fiscales que emanan de la legislación del Estado; si a nivel de nuestra comunidad somos capaces de transmitir ese mensaje, esa preocupación y esas propuestas, por las vías reglamentarias que existen en nuestro ordenamiento jurídico, a buen seguro seguiremos adelante.

Pero sí que hay unas medidas que son responsabilidad única del Gobierno valenciano. Y, entonces, éstas sí que deben ser tenidas en cuenta, como es la actuación en la economía

social, como puede ser en todo aquello que suponga inversiones concretas, en carreteras, en infraestructuras, como solución para empezar a salir de esta crisis real, esta crisis real, y al mismo tiempo descartar esa crisis psicológica que existe en la sociedad, que nosotros nos ocupamos día a día, como se ocupan también los medios de comunicación y concretamente la televisión de ir entrando en todos los hogares, y día a día está potenciando y ayudando más a que esta situación de incertidumbre, en esta crisis que estamos padeciendo a todos los niveles y que incide de una manera más directa en la clase trabajadora, no se vea agravada y que, por lo tanto, empecemos a ver una luz, una luz en el horizonte, en lugar de las tinieblas y el oscurantismo que día a día se nos está presentando o intentando hacer ver a diferentes niveles.

Creo que en este debate, al final, lo único que va a importar ya no va a ser la radicalización del debate, lógico en estas Cortes, los planteamientos de cada grupo en un momento determinado para ocupar unos titulares al día siguiente, sino que lo que nos va a salir como conclusión de este debate a partir de mañana va a ser que las propuestas de resolución que tienen un marcado carácter económico, el Gobierno o el grupo mayoritario, aunque no las vote por cuestión de estrategia política en este momento, por lo menos las estudie, las reconsidere y las haga como propias, porque no importa protagonismos, lo que valen son obras y sobran todas las razones y todos los argumentos en esa situación.

Por lo tanto, señoras y señores diputados, termino mi intervención en este debate defendiendo todas estas propuestas. Y sólo me queda agradecer a todos ustedes la paciencia y tolerancia que han tenido con este grupo que empieza y termina conmigo mismo.

Nada más y muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ansuátegui.

Per favor, senyor Ansuátegui, és tan amable de numerar les propostes finalment.

El señor Ansuátegui Ramo:

La 15.567, la 15.568, la 15.564, 15.573, 15.569, 15.566.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ansuátegui.

Senyor Asensi, torn en contra.

El señor Asensi Sabater:

Señor presidente. Señorías.

Señor Ansuátegui, muchas gracias por su brevedad y también por su espíritu de colaboración en este debate, que creo que es muy de agradecer sobre todo porque a medida que va transcurriendo es lógico que ciertos temas vayan abriendo paso a la mayor rapidez para tratar otros, puesto que algunos se repiten y otros son, por así decirlo, subsidiarios o vienen a continuación de cosas ya debatidas.

Por lo tanto, no entiendan mi respuesta como un desaire, sino, simplemente, porque no me gustaría repetir argumentos y consideraciones que ya se han hecho anteriormente.

Y también porque, pese a que algunas de las enmiendas las votemos en contra, sin embargo, parte de ese espíritu está después recogido, lo que usted aporta, en enmiendas que mi grupo va a defender más adelante. En consecuencia, sí que queda reflejado en parte su posición en algunas de ellas.

Y también, naturalmente, reconocer públicamente el esfuerzo que un grupo tan poco numeroso como el suyo ha realizado para poder mantener y defender aquí, con dignidad, todas y cada una de las resoluciones en este debate.

No le contestaré en el orden que usted lo ha hecho, porque sería algo difícil, pero sí contestaré, digamos, una a una, a todas ellas.

Por lo que se refiere a la problemática de la corresponsabilidad que usted plantea en su enmienda número 15.564, decirle simplemente que ya hay una resolución de la Cámara votada por unanimidad, donde se recoge la posición, vamos a decir, que todos los grupos reconocen como la mejor posición de cara a este importante problema. Y, por lo tanto, sería inoportuno volver a concretar o salirse de ese acuerdo que ya se ha establecido.

En relación con lo que usted propone respecto a la Universidad de Castellón, ya en parte se ha dado usted la respuesta, en el sentido de que es normal que haya un impulso mayor en el momento en que arranca, despega una universidad. Pero tenga usted en cuenta que la cuestión presupuestaria que afecta a la construcción del campus de la Universidad de Castellón está bajo la responsabilidad de una comisión mixta Universidad-conselleria, creada precisamente para fijar los criterios general que han de presidir todo ese proyecto, con sus programas, el seguimiento de obras, cumplimiento de los plazos, etcétera. Y que, por tanto, esto deberá reflejarse, en definitiva, en un marco presupuestario donde se establezca el nuevo sistema de financiación de las universidades. Entonces, yo le remito a usted a ese planteamiento, que yo creo que es el correcto y el que puede hacer que la universidad de Castellón tenga una financiación suficiente y adecuada dentro de las posibilidades, naturalmente, que tenemos en esta comunidad.

Respecto de la cuestión que usted presenta en su enmienda 15.567 sobre la política en materia de cámaras agrarias, no hace falta que le responda muy largamente, puesto que la posición de mi grupo está muy clara a ese respecto y, por lo tanto, me remito a lo ya dicho con anterioridad y en otros debates.

Respecto al pacto de competitividad, de solidaridad y de empleo, de lucha contra el paro, que se ha planteado como tema central, podemos decir, en el debate de ayer, decirle que, nosotros vamos a tratar de sumar también su voluntad a la resolución que hemos presentado, pero no creemos que sea conveniente entrar en estas medidas que usted propone en concreto. En parte, porque son medidas que no son neutrales. En definitiva, debatir aquí y ahora sobre el aumento o la reducción del Impuesto de Actividades Económicas, o debatir sobre la bajada del tipo de interés, creo que es un debate que no podríamos hacer con unas garantías mínimas de racionalidad y desde luego sobordan también las posibilidades que tenemos en esta Cámara de tomar decisiones al respecto.

Por lo tanto, yo creo que hay que ceñirnos a lo que es ese pacto, y cómo concretarlo dentro de lo que ya la Generalitat ha hecho en sus presupuestos para el 93, y que supone ya de hecho ese presupuesto un primer avance de lo que puede ser una lucha fuerte contra el paro. Porque es lo que nuclea realmente las medidas presupuestarias de este año en todos los sectores, prácticamente de intervención económica y, por lo tanto, nos remitimos a esa resolución que luego defenderemos.

Sin embargo, vamos a apoyar su propuesta de resolución número 15.569, respecto del plan de aplicación de la LOGSE, porque creemos que recoge una posición que hacemos nuestra y, por lo tanto, vamos a apoyarla en ese sentido.

Por último y respecto a la resolución 15.573, la oposición es aquí, simplemente, que esto que usted plantea ya se está realizando, y usted lo ha venido a reconocer también en la tribuna de algún modo y, por lo tanto, no añade nada de particular.

Respecto a la cuestión del TAV y materia de infraestructuras, creo que también esto queda ya debatido, y la posición de mi grupo suficientemente clara.

Nada más, señor presidente, y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi.
Senyor Ansuátegui.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Gràcies, senyor president.

Señor Asensi, crec que he de fer ús d'est torn de rèplica per dues raons: una, és per a agrair-li, ja no en pla de rèplica, sinó aprofitant-me d'ell i amb la magnitud del president, donar-li les gràcies pel recolzament a esta proposta de resolució, en la qual en el termini de tres mesos, dins de la política general, s'ha de presentar davant estes Corts el pla d'aplicació de la LOGSE, crec que és una proposta important...

El senyor vice-president primer:

Senyor Ansuátegui, és torn de rèplica.

El senyor Ansuátegui Ramo:

He abusat un poquet, havia aprofitat, però...

El senyor vice-president primer:

Atenga's a la qüestió.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Sí. De seguida.

Jo vull dir-li una cosa, senyor Asensi, que en esta proposta que demane un pacte de competitivitat a la Comunitat Valenciana jo anuncie una sèrie de mesures i actuacions, és perquè —ja he dit—, malgrat que no siguen competència concreta i puntual, s'ha d'anar per eix camí, i a bon segur per eix camí és el que haurà de començar el Govern central si vol realment dur a terme unes propostes d'actuació de pla de xoc contra la situació econòmica que estem passant a nivell de l'Estat i a nivell de la nostra comunitat. Per tant, jo agraiïc que vostés vullguen sumar-se a la voluntat, però que ja està recollida als pressupostos del 93.

Mire, els pressupostos del 93 s'han i s'han votat en uns moments, que si ja estàvem immersos en una situació de crisi, creiem que en estos moments la situació ha canviat en molts aspectes i que molt bé podria dur-se a terme un canvi d'objectius i de prioritització de les inversions dins de la llei de la hisenda valenciana, modificant fins i tot consignacions pressupostàries, destinant-les a totes aquelles que siguen generadores de llocs de treball, i d'entrar en eixa situació de pla de xoc contra la desocupació. Per tant, no està barallat el que jo he dit, però bo és que vostés diguen que ho van a considerar i que ho van a sumar. Jo esperaré que això siga realitat.

Després, efectivament, ja hi havia una transaccional sobre esta corresponsabilitat fiscal. Pot ser jo he sigut més atrevit de posar ja uns percentatges des de la convicció que hi havia una més ambigua. I que esperem que en algun moment veja la llum. I que jo, efectivament, haja votat afirmativament.

Quant al tema de la Universitat, sí estem d'acord, estem d'acord. Però era necessari dur-ho ací i que es conscienciaren en est tema. I que eixa comissió mixta que realment vaja prenent consciència que en estes Corts i en un debat tan important com est estem pendants com es du a terme i com s'està seguint tot est procés.

Mire, hi ha un tema que crec, o no he sabut explicar-me, crec haurà sigut problema que no he sabut explicar-me, que no que vosté no m'haja entés, i és el que fa referència a la política d'economia social. Jo ja he dit que hi ha una normativa. Jo ja he dit que s'ha de seguir per eix camí que hi ha. Però que és insuficient per les dotacions i limitacions que hi ha en eixa ordre a l'hora de crear això.

Per tant, crec que esta proposta no compromet més que a conscienciar al Govern i al grup majoritari que eixa normativa que s'està aplicant i que està fent la funció important la pot fer més amb més amplitud. I més en uns moments que, possiblement, la conselleria en alguna mesura, augmentant les quantitats d'un any a l'altre, està seguint una norma que ja es ve promulgant repetidament durant diversos anys.

I crec hauria de ser el moment est en què realment vostés, en concret, que defensen una economia social, una economia més socialitzada, crec que les consignacions pressupostàries o les consignacions que es recullen en l'ordres són insuficients. Insuficients encara més en estos moments. I que podien ser compartides, i a més formar un front comú amb altres tipus de mesures a nivell de l'Estat i a nivell de la Generalitat, que comportaren que molts d'estos treballadors que s'estan quedant sense llocs de treball per una raó o altra, que les seues empreses tanquen per uns motius o per uns altres, pogueren veure que estes ajudes són el suficientment atractives, el suficientment quantificades i importants per a poder, dins d'un ordre, dins d'un pla de viabilitat i dins del control que fóra necessari, fins i tot avançar.

Tots sabem que la conselleria de Treball amb la consignació que té en est programe és a totes llums insuficient. Insuficient en estos moments. Podria ser suficient en l'inici d'est programa i d'est tipus de política social. Però en est moment és insuficient. I crec que aquí hi ha consignacions pressupostàries en les quals molt bé dins d'est pla de xoc —jo ho apunte, ho apunte com a suggerència, no vull que s'accepte en est moment, si no és necessari, però que no caiga en un sac foradat—, en el qual vostés una de les mesures que haurien d'assumir per a fer front a esta situació seria reconsiderar esta política a l'economia social en la forma i en la línia que jo els havia estat apuntat.

No res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ansuátegui.
Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Señor presidente, muchas gracias.

Para reiterar los argumentos que antes he ofrecido y pedirle a la presidencia que a la hora de la votación se separe de las resoluciones la 15.569, y que ésta se vote por separado.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi.

El senyor portaveu del Grup Socialista ha fet una proposta de fer dos blocs de votació. Totes les propostes defensades pel senyor Ansuátegui, excepte la 15.569, y després per... El Grup Popular, una a una. D'acord.

Proposta registre d'entrada 15.567.

Comença la votació.

Per 19 vots a favor, 38 en contra i 2 abstencions, és rebutjada aquesta proposta.

Pot entrar, senyor Maluenda. Que pot entrar, si vol. (Remors.)

Senyor Maluenda, vol entrar o no vol entrar? (Remors.) Espere del seu comportament parlamentari, la exquisidesa de què és tradicional. (Remors.)

Anem a votar la 15.568.

Comença la votació.

Per 6 vots a favor, 37 en contra i 22 abstencions, és rebutjada aquesta proposta.

Proposta 15.564.

Per 6 vots a favor, 37 en contra i 25 abstencions, és rebutjada aquesta proposta.

Proposta 15.573.

Comença la votació.

Per 6 vots a favor, 37 en contra i 27 abstencions és rebutjada aquesta proposta.

Proposta 15.569.

Poden entrar els senyors diputats mentrestant.

Comença la votació.

Per 66 vots a favor, 5 en contra i 1 abstenció, és aprovada aquesta proposta.

Proposta 15.566.

Comença la votació.

Per 27 vots a favor, 39 en contra i 5 abstencions, és rebutjada aquesta proposta.

Grup Socialista, la proposta de resolució registre d'entrada 15.616 sobre el TAV. Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats, un dels plantejaments premissa d'aquest debat ha estat tot el que faça referència a un plantejament acord per l'ocupació, per la solidaritat i per la competitivitat, i un dels plantejaments que indubtablement ajuden a la competitivitat de la nostra comunitat per la seua posició estratègica dins de l'arc Mediterrani, indubtablement ajuda a eixa competitivitat una bona infraestructura ferroviària.

I bo és que en eix plantejament ja s'haja obtingut per part del ministeri, dins del pla de transport ferroviari, la prioritat que les comunicacions ferroviàries de la nostra comunitat tinguen l'enfocament en les inversions que facen que la velocitat alta pugua ser una realitat immediata en tot el corredor del Mediterrani, que possibilita tot eixa actuació afavoridora de la competitivitat en matèria de transport de mercaderies, i que ens ajude dins d'eixa mateixa competitivitat que la comunicació, sobretot en el centre, estiga plantejada des del punt de vista de l'alta velocitat per a comunicar ràpidament amb Madrid des de la nostra comunitat, i que eixa possibilitat siga ampliable també a Barcelona cap a enganxar a Europa. I, de tot això, el que sí que volem és que en la nostra proposta s'estudie, per part del Govern de la nació, les millors alternatives possibles per a unir Madrid amb València i Alacant mitjançant una línia del TAV, així com eixa prolongació cap a Barcelona, naturalment tot això sense perjudici de la importància que representa que aquelles inversions que ja estan plantejades pel ministeri com a prioritat a realitzar dins d'eixa alta velocitat pel corredor Mediterrani, que possibilita eixa comunicació de les mercaderies en tot l'arc mediterrani, es pugua posar en marxa.

Eixa és la proposta que fem a la Cambra amb l'esperança que en aquest plantejament de tractar de buscar acord per la competitivitat en matèria ferroviària, pugam recollir-la amb el que és aquesta proposta de millora de les infraestructures ja posades en marxa i de la possibilitat de l'estudi de les millores alternatives per al tren d'alta velocitat.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.

Torn en contra. Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Una aclaración necesaria para fijar el voto.

El senyor vice-president primer:

Me és molt difícil, no està previst en el Reglament, no puc donar-li la paraula. Un moment, senyor Quirós, el primer que m'agradaria és que agafara el micròfon i férem les coses com Déu mana.

El senyor Quirós Palau:

Señor presidente, para nosotros es importante conocer no un proyecto ambiguo, sino saber si este proyecto que se propone, que se solicita nuestro apoyo, es un tren que pase por Valencia o que se desvíe a 50 kilómetros de Valencia, o sea, la utilidad de una alta velocidad con el avión es el puerta a puerta.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.

Tota la Cambra està...

El senyor Quirós Palau:

Entonces, si nos propone un tren que pase por Tarragona, que nos concrete por favor, que nos concrete.

El senyor vice-president primer:

Senyor Quirós, moltes gràcies.

Senyories, d'acord amb el Reglament pertoca, si no hi ha torn en contra, i si no hi ha res més, passar a votació, i per tant sol·licitar el vot de tots vostès.

Comença la votació.

Per 69 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció, és aprovada aquesta proposta.

Grup Popular, propostes de resolució 15.577 i 15.578, sobre temes agraris, senyor Gómez Guarner.

El senyor Gómez Guarner:

Señor presidente.

Señorías.

Dar cuenta que a las propuestas de resolución 15.577 y 15.578 presentadas por el Grupo Parlamentario Popular, a las que se unen las enmiendas 15.608 y 15.622 presentadas por el Grupo Parlamentario Nacionalista de Unión Valenciana y por el Grupo Parlamentario Socialista, hay una enmienda transaccional que paso a leer a sus señorías.

«Primer. Que el Govern de la Generalitat Valenciana continue la tasca encomanada a superar les dificultats de caràcter estructural pròpies de l'agricultura valenciana, tasca aquesta que s'ha de fer en col·laboració amb les organitzacions professionals agràries i els sectors afectats.»

Segon. Que el Govern de la Generalitat junt amb el Govern d'Espanya continue desenvolupant totes les iniciatives necessàries per tal d'aconseguir mesures positives de caràcter financer i normatiu per part de les instàncies comunitàries europees que afavorisquen a la nostra agricultura, i en particular aquelles que afecten a la industrialització, preus de retirada, primes de restitució i protecció dels cítrics.»

Tercera. Que el Govern de la Generalitat incorpore als seus programes d'actuació agrària aquelles propostes que resulten dels acords amb els representants del sector, en especial els que comporten una millora de la competitivitat derivada de l'adaptació de les varietats hortofrutícoles a les demandes del mercat, compareguent per a informar dels mateixos davant les Corts Valencianes.»

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Gómez Guarner.

Passem a votar aquesta proposta transaccional i després hi ha la possibilitat d'explicar el vot.

Comença la votació.

Per 61 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és aprovada aquesta proposta.

Senyor Gómez Guarner.

El senyor Gómez Guarner:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Leída la propuesta de resolución transaccional a cuatro propuestas de resoluciones diferentes, me corresponde, en nombre de mi Grupo, la explicación de voto.

Señorías, el Grupo Parlamentario Popular había presentado dos propuestas de resolución en la que en una de ellas se pedía que por parte de la conselleria de Agricultura y Pesca y en un plazo de 3 meses presentara a estas Cortes un plan de viabilidad y competitividad de la agricultura valenciana. Y lo solicitábamos porque la agricultura valenciana está atravesando por una gravísima crisis, quizá la peor de toda su historia, es un hecho reconocido, no sólo porque indirectamente la padecen los agricultores, sino también por todas las organizaciones agrarias sin exclusión alguna, por la mayoría de partidos políticos, por no decir por todos, y hasta por el propio ministro de Agricultura que en una visita reciente a Valencia así lo reconoció. Tan sólo y en algún momento, el conseller de Agricultura se ha empeñado a llevar la contraria a todo el mundo, pero estoy completamente seguro que lo ha hecho con la boca pequeña, estoy completamente seguro.

Si hay algo claro, señorías, es que se trata de una crisis profundamente estructural y no meramente coyuntural. Abarca a todos y cada uno de nuestros subsectores agrarios desde el cítrico al hortícola, desde el de frutas de verano al secano, y en él a cultivos tan importantes como el almendro, el olivar o la viña.

No dispongo de tiempo, señorías, para exponerles sector por sector su crítica situación, pero sí para afirmar tajantemente que la misma debe y puede tener solución.

Señorías, urge la modernización y reestructuración de nuestra agricultura, y para ello es necesario, en primer lugar, que exista voluntad política, y luego que existan ayudas técnicas y canales de financiación adecuados, y lo que es más importante, un amplio consenso entre todas las fuerzas políticas, la conselleria de Agricultura y Pesca y las organizaciones agrarias en torno a un plan de actuaciones coherente.

Por ello, precisamente por ello, señorías, mi grupo demandaba, a través de esa primera propuesta de resolución, que el conseller de Agricultura presentara en un plazo máximo de 3 meses, un plan de viabilidad y competitividad de la agricultura valenciana, para que con el consenso lo más amplio posible, yo me atrevería a decir que máxime diéramos respuestas y soluciones a la grave situación por la que atraviesa nuestra agricultura.

Esta primera propuesta de resolución, si bien no con el título de Plan de Competitividad y Viabilidad de la Agricultura Valenciana, si bien no con este título, ha sido asumida por la propuesta de resolución transaccional entre todos los grupos, tanto en el punto número uno como en el punto número tres, en donde se habla que hay que continuar para superar las dificultades de carácter estructural propias de la agricultura valenciana y, en el tercer punto, que hay que seguir conversando con las organizaciones agrarias, en especial en aquella que concierne —y aquí sí que se utiliza la palabra de mi grupo—, en especial en lo que concierne para la mejora de la competitividad de la agricultura valenciana.

Y mi grupo hizo hincapié, y así todos los grupos lo aceptaron, por lo que públicamente se lo agradezco, que esas conversaciones que hasta el momento se ciñen en el ámbito entre conselleria de Agricultura y organizaciones profesionales agrarias, también se diera cuenta aquí en las Cortes Valencianas, porque no hay que olvidar, señorías, que, como representantes del pueblo valenciano, también somos representantes de los agricultores. Me felicito y felicito a todos los grupos por haber llegado a este acuerdo.

En cuanto a la segunda propuesta de resolución, tenemos problemas derivados también de otra situación, y es de nuestra

situación en los mercados europeos. Europa, se diga lo que se diga, continúa discriminando a los productos españoles, y pretendemos, y así, otra vez y con la ayuda de todos los grupos parlamentarios de esta Cámara, hemos llegado al segundo punto de la propuesta de resolución que he tenido el honor de presentarles, en el que se reconoce particularmente que estamos discriminados por Europa y lo que se solicita —y acabo, señor presidente—, lo que se solicita es instar, dirigirse, tanto por la Generalitat Valenciana como por el Estado de la nación, a las instancias comunitarias europeas para que favorezcan a nuestra agricultura; y citan en concreto, citamos en concreto a las propuestas de resolución, muchas de esas cosas, yo diría todas las que en la propuesta original del Grupo Parlamentario Popular demandábamos, en concreto ayudas a la industrialización, ayudas para precios de retirada, las primas de restitución para nuestras variedades cítricas y una específica protección a los cítricos.

Así pues reiterando, señorías, que mi grupo se siente satisfecho de que las tesis mantenidas en sus dos propuestas de resolución han sido muy claramente reflejadas en la propuesta transaccional, creo que hoy la agricultura valenciana, en esta Cámara, ha salido reforzada.

Muchas gracias, señor presidente.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Gómez Guarner.
Senyor Villalba.

El señor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats, ja en la intervenció que tinguèrem ahir en el debat de política general, per part del Grup Nacionalista Unió Valenciana es va ficar de manifest quina era la nostra opinió pel que fa a la situació per la qual travessa el camp valencià.

Com tots vostés prengueren bona atenció i coneixen quina és la nostra posició al respecte, no anem a insistir en una cosa que, a més a més, aquells a qui verdaderament els afecta, que és als llauradors, són els qui més saben en quina situació de crisi es troben.

Per tant, la nostra intenció a l'haver recolzat aquesta proposta transaccional és que u dels aspectes que figurava en el discurs de política general, que feia referència a un pla de reconversió varietal cítricol que millorara les expectatives de mercat per a una producció que sectorialment és la més important de totes les de l'agricultura de la Comunitat Valenciana, és per allò que, havent vist recollit l'esperit que ens animava dins de la proposta de resolució i comprenent que efectivament els altres punts també van tendents a millorar la situació econòmica del camp, i a veure si així som capaços en l'estímul de la Generalitat Valenciana i en les mides que prenguen els propis interessats, aconseguir que les rendes agràries deixen de caure, com estan caiguent aproximadament des de l'any 85 inexorablement, any darrere d'any, fins aquest any 93.

Si som capaços, per tant, que els preus de la terra, l'element de producció, tornen a recuperar el nivell estimulant que tenia anys enrere i que en aquests moments pràcticament no es fan transaccions de terra de cultiu, no perquè no hi haja ningú que les compre, sinó perquè els preus que s'ofereixen impedeixen que aquell que necessita vendre-les pugua pensar mínimament que pot ser rendable eix tracte, i per això no el fa.

En definitiva, senyories, creem que el camp valencià ha perdut l'il·lusió, està perdent l'il·lusió des de fa aproximadament deu anys, i per tant és responsabilitat del govern de la Generalitat Valenciana, i també del govern de l'Estat. Però que confiem

que açò servisca per estimular la reivindicació de la conselleria d'Agricultura davant el Ministeri, que molta falta ens fa. És l'hora que es plantegen els mitjans tecnològics que vagen catapultant la modernització i que, per tant, des de l'embaratiment dels preus de cost i des de la promoció exterior dels productes, es pugua oferir al camp valencià la possibilitat d'una competitivitat efectiva en els mercats europeus i més enllà dels estrictament comunitaris.

Pensem que per al sector cítricol és imprescindible la reconversió varietal perquè això farà que s'adequen les ofertes a les demandes, que s'estudie perfectament quines són les viabilitats de futur de cadascuna de les varietats i que no ocorrega com en aquests moments que, per falta d'eix escalonament en la producció, ens trobem en una sobreexplotació dels fruits al principi de la campanya que fa impossible que es mantinga l'oferta i, per tant, que es mantinguen els preus.

Senyories, creem que en aquesta proposta, si es complix, i quan el Grup Parlamentari Socialista l'accepta, la fa seua, la promou i la vota a favor, suponem que no serà un brindis al sol, i que verdaderament el compromís es farà efectiu. Esperem així que s'evite l'envelliment i l'enquilonament del camp valencià, perquè, de totes les seues senyories, fins i tot dels qui no estan vinculats al món agrícola, poden veure com any darrere d'any la gent jove, la joventut, fuig del camp, cada vegada la població activa en el camp valencià és una edat mitja més elevada, i així és impossible pensar en la modernització i en la revitalització del sector.

Esperem, per tant, que aquesta proposta signifiqui augmentar la sensibilitat dels governs cap a la situació crítica del camp valencià. I en eix sentit retirarem la nostra proposta, que feia referència al pla de reconversió varietal, i anem a recolzar la proposta de resolució esperant no haver d'interpel·lar o demanar la compareixença del conseller, exigint-li el compliment d'alguna cosa que, en aquests moments, pareix ser que es vol complir.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Per a explicar el vot afirmatiu del Grup Parlamentari Socialista a l'esmena transaccional que ha estat presentada.

He d'iniciar aquesta intervenció manifestant la meua alegria personal i col·lectiva pel gran acord, l'ample acord aconseguit entre tots els grups polítics presents en aquesta Cambra al voltant d'un tema que preocupa a la societat valenciana, un tema que preocupa al camp valencià i, com no podia ser d'altra manera, un tema que preocupa al grup socialista. El problema que gira al voltant del món rural valencià, de la situació complicada que travessa el món rural valencià.

Per això és que, insistint d'una manera concreta en les afirmacions globals que ahir ja va realitzar el president de la Generalitat Valenciana al voltant d'aquesta problemàtica, el Grup Socialista es proposa concretar d'alguna manera eixes manifestacions en tres aspectes centrals:

El primer d'ells el que fa referència a la necessitat de seguir treballant, insistentment, constantment, en la millora de caràcter estructural de la nostra agricultura. En eixes dificultats estructurals que fan referència a aspectes tan importants com el minifundisme, l'excessiva parcel·lació, l'excessiva edat dels llauradors, etcètera, etcètera, al voltant d'eixes dificultats

estructurals i la necessitat d'anar resolvent-les, i d'eixa solució depén en gran mesura la possibilitat de modernitzar d'una manera competitiva, en l'actual sistema productiu i comercial, la nostra agricultura; i, per tant, de millorar les estructures agràries valencianes, de seguir insistint en eix treball, creem que depén en gran mesura eixes possibilitats de futur.

Per tant, eix és un primer punt que volíem emfatitzar. Ho hem fet amb l'acord de tots els grups polítics. I crec que és important.

El segon aspecte que recull la proposta transaccional també és una cosa que els socialistes, des de les institucions, estem treballant insistentment. Fa referència a la necessitat que en tot allò que fa referència a les col·laboracions entre l'administració autonòmica valenciana, l'administració de l'Estat espanyol i les instàncies de la Comunitat Econòmica Europea es reforcen aquells aspectes que puguen afavorir la nostra agricultura. Mesures concretes de caràcter financer, de caràcter normatiu, que permetesquen que la nostra agricultura mantinga i millore les seues expectatives en l'interior de la Comunitat Econòmica Europea, que és el marc natural, el marc dominant del nostre comerç agrari. I en particular posem un èmfasi especial, pel moment en què estem i per la forma en què s'estan desenvolupant els fets, en allò que fa referència a la cítricultura, senyalant aquells aspectes que poden millorar la situació del mercat, com són les ajudes a l'industrialització, els preus de retirada, les primes de restitució o qualsevol altra mesura de caràcter protector que permeta que la diferència que existix entre l'oferta i la demanda d'alguna manera no empitjore la situació.

I per últim, i per acabar, emfatitzem també la necessitat de millorar, a través del diàleg, a través dels acords amb els sectors afectats i les seues organitzacions, tots aquells aspectes que puguen precisament anar més enllà en la solució dels problemes.

Per tant, senyories, manifestar novament la satisfacció del Grup Parlamentari Socialista per aquest acord unànim, i insistir en allò que fa referència a la nostra responsabilitat, que anem a continuar sense cap retrocés en aquest esforç necessari per a fer possible un sector agrari valencià cada vegada millor.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés.

Senyor Villalba, per a la següent proposta de resolució. La 15.604 sobre consells municipals agraris.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, per a defensar la proposta de resolució número 15.604.

La proposta fa referència textual a: «Les Corts Valencianes exigixen al govern valencià que presente davant aquest parlament, abans de finalitzar el present període de sessions, un projecte de llei de consells municipals agraris de la Comunitat Valenciana.»

Aquesta proposta és una proposta ben intencionada, que no intenta ningun tipus d'èxit polític per part del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana. El que intenta és, com a conseqüència del debat de pressupostos per a l'any 93, on denunciarem la falta d'una reglamentació dels consells municipals agraris, havent-se eliminat en aquella disposició addicional octava les cambres agràries; com a conseqüència d'una compareixença del conseller d'Agricultura en esta Cambra, que va dir que es comprometia el Govern valencià a que eixa llei de Consells Municipals Agraris arribara quant abans a esta Cambra; com a conseqüència, a més a més, que els serveis que prestaven les antigues Cambres Agràries estan en

estos moments en una situació confusa i indeterminada; com a conseqüència, a més a més, que els funcionaris de les antigues Cambres Agràries que han sigut transferits a la Generalitat i adscrits als ajuntaments no saben en estos moments de qui depenen, tant administrativament com econòmicament; com a conseqüència que els béns de les Cambres Agràries han sigut assumits pels ajuntaments sense tindre clar com van a fer efectiva eixa titularitat; i encara que en el projecte de pressupost es va admetre una esmena en la qual es deia que els béns tindran com a finalitat exclusiva la utilització pels agents socials i per a aquells aspectes relacionats amb el sector del camp valencià, creguem que és imprescindible per a la millora dels serveis que prestaven, —perquè en estos moments hi ha ajuntaments que no tenen molt clar com van a poder dur a terme eixos serveis—, creguem que és necessari, en benefici de tota la societat i de tots els aspectes que en els municipis arbitren relacionats amb el camp valencià, és per la qual cosa creguem que eix compromís del senyor conseller d'Agricultura es deu de complir. I, per tant, esperem que amb la presència del conseller, i sobretot amb el recolzament del grup majoritari d'esta Cambra, es comprometram entre tots a què, abans de finalitzar el present període de sessions, tindre articulada i aprovada eixa llei de Consells Municipals Agraris. Que, quan vinga ací, ja fixarem cadascú quina és la nostra posició. Però crec, senyories, que amb la filosofia que és necessària la llei no és pot, ni es deu, honradament, votar en contra.

Apel.lant al compromís del conseller, i apel.lant a la bona voluntat acabada de manifestar pel senyor Garcés en la proposta transaccional anterior, de fer el possible per millorar no sols les condicions generals de les quals hem parlat, sinó les particulars i específiques que es reglamentaran en esta llei de Consells Municipals Agraris, és per la qual cosa demane, no perquè ho presente Unió Valenciana, sinó perquè ho necessita el sector econòmic agrícola i social valencià, que tinguen la amabilitat de votar a favor d'esta proposta de resolució.

Moltes gràcies, senyor president.

(Ocupa la presidència el molt excel.lent senyor president Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Torn en contra.
Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats, per a manifestar al grup proposant que, estant d'acord en el fons de la proposta de resolució presentada, bàsicament per les mateixes raons ja assenyalades, assenyalades insistentment pel Grup Socialista, també recollides en la seua intervenció pel senyor Héctor Villalba, i que són raons òbvies... Són raons òbvies, sobretot si tenim en compte que estem en el procés d'adaptació a la nova situació econòmica del món rural valencià, d'adaptació de la seua articulació. Estem en el punt, diríem, processal intermedi, en allò que hem pres una resolució de caràcter legal per la qual extingim les Cambres Agràries Locals, i fa falta que aparega la

manera en la qual es va a articular en els municipis els interessos del sector agrari, amb els legítims representants democràtics de la població, que són els ajuntaments.

Dic, que en eix punt que ens trobem és obvi que fa falta la llei de Consells Municipals Agraris. És un compromís que hem pres en diferents ocasions, que hui ací reiterem, i l'única cosa que li demane al grup proposant és —és una proposta que li demanaria que acceptara per a poder votar, en eix cas, afirmativament, i completa la proposta de resolució—, és que la paraula que diu «exigeix» siga corregida per la paraula «instar». «Les Corts Valencianes insten al Govern Valencià...» En la mesura que entenem que és el llenguatge que correspon al legislatiu en relació a l'executiu.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés.
Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Garcés, per a agrair-li que efectivament haja acceptat l'obvietat dels plantejaments i, per tant, que manifeste la voluntat del Grup Parlamentari Socialista de votar a favor de la proposta.

És veritat que a nosaltres ens haguera agradat que s'haguera concretat eixa llei de Consells Municipals Agraris simultàniament amb l'eliminació, amb la supressió de les Cambres Agràries Locals. Jo crec que a vosté en el fons també.

És veritat que ha hagut una manca de sincronia entre l'acció de supressió i l'acció de dotació del nou instrument. Però vosté demana que canviem formalment, i com una espècie d'esmena tècnica, que on diu «Les Corts Valencianes exigeixen del Govern...», «...insten al Govern...». Mire, senyor Garcés, jo no vaig a fer *casus belli* d'una parauleta, a nosaltres el que ens importa és que verdaderament eixa voluntat es plasme en una llei i que s'articule eix vehicle en eixos serveis i activitats que necessàriament estan aquí per desenvolupar i per activar.

Per tant, acceptem que on diu «exigeixen» diga «insten», i esperem que de la exigència a la instància no hi haja una via d'escape. Si hi ha una via d'escape, ho tornarem a dir. I, si no, agrai'm que en eix canvi formal estiguen d'acord amb la filosofia de la proposta.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El senyor vice-president primer:

Senyories, supose que això, el conjunt de diputats presents ho prenen com a una esmena tècnica. ¿Tots? Val.

Doncs, si es pren com a una esmena tècnica, votem conseqüentment.

Comença la votació.

Per 71 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és aprovada esta proposta.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà demà a les deu i mitja.

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 50 minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produesquen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

Carrer ..... Núm. ....

Telèfon ..... Població .....

Districte postal.....

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia ..... de ..... de .....

Amb aquesta finalitat el dia ..... de ..... de ....., ingressa al C/C núm. 31/80 de les Corts Valencianes en el Banc Central Sucursal 29, plaça de la Mare de Déu, 8 (València) la quantitat de ..... pessetes mitjançant ingrés o transferència.

..... de ..... de .....

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

Imprés en paper reciclat

**DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES**

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts, Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003 València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 València.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

**DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS**

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 Valencia.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 87

III Legislatura

Any 1993

Sessió plenària
celebrada el dia 19 de febrer de 1993
(tercera i darrera reunió)

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 30 minuts.)

Propostes de resolució derivades del debat de política general.

- Proposta de resolució número 15.560, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre formació professional. S'aprova una transaccional.
  - Propostes de resolució números 15.546, 15.556 i 15.557, presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre valència, substitució de baixes i educació infantil, respectivament.
  - Propostes de resolució números 15.619 i 15.620, presentades pel Grup Parlamentari Socialista, sobre promocions, exportacions i PYMES.
  - Propostes de resolució números 15.575 i 15.576, presentades pel Grup Parlamentari Popular, sobre municipis turístics i Ardystil, respectivament.
  - Proposta de resolució número 15.613, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre pressupostos de l'Estat.
-

- Propostes de resolució números 15.553 i 15.558, presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre salut laboral.
- Propostes de resolució números 15.561 i 15.621, presentades pels Grups Parlamentaris d'Esquerra Unida i Socialista, sobre Ardystil. S'aprova una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.623, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre incendis forestals. S'aprova una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.628, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre noves tecnologies.
- Propostes de resolució números 15.580 i 15.581, presentades pel Grup Parlamentari Popular, sobre finançació autonòmica i Comunitat Europea, respectivament.
- Propostes de resolució números 15.606 i 15.627, presentades pels Grups Parlamentaris Nacionalista Unió Valenciana i Socialista, sobre formació professional. S'aprova una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.552, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre residus tòxics. S'aprova una transaccional.
- Propostes de resolució números 15.545 i 15.550, presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, sobre incendis i la marjal Pego-Oliva, respectivament.
- Proposta de resolució número 15.624, presentada pel Grup Parlamentari Socialista sobre el grau d'utilització del valencià en TVV.
- Proposta de resolució número 15.586, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre sanitat. S'aprova una transaccional.
- Proposta de resolució número 15.587, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre la droga.
- Proposta de resolució número 15.614, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre finançació de la LOGSE.
- Proposta de resolució número 15.629, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre sòl urbanitzable.
- Proposta de resolució número 15.588, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre Sindicatura de Comptes.
- Proposta de resolució número 15.612, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre paratges naturals.
- Proposta de resolució número 15.631, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre proposició de llei de riscos laborals.
- Proposta de resolució número 15.589, presentada pel Grup Parlamentari Popular, sobre educació.
- Proposta de resolució número 15.611, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre RENFE.
- Proposta de resolució número 15.615, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, sobre acords sindicats i patronal.
- Proposta de resolució números 15.590 i 15.591, presentades pel Grup Parlamentari Popular, sobre codi RTVV i formació professional, respectivament.
- Proposta de resolució número 15.610, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, sobre concerts econòmics.
- Propostes de resolució números 15.593, 15.592, 15.595, 15.594, 15.597 i 15.596, presentades pel Grup Parlamentari Popular, sobre empreses públiques, sectors industrials, formació indústries, guarderies laborals, centres de formació professional i ocupació, respectivament.

Intervencions dels/de les senyors/res diputats/des Àngels Glòria Marcos Martí (G.P. Esquerra Unida), Jesús Puig Noguera (G.P. Socialista), Salvador Almenar Palau (G.P. Socialista), Vicente Aparici i Moya (G.P. Popular), Fernando Castelló Boronat (G.P. Popular), Juan Rodríguez Marín (G.P. Popular) José Asensi Sabater (G.P. Socialista), Joaquín Farnós Gauchía (G.P. Nacionalista UV), Ernesto Fenollosa Ten (G.P. Socialista), Alfredo Botella Vicent (G.P. Esquerra Unida), Leandro Picher i Buenaventura (G.P. Socialista), José Manuel Botella Crespo (G.P. Popular), Alfonso Arenas Ferriz (G.P. Socialista), Martín L. Quirós Palau (G.P. Popular), Víctor Fuentes Prosper (G.P. Socialista), Fermín Artagoitia Calabuig (G.P. Nacionalista UV), Manuel Ramírez Valentín (G.P. Popular), Albert Taberner i Ferrer (G.P. Esquerra Unida), Héctor Villalba Chirivella (G.P. Nacionalista UV), Ernest Nabàs i Orenga (G.P. Socialista), Fernando Giner Giner (G.P. Nacionalista UV), Rosa Maria Morte i Julián (G.P. Socialista), Jorge Lamparero Lázaro (G.P. Popular), Maria Àngels Ramón-Llin Martínez (G.P. Nacionalista UV), Segundo Bru Parra (G.P. Socialista), Vicente Sanz Monlleó (G.P. Popular) i els honorables senyors consellers de Sanitat i Consum, Joaquín Colomer Sala, i d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, Eugenio Burriel de Orueta.

(S'alça la sessió a les 20 hores i 15 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 19 de febrer de 1993. Comença la sessió a les 10 hores i 30 minuts, sota la presidència del molt excel·lent senyor president Antoni García i Miralles. Sessió plenària número 46. Tercera i darrera reunió.

El senyor president:

Il·lustres senyors diputats, continua la sessió.

Per a defensar les propostes de resolució d'Esquerra Unida, té la paraula la diputada senyora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Senyores diputades, senyors diputats.

Senyor president.

Davant la proposta de resolució 15.560, d'Esquerra Unida, s'ha tramitat una transaccional que diu així: «Les Corts Valencianes acorden que el Govern valencià presente davant d'aquestes Corts, abans de la finalització de l'actual període de sessions, un pla detallat i concret respecte a la formació professional, que contemple, entre altres qüestions, una vegada realitzat en l'àmbit de l'Estat, el llistat de famílies professionals i la seua concreció en els cicles superiors i de grau mitjà de la FP, previsions respecte a la temporalització de la seua implantació en el país valencià, i la distribució geogràfica. Previsions d'interconnexió entre les diverses xarxes formatives, (infraestructures, pressupostos, iniciatives, etcètera.), que actualment corresponen a FP reglada, FP ocupacional, educació permanent de les persones adultes, plans formatius cofinanciats a través dels Fons Socials de la Comunitat Econòmica Europa, etcètera. Programa i desenvolupament dels mòduls de garantia social al País Valencià.»

El senyor president:

Moltes gràcies.

Anem a passar a votació la proposta de resolució transaccional.

Comença la votació.

Queda aprovada per 54 vots a favor.

Per a explicació de vot, la senyora Marcos té la paraula.

La senyora Marcos Martí:

Gràcies, senyor president.

Ja l'any passat el senyor president del Govern valencià, en el debat sobre la situació del País Valencià, feia referències a la importància de la formació professional. També en el discurs d'aquest any s'ha fet palesa la necessitat formativa dels treballadors i treballadores a la nostra comunitat autònoma.

Doncs bé, tot i compartint aquestes declaracions, el que està clar és que una vegada transferida la xarxa de l'INEM al País Valencià, i les seues competències, estant fins ara un poquet boiroses les propostes relatives a l'educació de les persones adultes i coneguent que cada vegada existeixen al País Valencià més projectes cofinanciats amb la Comunitat Econòmica Europea per a activitats de formació, i fins i tot donada l'existència al País Valencià del Consell de la Formació Professional, sabent, com no podia ser d'una altra forma, que també existeixen diferents departaments en algunes de les conselleries, depenents del Govern valencià, on hi ha projectes i idees respecte a la FP, ens semblava necessària la creació d'un pla concret i detallat que permetera, per una banda, conèixer les propostes del Govern valencià respecte a la FP reglada, l'ocupacional, —és a dir, a la formació inicial i a la formació permanent dels treballadors i treballadores— que diguera també aquest pla què es pensa fer amb els mòduls de garantia social i com es pensen racionalitzar i coordinar les diferents iniciatives

i els recursos existents. Pense que hi ha exemples clars. Sempre ha sigut un exemple el posar damunt de la taula el cas d'Ontinyent, on existien, per exemple, tots uns recursos dintre de la FP reglada, destinats al tèxtil, i a més a més hi havia tota una sèrie de recursos de l'INEM destinats a la mateixa situació, recursos que no s'utilitzaven racionalment. A més a més, hi ha uns altres exemples. No sé si en est cas, el mateix que hi ha un viver de dones emprededores, hi ha un viver d'homes emprededors, i fins i tot com es poden portar endavant unes actituds segregades respectes a aquestes qüestions. Deia que, precisament per totes estes qüestions, ens semblava necessari demanar del Govern valencià que es fera un pla detallat i concret de com tota la xarxa, tots els recursos, totes les infraestructures disponibles, es podien ordenar per a vincular, precisament, la formació inicial i permanent dels treballadors i treballadores.

A més a més, cal tindre en compte que a nivell de l'Estat fa poc s'ha fet pública l'existència d'un pla nacional per a la FP, dotat amb 800.000 milions de pessetes d'ací a l'any 96, pla redactat entre el ministeri de Treball, el d'Educació i els agents socials i econòmics, per tal de treballar en aquest sentit. És per això que nosaltres hem recolzat aquesta transaccional.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyora Marcos, com no explica el vot ningú més, té la paraula. Ah, senyor Puig, és que no l'havia vist. Té la paraula.

El senyor Puig Noguera:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

Nosaltres entenem que difícilment podíem no compartir allò que realment estem planificant o allò que fins i tot hem dut a terme en alguns aspectes que planteja aquesta proposta de resolució.

He de dir que, evidentment, i així s'ha manifestat en aquesta Cambra, està en un procés d'avançada elaboració el denominat Llibre Blanc de la Formació Professional, on s'intenta d'alguna forma plasmar quines són les pretensions i les línies directrius que van a definir la política educativa en aquest camp. Des d'aquesta perspectiva volem donar resposta no tan sols a allò que és la formació professional reglada, sinó també a l'ocupacional i a la formació contínua, a més d'establir les bases sobre les quals puga asseure's una planificació i desenvolupament posterior.

Des d'eixa perspectiva, nosaltres estàvem completament d'acord i si de cas caldria introduir una xicoteta matisació, que ha estat acceptada per tots els grups, en el sentit de considerar que no es pot treballar en el buit, i menys encara en educació, sinó que s'havia de possibilitar la coordinació necessària entre les diferents comunitats autònomes, reunides periòdicament amb la conferència dels consellers de cadascuna d'elles, per tal que pogués coordinar-se en l'àmbit estatal tota aquesta definició del que ha de ser la política educativa referida a l'àmbit de la formació professional, que és, sense dubte, el gran repte de les darreries de l'actual segle.

D'altra banda, és evident que respecte de la previsió d'interconnexió de les diferents xarxes formatives, aquesta és ja una funció que venim encetant, com és la recent ordre conjunta de la conselleria de Cultura i la de Treball, que han fet possible la seua utilització del centre de formació ocupacional de Benidorm.

I, respecte dels programes de garantia social, que és un altre aspecte positiu de la proposta de resolució, nosaltres ja teníem previst per al curs 93/94 iniciar allò que entenem ha de ser un

programa experimental de garantia social, que al nostre entendre hauria de tenir una doble vessant: per una banda, contemplar els programes d'iniciació professional per a majors de setze anys amb necessitats educatives i, per altra, els programes de col.laboració. Des d'eixa perspectiva combreguem totalment amb la proposta de resolució amb la transacció que ha tingut lloc.

Res més i gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Senyora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Senyor president, voldria en primer lloc defensar la proposta de resolució 15.546.

El senyor president:

Per què?

La senyora Marcos Martí:

Perquè hi ha tres propostes presentades: dues que fan referència a l'ensenyament i aquesta que fa referència al pla triennal. I, donat que són dues qüestions diferenciades...

El senyor president:

Té la paraula.

La senyor Marcos Martí:

Gràcies.

Senyores diputades i senyors diputats, aquesta és una proposta de resolució que fa referència al pla triennal de promoció de l'ús del valencià. Com tots vostres segurament coneixen, serà el proper mes de març quan finalitze el pla triennal de promoció de l'ús del valencià, que es va aprovar en 1990. Considerant que encara, i fins les iniciatives preses a través d'aquest pla, no s'han complert totalment els objectius que portaren a la seua posada en pràctica, a Esquerra Unida del País Valencià ens semblaria lògic que el Consell de la Generalitat presentara un informe de compliment de pla una vegada finalitzat, és a dir, una vegada passat el mes de març, i un projecte de continuació d'aquest pla que intensifique les actuacions de la Generalitat amb l'objectiu d'aconseguir un ús normal del valencià al nostre país.

És evident que aquesta proposta de resolució naix de la importància política que per a nosaltres, és a dir, per a Esquerra Unida del País Valencià, té la normalització i la recuperació de la nostra llengua, com una cosa que no sols forma part de les nostres arrels i les nostres senyes d'identitat, sinó perquè nosaltres l'ús normal del valencià el considerem com una cosa consustancial amb la necessària vertebració política del País Valencià. Per això que hem presentat aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El senyor president:

¿Turno en contra?

Como la señora Marcos ha pedido la votación separada de esta propuesta de resolución, la vamos a pasar a votación.

Comienza la votación.

Queda aprobada por 66 votos a favor, ninguno en contra, ninguna abstención.

La señora Marcos tiene la palabra para la defensa de las otras dos propuestas.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies.

Vaig a defensar conjuntament les propostes de resolució 15.556 i 15.557.

Senyores diputades i senyors diputats, el president del Govern en el seu discurs va fer palés, tant en el seu discurs com en les contestacions que donava al llarg del debat als portaveus dels grups parlamentaris, el gran interès que el Govern valencià té respecte a l'ensenyament, tant pel que fa referència a l'educació genèrica dels ciutadans i ciutadanes com en allò que fa referència al valor que per a tenir una economia amb possibilitats de competir amb Europa suposa la formació dels treballadors i treballadores.

Compartim, i és públic i notori, la nostra habitual i ja històrica defensa d'un sistema educatiu públic, gratuït i de qualitat al País Valencià, no sols per la nostra concepció de l'ensenyament i la cultura, sinó també perquè efectivament creiem que no sols s'han de fer inversions en infraestructura, en tecnologia i en organització del treball, sinó—i fonamentalment—en una formació adequada per a tots i totes els valencians i valencianes.

Per això té coherència la presentació d'aquestes dues propostes de resolució: una referent a l'ensenyament infantil i una altra referent a les substitucions als centres escolars de l'ensenyament públic al País Valencià. Té coherència perquè de tots és conegut que en aquests moments sols en els primers quinze dies de funcionament de l'EGB al País Valencià, en el mes de setembre, es van perdre més de 1.500 dies de treball per no cobrir les substitucions produïdes per les baixes del professorat. Per això té sentit, si defensem la qualitat del sistema educatiu, que demanem, a través de la proposta de resolució, que s'arbitren els mecanismes necessaris, financers i personals, per tal que es procedisca a cobrir totes les substitucions de personal docent i no docent del sistema públic educatiu a partir del cinqué dia. I diem a partir del cinqué dia perquè no volem fer una proposta demagògica i perquè entenem que en cinc dies és més que suficient temps per tal que s'arbitren els mecanismes administratius perquè es puguen dotar i cobrir les baixes del professorat.

No menys importància té per a nosaltres la consideració que per a la formació dels ciutadans té realitzar un procés de socialització ràpid i el compliment de la LOGSE en allò que fa referència a les dues qüestions que nosaltres consideràvem progressistes, entre altres, com per exemple el considerar el valor educatiu del cicle 0-6 anys i l'obligació de l'administració d'oferir als ciutadans i ciutadanes el nombre de places públiques necessàries per a cobrir la demanda.

Per això, l'altra proposició que fem, l'altra proposta de resolució, deia que es farà un estudi de determinació de necessitats respecte a la xarxa pública d'ensenyament infantil, 0-3, 3-6, i un pla de construcció de centres públics d'educació infantil 0-3 i 0-6, que garantisca l'oferta pública suficient per a atendre la demanda i contemple com a mínim la creació d'un 15% anual de les places públiques necessàries en aquest nivell educatiu.

És evident que sols a través d'un sistema públic gratuït de qualitat serà possible que la resolució que acabem d'aprovar sobre la formació professional no siga mena de la guinda d'un pastís que està sobre el buit. És necessari tenir i garantir tots els mecanismes, totes les inversions necessàries, per tal que precisament eixes paraules que deia ahir i abans d'ahir el senyor Lerma i els representants del partit socialista respecte a la importància que per al Govern valencià té l'ensenyament siguen alguna cosa més que paraules i siguen realment fets. Ací se'ns deia l'altre dia a la trona que hi havia algunes coincidències, les coincidències no sols són amb idees, les coincidències són com eixes coses es duen a la pràctica.

I amb aquestes dues propostes de resolució nosaltres fem palés que efectivament la LOGSE al País Valencià, és a dir, una reforma educativa com cal, una reforma educativa que garanteix l'educació dels ciutadans i ciutadanes i també la formació posterior dels treballadors i les treballadores, s'ha de fer a partir d'establir un ensenyament infantil que tinga una xarxa pública suficient per a garantir les necessitats i la igualtat d'accés a l'educació i, a més a més, un sistema públic en els nivells obligatoris que tinga com a mínim la garantia que tots els professors que es requereixen estan per a donar aquesta educació.

Per tant, nosaltres pensem que aquestes dues propostes de resolució són absolutament necessàries per a garantir eix ensenyament públic i de qualitat al País Valencià, sense la qual cosa eixa formació dels treballadors i treballadores no serà possible.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Torn en contra? Senyor Puig.

El senyor Puig Noguera:

Senyor president. Senyories.

El Grup Socialista va a votar en contra de les dues proposicions o propostes de resolució per les raons que tot seguit vaig a exposar.

Pel que respecta a la 15.556, que aludeix a les substitucions del professorat, entenem que ja està arbitrat allò que es demana. Cosa diferent és que s'arbitre en la forma i amb les fórmules que la proposta de resolució ens planteja. Està perfectament normativitzat, si bé no amb el termini de cinc dies, i precisament ho està amb una disposició que la il·lustre diputada ha criticat reiteradament en aquesta Cambra, i que per tant eludisc recordar-los.

Des de l'administració educativa s'ha fet un notabilíssim esforç per tal de dotar als centres d'un catàleg el més complet possible, un catàleg de llocs de treball. S'han augmentat considerablement les plantilles i subsegüentment es contempla en tots ells, o en la majoria d'ells almenys, un notable nombre de professors de suport. Professors de suport que en moments determinats poden abastir i donar resposta complida a determinades substitucions esporàdiques. Cosa diferent és quan aquestes substitucions es produeixen en un termini bastant més llarg.

Però és que, a més a més, la proposta de resolució matisa excessivament varies qüestions. Per exemple, no cau en el compte de la impossibilitat d'allò que és la substitució automàtica del professorat en un termini tan curt com és el de cinc dies, on a més hi ha tot un procés de comunicació als serveis territorials, posteriorment la comunicació al professorat substituït, veure si aquest professor substituït té o no té l'especialitat que fa falta en aquest centre, etcètera. A més d'un criteri de fons, que és el criteri temporal, que nosaltres entenem és tan sols un criteri parcial a tenir en compte, la qual cosa no vol dir que no siga també important, que ho és, però entenem que també hi ha altres criteris, com és per exemple el criteri pedagògic, que de vegades i per a xicotetes substitucions fan innecessària precisament, o contraproductiu, des del punt de vista tècnic-pedagògic, aquestes substitucions.

Creiem que, tret de les disfuncions, que hem de reconèixer ha hagut en algun moment, és evident que en el moment actual no existeix cap problema respecte del fons de la qüestió, que és allò que planteja la proposta de resolució.

I, quant a l'educació infantil, entenem que hi ha un compromís per banda del conseller d'exposar davant d'aquestes

Corts quin és el plantejament que respecte a aquesta etapa es pretén determinar o dissenyar des de la conselleria. Però creem que aquest és un compromís assumit i al qual en aquesta Cambra ahir ja se'l va fer referència, quan es va parlar d'un estudi de les necessitats derivades de l'aplicació i generalització de la LOGSE a la Comunitat Valenciana.

I és evident que l'educació infantil no s'ha de considerar com una illa i, per tant, com un estament o com una etapa aïllada del que és el sistema educatiu, sinó que ha de ser contemplada en un context més ampli, conjuntament i en funció, i en relació a l'educació primària, a l'educació secundària, al batxillerat. Simplement per una raó, perquè la perspectiva estricta d'una etapa o d'un cicle podria d'alguna forma esfumar el que és el contemplar en la seua globalitat tot aquest problema. I no debades s'ha dit que el tot és alguna cosa més que la suma de les seues parts.

Per tant, entenem que aquesta descripció s'ha de fer no tan sols referida a l'educació infantil, sinó des d'una perspectiva més ampla. El que no evita que des de la conselleria s'hagen fet determinades polítiques encaminades a subsanar i a fer possible, allà on calga, l'escolarització de xiquets de 3 anys. I en aquest sentit s'han arbitrat dues fórmules: d'una banda, allò que seria la dotació en el catàleg de llocs de treball de centres, d'una plantilla que any rere any va augmentant de professors especialistes en educació infantil. I això és una realitat, i no és una realitat d'enguany que també, sinó que és una realitat de cursos passats. I, d'altra banda, també s'assaja una fórmula enginyosa, que és la dels convenis amb els ajuntaments i amb entitats sense finalitat de lucre, que possibilita unes nombrosíssimes ajudes que, fins i tot en el pressupost d'enguany, de 1993, ultrapassen la xifra de 240 milions.

Crec que és una realitat que ens demostra que es fa camí en caminar. I que la política educativa en allò que pertoca a l'educació infantil va avançant i molt positivament.

El senyor president:

Señora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies.

Senyores diputades, senyors diputats. Senyor president.

Bé, senyor diputat, vosté diu efectivament que de les substitucions ja hem parlat en aquesta Cambra llargament, com a mínim, des de l'inici de la legislatura. És evident que vosté diu que ja està arbitrat en l'ordre de funcionament de principis de curs o que regula el funcionament dels centres al llarg d'aquest curs. I és evident que el nostre grup no comparteix en absolut eixa forma de regulació o d'arbitri de les substitucions. I no la compartim perquè suposa que la flexibilitat horària, que es podria desprendre de la catalogació de llocs de treball, s'utilitza per a cobrir les baixes del professorat i no per a allò que estava preestablert, no sols en el pla de centre, sinó fins i tot en les coses que havia de fer el professorat respecte a la seua formació, atenció d'alumnes amb especials dificultats, etcètera, que preveu la pròpia reforma educativa.

Aleshores, vosté diu que no existeixen problemes. Jo el remet als diaris. No fa ni una setmana a un centre de Tavernes Blanques li faltaven sis professors. Si això és que no hi ha problemes, segurament els centres i els usuaris no compartiran el que no hi ha problemes.

Vosté diu que no es pot fer de forma automàtica. Jo ja he dit que entenia que la nostra proposta no era demagògica, perquè precisament en 5 dies hi ha temps més que suficient per a que els serveis territorials arbitren els mecanismes necessaris per a enviar els professors substituïts.

Però anem a l'ensenyament infantil. Vosté ha parlat del compromís del conseller. Sí, efectivament. A l'inici de la legislatura i després que tots els grups polítics presents en la Cambra parlarem d'allò que s'anomenava el mapa escolar, el senyor conseller es va comprometre durant l'any 92 a presentar davant d'aquesta Cambra allò que es deia el mapa escolar i ara es diu estudi de necessitats.

Però va passar l'any 92 i això no s'ha produït. Aleshores, hi ha una resolució presentada per Esquerra Unida, aprovada majoritàriament, que deia que el senyor conseller en el termini de 3 mesos —no per voluntat pròpia, sinó per resolució de la Cambra— havia d'estar ací explicant-nos aqueix estudi de necessitats. I s'ha incomplert la resolució, perquè ja han passat més dels 3 mesos previstos en la resolució sense que el senyor conseller vinga a explicar-nos quin és aqueix estudi de necessitats. Però bé, és clar que dins d'aqueix estudi de necessitats, jo supose que estarà contemplat l'ensenyament infantil. No sols el 3-6, sinó també el 0-3, perquè de tota l'etapa sencera es parla en la LOGSE, 0-3 i 3-6.

És evident que per a nosaltres aquesta etapa té molta importància, no sols pel que deia de l'immediat procés de socialització dels xiquets i xiquetes, sinó a més a més perquè garanteix la possibilitat de la incorporació de la dona al món del treball. I, a més a més, perquè és absolutament la pedra sobre la qual es fa la paret de l'educació.

Vosté deia que s'han fet moltes coses. Sí... (*remors.*) Sí, un moment i acabe de seguida, senyor president. S'han fet moltes coses. Hi ha 32 escoles sols d'educació infantil. Els 190 milions que estaven destinats al pressupost del 92, si els ajuntaments no menteixen, no se'ls ha enviat als ajuntaments. I, per últim i per a acabar, tinguen vostés en compte que la política no és fer el que es puga, és fer açò. És a dir, és fer coses concretes. I, per tant, nosaltres demanem que es facen coses concretes per la qualitat del sistema educatiu.

Perdó, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies.
Senyor Puig.

El senyor Puig Noguera:

Gràcies, senyor president.

Jo crec que des del Grup Socialista, i des del Consell de la Generalitat, es té la suficient capacitat de diàleg, i ho hem demostrat abastament aquest matí acceptant dues propostes de resolució seues. És a dir, el 50% de totes elles. I que demostra que evidentment s'està caminant. Cosa diferent és que hàgem de concordar absolutament amb totes les seues propostes.

Bé, de totes maneres pense que en els arguments de la meua primera intervenció sembla que li havia donat, fins i tot diria jo, que una digníssima eixida d'emergència per a que hagués retirat o hagués donat arguments diferents als que ha donat. De tota manera, pense que, resumint la seua intervenció, tampoc ens ha dit gran cosa. Vull dir jo, no ens ha afegit arguments significatius que pogueren fer variar el criteri del nostre grup. Encara que, això sí, ho ha dit mesuradament, encantadorament irritada.

De tota manera, i com que tampoc ha afegit més arguments, jo per la meua banda tampoc hauré de dir res més. Si de cas afegir, això sí, eixa suposada contradicció a la qual ha fet al.lusió, entre allò que diem alguns diputats i allò que diu el president de la Generalitat. No és tal la contradicció que existeix, en absolut. Jo pense que aqueix és ja un argument excessivament emprat per banda de l'oposició i que, almenys a mi, em resulta tan caduc com allò de: «Banco pintado de verde».

Res més i gràcies.

El senyor president:

Si no hi ha inconvenient, podem passar a votar conjuntament les dues propostes.

Comença la votació.

Vots a favor, 31; en contra, 42. Queden rebutjades les dues propostes.

El Grup Parlamentari Socialista té la paraula per a defensar... (*Remors.*) No té la paraula si no la demana... (*Remors.*) Per a facilitar, la nota que jo tinc posa senyor Almenar (*remors i rialles.*) Perdó, senyor Víctor Fuentes... (*Remors i rialles.*)

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president.

El senyor president:

No, perdó, perdó. (*Remors.*)

Senyor Picher, no toque el botonet perquè ix per ací... (*Rialles.*)

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president.

Aquest diputat creia, i pot estar confós, que la proposta número 15.618 havia sigut en el seu moment retirada per a fer una transaccional amb el Grup d'Esquerra Unida, quan havíem votat la de corresponsabilitat fiscal. Eixa era la meua informació, si la Mesa no en té altra diferent.

El senyor president:

La presidència... ¿El Grup Socialista vol intervenir per a defensar alguna proposta de resolució, ara, sí o no? (*Remors.*)

El senyor Almenar, que és el que deia jo, té la paraula. (*Remors i rialles.*)

El senyor Almenar Palau:

Senyor president. Senyories.

El Grupo Socialista espera de los grupos de la Cámara el apoyo en favor de las propuestas número de registro 15.619 y 15.620. La primera de ambas se refiere a una propuesta encaminada a que el Consell prosiga y refuerce las políticas de apoyo y promoción de las exportaciones de la Comunidad Valenciana. Creo que es una propuesta, como digo, que el Grupo Socialista la ha redactado de tal manera que no existirá en la Cámara ningún grupo que pueda tener argumentos para oponerse a ella.

La segunda propuesta... Es difícil tener argumentos para oponerse a ella. Y la segunda propuesta tiene una introducción de motivos, una exposición de motivos relativamente clara, explícita. El Grupo Socialista entiende que la política comercial del gobierno valenciano, muy discutida en la Cámara en los últimos años, está siendo reclamada por prácticamente el conjunto de las autonomías del Estado español, en la actualidad por los colectivos de comerciantes en todo el Estado.

Esa ley de Comercio, la ley 8/86, de la Generalitat Valenciana está siendo reclamada como un buen instrumento de regulación de la actividad comercial. Pero también de protección de colectivos frente al avance de las nuevas formas de competencia. Y por consiguiente entendemos que la propuesta de resolución va encaminada a que el Consell prosiga y refuerce las políticas que promuevan la cooperación, la especialización y la formación en las pequeñas y medianas empresas comerciales de la Comunidad Valenciana, para facilitar la adecuación de sus estructuras ante las nuevas formas de competencia.

Señorías, entendemos que tanto la promoción de las exportaciones como las políticas que ayuden a la transformación

del petit comerç ante les noves formes de competència, són objectius que esta Càmera sin duba apoyará.

Muchas gracias.

(*Ocupa la presidència el vice-president primer, excel.lent senyor Vicent Soler i Marco.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Torn en contra? Senyor Aparici.

El senyor Aparici i Moya:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats, senyor Almenar.

Dec ser molt difícil, perquè vosté ha dit que era difícil gastar el seu torn en contra i jo em permetré gastar-li'l un moment. Però em permetré gastar-li'l per una cosa que vaig intentar fer ahir i vosté segurament, no sé encara si estem en moment de debatre-ho o no, però jo ahir li vaig fer una oferta de consens per a esta proposta. Perquè, mire, la proposta que vostés porten ací, sincerament, no és una proposta de consens. Jo tractaré d'explicar-me una miqueta.

Nosaltres li hem proposat, i així ho dic per si es pot considerar encara com a esmena tècnica i vosté ho accepta, canviar les paraules «prosiga y refuerce» per la paraula «favorezca». Eixa és l'esmena tècnica que presentava el Partit Popular. I dic que és una proposta més de consens perquè evidentment «prosiga y refuerce» significa estar completament d'acord en tot el que fins ara s'ha fet, i nosaltres no anem a dir ací que estem en desacord en tot, però que sí que almenys no es fa tot el que es pot fer, i creiem que introduir la paraula «favorezca» significa estar obert a altres propostes que vinguen d'altres grups i no simplement a continuar amb la mateixa política que estem fent fins ara sense admetre propostes dels altres.

Per tant, pensem que esta proposta, amb l'esmena tècnica que nosaltres estem volent introduir, significa i es converteix en una proposta de millor consens que la que vostés presenten. Si vostés ho accepten, estem disposats a votar-la. Si no, ens ho pensarem.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Aparici.

Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Senyor Aparici, jo sempre he entés que el consens s'ha de construir a partir d'una explicació de voluntats prèvies. No per l'oportunisme de quedar bé davant de l'opinió pública quan no s'ha tingut prèviament la iniciativa de defensar els interessos, en aquell cas sectorials, de la Comunitat Valenciana a través de la defensa del petit comerç i de la defensa de les exportacions.

I jo entenc perfectament el que vol dir vosté. De totes maneres, el nominalisme que planteja, que és dir que el consens s'aconsegueix perquè el grup socialista modifique utilitzant el Maríà Moliner, utilitzant el diccionari de sinònims, això no és consens, senyor Aparici. Això vol dir una rectificació que el grup socialista faria perquè vostés queden bé.

Si vostés estan d'acord en el contingut polític de les resolucions, voten-les, senyor Aparici. El consens no cal modificar les coses. Si estan d'acord i és el que vosté diu, si és un sinònim, no modifiquen la resolució, voten-la. Si no és un sinònim, significa un canvi polític. No m'ha explicat què significa el canvi polític que significa canviar «prosiga y

refuerce» per «favorezcan». (*Remors.*) Estava atenent-lo, senyor Aparici, i vosté no ha explicat què significa això. És més, ha dit una cosa que m'impedeix acceptar la seua transaccional. I és els motius que no hem fet prou en política comercial. Ho ha dit, senyor Aparici. Ha aprofitat perquè té l'automàtic posat de proposar una transaccional criticant la política socialista. És una cosa prou inconseqüent.

Ho diré d'una manera ben clara: vostés, si volien el consens en una matèria, havien d'haver pres la iniciativa política com nosaltres l'hem presa en esta matèria. Ara, si vostés estan d'acord en recolzar una política que està reclamada per altres autonomies, inclusivament algunes del seu signe polític, recolzen-la. Tinguen vergonya, que són dues resolucions ben clares. Pel contrari, quedarà ben clar que vostés no estan per fer una política de recolzament del comerç de la Comunitat Valenciana, tant interior com exterior. Al contrari.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Almenar.

Senyor Aparici.

El senyor Aparici i Moya:

Gràcies, senyor president.

Doncs bé, senyor Almenar. Jo crec que tots han pogut veure, tota la Cambra ha pogut veure la voluntat de consens que vostés tenen i a més la poca atenció que es presta quan u parla. Perquè no vaig a tornar a explicar –llisca-ho vosté al *Diari de Sessions*– el que li he dit abans quan vosté estava xarrant. No ho vaig a tornar a fer, senyor Almenar. I he explicat molt clarament ací i li ho vaig explicar també a vosté ahir, perquè era el canvi de la paraula, i vosté estava parlant i no ho ha escoltat. Així que no vaig a perdre ni un minut més.

Però, mire, senyor Almenar, sí que li vaig a dir una cosa, el que el partit popular pensa de la política comercial en est sector determinat, encara que vostés, quan parlen de polítiques sectorials, no volen, ara sí que volen: ja li ho he dit abans, vostés no ho han fet tan bé com ho havien de fer. És més, si vol que li ho qualifique millor, ho han fet malament, senyor Almenar, ho han fet molt malament.

I, per tant, nosaltres ací el que pretenem amb esta modificació de la proposta... Perquè, on estan? Mire, la proposta que vosté ha presentat no m'atrevisc a presentar-la ni jo, perquè per a dir que tot es continue fent conforme s'està fent, per a què presentem propostes, senyor Almenar? Almenys, permeta'm que jo li explique que vosté canvie el significat una miqueta de les paraules per a permetre que vostés estiguen oberts a qualsevol proposta que es faça ací per part dels grups de l'oposició. I això és consens, senyor Almenar.

Jo no sé si vaig accelerat, com vosté diu. Vosté va a *piñón fijo*, això ho tinc més clar que l'aigua. Perquè vostés s'agarren al llibret, el porten ací damunt, s'omplin la boca de voluntat de diàleg i de consens i, quan ve l'hora de la veritat, venen ací a passar el corró. I això és el que passa en est i en altres casos, conforme anirem veient. Vostés, com és per a vostés és pegar la cabotada, donar-los la raó i dir: tot està bé. I, mire, honestament, si ho creguera així, ho faria. Però ni jo ni el meu grup ho creiem així i, per tant, ací venim a dir el que pensem.

I li torne a insistir. Per a fer una proposta del tipus que vosté ha fet, més val no fer-ne cap, perquè per a dir que «*todo continue igual, que el Consell continue todo igual*», perfecte, alguna cosa li haurem de dir ací almenys els grups que tenim responsabilitats d'exercir la proposició i d'exercir la crítica quan fa falta.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Passem a votar les propostes registre d'entrada 15.619 i 15.620, votades conjuntament, si no hi ha oposició per part de cap grup parlamentari.

Comença la votació.

Per 49 vots a favor, 22 en contra i 2 abstencions, són aprovades estes dues propostes.

Propostes 15.580 i 15.581, una sobre finançament autonòmic, l'altra sobre Comunitat Europea. Senyor Castelló.

El senyor Castelló Boronat:

Sí, gracias, señor presidente.

Le voy a comunicar a la presidencia de la Mesa que en la relación que habíamos presentado se modificaba el orden de estas dos propuestas, el turno que usted acaba de plantear con el turno siguiente, es decir, que en estos momentos nuestro grupo plantea defender las propuestas del municipio turístico y de Ardystil.

El senyor vice-president primer:

Senyor Rodríguez.

El senyor Rodríguez Marín:

Señoras y señores diputados.

Vamos a defender la propuesta 15.575 correspondiente al municipio turístico.

Quisiera de alguna manera que entendiera, fundamentalmente el grupo socialista, que es el que sirve de soporte al gobierno valenciano, que no existe nada más que un deseo auténtico de colaboración. Quiero decir. Vamos a ver si es posible que salga adelante una decisión de estas Cortes que encargue algo importante a nuestro gobierno fundamentado elementalmente en aquello en que coincidimos.

No es un tema para polemizar. Es decir, coincidimos en que el turismo es una fuente de recursos importantísima para España, pero sobre todo para nuestra autonomía. Coincidimos que el turismo se está haciendo sobre todo con la base geográfica del municipio turístico. Entiendo que esto está asumido por todos.

Asimismo, entiendo que coincidimos todos los grupos en que el municipio turístico necesita una formulación especial porque está soportando en muchas épocas del año una población de hecho distinta de la de derecho. Y esto es algo que el propio grupo socialista, los propios parlamentarios y la propia filosofía política del partido socialista ya establecía en su propio proyecto electoral, es decir, buscar la figura del municipio turístico con una regulación que atendiera de tal manera sus circunstancias especiales que hiciera que pudiera soportar y servir para el objeto final, que era promover el turismo, y por ese medio tener acceso a los ingresos importantísimos que suponen para nuestra economía.

Pues bien. Esta es nuestra propuesta. Nosotros estamos dispuestos a toda la colaboración para que ustedes hagan una ley sobre el municipio turístico. Ustedes. Es decir, que el gobierno la haga con la ayuda de su grupo parlamentario. Nosotros decimos: esto es algo que ustedes, como les hemos dicho, llevaban en su propio proyecto electoral. Ustedes mismos, con esta idea, saben que es necesario, y decimos simplemente, nosotros hacemos esta propuesta para que entre todos le digamos a nuestro gobierno: hagan una ley que favorezca a esos municipios, que consiga ponerlos en situación de despegue para eliminar la crisis turística que tenemos, una parte importante de la cual corresponde a que los municipios turísticos no están gozando de una legislación especial que los haga suficientemente competitivos.

Con esto acabo esta primera propuesta para pasar a una segunda, que es la del tema de Ardystil.

Ya en su momento, y en el debate de presupuestos, estuvimos estableciendo de alguna manera que entendía mi grupo que debía de consignarse una cantidad. Recordad, señorías, que hablábamos de 300 millones, que era una cifra con carácter previo que podía ser destinada a posteriori para, de una manera reglada, ir atendiendo una serie de necesidades de este sector de población que está siendo víctima de este terrible mal.

Sigue estando ahí Ardystil, siguen estando ahí los enfermos y sigue estando ahí la conflictividad, no sólo sanitaria sino además laboral. Y decimos: ¿Qué es lo que queremos y qué es lo que proponemos? Pues señorías, que el gobierno en primer lugar les deje elección dentro de los médicos del Servasa para que ellos vayan a ser tratados por aquellos que les ofrezcan más confianza.

Segundo. Que no se tenga que parchear ni mendigar, sino, segundo, elementalmente, que puedan y tengan ya oficialmente por lo menos el doble del salario interprofesional, para que no sea algo que se le da o no se le da, sino que mientras están enfermos vayan a una ventanilla y cobren, concretamente, no con defensas de justicia social, con la realidad de unas pesetas.

En tercer lugar. Que asimismo, cualquier gasto excepcional que tengan justificados como consecuencia de su enfermedad, que sean atendidos por la conselleria correspondiente.

Y finalmente, que se instrumenten las medidas por el gobierno valenciano para que puedan reintegrarse a su puesto de trabajo, porque ya somos conscientes todos de que las personas, aún dadas de alta, que han pasado por el síndrome de Ardystil, están teniendo dificultades en volver a encontrar trabajo, porque piensa la empresa que pueden recaer.

Es claro que se pueden arbitrar sistemas. ¿Cómo? O crearles unos determinados puestos de servicio público. Véase también el hecho de darles en su contratación una cierta facilidad, un cierto descuento, o un, digamos, favor económico a aquellas empresas que momentáneamente los readmitan.

Es decir, maneras hay. Lo que estamos pidiendo no lo está pidiendo ni tiene ninguna base ideológica ni significa en ningún momento que mi grupo quiera tener ningún personalismo especial. Estamos solicitando del Gobierno y del Grupo Socialista solidaridad y generosidad, y todos estos puntos, además de todo aquello que pueda corresponderle en derecho a estos enfermos. Y además de esto, señores, si ustedes lo hacen, ustedes habrán cubierto el objetivo y de ustedes será el mérito. Nosotros lo proponemos y estamos dispuestos a consensuar, a añadir, a poner, pero desde luego que lo que estamos diciendo es justo y entendemos que se debe de hacer.

Gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Rodríguez.

Torn en contra. Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Muchas gracias, señor presidente. Señorías.

Tal vez por las características del debate y las reglas que lo rigen, pueda resultar un tanto lamentable que se puedan defender al mismo tiempo temas tan dispares como es el turismo y el síndrome Ardystil. Pero también es opción de cada grupo hacerlo. Por lo tanto, en uso de su libertad, el señor diputado, que nos ha sorprendido a todos con su intervención, puesto que esperábamos a otro señor diputado que había anunciado su intervención, pero que debe estar realizando tareas más importantes fuera del hemicycleo...

El senyor vice-president primer:

Senyor Asensi. (Remors.)

Senyor Asensi, atenga's a la qüestió.

El senyor Asensi Sabater:

Gracias, señor presidente.

Pero nos complace la intervención del señor diputado porque siempre ha dado muestras en esta tribuna de una sensibilidad hacia los problemas de la política valenciana y es, por lo tanto, muy grato contestarle. Lo que ocurre es que vamos a contestarle especialmente sobre el primer tema. Dado que sobre el asunto de Ardystil, tema muy importante en el que tradicionalmente su grupo, aunque sea a través suyo, se haya quedado solo sistemáticamente en esta Cámara, vamos a renunciar a intervenir puesto que tenemos una resolución que está ya consensuada con otro grupo parlamentario, en la que creemos...

El senyor vice-president primer:

Senyor Asensi, renuncia o no renuncia? Estem en el torn en contra. (*Remors i rialles.*)

El senyor Asensi Sabater:

Lo que quiero decir, señor presidente, que en su momento daremos una respuesta clara sobre el tema Ardystil, en la resolución que nos plantean.

Sobre el motivo turístico, señor diputado, creemos que la solución a los problemas que se plantean en nuestra comunidad y en los municipios turísticos está en las medidas y en la política que se ha seguido hasta ahora de apoyo y fomento del turismo en la comunidad. Esa es la realidad. Y frente a esa realidad, que se ha ido imponiendo paso a paso y que es la única política que se está aplicando, puesto que no hay ninguna alternativa real. Hay un vacío total de alternativas en el campo turístico, y usted lo sabe perfectamente. Ustedes tan sólo saben hablar de una ley cuyo contenido, cuyas características, cuyas medidas, cuyas propuestas, ustedes mismos no conocen.

Por lo tanto, claro, encubren y tratan de encubrir esa falta de alternativas en el campo turístico diciendo que el Consell elabore una ley que ustedes mismos no saben en qué consiste. Que, por otro lado, es un mal instrumento, es un mal instrumento normativo, porque no hace falta ninguna ley para llevar adelante una política turística, ninguna ley. Y porque, además, esa ley podría crear problemas importantes de discriminación, como tal ley, respecto a otros municipios no turísticos, pero que, sin embargo, también tienen problemáticas cercanas o concomitantes, y podrían verse, por tanto, discriminados.

De manera, señor diputado, que creemos —sinceramente se lo digo, no por el afán de no contestarle o de desviar la atención—, sí le digo que, este tipo de iniciativas lo que encubren es un vacío programático, alarmante por parte de la oposición. Y por lo tanto, como no nos dicen ustedes en qué consiste su política turística, cuáles son las medidas que quieren realmente establecer, no es posible darles una respuesta satisfactoria.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi.

Senyor Rodríguez.

El senyor Rodríguez Marín:

Señor presidente. Señoras y Señores diputados.

No me gusta personalizar mis intervenciones, y entiendo que cuando hay un portavoz habla un partido.

Señores socialistas, nosotros sí que sabemos cual es la intención y cuales serían los condicionantes, la normativa y los artículos de nuestra ley de municipio turístico. Que además, como parece que denotamos la intención de no hacerla, la presentaremos. La haremos y, si Dios quiere, la aprobaremos.

Pero, miren ustedes, ustedes también la tienen, no tan extensa, pero en sus papeles de trabajo del 88, ustedes en el artículo 85 de la Ley Valenciana de Gobierno Local y Organización Territorial, hablan: «Municipios Turísticos». Y esto, si no lo sabían los portavoces, lo debe de saber alguien. Porque está ahí, y lo tengo yo. Quiere decir, que ustedes no han sacado esto a esta tribuna y a estas Cortes, por lo que sea. Pero lo que sí que les digo, es que, oigan, si yo les digo: ¿ustedes creen que es necesario? Si me dicen: mire usted, no es necesario. Entonces sí que estamos en desacuerdo. Yo es que creí que coincidíamos en que era necesario. Háganla o no lo hagan. Si no lo hacen ustedes, lo haremos nosotros.

Segundo. El tema de Ardystil. Miren ustedes, todo lo que hagan, todo lo que hagan va a recibir el voto de nuestro grupo. Es decir, ustedes nos dicen a nosotros que nuestros puntos no, porque se han arreglado con sus lógicos hermanos para hoy y para el día de mañana. Que son los de Izquierda Unida. Pues, muy bien, sigan por ahí porque los van a necesitar. Nosotros, lo único que decimos es que lo que proponemos es bueno para esas personas. Si nos dicen que no, pues a ver si ustedes lo hacen mejor. Todo lo que se proponga lo aprobará mi grupo.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Rodríguez.

Senyor Asensi.

El senyor Asensi Sabater:

Señor diputado, aunque hable usted en nombre de su grupo, naturalmente que sí, me lo pone usted muy fácil, tal vez porque no sea su especialidad el tema turístico. Tal vez sea por eso. Pero, desde luego, los papeles que ha leído no indican nada, simplemente dicen que mi partido, mi grupo quería naturalmente establecer una situación especial de los municipios turísticos dentro de una ley general de municipios. Que es diferente a hacer una ley de municipios turísticos. Que es lo único que a usted se le ocurre hacer. Y pedir: «haga esa proposición de ley, hágala usted, presentela en esta Cámara y vamos a ver si se aprueba o no». Porque eso se le añade a los votos que usted tenga para aprobarlos. (*Remors.*) Naturalmente. Claro.

Pero nos gustaría, tenemos interés y curiosidad por saber sus propuestas cuáles son. Le reto a usted a que lo haga y las planteé en esta Cámara. Nosotros creemos que la política turística se hace, se está haciendo muy bien, es la única política turística que está avalada por resultados positivos en la comunidad.

Sobre la otra cuestión, señor diputado, ustedes en la desgraciada situación planteada por el síndrome Ardystil, que no me cabe duda que tienen buena intención al respecto, esa intención hay que acompañarla de buenas obras también. Ustedes, en este tema se están quedando sistemáticamente solos en esta Cámara. Se quedaron solos el 24 de noviembre en la Comisión de Política Social; el 12 de diciembre con la petición de Comisión de Investigación, el 23 de diciembre. Y nos gustaría que ahora se sumasen a la resolución que ya está consensuada con otros grupos. A ver si de una vez por todas, ustedes se unen a la voluntad general y al interés general de apoyar decididamente, como se está apoyando hasta ahora a los afectados por el síndrome Ardystil.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Asensi.

Passem a votar conjuntament o separadament, separadament, sembla que hi ha algun grup que vol separadament, aquestes dues propostes de resolució.

En principi votarem la proposta de resolució que té registre d'entrada 15.575, sobre municipis turístics.

Comença la votació.

Per 28 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció, és rebutjada aquesta proposta.

Proposta 15.576, sobre Ardystil.

Comença la votació.

Per 29 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció, és rebutjada també aquesta proposta.

Proposta registre d'entrada 15.613, del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, senyor Farnós, sobre pressupost de l'Estat.

El senyor Farnós Gauchía:

Senyor president. Senyores i senyors diputats.

En esta resolució volem aclarir que qualsevol actuació en relació...

El senyor vice-president primer:

Senyories. Un moment, senyor Farnós. Senyories, reclame atenció a l'orador.

El senyor Farnós Gauchía:

Moltes gràcies, senyor president.

Com deia, volem reclamar aquelles competències, actuacions que ha de fer la Generalitat i que eren de l'Estat, encara que siguen momentàniament finançades pels pressupostos de la Generalitat, finalment, siguen els pressupostos de l'Estat qui tinguen les dotacions pressupostàries per tal de fer-se càrrec d'ell. Ho generalitzem perquè es pot generalitzar, perquè ha passat i perquè pot tornar a passar.

En efecte, si governar és establir prioritats, compremem que un moment donat, com a conseqüència de la pressió social, de la demanda de la societat, de la demanda especialment de l'oposició, s'hagen de fer obres perquè ho requereix la necessitat. I aquí està, —senyor Fenollosa, que m'està dient que no—, aquí està eixa necessitat d'haver abordat allò que era, a la millor una obra xicoteta, insignificant al costat de les obres fastuoses que hem vist s'han fet, especialment l'any passat en l'Estat espanyol, veiem eixa obra xicoteta, però necessària i prioritària com era el desviament de la nacional 340 al seu pas per Castelló. Es podia dir que per la quantitat que representava a més, 3.500 milions de pessetes, eren insignificants.

El nostre plantejament, dins d'eix conveni que es va fer amb l'Administració central, era o mesquí o ridícul o com vullguen dir. I, efectivament, 3.500 milions al costat de 800.000 milions que té el pressupost de la Generalitat entenem que no és massa important, però és tot relatiu. Vull dir que 3.500 milions de pessetes és el 50 per cent del pressupost que té la Diputació de Castelló, o eix pla de xoc per al problema de l'atur que demanava ahir Esquerra Unida, o el portar el gas a les fàbriques que abarataria i seríem més competitius en la producció dels nostres productes, o fer més parcs tecnològics, etcètera, etcètera. Diríem que teníem limitacions.

Per això esta resolució no pretén més que ser un testimoni, un acte simbòlic, que sí per necessitats d'establir prioritats a l'hora de fer actuacions u obres que, encara que la Generalitat, que també sabem que té necessitats pressupostàries, però en altres coses, pugua més prompte o més tard recuperar eixos diners que he avançat. Per això volem dir que es tinga en compte que en els pressupostos de l'any que ve, de l'Estat, apareguen aquestes quantitats per tal que els recupere la Comunitat Valenciana.

A més, no ens sembla bé que estiga passant allò que els qui menys aporten al pressupost de l'Estat, en definitiva, com deia abans, quan es tracte de fer grans obres en les grans celebracions

siguen els qui més reben. I, per una altra banda, com nosaltres, hem dit tantes vegades, aquells que més contribuïm amb l'Estat de vegades som els qui menys reben.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Farnós.

Torn en contra. Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Senyor Farnós, tan sols un matís. Quan li he dit que no, no és que li estava dient que no a unes necessitats, li estava dient que no a que per presions de l'oposició s'han portat avant aquestes obres. S'han portat avant per la voluntat del Govern de la Generalitat, conjuntament amb el Govern de l'Estat, en donar solució a un problema candent, prioritari, que estava aquí, i en base a eixes voluntats unides, coordinades i col·laborant ha estat possible i està ara materialitzant-se el que era una necessitat i el que és allò que realment la ciutadania entén: que les obres estan ja en eix procés d'execució.

Per tant, crec que aquí és on hem d'estar mirant com es resol un problema que tenia una necessitat, que això suposa que a més a més està plantejat amb eixa bona voluntat de coordinació i col·laboració, i que això indubtablement també porta compromisos per part d'eixa altra administració que tindria la competència absoluta sobre eixa carretera, en el seu desviament, perquè amb eix mateix esperit de col·laboració i coordinació col·labore amb la Generalitat Valenciana en altres tipus d'obres i prioritats que també és necessari que es plantegen.

Per tant, jo crec que no té sentit que vosté ací ens presente aquesta proposta de resolució, quan no està en el sentir de la ciutadania el que es plantegen aquestes qüestions, i molt menys posant a més en el matís imperatiu que tot això es faça dins de l'any 94.

Precisament per totes eixes qüestions que li dic, perquè la ciutadania ni ho entén ni ho demana, és tan sols un problema polític que vosté vol plantejar ací en aquesta Cambra, perquè el més desitjable i el més voluntariós i el que sí que s'aprecia per la ciutadania és que hi haja una bona coordinació i col·laboració entre les administracions, en aquest cas la de l'Estat i la Generalitat Valenciana. És per tot això pel que indubtablement entenem que està fora de lloc aquesta proposta de resolució que vostés plantegen i, per tant, nosaltres anem a votar en contra.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.

Senyor Farnós.

El senyors Farnós Gauchía:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Gràcies, senyor Fenollosa, per la seua intervenció, encara que vull repetir-li que no estic d'acord amb els seus plantejaments. Perquè, si bé podem estar d'acord que eixa obra calia fer-la, també no valdria la pena entrar en matissacions que s'ha fet gràcies a qui. Vull recodar-li que fa 10 anys que l'estem esperant i per fi s'ha fet. Ha parlat de prioritats. Són prioritats que esperen 10 anys, no és esperar un parell de mesos, que ha hagut de vegades incompliments, de vegades no, amb tota seguretat incompliments pel temps que ha passat. Perquè, com jo he dit tantes vegades, és que la província de Castelló no sé que ens passa que som la província més estudiada d'Espanya. Una forma de no fer res és crear una comissió i estudiar, i s'han

canviat els projectes, s'han estudiat, però les obres estan sense fer, quan al mateix temps que grans obres a nivell de l'Estat, que probablement necessitaven de grans estudis, probablement fins consultar amb universitats estrangeres per a fer estes grans obres, en 6 mesos o en un any es feien. Eixa és una obra que hem esperat 10 anys. No 10 dies ni 10 mesos, ni 10 setmanes, 10 anys.

Per tant, no li lleve també vosté el mèrit perquè per això estem aquí, és que estem aquí, l'oposició per a denunciar estes coses i, sobretot, de vegades, no som solament nosaltres, cal veure les hemeroteques per a veure el que han escrit els diaris al llarg d'estos 10 anys. Ja li he dit que no eren solament el 3.500 milions de pessetes. Per a nosaltres com a nacionalistes és quasi una cosa simbòlica, té un simbolisme, és un testimoni perquè estem segurs, senyor Fenollosa, que el mateix fet en Catalunya, on hi ha un poder català, o en el País Basc, on hi ha un poder basc, vullquem o no, que nosaltres no tenim, est fet vosté sap que no haguera ocorregut, i que avui no s'estaria debatint en cap trona la nostra resolució perquè l'Estat haguera fet fa temps i fa anys eix desviament que tanta falta feia a Castelló.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Farnós.
Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent senyor president.

Mire, indubtablement, no estan mai totes les qüestions resoltes, però indubtablement estem parlant d'un lloc on, si estiguérem parlant d'allò que valora també la ciutadania, com és el servei sanitari, el servei educacional, el nivell d'atur que existeix, o l'activitat econòmica, això ens comporta una qüestió clara, i és que, pel que es veu la ciutadania d'eixos llocs dels que estem parlant no està massa en els plantejaments que vosté diu, i fins i tot en les seues intencions sembla que estan més pròximes a seguir comptant amb les tesis que aportem des del Govern, de l'Administració central i de l'Administració autonòmica, els socialistes.

I, tanmateix, vosté segueix fent eix paper victimista, provincialista, localista, que és la seua opció política per la qual ha anat durant tota la vida, i en aquest moment en la formació on es troba, i no sembla que ni personalment ni col·lectivament els haja donat molt bon resultat. Quasi seria millor que pensaren en canviar d'estrategia i de plantejament, perquè crec que estan en un camí equivocat i els ciutadans d'eixa part de la Comunitat Valenciana no estan molt per plantejaments com els que vostés fan ací.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.

Passem a votar la proposta amb registre d'entrada 15.613.
Comença la votació.

Per 21 vots a favor, 37 en contra i 3 abstencions, és rebutjada la proposta.

Propostes registre d'entrada 15.553, 15.558 i 15.561, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida.

El senyor Botella té la paraula.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Desitjaria defensar primer la 15.561, donat que hi ha una esmena transaccional, i després, una vegada votada, passaria a defensar les altres dues, si no té inconvenient la presidència.

El senyor vice-president primer:

Bé, d'aquesta manera aquesta presidència entén que, si ha transaccionat una proposta amb el Grup Socialista, que es repartisquen el temps corresponent a cadascú, fem un bloc amb aquesta, votem i després passem a les que són de vosté només.

El senyor Botella Vicent:

D'acord, moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Té tres minuts.

El senyor Botella Vicent:

Senyories, el Grup d'Esquerra Unida havíem presentat, com tots conéixen, tenen la proposta de resolució, tres punts en els quals demanàvem l'agilització de les investigacions per a aclarir les causes de la malaltia, perquè es declarara ja malaltia professional, i el que continuaren mantenint-se les ajudes econòmiques als afectats.

El Grup d'Esquerra Unida des del primer moment que aquest tema s'ha tractat ací a aquestes Corts, hem insistit que no volíem en absolut cap tipus de demagògia al respecte ni protagonismes de ningú. Jo crec que haver arribat a aquest acord és una mostra més d'eixa trajectòria que hem portat al respecte, perquè nosaltres rebutgem o renunciem a la nostra proposta de resolució tenint en compte que en el primer punt es recull —diríem— la gran part de la mateixa, i després queda el segon punt de la proposta de resolució que presenta el Grup Socialista, retirant el primer punt de la mateixa quan parla de recolzar les actuacions del Consell de la Generalitat, amb el que nosaltres, en aquest ocasió, no estem d'acord perquè no matisa, com en altres resolucions en el seu moment matisava que era exclusivament per a recolzar les propostes que feien de declaració de malaltia professional. En aquesta ocasió parla de totes les actuacions del Consell i nosaltres no estem d'acord al respecte.

I, per tant, el que substituïm és el primer punt que diu que «el Consell agilitze les investigacions per a aclarir les causes de la malaltia dels treballadors i treballadores en base a la resolució aprovada amb data 24 de novembre del 92 per la Comissió de Política Social i Ocupació, en la qual s'instara al Govern a declarar malaltia professional aquesta malaltia». Quan es determina l'agent causal? I el que afegim ara és que, si a finals d'aquest present any no s'ha determinat l'agent causal, el Consell instarà al Govern de la nació perquè siga declarada malaltia professional en base a la normativa vigent. La resta de la resolució la conéixen perquè està en la proposta del Grup Socialista.

I voldria afegir al respecte d'aquesta qüestió que vull insistir que de veritat cap grup en absolut continue fent demagògia o apuntat-se a coses que no els pertoca, quan en realitat és un tema tan delicat, quan hi ha persones que estan en situació de desesperació i que el que necessiten són solucions i no posicions demagògiques de tractar d'apuntar-se a un bombardeig, com en aquest cas algun grup s'ha tractat d'apuntar.

Jo crec que, a més a més, fins i tot en una proposta que s'ha defensat abans, s'ha tractat de canviar l'ordre legal en aquesta Cambra, però al mateix temps, des del nostre punt de vista, amb un actitud llagotera, amb un actitud llagotera.

Senyores i senyors diputats, acabe...

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Acabe, senyor president, dient que, si eixa és l'actitud que cal continuar tenint en aquestes Corts, tanmateix no facen més el ridícul en un tema tan important com aquest, i tanmateix que Déu ens pille confesos si vostés van a ser l'alternativa en aquest país.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella. Senyor Picher.

He intentat explicar abans que es repartien el temps els proponents i després el torn en contra vostés tenen el temps complet, el doble que ells.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Jo vulguera començar la meua intervenció fent meues també, per suposat, les paraules que va dir el president de la Generalitat Valenciana l'altre dia. Són paraules de responsabilitat davant d'un greu problema, igual que ha dit el diputat que me ha precedit en l'ús de la paraula, i jo crec que caldria, encara que siga el més ràpid possible, recordar-ho un poc a les seues senyories. El president de la Generalitat digué que als afectats pel síndrome Ardystil «compromet tot el meu recolzament i el de la Generalitat en solventar la seua possible situació d'ansietat, i repetir-los una vegada més que, mentre est president continue sent de la Generalitat, tindran tot el recolzament que faça falta».

I no vull deixar-ho tampoc per al final, en agrair-li la responsabilitat del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida per la seua actitud mantinguda, no solament acceptant, acceptant mutuament esta transaccional, sinó per la seua responsabilitat, per la seua serietat, que ha demostrat al llarg de tot est procés, procés lamentable.

I vull recordar també la resolució aprovada per quasi la pràctica unanimitat de tots els membres de la Comissió, celebrada el 24 de novembre de 1992. Per tant, jo crec que estem en la direcció correcta, jo crec que estes Corts, el Govern de la Generalitat Valenciana no ha d'escatimar cap solució, cap aportació, cap millora per a totes estes famílies i per a tots estes afectats.

I centrant-nos ja en el que seria l'esmena transaccional, com molt bé ha dit l'il·lustre diputat senyor Botella, jo crec que és una resolució important, i jo demanaria ací a tots els grups parlamentaris, per suposat, que la votaren favorablement. Perquè, independentment de la introducció que ja he fet, que és el punt primer, hi hauria un punt dos que diu: «Instar al Consell de la Generalitat Valenciana per tal que continue quantes actuacions ha posat en marxa en ares del recolzament dels afectats en l'àmbit sanitari, laboral, social, i en concret arbitre les mesures oportunes a través dels diferents departaments.»

Aconseguir l'efectiva incorporació al treball d'est col·lectiu per mig d'accions formatives i ajudes a la contractació laboral. En definitiva, i com s'està acabant el temps, jo diria que és una resolució molt positiva, i demane a tota la Cambra que la vote favorablement en ares de la millora d'una sèrie de valencians, d'alacantins en est cas concret, que necessiten el nostre recolzament i no l'hem d'escatimar.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Torn en contra.

Senyor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Señorías.

Perdónenme que sea yo el que salga a hablar de este tema, puesto que en mi grupo hay otros expertos, al ser un tema, entendemos, multidisciplinar, multiprovincial, y sin embargo unitariamente para nuestra comunidad, y con una responsabilidad clara, con una responsabilidad clara, del señor Lerma.

Y no vayamos ahora a hablar de tonterías, hay un responsable. Y a ese responsable, que es el señor Lerma, hay que pedirle cuentas y ustedes no pueden decir que nos hemos quedado solos, bajo ningún concepto. Porque nos hemos quedado nada más con una persona, con la razón, ¿y saben por qué? Porque es mentira todo lo que han dicho.

Vamos a ver. Mire, señor Picher, ¿saben por qué en la transaccional se retira el primer punto? ¿Quieren que se diga por qué? Por una razón que es muy sencilla, porque el primer punto cuando se votó en la comisión no se daban cuenta de lo que estaban votando —solamente un grupo se opuso a ese primer punto—, y era ni más ni menos, y se decía en la comisión, «respaldar las actuaciones llevadas a cabo por el Consell de la Generalitat Valenciana, en relación al denominado síndrome Ardystil».

Eso es lo que decía, querían un respaldo de todos los partidos políticos, para respaldar lo que se estaba haciendo, cuando es un caso que en estos momentos está en el juzgado. Cuando encima en estos momentos ya se han tomado soluciones, y a Dios gracias se está salvando gente, porque se siguen las pautas que nosotros dijimos.

Tengan por lo menos prudencia, señores, tengan por lo menos prudencia.

Ahora estamos aquí introduciendo un término que es fenomenal, y hurtando precisamente una reclamación social. Y ahora, qué queremos, ¿que sea una enfermedad profesional? ¿Qué queremos? ¿Inculpar directamente a una persona y a un caso? ¿Saben lo que están diciendo cuando dicen, «reconózcase enfermedad profesional»? Se está diciendo que era previsible que en esa fábrica se produjesen enfermedades. ¿Saben lo que están diciendo? Que todo el dispositivo preventivo ha fallado. ¿Saben lo que se está diciendo? Que ya no hay responsabilidades de ningún tipo. Que ya está enfermo y era previsible, y por lo tanto como si estuviera en una central nuclear.

No señores, mire, yo les pido, de verdad, sean sensatos. El presidente de este partido, al cual pertenezco, ya dijo el otro día: «agradézcannos la prudencia». No estamos haciendo el tema de la colza con el tema Ardystil, no sean ustedes provocadores, insisto yo, no sean provocadores. Quedémonos donde estamos, sigamos buscando, que es nuestra obligación, que es nuestra obligación, responsabilidades políticas, pero nada más, no empiecen ustedes a mezclar con enfermedades profesionales, enfermedades que a lo mejor son laborales. No empiecen ustedes a buscar un consenso para justificar el desastre amparados en todos los grupos. Mire, el nuestro no, la ciudadanía allí, no, y los juzgados no sabemos qué van a decir. ¿Cómo nosotros de antemano vamos a decir que sí antes de saber lo juzgado? ¿O es que es lo juzgado anterior a una cosa cuando queremos, a otras no?

Mire, usted, les hemos hecho una propuesta completamente coherente, con una propuesta completamente tranquila, con unos puestos que eran perfectamente asumibles, todos y cada uno de ellos. Porque además muchos de ellos ya se están haciendo, «pero hay que rechazarlos, son del partido Popular y hay que dejarle solo». Bueno, todavía el partido Popular está esperando a esa transaccional, —partido Socialista e Izquierda Unida, o sea, la casa común esa que tienen ustedes—, todavía

està esperando que vengan a decirnos «oye, ¿y de esto podemos llegar a algo, podemos hablar? No, no merece la pena».

Pues si no merece la pena, señores, nuestro voto... es imposible que apoyemos esto por el bien de los afectados, y por otro bien, que se lo voy a decir, por el del propio señor Lerma.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Senyor Botella. L'altre senyor Botella, clar.

El senyor Botella Vicent:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Senyor Botella Crespo, jo crec que vosté falta a la veritat, o almenys a una part de la veritat quan llig la resolució aprovada en la Comissió de Política Social i Ocupació, i diu que «se da el apoyo al Consell». Però es para aquí, i no diu «y en concreto», que és el que continua, «y en concreto sobre la declaración de enfermedad profesional».

Això vosté ací no ho diu i deixa en l'aire que el que allà van aprovar era el recolzament a tot el que el Consell havia fet. Doncs no és de veritat i vosté ho sap, i no solament és que vosté ho sap, sinó que, si vosté, si vosté, senyor Botella, doncs fera cas fins i tot dels seus militants de partit en aquella comarca, sabria que li van pegar un bon rebolc per no recolzar aquella resolució en estes Corts.

I vosté ho sap, i vosté ho sap. Però a més a més jo pense que parlar ací que és una reclamació social, però vosté entén alguna cosa d'eixes? Vosté entén alguna cosa d'eixes? Si vosté no ha parlat amb ningú dels afectats. Si vosté no sap el que els afectats estan demanant. Si la comissió d'afectats no vol saber absolutament res de la proposta que vostés van presentar ací en els pressupostos. I en absolut té res a veure la proposta que vostés presenten ara, que demanen diners, quan en realitat el que volen són solucions.

I vosté diu: el responsable és el senyor Lerma. Doncs efectivament que el Govern té una responsabilitat, però comence per dir que els primers responsables són aquells empresaris que en definitiva han estat saltant-se la llei i han conduït a esta situació. Però això vosté no ho vol dir i li ho he de dir jo. Però a més a més vosté acaba dient que l'enfermetat professional...

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella, se li ha acabat el temps.

El senyor Botella Vicent:

Acabe, senyor president.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Senyor Picher. (*Remors.*) Sí, senyor Botella, té vosté la paraula. Després, senyor Picher, tindrà vosté la paraula.

Ara vosté replica al senyor Botella, i després tindrà la possibilitat que hi haja un altre torn de rèplica entre el senyor Picher i vosté mateix.

El senyor Botella Crespo:

Señor Botella, tiene usted razón.

Usted cayó en la trampa, lo reconozco y ahora lo rectifica, perfecto. Voy a leerlo, porque hay que leerlo, porque esto es lo que vale al final, lo que pone escrito, y le voy a recordar la discusión, muy breve además.

Lo que ustedes decían, y nosotros decíamos. Miren ustedes, en gramática hay puntos, hay comas, y conjunciones que se llaman copulativas, que unen una cosa que va antes a la que va

después. Y eso es lo que decíamos, y seguimos diciendo, y le leo el texto. «Respaldar las actuaciones llevadas a cabo por el Consell de la Generalitat Valenciana en relación al síndrome Ardystil, y –conjunción copulativa, con la cual no se puede desunir una cosa de la otra– y en concreto las gestiones realizadas para el reconocimiento de esta enfermedad como accidente de trabajo, de trabajo, desde el mismo momento en que se ha diagnosticado».

Ahora usted, señor Botella, sabe lo que hace, decir, «este párrafo, ya que lo quiten, el primero, y lo de trabajo por enfermedad». Señor Botella, sea coherente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Moltes gràcies, senyor president.

Mire, senyor Botella, jo crec que la situació del seu grup en est cas és patètica, patètica, així de clar, perquè vostés no saben com eixir de l'embolic en el qual s'han ficat, i han fet aquí una roda de portaveus que cada viatge parla u d'esta qüestió perquè no volen donar la cara. Vosté no pot criticar la resolució de 24 de novembre de 1992 perquè és incontestable, perquè és incontestable, i perquè feren una errada enorme no recolzant-la.

Però és que a més a més li vaig a dir una cosa, i vaig a ser breu perquè hi ha poquet de temps. Vostés al llarg de tot est procés i de totes les seues intervencions no els he escoltat mai en la vida parlar de responsabilitat dels empresaris que han creat en el seu origen eixa situació, mai en la vida. Sí, fent honor a la veritat, el senyor Rodríguez Marín parlà en el debat pressupostari –una altra trista intervenció–, parlà, diu: «qui va a atendre a estos treballadors, l'Institut Valencià de la Salut, l'Institut Nacional de Seguretat i, en definitiva, tal vegada les responsabilitats d'unes empreses, algunes de les quals ja estan fallides». De tot est procés, que és llarg i de moltes intervencions, sols eixa breu referència als empresaris.

Però vostés, com clavaren la pota el 24 de novembre, es trauen una fantasmal proposta d'una comisió d'investigació que diu una cosa que ningú no entén. Diu: «que es cree una comisió no permanent d'investigació per a tractar l'origen, les causes, la responsabilitat, agents i vigilants del curs i el tractament seguit...» (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Senyor Picher. Senyor Botella. L'educació parlamentària és fonamental. Vosté ara té possibilitat de replicar al senyor Picher des de la trona, no des d'aquí. Atenga's a l'ordre parlamentari. (*Remors.*) Senyor Botella, ho sabem tot el que passa.

Senyor Picher, continue.

El senyor Picher i Buenaventura:

Per tant, vostés què fan? El 2 de desembre, com l'havien clavat el 24, presenten una proposta d'investigació. Ens hem de dedicar científicament, tècnicament, sanitàriament, els diputats a veure l'origen causal. ¿Nosaltres? ¿Els diputats? Eixa proposta no se sostén, i a més a més el seu grup no la comparteix. Però com el 24 la clavaren, van dir: a veure si la traem amb esta. Doncs, ja veurem, quan vinga esta, ja veurem el que passa.

No se sosté la seua situació a aqueix respecte. Perquè ni coneixen el tema, ni saben de què va, ni tenen sensibilitat al respecte per aqueix problema. No el tenen. I la prova està i ací em remet, i en totes les votacions vostés es queden sols. Sols, perquè no comparteixen el criteri d'aquesta Cambra ni el dels afectats ni el de la comarca. Res més. (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher. (*Remors.*)

Un moment. Anem a veure, senyor Rodríguez, per a què vol la paraula? (*Remors.*) Senyor Rodríguez, sega. No té la paraula.

Senyor Botella. (*Remors.*)

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Mire, señor Picher. Efectivamente es usted patético. Efectivamente. Mire, desde que usted empezó a decir que se morían de tuberculosis ya no está ni autorizado para seguir hablando del tema (*remors.*) y está en el *Diario de Sesiones*. Para usted no ha pasado nada y se morían de tuberculosis ¿O quiere también que lo leamos? No hable usted de patetismos, por Dios; no hable usted de patetismos.

Mire, no solamente nuestro grupo usa los portavoces adecuados para bajar el tono de esta situación a lo mejor, sino que no quiere entrar en determinados tonos y llevarlos. Y hasta ahora, señor Picher, he estado muy callado, muy callado. Le voy a decir más. Hemos intentado por todos los medios que este tema no se politizara. Pero ustedes, intervención tras intervención, intentan a través de la provocación, que saquemos.

¿A santo de qué quiere usted derivar ahora la comisión de investigación que hemos propuesto para ver el tratamiento? ¿Quiere que hablemos qué es lo que proponemos? Cuando estábamos intentando en esa comisión se quitase eso, ¿sabe por qué? Porque hubo 6 muertos. Y no tenemos porque sacarlos aquí, porque por desgracia para sus familiares ya no existen. De esos 6 muertos, yo no sé qué ha pasado, lo que sí que sé es que se ha salvado uno. ¿Sabe con qué?

Mire usted, ¿los empresarios, tienen culpa o no la tienen? Pues no sé si tienen culpa o no la tienen, lo que sí que sé que no es esta Cámara donde se juzga a la sociedad civil (*remors.*) Y eso sí estoy seguro, como demócrata no como dictador (*remors.*). Aquí no se juzga a la sociedad civil. La sociedad civil se la juzga donde está, donde está en estos momentos, en los tribunales de justicia de Alicante. ¿Cómo voy yo a decir y a inculpar a alguien que está en un juicio? Pero si su... Vamos a ver, el Consell nos niega información porque hay un tema *sub judice* (*remors.*)

Mire, insisto, sean prudentes y no insistan más en el tema cuando no se les pregunta. Y por favor, acepten lo nuestro que a lo mejor vamos todos un poco mejor. Y el consenso es entre partes, y más en temas serios. Y la verdad, me parece una imprudencia política que buscando un consenso, no se haya buscado con el partido mayoritario de la oposición, ni siquiera se haya querido hablar con él.

Muchas gracias. (*Aplaudiments.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Senyor conseller de Sanitat.

El senyor conseller de Sanitat i Consum:

Gracias, presidente.

Señorías.

Yo voy a reproducir textualmente—he tomado nota— lo que ha dicho al principio de su intervención el diputado señor Botella. Ha dicho exactamente: «se está salvando gente, porque se están siguiendo pautas que el PP había indicado». Yo le pido al señor Botella, en razón de toda una serie de principios de ética profesional, que reconsidere esta manifestación. Desprecia, en mi opinión, todo el trabajo que toda una serie de profesionales desde el mes de abril vienen desarrollando en Alcoy, en Alicante y en Valencia en el hospital la Fe.

Creo que esto puede llegar a ofenderles profundamente a todas estas personas. Y usted sabe en todo caso que tenemos una convocatoria para el próximo martes día 22, una petición de comparecencia mía, que las establezco de forma regular. Y en la cual volveremos a discutir todos los temas que con un carácter puramente médico, en la misma, se considere que puedan resultar importantes. Yo, pensando, en fin, en que el nombre de esta Cámara puede quedar desprestigiado si se aceptan tácitamente estas manifestaciones, le pediría a usted, y espero que así lo haga, que retire estas manifestaciones. (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyor Botella, per torn de rèplica al senyor conseller. (*Remors.*)

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Sí, señor conseller. Efectivamente, si algo se ha hecho bien, y es por lo que no queremos entrar nuestro grupo, ni queremos hablar, ni lo hemos hecho, del tema de Ardystil como enfermedad, porque creemos que hay, no unos estudios, sino más estudios que se van a hacer. Aunque quizá, no sé si excesivamente tardíos, si excesivamente temprano, pero desde luego técnicos. Y se está haciendo.

Y por supuesto, el prestigio de los profesionales. Mire usted, es lo único, tanto usted como yo que puede que tengamos sensibilidad, y puede que sea lo único por lo cual este tema estemos haciéndolo correctamente. Pero lo que yo insisto, políticamente no entremos. Y le insisto, no entremos políticamente en los tratamientos, en el momento de aplicación, en qué se va a hacer, dónde se va a hacer, cómo se va a hacer.

Yo lo único que pido es, señores, el tratamiento cómo se va a hacer, ahora mismo habría muchas preguntas que hacer. En La Fe el otro día estuvieron reunidos la comisión de expertos para hacer los próximos trasplantes, si es que hicieran falta hacerlos en La Fe. Lógico, le aplaudo. Bien, ¿qué le dijeron? No tenemos salas suficientes para llevarlos una vez operados, porque no hay separación suficiente. Y actualmente, bien, no se puede hacer. Pero eso son informes de profesionales. Naturalmente que son informes de profesionales, y naturalmente creíbles, por supuesto.

Pero también debemos de admitir, que ha habido un retraso en algún tipo de pautas en unos momentos determinados. Y yo a eso es a lo que políticamente podría—podría, que no lo voy a hacer— hacer una comparecencia para ese tema. Y no lo vamos a hacer, porque si han sido retrasados o no, usted en su comparecencia del martes nos lo dirá. Pero que es un tema profesional. En cuanto profesional, ¿los tratamientos son correctos? Ahí está que hay una mujer que se ha salvado. Deben ser correctos.

El senyor vice-president primer:

Senyor conseller.

Senyor Picher, per a què vol la paraula? (*Remors.*) No, el dret de rèplica és en el debat amb el senyor conseller només.

Senyor conseller. (*Remors.*)

El senyor conseller de Sanitat i Consum:

No me ha quedado claro si el señor Botella retiraba la manifestación expresamente tal como la hacía. Y quiero aclararle que mezclar las decisiones políticas con las decisiones profesionales creo que no es un buen camino. Puedo aclararle que los equipos profesionales han gozado de toda la libertad en sus actuaciones, y que no ha habido ninguna injerencia que

pueda haber sido calificada como política. Porque es que creo que no caben, señor Botella. (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor conseller.

S'ha esgotat tot torn de rèplica. S'ha esgotat tot el debat respecte d'Ardystil (*remors.*) Molt agraït per la seua extemporània —des del punt de vista reglamentari— actuació, des del punt de vista reglamentari.

Anem a votar la proposta transaccionada pel Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Unida, que, com sabén vostés, suposa la retirada de la proposta 15.621 i una modificació de la proposta... (*Remors.*) És la retirada de la proposta 15.561 i la modificació de la proposta 15.621.

Si em permeten els redactors de la proposta, jo mateix rectificaré el text perquè és que estava mal escrit. D'acord. Coneixedors per tant del que anem a votar, votem.

Comença la votació.

Per 51 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció, s'aprova la proposta.

El Grup d'Esquerra Unida en aquest bloc encara tenia dues propostes més. La 15.553 i la 15.558, sobre salut laboral.

Senyor Botella, té la paraula.

El senyor Botella Vicent:

(*Remors.*) Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Aquestes dues propostes de resolució tenen, des del punt de vista del meu grup, d'Esquerra Unida, una estreta relació amb el que fa uns minuts estàvem discutint i que havia cridat tanta atenció. (*Remors.*)

Pareix ser que ara hi ha, altres propostes que estan relacionades amb el mateix... (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Senyories. Senyories.

Reclame l'atenció a l'orador.

El senyor Botella Vicent:

No té la mateixa importància...

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella, continue.

El senyor Botella Vicent:

Les dues propostes de resolució fan referència, una d'elles, que el Consell duga endavant la posada en funcionament, abans del 31 de desembre del 93, de les unitats de salut laboral en totes les àrees de salut del País Valencià.

Nosaltres plantegem aquesta proposta de resolució, tenint en compte que s'ha manifestat en infinitat d'ocasions pel nostre grup i per la resta de grups, també pel propi senyor conseller, que precisament per l'existència de l'àrea de salut d'Alcoi, i de les unitats o de la unitat de salut laboral existent en aquella comarca, va ser possible detectar en un moment determinat la infermetat que fa ben poquet hem estat ací tractant al respecte de la síndrome Ardystil. I, per tant, nosaltres el que plantegem és que qualsevol altre tipus d'infermetat podria sorgir en qualsevol altra comarca en altre tipus d'indústries, que no es poguera detectar si realment no existeixen els mitjans a l'abast.

I en aquest cas pensem que és important que les unitats de salut laboral estiguen en totes les àrees de salut del País Valencià, o a totes les comarques, encara que no estan creades encara les àrees de salut. I, per tant, des d'aqueix punt de vista pensem que és important donar un temps, fins a finalitzar l'any

93, per tal que es posen en funcionament aquestes unitats de salut laboral. Creiem, insistisc, que és de suma importància aquesta qüestió.

I la segona proposta de resolució fa referència a una cosa que ja hauria d'estar en vigor en el conjunt de l'Estat. I és una directiva de la Comunitat Econòmica Europea de l'any 89, que havia d'entrar en vigor a principis d'aquest any, i que desenvolupa tota una sèrie de principis. En realitat és l'entrada en vigor d'una llei de salut i seguretat laboral al conjunt de l'Estat espanyol. I, per tant, el que demanem és que el Consell inste el Govern de l'Estat per a l'elaboració d'aquesta llei, que desenrotlle o desenvolupe els següents principis.

Primer, promoure la salut integral dels treballadors i de les treballadores; els drets dels treballadors i les treballadores a la pròpia salut tutelar per a l'administració i responsabilitat de l'empresari quant a l'organització del treball, de manera que es respecte la salut dels treballadors i de les treballadores; el dret dels treballadors i les treballadores a la informació, a la formació i a la participació en l'organització del treball en la matèria de salut laboral; la cobertura total i seguretat del mateix nivell de protecció a la salut a tots i totes els treballadors i treballadores; la intervenció coordinada de totes les administracions públiques i l'eix central d'intervenció serà la prevenció basada en els criteris de salut.

Pensem que les dues propostes estan íntimament relacionades entre si i relacionades precisament amb la proposta de resolució que acabem d'aprovar. Però a més a més quan aquesta segona és una directiva de la Comunitat Econòmica Europea, en eixa Europa en què hem entrat ja de ple, que hauria d'aplicar-se des de l'1 de gener totes aquelles qüestions, no solament les monetàries i no solament els acords entre Estats en temes econòmics, sinó també aquells drets laborals i, en aquest cas, temes de salut tan importants com aquests.

Per tant, el que demanem és el vot favorable dels diferents grups de la Cambra. Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Torn en contra. Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president. Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Botella, compartint el criteri i estant d'acord amb la immensa majoria de coses que vosté planteja, perquè entenem que és una necessitat, jo volia comentar-li les següents qüestions.

En primer lloc, pel que fa a la 15.553, que vosté ha presentat, en relació a la Llei de Salut i Seguretat Laboral, jo crec que l'objectiu d'aquesta proposta de resolució ja ve amplament desenvolupat en la nostra que tenim, i que tindrem temps de veure-la, sobre aquesta mateixa qüestió.

De tota manera jo el que volia dir-li respecte a la llei, que en aquest cas resultaria un poc pretencions voler-li proposar a aquestes Corts, i donat que un criteri com aquest ha de recollir un ample consens —jo crec que en eix tema ens veurem—, fonamentalment en tot allò que són els protagonistes de la salut i de la seguretat del treball i que són també altres agents, com podrien ser els empresaris, els treballadors i els poders públics com a responsables únics en aquesta matèria. Perquè, si no es dóna eixa implicació o eixa coordinació entre els tres agents, doncs és molt difícil unilateralment dur endavant tota una sèrie de propostes o de lleis en aquest cas.

Però vosté sap també que la responsabilitat del Govern és aconseguir, com deia abans, el màxim consens en l'elaboració d'aquesta llei. I l'aprovació de l'avantprojecte de llei i la seua tramesa a les Corts Generals és una qüestió que està recollida,

com li he dit, en la proposta que nosaltres hem presentat. I també, vosté ho sap, que la tramitació és competència de les Corts i no del Govern. Això seria respecte a la 15.553, que vosté ha plantejat.

Després, pel que fa a la 15.558, que vosté proposa, que el Consell duga endavant la posada en funcionament abans del 31 de desembre del 93 les unitats de salut laboral en totes les àrees de salut del País Valencià. Vosté sap que aquest procés és un procés que està molt avançat en aquests moments i que la idea que nosaltres tenim és si és possible tècnicament en aquest any acabar-ho, si és possible, però que això seria un objectiu i un compromís que nosaltres evidentment assumim. Però vosté ho sap, perquè em consta de la seua sensibilitat i em consta també de la seua preocupació per aquests temes, que en aquests moments estan funcionant, per exemple, a través dels serveis centrals la direcció general de Salut Laboral i a través del serveis perifèrics hi ha una direcció territorial en Castelló, una altra en Alacant, una altra en València; que està el centre de salut comunitari d' Alcoi —que jo crec que en el procés que hem tingut i del que hem parlat abans està desenvolupament una labor magnífica, i així ho diria jo—, així també com està el centre de salut comunitari d' Alzira.

Per a aquest any, que seria d' alguna forma la proposta que vosté planteja, està previst obrir set centres de salut comunitària, en el que queda d'aquest any. Perquè a més vosté sap que les unitats de salut laboral s'obren i al mateix temps s'obriran també els centres de salut comunitària. Per tant, compartint la preocupació que vosté té, no podem assumir eixes propostes en base que tots eixos projectes i totes eixes idees que vosté exposa estan molt avançades i que pràcticament en el que seria l'any 93 tota eixa planificació que vosté demana quedaria pràcticament acabada.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.
Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyor Picher, jo crec que, si vosté està d'acord i el seu grup està d'acord en la majoria de les qüestions que plantegen aquestes propostes de resolució, doncs no hauria de tenir cap problema en votar-les a favor. Perquè jo crec que si vosté ha escoltat abans a un diputat del seu grup, al senyor Almenar, quan contestava a un altre grup i deia que el que era important era votar el contingut i no la forma, el sinònim..., doncs jo li diria ara a vosté el mateix: no es pare vosté en els sinònims i pare's en el fons. I si en el fons vosté està d'acord, doncs vote-ho en definitiva i no tracte d'allargar més aquesta qüestió.

Perquè jo crec que en el tema de la llei de salut i seguretat laboral, quan vosté diu que no és un tema exclusiu del Govern, sinó que s'ha d'aprovar a les Corts Generals, efectivament, jo crec que allò que està demanant la proposta de resolució és que s'insti al Govern de l'Estat a promoure amb urgència l'elaboració i l'entrada en vigor també d'una llei de salut i seguretat laboral, d'acord amb la directiva 391/89 de la Comunitat Econòmica Europea.

I quan vosté parla del protagonisme dels agents, doncs faltaria més que nosaltres no estiguèrem d'acord que hi haguera protagonisme dels agents, si estem reclamant-ho sistemàticament, si en la pròpia elaboració de la Llei del Servei Valencià de Salut hem estat nosaltres els qui hem insistit en la necessitat que hi haja participació en tot. Doncs clar que estem d'acord. Però, precisament per estar d'acord, el que tractem és que ressenyem la directiva de la Comunitat Econòmica Europea i parlem dels punts que s'haurien de desenvolupar en eixa llei,

on han de participar tots eixos agents. No estem dient-los el que han de fer. Estem dient que, en base a eixa directiva que diu totes aquestes qüestions, es desenvolupen. I per tant jo pense que els arguments que vosté ha argumentat ací per a oposar-se tal vegada és que o s'ha confós o no ha entès bé la resolució.

Després, pel que fa a l'altra proposta de resolució, dir que jo conec que ho tenen molt avançat... ¡Home! si jo coneguera que ho tenen molt avançat no hauria presentat la proposta de resolució, entre altres coses perquè vostés no han donat informació al respecte.

Vosté diu que van a inaugurar-se set centres de salut i que en aquests moments està el de Castelló, València, Alacant, Alcoi i Alzira. Però mire, jo li he fet referència que gràcies que existia el d' Alcoi s'ha pogut detectar eixa enfermetat. No esperem que es produísca una altra situació com aquesta, que ningú no desigem, per a haver de crear unitats de salut laboral de forma ràpida, quan en definitiva vostés podrien fer-ho ja i tractar d'evitar problemes d'aquesta índole. Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Botella, vosté sap, perquè el considere una persona informada respecte a l'estat de la tramitació de la llei que vosté proposa en la seua primera intervenció, i a més també està informat de quin és l'estat de construcció de realització dels centres de salut comunitària, perquè jo el considere a vosté un home informat en eixa matèria i sap quina és la situació; i a més jo compartisc plenament amb vosté sobre el grau d'eficàcia que ha comportat el centre de salut comunitària d' Alcoi, que jo estic completament d'acord amb vosté.

Però que jo estiga d'acord amb el que vosté planteja no significa que li ho haja d'aprovar. I això no és una contradicció meua ni del meu grup parlamentari. Perquè vosté sap que hi ha unes Corts que han de tramitar una sèrie d'avantprojectes, que hi ha uns governs que són els qui marquen el ritme en eixa tramitació, i jo en això no vull infravalorar ni menysprear aquesta Cambra, al contrari. Però jo crec que eixa iniciativa legislativa, en base a la informació, en base a la capacitat pressupostària que té el govern, doncs és una cosa que correspon medir-ho molt bé en el moment adequat per part del Govern i quan s'ha de plantejar. I jo estic d'acord en això amb vosté, i jo no discutisc en eix aspecte.

Respecte a tot el demés. Mire, jo li he explicat a vosté que és el que s'està fent en l'aspecte de salut comunitària, li ho he explicat. Si jo accepte la proposta de vosté en u dels set centres que li he dit que es faran en l'any 93, que no es fera per raons tècniques, per raons pressupostàries, per raons d'adjudicació —dic u o dos, em dona igual la xifra— en aquest cas es podria plantejar l'inconvenient que vostés a final d'any diguen «incompliment». No, perquè de vegades no ens quedem per la major, sinó ens quedem per la menor. Aleshores ens podem agafar i dir «no, és que resulta que totes les comarques, des del punt de vista sanitari i laboral, estan cobertes, però resulta que hi ha dos que no», aleshores hi ha un incompliment. Aleshores deixa a l'executiu que complisca eix pla programàtic, i possiblement a finals de l'any 93 compareixerà el conseller responsable i dirà «mire, en l'any 93 hem fet açò, açò i açò». I jo estic convençut que vosté es donarà per satisfet. Però això no significa ninguna altra contradicció que jo no li approve les esmenes que vosté planteja, perquè de vegades les esmenes són per espentejar més del que u pot anar. Per tant, no li les anem a aprovar.

Res més i moltes gràcies.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Passem a votar les esmenes 15.553 i 15.558 conjuntament (*se sent a un diputat que diu: no, no, per separat.*). Separament.

En primer lloc la que té registre d'entrada 15.553.

Comença la votació.

Per 22 vots a favor, 34 en contra i 2 abstencions, es rebutja aquesta proposta.

I ara votarem la 15.558.

Comença la votació.

Per 10 vots a favor, 33 en contra i 17 abstencions, també es rebutja aquesta proposta.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà a la una menys deu. Mentrestant es reunirà la Junta de Síndics.

(*Se suspén la sessió a les 12 hores i 37 minuts.*)

(*Es reprén la sessió a les 13 hores.*)

(*Ocupa la presidència el molt excel.lent senyor president Antoni Garcia i Miralles.*)

El señor president:

Señorías, continúa la sesión.

Por favor, guarden silencio.

En representación del Grupo Parlamentario Socialista, y para la defensa de las propuestas 15.623 y 15.628, tiene la palabra el señor Arenas.

El señor Arenas Ferriz:

Muchas gracias, señor presidente.

En la propuesta de resolución 15.623, del Grupo Parlamentario Socialista, hay un acuerdo transaccional con el Grupo Mixto y el Grupo de Esquerra Unida que consiste en rebajar el plazo de presentación del plan de prevención y extinción de incendios forestales para 1993, que se pide en la parte primera de la propuesta de resolución, de tres meses a dos meses. Hago entrega del acuerdo transaccional.

Paso ahora a defender la propuesta de resolución con el acuerdo transaccional incluido. Se trata, en definitiva, de acuerdo también con la preocupación manifestada por el presidente de la Generalitat en el discurso del pasado miércoles, de que esta Cámara participe también en la dinámica de tomar las medidas adecuadas para proteger adecuadamente nuestros bosques de ese riesgo tan terrible de los incendios forestales. Ciertamente, las medidas tienen que ir encaminadas en una doble dirección. De una parte, conseguir ver de qué manera previamente se toman los planes adecuados para que todas las fuerzas, todos los medios humanos y materiales que trabajan en la extinción de incendios, colaboren y se coordinen conjuntamente para que su actuación sea óptima y todos los recursos se empleen con la máxima eficacia.

En ese sentido, la parte primera de nuestra propuesta pide que se presente en esta Cámara, en ese plazo de dos meses, el plan de prevención y extinción de incendios forestales para 1993, con especial referencia a los instrumentos de funcionamiento de los sistemas de coordinación y optimización de los recursos que existan.

Se trata, por lo tanto, de que una vez expuesto aquí ese plan también puedan los propios diputados ver de qué forma podemos colaborar para que se haga realidad ese deseo de todos de que no haya incendios y, si los hubiera, que se apaguen cuanto antes.

Pero no solamente se trata de la extinción de los incendios sino también de eliminar las causas no accidentales de la producción de los incendios. Se trata, por lo tanto, de que haya una campaña de sensibilización a los ciudadanos, para que todos entendamos que el bosque forma parte, también, de un

patrimonio colectivo y tomemos las medidas para que no se produzcan esos incendios.

Nada más y muchas gracias.

El señor president:

Señor Quirós, turno en contra.

El señor Quirós Palau:

Con la venia del señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Señor Arenas, esta es una propuesta infumable, esto es un caliqueño, un caliqueño parlamentario. Esto no hay quien lo entienda. ¿Qué es? ¿Que ustedes tienen la desconfianza absoluta con este señor y le tienen que obligar a que presente un plan contra los incendios y pedir que coordinemos los medios entre todos? ¿Pero usted no se da cuenta que usted soporta lo que haga este señor? No está usted para obligarle a que haga no sé qué, ¡eso lo tiene que hacer la oposición! Aclárese, que usted ya está pensado en oposiciones, se está entrenando para el futuro. Pero ¡cómo se atreve usted!

Primero, los incendios se apagan en enero y entonces es cuando hay que decirle —que ya se le dijo a este señor— que nos trajera en el mes de enero el adecuado plan, que lo trae todos los años tarde, mal y no lo cumple.

Pero ¡hombre! ¿Cómo se le ocurre a usted decirle eso a su propio conseller? ¿Es que ustedes no se hablan? ¿Ustedes van por la calle...? Es la jerarquía y tal, pero se habla, se le pregunta. Esto es infumable, esto no se sabe por dónde cogerlo. Es una cosa que dices, bueno...

¿Usted sabe para qué mes quería usted que trajera el proyecto? Para el mes de junio, para el mes de junio, cuando ya se le habían quemado —vamos, supongo yo— en el mes de junio ya llevaba usted setecientos u ochocientos incendios, pequeñitos o medianos, pero ya iba usted por ahí. Es que ni se ha enterado. Hable usted con él, convóquele, relacionese un poco con los que le soportan. Porque, ya ve usted, hay amigos que más vale no tenerlos. Menudo apuro afrontar a usted diciéndole que en el plazo de tres meses... —Y lo han rebajado para presentarlo—. Esto es infumable, esto es impresentable, esto es vergonzoso.

Un poco dignidad con el señor conseller y realmente usted entienda cuál es su papel. Usted persigue al conseller, acosa al conseller, defiende al conseller ¿Cuál es su papel? No se ha enterado usted de nada. Aclárese.

Usted, además, dice «hemos de coordinar todos los medios» Pues, natural, si le estamos diciendo todos lo mismo. Hay que coordinar todos los medios, hay que ver de qué forma podemos colaborar entre todos. Pero esto se hace en enero, lo hemos dicho, en enero es cuando se apagan los incendios y en el mes de junio presentar los planes, poner de acuerdo, organizar —como usted ha dicho— todos los equipos y tal; el asunto se le acaba en diciembre.

Ustedes son capaces de decir: «respaldamos la postura del señor conseller. Ha presentado en su plazo adecuado. Nos parecen buenas medidas.» Pero acosarlo de este modo es pedir su dimisión. Esto es una censura evidente a la negligencia de un señor que por lo visto no iba a presentar ningún tipo de proyecto cuando usted le obliga... ¿Es que a usted le ha llegado noticias de que este año no iba a presentar ningún proyecto de plan contra incendios? ¡Qué vergüenza, qué confusión, qué absurdo! Le rogamos que se explique un poco más, porque ha puesto usted en una situación al señor conseller prácticamente ya a la puerta de la calle, con cartera, maleta y sin vehículo oficial, claro.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Quirós.
Señor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Para el portavoz del Grupo Parlamentario Popular el problema que se le plantea es que su carencia de política medioambiental le lleva solamente a saber atacar, pero es incapaz de entender que una Cámara y el Grupo Parlamentario Socialista es capaz de hacer propuestas constructivas para que esta Cámara y todos los ciudadanos en nuestra comunidad conozcan cómo se va a trabajar desde la Generalitat para los planes de prevención y extinción de incendios.

Y es verdad que aquí se aprobaron los presupuestos del año 1993 en donde ya venían perfectamente relacionadas todas las medidas, todos los medios materiales y humanos que se iban a destinar a la extinción de incendios. Luego ese es un tema que no se ve solamente en el mes de enero, se ve todos los meses y todos los días del año, porque, además, es una dirección general que está trabajando justamente hacia esa finalidad y ese objetivo. Y hay aún una dinámica de trabajo en la que colabora la Generalitat. Y lo único que está haciendo el Grupo Socialista es apoyar esa dinámica y pedir que también esta Cámara conozca, con la debida antelación, esos planes de extinción de incendios.

Pero no solamente tiene nuestra propuesta esa parte de conocer los planes de prevención y extinción, también tiene la parte de apoyar las medidas que anualmente se toman de campaña de sensibilización, insistiendo en conseguir que todos los que de alguna manera se relacionan con nuestras masas forestales tengan la suficiente sensibilidad para llevar el cuidado que hace falta para evitar la producción de esos incendios.

Por lo tanto, a nuestro juicio, el papel que jugamos nosotros es sencillamente interesarnos en algo que lo estamos haciendo durante todos los días, que lo hacemos privadamente, pero que también tenemos derecho, como grupo, a hacerlo en esta Cámara. Que se hace –y ahí parece olvidar el señor Quirós lo que se aprueba en los presupuestos, como si no existiesen los presupuestos, como si no existiesen en los presupuestos las partidas consignadas para extinción de incendios. Y eso parece que no tiene ninguna importancia y reconoce que pasa totalmente por alto de ello.

Por eso el problema que tiene el Partido Popular es que carece totalmente de política ambiental, no tiene una propuesta constructiva para la sociedad valenciana de protección del medio ambiente. Lo ha demostrado recientemente en esta Cámara cuando en una propuesta de ley de Ordenación de Espacios Naturales se ha opuesto, el único grupo que se ha opuesto a ella. ¿Por qué? Porque no sabe lo que son espacios naturales, porque tiene un analfabetismo ecológico realmente importante que le lleva a no saber enfrentarse a la protección del medio ambiente.

Y, en ese sentido, lo único que sabe es, cuando se produce un incendio, atacar y criticar por las causas y por las deficiencias que a su juicio se han producido. Pero es incapaz de ofrecer una alternativa constructiva para la protección de nuestra naturaleza. Y, ya digo, se produjo ayer en el debate cuando fue incapaz de votar y apoyar una ley de conservación de espacios naturales. Nada más.

El senyor president:

Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Gracias, señor presidente. Con la venia.

Señor Arenas, puestos a entrar en su dinámica, le diré que es preferible el analfabetismo sectorial, exclusivamente ecológico, al analfabetismo global, que es el que ha demostrado usted aquí, global. ¿Entiende? El grito del analfabeto siempre es mejor que una totalidad. Porque mire usted si su confusión es grande que dice que usted ha hecho una propuesta constructiva... ¡Atiéndame, atiéndame, a ver si aprende algo, a ver si aprende algo! ¿Una propuesta constructiva? Esto es una propuesta impulsora, mi querido e ignorante amigo (*riallles*), una propuesta impulsora, o sea que el Consell presente en el plazo de tres meses... Oiga, ¿usted qué constructivo, ni qué niño muerto? Usted no dice nada más que este señor le presente... ¿Y eso es constructivo? Eso impulsivo, que trabajen los demás. Usted no ha puesto una sola frase constructiva.

Pero por si faltara algo, la redacción suya es tan incorrecta, tan de analfabeto total, que dice «que se realice antes de verano –naturalmente, que es cuando se queman las cosas– por el Consell una amplia campaña dirigida a eliminar las causas no accidentales de los incendios. Pues faltaría más, oiga, para las no accidentales, naturalmente, las otras son accidentales –los que hacen las chullas, etcétera– que no se ha hecho de eso, en absoluto, hasta ahora. ¿Y usted qué pretende, que se modifique el presupuesto? Eso debería haberlo hecho usted cuando los presupuestos. ¿Es que no se iba a hacer esa campaña si no lo dice usted?

Esto es infumable y ya he dicho que es un caliqueño, un caliqueño. Qué vergüenza, qué vergüenza, verles a usted hacer propuestas. Siempre dicen «la oposición no tiene propuestas». Lo bonito es forzarles, que ha sido la trampa que les hemos puesto. «Haremos un pacto». Concrétenlo en propuestas. La única que hicieron en el período de sesiones actual, la rechazó la Mesa por mayoría de ellos. Imagínense ustedes –otro caliqueño– lo que presentarían, otro caliqueño; se ve que tienen un paquetón de caliqueños.

Y aquí no está el señor portavoz, aunque cobra también por lo visto. Pero el portavoz, que tiene tanto trabajo, le firma todo esto a usted, se lo firma, le parecen bien todos estos absurdos de hacer un voto de censura prácticamente al señor conseller y decir que esto es una propuesta constructiva. Pues sí que ha trabajado usted, usted es una fiera para el descanso. Con esto usted ha sudado usted el salario de toda la Legislatura. Oiga, pues sí que es constructivo usted. Se ha echado usted para adelante... Pararle al chico que se nos va a herniar, pararle al chico que ha escrito seis líneas juntas, que ha juntado trescientas letras.

Qué vergüenza da verles a ustedes cuando les quitamos los asesores y es realmente el PSOE el que saca eso: la mochila vacía. Lo que decía su amigo Yáñez, toquemos madera: «se nos ha quedado la mochila vacía; vinimos con la mochila llena y se nos ha quedado vacía».

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Pasamos a votación la transaccional defendida por el señor Arenas.

Comienza la votación. Perdón, un momento. No vale, no vale. Yo he dicho que pasábamos a votación, pero no que comenzaba la votación. Ha habido un error.

Comienza la votación.

Por 51 votos a favor, 22 en contra y 1 abstención, queda aprobada la propuesta de resolución transaccional.

El señor Arenas tiene la palabra para defender la otra propuesta.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Para el Grupo Parlamentario Socialista, al igual que para el Gobierno valenciano, hay una concepción global de protección del medio ambiente, algo recogido también en el propio discurso del presidente de la Generalitat y que supone que no solamente actuemos en la medida que hemos presentado, las propuestas de resolución que hemos presentado, con las resoluciones de una ley de espacios naturales, una ley de conservación de los espacios naturales, no solamente actuando también en casos concretos como en el tema de incendios forestales, sino en algo mucho más amplio que es en conseguir que el desarrollo industrial que hagamos en la Comunidad Valenciana sea compatible con la protección de la naturaleza.

En definitiva, conseguir que hagamos un desarrollo sostenible que permita el mantenimiento de los recursos para las generaciones futuras. En definitiva, eso nos va a llevar también a conseguir que el desarrollo que hacemos es un desarrollo moderno, avanzado, competitivo, porque está sucediendo que los países que tienen una tecnología más ecológica, más protectora del medio ambiente, son los países que están siendo punteros en el desarrollo industrial, porque además estos países cuando hacen esa protección del medio ambiente están exigiendo que los demás países cumplan y respeten ese medio ambiente y están haciendo un esfuerzo de competitividad que están exigiendo que nosotros también lo hagamos.

En ese sentido, las propuestas que traemos nosotros y espero que toda la Cámara, se refiere a que se lleve adelante una política industrial que promueva el desarrollo de actividades productivas y nuevas tecnologías que permitan la consecución de un desarrollo económico compatible con la mejora de la calidad de vida y protección y conservación de la naturaleza, pero al mismo tiempo de esa política industrial global, medidas también concretas, programas específicos que ya se están realizando desde la Comunidad Valenciana, que ahí están en los presupuestos de este año y de años anteriores que están teniendo una buena acogida, pero incentivar con más fuerza si cabe esos programas para que las actividades industriales que se hagan sean respetuosas con la naturaleza.

Se trata, por tanto, de una concepción global de protección de la naturaleza, no solamente en medidas específicas de conservación de nuestros espacios naturales, sino también desde el propio desarrollo económico que hemos de tener de una manera sostenible de acuerdo también con todas las directrices europeas, y de acuerdo también con las propuestas contenidas en el reciente congreso mundial del Medio Ambiente celebrado en Río de Janeiro.

Muchas gracias.

El senyor president:

Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Señor Arenas, es usted un fichaje para el PP, es usted nuestro Maradona, nos lo está poniendo usted de cine. No sé si es un submarino nuestro ahí, pero después de censurar la labor del senyor conseller de Medio Ambiente, se mete con el de Industria y viene a reconocer que no ha hecho nada, cuando dice usted que hay que hacer una política y da unas líneas maestras por las cuales debe moverse a partir de ahora una conselleria. O sea, usted si realmente está en disconformidad con todo lo que han hecho, dígalo, hágalos un voto de censura y a otro asunto, o súpese a nuestras críticas porque desde luego... esto es fenomenal.

Mire usted, esos cantos que hace usted a la cultura y al desarrollo de la investigación, etcétera, se pueden reducir en

cifras, y la cifra es la siguiente: la Comunidad Valenciana destina a investigación y desarrollo un 0'22 de su PIB, cuando la media española es un 1, o sea, 5 veces menos que la media española, venga usted ahora con canciones y haga milagros sin dinero, o sea, usted cocine sin alimentos y verá a usted lo que le sale; el aire, usted va a cocinar el aire.

Y en cuanto a los espacios, la protección global y la política global. Es que usted a partir de las últimas encuestas lo ve todo en globo, lo ve todo en globo, oiga, y esa es la globalidad suya, una globalidad en estado estable y todas las demás cosas que tienen que ver con mucha más tranquilidad. Y, realmente, aquí dice usted que hay que hacer una propuesta de vertebración del medio ambiente. ¿Usted no se ha enterado que la Comunidad Valenciana tiene la Ley 5/88 de Parajes Naturales, y que no se ha gastado para nada? No han hecho ustedes absolutamente nada en materia de parajes naturales, en absoluto, no lo han gastado para nada, mire usted, un detalle, ¿usted cree que hay derecho a que venga a decirnos que va a hacer algo y que somos unos incultos ecológicos cuando la justa del parque natural del Peñón de Ifach no se ha reunido desde el año 90, desde el año 90? ¿Desde cuándo no se han reunido la del parque de la Albufera? Pues, desde hace dos años, más leyes para incumplirlas. ¿Usted qué se ha creído, que no nos enteramos nosotros, y otra leyecita para huir hacia adelante?

Usted lo que ha de hacer es que se hagan los planes especiales, que fue la política que iniciaron en el año 86, y déjense estar de historias, usted tiene suficiente soporte con la Ley 5/88 del 24 de julio, que usted ha ignorado por completo, usted desarrolle los planes especiales que tiene pendientes, que se reúnan las juntas directivas de los correspondientes parques que están declarados o espacios protegidos, y déjese estar usted de romances, ahí es dinero, infraestructuras, personal y junta directiva, y después huya usted hacia adelante si le hace falta una nueva ley.

Todo lo que usted ha dicho hasta ahora es crítica a sus consellers y como tal la tomamos.

Nada más, gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Mire usted, señor Quirós, cada vez que interviene sólo hace darme la razón y darnos la razón al Grupo Socialista porque demuestra su analfabetismo ecológico.

Resulta que estamos hablando de desarrollo económico compatible con el medio ambiente. Resulta que hay acuerdo de la Comunidad Económica que habla de desarrollo sostenible, resulta que la conferencia de Río toma acuerdos específicamente sobre desarrollo sostenible, y usted cuando sale aquí me habla de los parajes naturales exclusivamente. Es que ese es el problema, es que el problema para ustedes la protección de la naturaleza es exclusivamente la conservación de los parajes naturales; por eso cuando se le plantea a usted un planteamiento integral de desarrollo económico compatible con la naturaleza, cuando se les habla de desarrollo sostenible no saben qué decir porque no saben cuál es la postura de una sociedad industrial avanzada en la protección de la naturaleza y en la conservación del medio ambiente.

Y esto es lo que sucede, que aquí cuando usted ha salido ni una sola vez ha hablado de desarrollo sostenible. ¿Por qué? Porque no sabe de qué va. Yo respeto mucho su postura, señor Quirós, respeto mucho la postura del Grupo Popular, pero le digo que ustedes deberían tener una postura más moderna

sobre la conservación de la naturaleza, una visión más integral de lo que es el medio ambiente, no exclusivamente protección de parajes naturales, es mucho más, es una ley, es una normativa, es un desarrollo industrial que permita que hagamos ese desarrollo compatible con la conservación de los recursos para que los que vienen detrás de nosotros también tengan recursos, porque también en esa política podemos entender la Ley de Saneamiento, todos los temas de ley de política hidráulica pero no exclusivamente la protección de parajes.

Por eso queremos que la Comunidad Valenciana, que es puntera en una política industrial en nuestro Estado, sea también puntera en una política que sea la que desarrolle en este momento en nuestra zona permitiendo la conservación de la naturaleza. Y eso está recogido en buena medida en los presupuestos de este año y de años anteriores, y cuando tengamos oportunidad leeremos todas las partidas destinadas, que son bastantes, a incentivar a los industriales para que hagan ese desarrollo compatible con la naturaleza.

Nada más.

El señor president:

Señor Quirós, tiene la palabra.

El señor Quirós Palau:

Señor Arenas, le agradezco mucho sus consejos globales, siempre es bueno; la política así, cuando se lanzan líneas globales, todos estamos de acuerdo. No le vi a usted en la inauguración de la exposición sobre parques naturales, podría haberse llevado usted como conclusión esto, el resultado, esto, una tarjeta postal de un parque natural, porque no hay nada más que decir, no sé cuál es, una tarjeta postal con unos patos, y, esto, parajes por aquí, ¡mire una tarjeta postal!, el Peñón de Ifach, claro, como se va a reunir la junta... Esto es el resumen de la labor realizada, y está muy preocupado, lo disimula, pero está muy preocupado, se va a casa y no duerme, camba, «cómo estoy de preocupado con el desarrollo ecológico que nos estamos hundiendo»; otra tarjeta que era sobre el desierto de Las Palmas, está preocupado por el desierto de Las Palmas; otra sobre el parque natural de la Albufera, deténgase usted en el Parque Natural de la Albufera y dígame usted si realmente aquello en el tiempo que llevamos ha mejorado o no ha mejorado, aquello es nauseabundo, aquello es realmente un puré de guisantes que aquel que se cayera y bebiera un poco de aquel agua no sabría ni qué tratamiento darle ahí, microbios de todos las clases.

El resultado es que usted no ha podido contestarme a las cifras que le he indicado; ahí se da un 0'22, ese es el interés real por el desarrollo cultural; principios sin financiación, señor Arenas, no me traiga ni uno; aquí le he dado a usted una cifra concreta, el apoyo financiero al desarrollo de la cultura, de la investigación y del progreso y naturalmente en todos los aspectos, no va usted a darle exclusivamente al ecológico, es el 0'22 del PIB, y en España el 1, aquí separa la quinta parte después de 10 años socialistas; son ustedes, aquí ha gobernado este sector 10 años y cuando oigamos en sus campañas electorales «hay que llevar la cultura al pueblo, hay que utilizar los medios de difusión porque la cultura ante todo, etcétera, etcétera, somos los representantes de la cultura», «los ignorantes, los incultos, los no sé qué...» El resultado es que el 0'22 por cien de la media española que, naturalmente, es la más baja de Europa...

Mire usted, en el Peñón de Ifach, en sus 500.000 metros hay una riqueza silvestre de variedades florales que significa la quinta parte de la totalidad de la que hay en Noruega; imagínese usted el abandono para que no se reúna la junta en dos años y medio, para que haya una sola empleada, para que tengan

cerrado allí... Inauguró un bar el señor Lerma, «esto es el centro de no sé qué...», para que vea esto cómo funciona, para tomarse el cafelito los investigadores. No me ha contestado usted a las cifras.

¿Y usted cree que con el 0'22 podemos hacer ese horizonte de desarrollo si no se ha hecho en realidad ningún plan contra los residuos sólidos? Si esto es un erial en materia de protección del medio ambiente, si nuestros ríos son una auténtica catástrofe en 10 años de su gobierno. ¿Qué me va a contar usted ahora que con una ley lo va a arreglar? Una ley es papeles, más papeles, que son especialistas en papeles, folletos, maquetas, proyectos, conferencias, cursillos y reuniones masivas que no conducen más que a palabras, palabras, palabras.

El señor president:

Señor Quirós, muchas gracias.

Pasamos a votación la propuesta defendida por el Grupo Socialista.

Comienza la votación.

Votos a favor, 48; 21 en contra; 6 abstenciones.

Para defender las propuestas del Grupo Parlamentario Popular tiene la palabra el señor Castelló.

El señor Castelló Boronat:

Señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Voy a defender conjuntamente las propuestas 15.580 y 15.581.

La primera de ellas se refiere a la financiación autonómica; esta es una cuestión que ya se ha debatido en esta Cámara en sucesivas ocasiones, yo creo que todos somos conscientes y compartimos que sin financiación no hay autonomía política que valga, es decir, si no hay autonomía en la financiación no hay autonomía política. Yo creo que esto es una cuestión básica. Lo que propone, lo que pretendemos con esta propuesta de resolución, por resumirlo, son dos cosas, con un objetivo. Y empiezo por el objetivo. El objetivo es que esta Cámara que en otras ocasiones ha manifestado su apoyo al Gobierno en unos criterios a la hora de defender la financiación autonómica, en donde debe defenderla el gobierno de la Generalitat, en el marco del Consejo de Política Fiscal y Financiera, tenga el respaldo de todos los valencianos sobre esos criterios. Y creo que, no sé si textualmente, pero casi textualmente, los 4 criterios que aquí se enumeran, el propio conseller los ha manifestado en esta Cámara en algunas ocasiones. Digo que no sé si textualmente, pero casi textualmente. Esta es la primera parte de la propuesta.

Y en la segunda parte, lo que queremos es ser partícipes. Ser partícipes. Que estas Cortes sean partícipes de lo que está ocurriendo en el proceso de desarrollo del sistema de financiación autonómico en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, porque ocurre que en el acuerdo se concretaban varios grupos de trabajo. Que esos grupos de trabajo concretamente eran sobre la corresponsabilidad fiscal, sobre el fondo de nivelación y sobre la financiación de los servicios sanitarios. Que en el acuerdo se dijo o se concretaba que antes del 30 junio tenían que estar acabados los informes que parece ser que están acabados esos informes, pero que en esta Cámara estamos en el mes de febrero y no sabemos nada, nada de cómo está eso.

Y creo que, en un tema como este tan importante y tan trascendental, es bueno que, por una parte, el Gobierno, del Partido Socialista, en este caso, pero que, en cualquier caso, si yo formara parte, porque mi grupo fuera el mayoritario y el gobierno fuera del Partido Popular, digo, se sienta absolutamente respaldado en, ya no sus reivindicaciones, sino

en el impuls que creemos que debe de tener este gobierno y el conseller de Hacienda, llevar adelante el desarrollo de ese sistema de financiación autonómico.

Y, en la segunda cuestión, ya digo, es un creo que legítimo interés de conocer esta Cámara, qué está ocurriendo en el Consejo, qué esta pasando con los informes, con los trabajos; incluso, poderlos debatir en la Comisión de Economía o en este Pleno, y aportar también nuestros puntos de vista y nuestro apoyo en cualquier caso.

En la segunda propuesta, la segunda propuesta trata, yo creo, de algo fundamental en el futuro, muy importante. Las autonomías son Estado. O por lo menos ese es nuestro criterio. Son Estado. El problema está en que el Partido Socialista, hasta estos momentos, me da la sensación de que está utilizando las autonomías no como parte del Estado y Estado mismo, sino como meros órganos de descentralización administrativa. Pero nada más.

Por eso, pedimos que se impulse, que se reivindique, precisamente, ese principio de participación de las comunidades autónomas en la formación de la voluntad del Estado como vehículo precisamente de vertebración y coordinación del estado autonómico. Hay muchas maneras de poder desarrollar todo esto. Está en discusión la posible reforma del Senado. Puede haber otra fórmula de llevar eso adelante, que podría ser una conferencia de presidentes autonómicos. No vamos a entrar en eso. Simplemente, reivindicamos esa cuestión como necesaria, absolutamente necesaria para el futuro y para Europa unida.

Y, en segundo lugar, pues también, evidentemente, pedimos participar todos de cuestiones que nos importan en Europa. Concretamente y especialmente de dos: de lo que son los planes de desarrollo regional y de nuestra posible futura participación en el Comité de las Regiones de Europa.

Creo que son dos propuestas, que en ningún caso tienen una filosofía política partidista o partidaria, y que yo creo que le haríamos un gran favor, no sólo a los valencianos, sino a este actual Gobierno, si la Cámara unánimemente las votara favorablemente.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias.

Señor Fuentes, tiene la palabra.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president. Senyores diputades, senyors diputats.

Ací s'han defensat dues propostes diferents i anem a donar-li una contestació diferent. Respecte a la primera proposta, a aquest diputat no li consta que la Cambra s'haja manifestat en contra de l'acord que vam prendre per unanimitat, i està publicat en el *Butlletí Oficial de les Corts* número 13 on es parlava del criteri de la igualtat en recursos per càpita. Per què tornar a reproduir aquesta Cambra els seus acords? Primer punt.

Segon punt. Ha hagut una resolució signada i aprovada, pràcticament, per la resta dels grups, sobre tot per part d'Esquerra Unida, respecte a un criteri quant a la corresponsabilitat fiscal. És a dir, primer punt, tenim un acord unànim de la Cambra, que no és contradictori per allò que nosaltres hem dit. El que vosté diu de les dues parts.

En segon lloc, allò que vosté demanava en el seu punt segon és exactament el mateix que nosaltres estem demanant en la proposta que aprovarem.

Tercer punt. Quan vosté parla de definició de participació territorial i recaptació d'impostos o de la xarxa tributària de l'Estat, justament aqueixos dos elements van lligats a la

corresponsabilitat fiscal, que és un dels grups de l'acord del 20 de gener de l'any 1992 que tots aprovarem. Per tant, vosté demana allò que ja ha aprovat el Consell de Política Fiscal i Financera o bé allò que es va aprovar per una resolució d'unanimitat, que nosaltres agraiem.

En segon lloc, nosaltres també agraiem, ho dic ací, el fet que tota la Cambra recolzara la proposta que inicialment presentarem, una transaccional que després els grups aprovarem. I, en darrer lloc, jo li diria una cosa: creu vosté que és en un debat d'aquesta importància, que és un debat general, de resolucions generals, al final ho resumim en què done informació el Consell? La impressió que té aquest diputat és que al final en el seu segon apartat de la primera proposta, vosté diu: «i que s'informe ací». Jo crec que no és el debat aquest per a acabar demanant això.

I després, respecte a la segon part, li diria, la seua altra proposta, li diria el següent: en primer lloc, un aclariment. Supose que vosté en la seua proposta, quan parla de la voluntat de l'Estat, es refereix a l'Estat espanyol. Com ha dit que autonomia és l'Estat, doncs Estat espanyol. Una vegada aclarit això, volia dir el següent: vosté sap que des del dia 29 d'octubre està constituïda la conferència per als assumptes relacionants amb les comunitats europees, en la qual participa aquesta autonomia, consell d'administració pública i ministeri de... Aleshores, no demane allò que està constituït des del 29 d'octubre.

Segona part. Vosté està demanant que es participe, que s'informe sobre la nostra participació de la comunitat en el comitè de regions de la Comunitat Europea. Sap vosté que això està recollit en el tractat de Maastricht? Però que abans de Maastricht està recollit, d'acta única, l'assemblea de les regions europees, que no és el mateix? I que a l'assemblea de regions ja hi ha una cosa, mentre que el comitè de regions haurà d'esperar que s'aprove el de Maastricht, que no està ratificat?

Per tant, no demanen coses que no té sentit. És a dir, vostés al final, el resum és que el Consell informe. De les seues dues propostes, que el Consell informe. Com a novetat. No ho entenc.

El senyor president:

Senyor Castelló.

El senyor Castelló Boronat:

Sí. Gracias, señor presidente.

Señor Fuentes, lo que ha quedado muy claro de su turno en contra de las propuestas es que, como no habían, porque no los tienen, porque no hay una argumentación seria, usted se sale por los «cerros de Úbeda» y además diciendo y argumentando cosas que aquí en las propuestas no se dice. No se dice en absoluto.

En la primera, concretamente sobre la financiación autonómica, que esos criterios están contemplados. Y yo digo aquí que se impulse sobre esos criterios. Si no me parece que además repetir o de alguna forma darle el carácter de propuesta de resolución precisamente después de un debate de política general, con la importancia que tiene eso, recogiendo manifestaciones y apoyos sobre esos temas, que los ha habido en la Diputación Permanente y en esta misma Cámara, creo que es lo que le da la importancia.

Y no tiene nada que ver, que existan ya de una u otra manera, contemplados o recogidos en el *Diario de Sesiones*, de una u otra manera, y que en el acuerdo de financiación autonómica estén estos criterios para no decir... Porque vamos, lo que usted ha dicho es que como están ya contemplados en el acuerdo, es que ya son realidad. Y eso es lo que no es cierto. Eso es lo que no es cierto. Y lo que nosotros pedimos es que,

precisamente, se impulse en ese sentido. O sea, se avance. Se avance por ahí.

Con respecto a su argumentación del principio de participación. En ningún caso veo yo en la propuesta que se diga que se constituya nada que ya esté constituido. Yo he dicho que hay fórmulas. Y apuntaba alguna. Tampoco quiere decir que eso esté en contradicción o que esté pidiendo que se constituya algo. No he dicho en absoluto eso. Para nada, para nada.

Y luego en la segunda parte, que nosotros lo que pedimos es información y participación. Y participación. Saber el plan de desarrollo regional antes de que se presente. Y la participación de la Comunidad Valenciana en el Comité de Regiones de la Comunidad Europea, ya sabemos que se trata de Maastricht. Por supuesto que lo sabemos. Y sabemos que se tiene que constituir. Lo que queremos también es saber cómo funciona eso. Cómo funcionará eso. Que se nos informe. Y poder participar también. Porque ya he dicho antes, y creo que es la importancia de estas dos propuestas, que no son propuestas que estén hechas ni que estén dirigidas hacia o desde una filosofía concreta. En absoluto. Y el resumen no es el que usted ha dicho de solicitar exclusivamente información.

Y en muchas propuestas de resolución, no solamente en este debate, sino en otros debates de política general, en donde, al final, se dice que el Consell informará de las gestiones realizadas sobre la propuesta concreta. Creo que eso no es nada grave. Lo que pasa que eso es algo que a ustedes les molesta muy mucho. Muy, mucho. Porque están acostumbrados a que «yo me lo guiso, yo me lo como». Y eso es lo que nosotros no queremos.

Nada más y muchas gracias.

El senyor president:

Gracias.

Señor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president. Senyores diputades, senyors diputats.

Està claríssim. Ha utilitzat escassament un minut per a defensar la seua proposta primera, on diu que no li he contestat. Vosté mateix s'ha contestat. Li he dit una cosa, li agraiïsc el seu recolzament a la proposta conjunta amb Esquerra Unida. Però que he de repetir-li jo a vosté que la igualtat de recursos per càpita, que vosté demana com a primer punt essencial, va ser aprovat per unanimitat en aquestes Corts ja fa més d'un any, en novembre del 91. Perquè hem d'estar repetint sempre el mateix?

Quan vosté parla del tractament de diferències entre comunitats, està fent referència a la LOFCA, article 13? No està aprovat en el Consell de Política Fiscal i Financera el 20 de gener del 92, per acord unànim d'aqueix consell, com anem a finançar-nos d'ací al 96? Quin impuls, si ja està acordat des del 20 de gener? I la resta, està dient el mateix que diem nosaltres, que el Govern impulse la corresponsabilitat fiscal. Si és que estem aquí, en aqueix mateix... No, si vosté, per on se'n va? I acaba dient: «i que el Consell informe». No diu vosté res d'informar.

Passem a la segon part. Després diu vosté: que el Consell reivindique davant l'administració central i que impulse la formació i participació. Però si és que ja està participant. Si és que no hem d'impulsar res. És que ja està participant. Altra cosa és que diguérem que volem participar. És que ja estem participant. Vosté no ho té clar, perquè ha dit que no tenia informació. No sap ni el que estem fent. I vosté està dient: «impulse». Estic informant-li que, des del dia 29 d'octubre, ja formem part d'aquest organisme que ha d'impulsar la

participació amb les comunitats autònomes en els assumptes europeus.

I, en segon lloc, no faça vosté un joc malabar ací. Ha hagut una potencial confusió, i vosté diu que la Comunitat Valenciana participe en el Comité de les Regions. Que tots estiguem d'acord en què es ratifique el Tractat de Maastricht, i quan es ratifique el Tractat de Maastricht és quan haurà de desplegar-se. Que ara per ara, l'únic que hi ha és que el Tractat de Maastricht no està exactament aplicat, i estem en un debat de política general i vosté acaba dient que volem informació. Està vosté utilitzant el tràmit parlamentari respecte a una pregunta o a una informació i convertint-lo en propostes i resolució d'un debat de política general.

Així que estem parlant que açò ha de ser una ocasió aprofitada per a, tots estant ací presents, veure quines són les millors solucions, i al final vosté diu que joestic d'acord que la solució és que vinga i que informe.

Quan diem: eixes són les propostes, vosté diu: «no, és que hi ha una part primera i després vull que informe». I la part primera ja està donada, i una altra, si li falta informació, és lògic que vosté demane eixa informació. Jo crec que no hi ha falta d'informació. En tot cas, iniciatives que vostés tenen i que ningú no li llevarà.

Gràcies.

El senyor president:

Senyor Castelló. Podem votar-les conjuntament? Podem votar conjuntament?

Separadament.

Votem primer la 15.580.

Comença la votació.

Vots a favor, 23; 42 en contra. Queda rebutjada.

Passarem a continuació a votar la 15.581.

Comença la votació.

Vots a favor, 25; 39 en contra, 3 abstencions. Queda rebutjada.

El Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, el senyor Artagoitia, té la paraula per a defensar les seues propostes.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Muchas gracias, señor presidente.

De acuerdo con el planteamiento que el portavoz de Unión Valenciana hizo en el debate de anteayer, nuestro grupo ha presentado esta propuesta de resolución instando para intentar conseguir la constitución del Instituto Valenciano de Formación y Ocupación.

Aquí se ha hablado durante estos días de que el desempleo es uno de los problemas más graves y posiblemente el que más preocupa en este momento a la sociedad valenciana. La persistencia del desempleo a lo largo de estos años, incluso su incremento y repunte en estos momentos, pensamos que convierten a este problema del paro, como hemos dicho, en un problema fundamental.

Nos parece que es necesaria una correcta planificación del mismo y, como se dijo aquí, intentar concentrar las competencias distribuidas en aras a una mayor efectividad del tema.

Este instituto valenciano pensamos que, como finalidad, debe de tener la aplicación de una mejor política de fomento de empleo por la Generalidad, de modo especial atendiendo con carácter prioritario a los colectivos que presentan especiales dificultades para su incorporación al mundo laboral, satisfacer las necesidades de formación de los colectivos de desempleados y ocupados, adecuando sus conocimientos técnico-profesionales a las necesidades de las empresas valencianas, mejorar la información existente sobre el mercado del trabajo

para orientar los agentes económicos, empresas y trabajadores, hacia la oferta formativa que permita una mejor utilización y racionalización de los recursos humanos, y orientar y coordinar las diversas actuaciones que las consellerías puedan hacer.

Esta propuesta que ha sido presentada ha sido objeto de una transacción, por lo tanto, retiramos esta propuesta, puesto que queda incluida dentro de la transaccional suscrita por el partido socialista, la 15.627 de registro, cuyo epígrafe añadido es el que queda de la siguiente forma, que es el d.), punto añadido: «Realizar un estudio de viabilidad que analice la posibilidad de puesta en marcha de un instituto valenciano de formación e inserción profesional que pueda asumir las competencias de las diversas consellerías, de lo cual se dará cuenta a estas Cortes en el plazo de seis meses.»

Nada más y muchas gracias.

El señor president:

Senyor Picher. (*Remors.*) O sea, ¿que se parten el tiempo? Dos minutos y medio.

El señor Picher i Buenaventura:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Evidentment, el Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana i el Grup Parlamentari Socialista han arribat a un acord en una transaccional, en un tema que nosaltres considerem molt important, que són les funcions i serveis de l'INEM en matèria de gestió i de formació professional, així com també impulsar, a base de la transaccional que el senyor Fermín Artagoitia ha plantejat, per un tema que preocupa a tota la societat valenciana.

I jo crec que, realçant les dues qüestions més importants, seria impulsar la posada en marxa d'instruments d'avaluació i de programació i que, a través de prospeccions a nivell comarcal, sectorial i d'empresa, permeten detectar les necessitats existents i possibilita realitzar una millor programació en consonància amb les existències reals del mercat laboral. Finalment ja, establir un objectiu prioritari per a la realització de projectes formatius d'inserció professional dins del col·lectiu a què van dirigits.

Per tant, estem d'acord en la transaccional i anem ara a votar-la favorablement.

El señor president:

Moltes gràcies.

Passem a votació. Perdón. Señor Ramírez, tiene la palabra para el turno en contra.

El señor Ramírez Valentín:

Señor presidente.

Señorías.

Estamos ante una propuesta de resolución que pretende algo y que, por mucho que ha querido ser disfrazada, ha resultado imposible soportar el disfraz. Pues no en balde han pasado diez años de comportamientos difíciles de ser disimulados.

Cuando el presidente del Consell anunció en su discurso la voluntad de presentar un plan de formación profesional ocupacional, pensé que esta vez iba a ir de verdad y en serio lo del consenso, porque las cifras recientes así les llamaban a ustedes a ese consenso. Pero no ha sido así. Alguien no interpretó bien el mensaje del presidente y una idea-fuerza capaz de ilusionar a toda la cámara ha sido tratada con un procedimiento de antidensidad de ideas y la han dejado falta de concreción y vacía de contenido. Posiblemente de lo que se trataba era de hacer imposible ese consenso y de cubrir

simplemente las apariencias ante el pueblo, ya que esta propuesta no compromete a nada. Y concretamente, el segundo apartado propone algo que, según el señor presidente dijo en su discurso, ya están realizando, pues cuentan con observatorios que van indicando las necesidades y evolución del mercado de trabajo, así como los tipos y clases de profesiones necesarias.

Esperamos que en algún momento nos explique cuáles son esos observatorios, y esperamos también que su lente sea de mayor alcance y precisión que ha sido hasta ahora.

También pretenden hacer creer que la Generalidad, en su exposición de motivos, triplica los recursos, y que ese incremento de recursos se reflejará también en triplicar la actuación del Consell en materia de formación profesional. Esto es falsear la realidad. La Generalidad, efectivamente, va a poder disponer de mayores dotaciones para dedicarlas al plan de formación profesional. Pero ¡ojo!, la Generalidad como administración, la Comunidad Valenciana no. La Comunidad Valenciana va a disponer de los mismos medios y recursos que hasta ahora seguía o tenía y podía disponer, a menos que contemos ya con los miles de millones que corresponderían si entra en funcionamiento el Plan Nacional de Formación Profesional Ocupacional, que parece ser que se dispondrá de 800.000 millones de pesetas.

Por todo ello, y por la falta de contenido, por no concretar la oferta del discurso del presidente, ni si quiera un plazo de tiempo, votaremos que no.

(*Ocupa la presidència el vice-president primer, excel.lent senyor Vicent Soler i Marco.*)

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ramírez.

Bé, passem a votar, si no hi ha torn de rèpliques, esta proposta que suposa la retirada de la proposta originària del Grup Nacionalista Unió Valenciana i una reforma de l'originària del Grup Socialista. D'acord?

Comença la votació.

Per 39 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció, s'aprova la proposta.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà a les quatre de la vesprada.

(*Se suspén la sessió a les 13 hores i 51 minuts.*)

(*Es reprén la sessió a les 16 hores.*)

El señor vice-president primer:

Senyories, continua la sessió.

Propostes de resolució 15.552, 15.545 i 15.650, de residus tòxics, incendis i sobre la marjal Pego-Oliva, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida.

Senyor Taberner, té la paraula.

El señor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Es tracta de la proposta de resolució, com ha dit la pròpia presidència, número 15.550, que té una transaccional, s'ha fet una transaccional amb el Grup Socialista, que el que ve a canviar és el termini. Quan en la proposta de resolució es parlava que «les Corts Valencianes acorden que en un termini d'un mes el Consell de la Generalitat aprobe el decret de declaració de paratge natural de la marjal Pego-Oliva, en la línia de la resolució aprovada per aquestes Corts el 25 d'abril del 92». Eixe termini d'un mes es prorroga a un termini de tres mesos.

I en la proposta de resolució número 15.552 referent a residus sòlids, residus industrials tòxics i perillous, queda modificada de la següent manera. Ja està transaccionada també amb el Grup Socialista i diu: «Les Corts acorden que, abans de

finalitzar la present legislatura, el Consell de la Generalitat Valenciana presentarà, a proposta conjunta de les conselleries d'Indústria, Comerç i Turisme i Medi Ambient, un programa per a la gestió de residus tòxics i perillosos en la Comunitat Valenciana que incorpore la corresponsabilització en el sistema de tractament a aquells agents econòmics implicats en la producció dels mateixos. Aquestes conselleries, al mateix temps, intensificaran els treballs de detecció i identificació dels residus tòxics i perillosos en el territori de la Comunitat Valenciana, de manera que, quan abans, es puga disposar d'un inventari de la situació.»

I com que, senyor president, entenc que les dues propostes de resolució han estat suficientment debatudes i alguna d'elles ja té una aprovació, recorde que per unanimitat d'aquestes Corts, les done per defensades amb la lectura del text i demane que passen directament a votació.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Un moment, senyor Taberner.

En principi jo he anunciat tres propostes, la 15.552, 15.545 i 15.550. Em sembla recordar que la 15.545 estava ja aprovada. Per tant, quedaven pendents la 15.552 i la 15.550. No, senyor Taberner?

El senyor Taberner i Ferrer:

Efectivament. El text original de les dues propostes de resolució es retira, modificant la primera el termini d'un mes a tres mesos, i la segona es modifica en el text que acabe de llegir. I, insistisc, done per defensades les dues propostes i demane que passe a votació. (Remors.)

El senyor vice-president primer:

Molt bé.

Presentades les propostes i esmenades d'alguna manera, com ha dit el senyor Taberner, ara voldria saber si hi ha algun torn en contra. Si hi ha un torn en contra... Per exemple, el Grup Popular, sembla que el seu portaveu, senyor Castelló, vol la paraula. La té per a explicar alguna cosa.

El senyor Castelló Boronat:

Gracias, presidente.

Para que se voten por separado las propuestas y que aclare exactamente cuál es la propuesta que se vota en cada momento. Gracias.

El senyor vice-president primer:

Molt bé.

Bé, en primer lloc votarem... Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Gràcies, senyor president.

Més que res per a ordenar un poc els papers. El senyor Taberner ha dit que a les dues propostes hi ha o una espècie de transacció o una espècie de refundició per una esmena tècnica d'algunes paraules. M'agradaria saber si són exclusivament estes propostes les que estem votant, amb els afegits o modificacions que ha manifestat el senyor Taberner, o si, com a conseqüència de la transacció, també hi ha alguna proposta del Grup Socialista que quedaria inclosa i per tant decauria.

El senyor vice-president primer:

Em sembla una bona demanda.

Jo, eixa pregunta que fa el senyor Villalba li la pregunte al Grup Socialista si... (Remors.)

El senyor Arenas Ferriz:

La propuesta primera, la que se refiere a la marjal de Pego-Oliva, supone la modificación de la propuesta planteada,

15.545, por el Grupo... Perdón, 15.550, por el Grupo de Esquerra Unida. Ahí no hay ninguna propuesta nada más que la exclusivamente la de ese partido. Y solamente hay un acuerdo transaccional con el Grupo Socialista, por eso no hay intervención nada más que de estos dos grupos políticos.

En la otra, la referida a residuos tóxicos, se da idéntica circunstancia. Hay una propuesta que hace el Grupo de Esquerra Unida, que es la 15.552, y hay un acuerdo transaccional con el Grupo Parlamentario Socialista, que es la que se ha presentado en esa Mesa.

El senyor vice-president primer:

Jo crec que el Grup Popular té alguna cosa a dir al respecte. Vull dir, en principi ha demanat votació separada i, per altra banda, si permet que es puguen fer aquests tipus d'acord.

D'acord? Bé. Aleshores, com que faltava l'opinió del Grup Popular i la dóna, anem a passar a votar efectivament per separat una i l'altra.

En primer lloc votarem la de la marjal Pego-Oliva, amb l'esmena aquesta que ha dit el senyor Taberner, que ha anunciat el senyor Taberner, que en lloc de «en un termini d'un mes», «abans de tres mesos». És a dir, anem a votar, si no m'equivoque, la proposta registre d'entrada 15.550. (Remors.)

Comença la votació.

Per 34 vots a favor, cap en contra i 21 abstenció, s'aprova aquesta proposta.

I ara passarem a votar la segona proposta, que és la de residus tòxics, que originàriament era la 15.552, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida. (Remors.)

Comença la votació.

Per 58 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, s'aprova aquesta proposta.

Algú sol·licita el torn per a...? No res? D'acord.

Passem a la següent proposta de resolució, la 15.623, i també 15.628. Perdó, la 15.624, del Grup Parlamentari Socialista. Senyor Nabàs. (Remors.)

El senyor Nabàs i Orenga:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

La llei d'Ús i Ensenyament del Valencià atribueix al Consell la promoció i utilització del valencià als mitjans de comunicació, especialment als que depenen de la pròpia Generalitat. I la llei de creació de l'ens públic Radiotelevisió Valenciana fixa com un dels objectius principals impulsar la utilització del valencià, i tenint en compte la situació en què es troba l'ens públic Radiotelevisió Valenciana. Des de la perspectiva que està fent uns equilibris difícils de vegades, en ser una televisió pública, competint en el mercat amb altres privades. Ha estat incrementant-se constantment la utilització del valencià en la televisió, reconeixent tothom que en ràdio, Canal-9, és al 100% el valencià la llengua que s'empra.

I des d'aqueixa perspectiva i en eixa realitat complexa de la competència i ser un servei públic, el Grup Parlamentari Socialista proposa a tota la Cambra el que demanem al consell d'administració de Radiotelevisió Valenciana que impulse la possibilitat que cada dia més s'empre el valencià, i al mateix temps s'empre també i s'utilitzen els programes de producció pròpia de la televisió. Un altre dels objectius en crear la televisió pública valenciana era que servira, en certa mesura, per a desenvolupar, per a impulsar la producció audiovisual en la nostra comunitat.

Pensem eixa producció pròpia que cada dia està incrementant-se en televisió valenciana, ha d'incrementar-se cada vegada més, i amb l'equilibri necessari, televisió pública estar en el mercat, pensem que tots els grups parlamentaris recolzaran aquesta proposta del Grup Socialista.

Res més i gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabàs. (*Remors.*)

Si no hi ha cap torn en contra davant aquesta proposta, passem a votar-la. Recorde que és la proposta 15.624, sobre l'increment de l'ús del valencià per Televisió Valenciana.

Comença la votació.

Per 54 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció, s'aprova aquesta proposta. (*Remors.*) Senyor Botella.

Si ningú no vol explicar el seu vot, passem a les propostes del Grup Popular. En concret la 15.586, de sanitat.

Senyor Botella, té la paraula. (*Remors.*)

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Señorías, con gran satisfacción he de decir que hemos llegado a una enmienda transaccional todos los grupos de la Cámara, que paso a leer.

«Que la conselleria de Sanidad y Consumo convoque a la mesa sectorial para tratar sobre políticas de formación y promoción del personal, acerca de los sistemas de incentivación y motivación, y sobre las mejoras de la gestión de los recursos humanos.»

Muchas gracias.

Retiro, por supuesto, la enmienda que nosotros presentábamos.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Passem a votar aquesta proposta transaccionada.

Comença la votació.

Per 59 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, s'aprova la proposta.

Senyor Botella, té la paraula per a defensar la 15.587, sobre la droga.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Empezaba felicitándonos, antes de leer la transaccional, por un hecho que creo que es claro. Que es la sensibilidad de toda la Cámara hacia el fallo que tiene el sistema sanitario. No solamente en nuestra comunidad, sino el fallo que tiene el sistema sanitario dentro de toda la nación, y cómo, con esta enmienda transaccional, puede corregirse.

Es cierto que hemos pasado por unos años de turbulencia sanitaria en el cual se ha intentado por todos los medios, apartar a la figura del médico como eje único y vertebrador de todo un sistema que era proporcionar salud al ciudadano. Cómo, veíamos, se iban alejando cada vez más los objetivos de lo que es un sistema de profesionales al cargo de su profesión y de su responsabilidad ética, hacia un mundo de convertirlos en el mundo del trabajo.

Esto que es reconocido, y doy por ello la enhorabuena, por el propio Partido Socialista en su XI congreso celebrado en el mes de noviembre, creo que es fundamental para que en el futuro podamos hablar de que el sistema sanitario tiene una corrección suficiente. Bien es cierto que hemos pasado por unas circunstancias, durante todo el 92, muy desagradables para el mundo sanitario. Esas circunstancias han sido que se han puesto de huelga todos, absolutamente todos los sectores sanitarios...

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella, senyor Botella. Un momentet. És que estem després de dinar i potser estem una miqueta perplexes respecte al que passa. Nosaltres, jo almenys, he intentat pensar,

plantejar el passar a una nova proposta de resolució, la 15.587, que és sobre la droga. Perquè l'altra teòricament l'havíem aprovada i ningú no havia plantejat cap intervenció.

El senyor Botella Crespo:

Yo venía para explicar por qué sí y por qué hemos hecho la transaccional, que es lo que estaba intentando hacer, como se ha hecho hasta ahora. Pero, vamos, si la presidencia entiende lo contrario, me someto a...

El senyor vice-president primer:

No, no, no, senyor Botella.

La presidència ací no vol immiscir-se més que creu haver entès que ningú no ha volgut explicar el seu vot i, en conseqüència, he passat a la segona proposta. Però si algú vol explicar el seu vot, aquesta presidència no té res a dir. El que passa que, naturalment, quan he cregut que ja havia passat el temps suficient perquè la gent demanara poder parlar, he passat a la proposta següent. Però, senyor Botella, vosté té tota la llibertat per a explicar tot el que vullga.

El senyor Botella Crespo:

No, pero vamos, es que hemos podido confundirnos...

El senyor vice-president primer:

És possible, és possible. És possible.

Algun grup vol explicar el vot pel que fa al tema anterior? És que així ho ha entès la presidència. Per això li he convidat a vosté que baixara a la trona a parlar del tema següent.

Molt bé. Doncs parle del tema següent, de la 15.587. De tota manera vosté sempre tindrà la paraula perquè vosté tenia dues propostes, una consensuada, que hem pactat que es fera al principi, i després les que quedaven pendents el propi portaveu podia defensar-les. I en això estava jo. Jo estava que vosté estava parlant de la droga, però, quan he escoltat que estava parlant de sanitat, per això li he cridat l'atenció. Però res més.

El senyor Botella Crespo:

Estaba defendiendo y justificando por qué habíamos llegado a un acuerdo y leer la propuesta. Pero, vamos, me voy por los papeles de la droga, me bajo los papeles de la droga... (*Rialles.*)

El senyor vice-president primer:

Molt bé. Li ho agraiïsc, senyor Botella. Li ho agraiïsc, senyor Botella. Perquè jo crec que la gran majoria dels diputats una miqueta convenen en mi que creiem que estava parlant de la droga.

Moltes gràcies.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Sí, senyor Agramunt, té la paraula.

El senyor Agramunt Font de Mora:

El señor presidente había ofrecido la posibilidad a los grupos de explicar el voto, que es lo que estaba haciendo el diputado señor Botella. No entiendo yo las exclamaciones del resto de la Cámara. Espero que pueda el señor Botella explicar su voto y luego pasar a defender la otra propuesta.

El senyor vice-president primer:

Hem convingut que eix moment havia passat i que estàvem ja en el tema següent. Senyor Botella, pot continuar el tema següent.

El senyor Botella Crespo:

Para terminar rápidamente lo que estábamos diciendo, pues enhorabuena a toda la Cámara por haber abierto la mesa sectorial de negociación que se había quedado interrumpida durante toda la legislatura pasada y que no se había llegado a ningún acuerdo. Y que esperamos que en éste y con esta propuesta de resolución que mandata a esta consellería, que fue incapaz durante toda la legislatura anterior de llegar a ningún acuerdo, en esta legislatura llegue.

Respecto al tema de las drogas. En el tema de las drogas nosotros hacemos una propuesta que es la misma que hacíamos en los presupuestos de 1992.

Como ustedes han podido comprobar no hemos estado hablando en lo que vamos de legislatura del tema de la droga. Nosotros propusimos un período, que fue este período entre presupuesto y presupuesto, para que se formase una cosa que decíamos la mesa de la solidaridad. Que aquello podía no entenderse, que aquello no se ha creado y que decíamos entonces: señores, el tema es tan serio, tan serio, como para que la responsabilidad se comparta por parte de todos los grupos políticos de esta Cámara. El problema es tan serio que debemos hacer algo donde los partidos políticos podamos sentirnos vinculados a esta lucha contra la droga. Hemos pasado un año, no hemos hablado de este tema y hoy es el día que volvemos a proponer lo mismo. ¿Qué quiere esto decir?

Me perdonará un momento el auditorio. Si se pueden callar, seguimos, y perdone, señor presidente, que sea yo el que le tenga que llamar la atención, pero es que estaba hoy muy mal por aquí detrás.

Vamos a ver. Lo que les estoy diciendo...

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella, aquesta presidència li demana excuses.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente. Sé de su cortesía.

Lo que les estamos diciendo es, ni más ni menos, que se cree esta mesa de la solidaridad autonómica compuesta por todos los partidos políticos con representación parlamentaria con unas funciones que no quieren hurtar nada al ejecutivo, que son las de asesoramiento y control de la administración autonómica en sus actuaciones. Nada más lejos de quitar ni competencias ni quitar responsabilidades, pero sí algo tan cercano como colaborar en este tema, que en el momento actual afecta a una de cada trece familias en la Comunidad Valenciana. Sí querer colaborar en algo que es tan trágico como que exista una muerte diaria de nuestros jóvenes en la Comunidad Valenciana por este tema. Ustedes ahora pueden coger y simplemente rechazarla o pueden hacer una transaccional ahora. Pueden hacer lo que quieran con ella.

El año pasado, insisto, quisimos proponérsela. Ustedes el año pasado dijeron que era posible. En el ayuntamiento de Valencia lo han exigido. Nos extrañaría que ahora votasen en contra. Nuestro ofrecimiento a compartir esas responsabilidades y ayudarles en la lucha contra la droga está aquí y ustedes son los que tienen la pelota en el tejado.

Ahora, ¿van a volver a decir que no, que no quieren esto, que tienen una dirección general de la droga que es maravillosa? Bueno, pues si ustedes la rechazan y eso es lo que me dicen, entonces ya entraríamos en el turno de réplica a dar algún tipo de explicaciones.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president. Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Botella, vosté hem sorprén a mi en aquesta proposta, que no acabe d'entendre massa què és el que vol dir. Perquè en principi donaria la impressió que el que vosté vol és que es constituísca en aquesta Cámara una organització no gubernamental més per a combatre la lluita contra la droga, em dóna a mi eixa sensació. Una mesa de solidaritat autonòmica que estiga composta per tots els partits polítics en representació parlamentària en funcions d'assessorament i control de les administracions autonòmiques en matèria de drogodependència.

Quan es referix a les administracions autonòmiques, supose que es referirà a conselleries, no a altres administracions autonòmiques. Del text no es desprén això, es desprén una altra cosa. Que açò seria per a assessorar a altres comunitats autònomes en matèria de drogodependència.

Aleshores, començant per la primera. Mire, jo crec que és totalment erroni voler plantejar ací una organització no gubernamental en la lluita contra la droga, i a més que isca d'aquesta Cambra. Aquesta Cambra té altres coses a fer, no eixa. En essencial, legislar. Eixa és la que ha de fer.

Però és que a més vosté no ignora, perquè jo el faig una persona informada, que òrgans d'aquest tipus, d'aquestes característiques que vosté vol plantejar ací, ja estan fets al nivell que correspon. Perquè vosté sap que existeixen, tant en l'àmbit nacional com en l'autonòmic. Que hi ha a nivell nacional un òrgan legislatiu, que és la comissió mixta Congrés-Senat per a l'estudi del problema de la droga i el nivell executiu de la conferència sectorial que administra una política de prevenció i atenció. Vosté sap que no té res a veure la comissió mixta Senat-Congrés amb la taula de solidaritat que vosté vol plantejar ací. No té absolutament res a veure.

Aleshores, jo ho he dit ja en altres intervencions, no hui, sinó quan s'ha tractat aquest tema, que la dreta d'aquesta Cambra, el Partit Popular, es preocupa molt per la droga, es preocupa molt. En els textos que presenta ací i en les seues declaracions ocupar-se'n, se'n ocupa poquet, molt poquet. Perquè totes les dificultats que venen en la lluita, prevenció i reinserció de la droga, venen especialment per part del Partit Popular. Cada viatge que s'intenta subministrar metadona vostés estan en contra, vostés estan en contra. Cada viatge que s'intenta fer llocs de reinserció, vostés estan en contra perquè no els agrada mai el lloc. Quan es tracta de fer residències per a malalts del síndrome, vostés diuen que no, que no.

No em recorde al señor Torner que jo li recorde al senyor Bolín, que tinc una memòria excel·lent, tinc una memòria excel·lent. I jo li demanaria a la presidència l'emparament perquè, mentre jo estiga intervenint, no feren «chascarrillos» per ahí, no feren comentaris per ahí, si és possible.

Per tant, jo crec que el plantejament que vosté fa és un plantejament completament equivocac, completament equivocac. Una mesa de la solidaritat de la lluita contra la droga és una cosa que jo no l'he escoltada en cap lloc i no la conec, i he demanat referències a veure si alguna altra comunitat autònoma, en algun altre lloc hi ha una cosa pareguda. Jo crec que no. Però, com vosté tracta de donar palos de cec i com han vist que el tema de la droga està dins del *ranking* de preocupacions que més preocupa als espanyols, doncs anem a veure, ja que hi ha tota una sèrie d'organismes que tenen les conselleries i que té el Govern autònom previst, doncs anem a inventar-se una altra figura, una figura que serà la taula de solidaritat. Doncs molt bé. Solidaritat, Polònia, no sé, alguna cosa per aquí...

Però, en fi, ens anem a oposar perquè no té raó de ser.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.
Senyor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.
Y gracias, señor Picher, muchas gracias.

Mire, le voy a decir una cosa, le voy a decir una cosa porque hay gente de su partido que sí la conoce: en la lucha contra la droga y en asociaciones no gubernamentales que apoya su propio gobierno llevo yo ya doce años. Y por eso, a lo mejor, hemos tenido la prudencia de no hablar de este tema, pero usted sigue siendo un poquitín imprudente. No funcionamos, no funcionamos en absoluto por los *rankings* de preocupación que puedan dar las encuestas del CIS, porque entonces yo le diría que el *ranking* de preocupación tiene que ser para ustedes que están perdiendo, no para mí.

Pero vamos a lo que usted dice: la lucha y prevención. ¿Sabe de quién es la responsabilidad de la lucha y prevención de la droga, señor Picher? ¿Sabe de quién es la responsabilidad? ¿Sabe de quién es la responsabilidad? Porque, vamos, me imagino que ya somos todos mayorcitos para saber que la lucha y prevención es responsabilidad el gobierno de la nación, única y exclusivamente del que autorizó la reforma Ledesma, de ese mismo gobierno que es incapaz no solamente de haberlo solucionado, sino de haber aumentado el problema. Y no he hablado de eso. Es usted el que habla. Y no me he opuesto a que se haga nada de eso, sino a favorecerlo. Y no hemos hablado ni queremos hablar de eso, porque estamos en la Comunidad Autónoma.

¡Hombre! mire usted, quiere que hable. Pues mire usted, datos de su Comunidad Autónoma. En los seis últimos meses, de junio a diciembre, 1.740 nuevos dependientes en nuestra Comunidad con 53 muertes por heroína. ¿Le vale ese dato? Si quiere, seguimos. La segunda Comunidad de todo el territorio nacional después de la Comunidad de Madrid, gobernado también por los socialistas, donde se vende y hay adictos a las drogodependencias.

Y creo que es absurdo este tema, de seguir metiéndonos ahí. Pero no, lo vuelve a sacar. El tema de la metadona, quiero recordarles, que nosotros dijimos aquí, el año pasado —que es la única vez que hablamos—, que no queríamos volver a hablar del tema de la metadona. Y léase usted, si tiene tanta memoria, que eso lo dijimos aquí en los presupuestos del año pasado, que lo hicieran de acuerdo a lo que se hiciera a nivel nacional, y la misma dispensación que se hiciera a nivel nacional en nuestra Comunidad, apoyada por nosotros y sin más tipo de debate. Eso viene en todas las intervenciones nuestras del año pasado.

El tema de reinserción. ¡Hombre! claro, estamos de acuerdo. Y además sería maravilloso que usted nos hubiese venido aquí y hubiese dicho: «mire, para la reinserción el 0'25 por ciento en todos los puestos de trabajo nuevos, lo hacemos.» ¿Porque sabe quién tiene posibilidad de hacer puestos de trabajo para los ex drogadictos? Usted, que tiene el gobierno.

Las residencias en los pueblos. ¡Hombre! en los presupuestos del año pasado dijimos «una por cada área sanitaria». Lo propusimos. ¿Sabe quién lo rechazó? Ustedes.

Señores, estamos pidiendo una cosa que es muy clara. Compartir responsabilidades. No le gusta el nombre de mesa, cambiemos el nombre de mesa. Tiempo ha habido, que la intención es clara. Yo no le pido a esta Cámara que nombre nada. Yo mandato, si esta Cámara lo tiene a bien, al Consell a que lo forme. Y lo que vengo aquí es a proponer una fórmula en la cual en un tema tan grave, tan grave, tengamos todos un algo de poder ir juntos. No se haga de esto un tema político,

porque es suficientemente grave, ahora para ustedes es grave y para nosotros puede serlo el día que gobernemos.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Picher.

El senyor Picher I Buenaventura:

Gràcies, senyor president.

Mire, senyor Botella, no ha acabat vosté d'entendre res, perquè a més mescla les coses. I jo no crec que les mescle a propòsit, és perquè no sap el que ha de dir o què és allò que ha d'especificar.

Mire, s'equivoca el Partit Popular quan diu que el problema de la droga és un problema únicament i exclusiva del Govern de la nació i del Govern valencià, s'equivoca. Nosaltres tenim la part de responsabilitat que ens pertoca, però al conjunt de la societat també, cadascú el que li correspon. S'equivoca. El que passa és que des del punt de vista electoral és molt bonic dir que l'única i exclusiva responsabilitat la té el Govern. Jo amb vostés no m'aclarisc, hi ha diputats del seu partit que diuen que ací vénen per a diferenciar-se del programa de Govern de la Generalitat Valenciana, no per a aportar. Fiquen-se d'acord, fiquen-se d'acord; o marquen les diferències constantment o aporten alguna cosa per a tractar de solucionar un problema que ens afecta a tot el món.

No diga que col.laboren, perquè no col.laboren. Vosté sap que l'ajuntament de València i l'ajuntament de Madrid, en la lluita contra la droga, no compartien ni un dels criteris del ministeri de l'Interior, ni un, fiquen com a excusa una llei que no té res a veure amb el problema eixe, no té res a veure, però no col.laboren gens, ni miqueta, ni el Madrid, ni el València.

Cada volta que s'ha plantejat per la Generalitat Valenciana o per qualsevol institució que s'ha de ficar un centre de desintoxicació, de rehabilitació, en la ciutat de València, vostés es neguen. Exemples, i ací tenim els mitjans de comunicació, els centres de distribució de la metadona, que no és la solució però és un pal.liatiu. I vosté es neguen, es neguen constantment.

Per tant, no diguen que vostés ara estan ací aportant una cosa novedosa. No és novedosa, si el que vostés proposen ja s'està desenvolupant diàriament en aquestes Corts a través de la comissió de Política Social i Ocupament. O és que no s'han enterat encara de quines són les funcions de la comissió? Les funcions de la comissió són eixes.

Per tant, el que vosté planteja ací no té cap sentit. I jo li dic a vosté que cada volta que plantegen que el problema de la droga és un únic problema del Govern, s'equivoquen, s'equivoquen. I vosté no em diga a mi quines són les estadístiques, que jo les sé, que les envien a vosté i a mi. Però, on les envien? A la Comissió de Política Social. Clar que sí, per tal que nosaltres allí tingam tot, regularment, cada mes, el grau que hi ha de malalties, de morts, etcètera, etcètera, per tal que tingam coneixement i obren amb conseqüència, no per a què elegim ací una mesa de la solidaritat, per favor. Jo no volguera dir-se-ho, però és que vosté només fa que apretar-me a què s'ho diga.

Vosté em diu a mi quin és el ranking de malaltia i de les morts de la Comunitat Valenciana? Vol que parlem de Galícia? Si vol que parlem de Galícia, parlarem de Galícia, porta d'entrada de tota Espanya de la droga i paradís dels narcotraficants d'aquest país. Jo no sé si té responsabilitat o no, clar que amb la tàctica de vostés que diuen que únicament i exclusiva el Govern de la nació i el Govern aquest té responsabilitats, doncs ningun té la responsabilitat en eix cas

allí. Alguna responsabilitat hi haurà. I jo no dic que la tinga tota el govern gallec, tota no, però la part corresponent sí. Però no vagen per eix camí que la societat no els entendre mai en la vida quan diguen que l'única responsabilitat d'eixa lacra social que afecta a milers i a milers d'espanyols la té únicament i exclusiva el Govern, igual per a d'això que per climallitat.

Res més. I per això se'ns anem a oposar.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Passem a votar la proposta 15.587.

Comença la votació.

Per 31 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta.

Proposta 15.612, sobre paratges naturals, del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana.

Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Gràcies, senyor president.

Solicite de la seua benevolència i de l'amabilitat de la resta de grups parlamentaris que es puga passar a debatre ara respecte a la proposta registre d'entrada número 15.614, deixant la 15.612 per al pròxim torn.

El senyor vice-president primer:

Molt bé. Si no hi ha cap de problema, passem a debatre la 15.614, que és sobre finançació de la LOGSE.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

De res, senyor Villalba.

Per tant, té la paraula el senyor Giner.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

Pretenc defendre la proposta de resolució número 15.614 que resa textualment: «Les Corts Valencianes insten al Govern valencià perquè realitze les gestions oportunes davant l'Administració central per tal que s'elabore la necessària i imprescindible llei estatal de finançament de la LOGSE.»

Senyories, des de l'aprovació de la LOGSE en el Parlament espanyol i la posterior aprovació del real decret 1.004/91, de 14 de juny, pel que s'establien els requisits mínims dels centres que imparteixen l'ensenyament a nivells no universitaris, així com des de l'aprovació del calendari d'aplicació de la LOGSE, hem plantejat, des del nostre Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, en diferents ocasions, la necessitat d'una llei de finançament que fera possible, des de la previsió dels recursos necessaris, una planificació de les infraestructures i dels fons adequats per a poder afrontar l'exigència inversora que comporta la LOGSE.

El portar a terme una reforma educativa com la que es pretén exigeix un esforç especial que, de no afrontar-se, va a fer perillar, quan no a fer inviable, eixa pretesa reforma. El negar-se a plantejar seriosament una llei de finançament, converteix en mera voluntarietat el desig de reforma. És esta una qüestió que està íntimament relacionada amb la problemàtica que comentàvem en una altra proposició de resolució del nostre grup sobre el mapa escolar. I això ja que, al nostre judici, conegudes les infraestructures que cal adaptar i les necessitats de noves construccions, així com el lloc on ubicar-les, caldrà quantificar el cost de les mateixes i fer la pertinent planificació en el temps.

Però és que a més a més, senyories, a més de l'aspecte analitzat respecte a infraestructures, al prevenir el cost de la reforma s'ha de tenir en compte també allò que fa referència a formació i reciclatge del professorat, així com a l'increment necessari de plantilla per la pròpia exigència de la reforma i de l'ampliació curricular que comporta eixa reforma, així com també de les noves especialitats i de les reduccions de ratio que en la mateixa es preveu.

Conseqüentment, es tracta d'un problema de marcar al nostre criteri prioritats i habilitar els mitjans econòmics per a fer viable l'aplicació de la LOGSE. Perquè, en cas contrari, es pot entrar en una dinàmica d'ajornament d'eixa reforma. Dinàmica que, per altra part, ja es percep des del moment en el qual es fica damunt la taula l'ajornament, de moment xifrat en un any, d'eixa reforma. I aquí està com a mostra l'última reunió del ministeri d'Educació i Ciència amb les diferents comunitats autònomes. I si, per cert, ja és un clamor en tots els sectors implicats en el món de l'educació la reivindicació de la necessitat d'una llei de finançament, esta llei es fa més imprescindible en una situació de crisi, en una situació de recessió econòmica.

La llei de finançament pot garantir un compromís d'inversions que faça viable la reforma educativa que comporta l'aplicació de la LOGSE. Sense eixa llei de finançament estem segurs que assitirem al constant retardament en els terminis d'aplicació de la reforma.

És per això, senyories, pel que el nostre grup parlamentari considera que la proposta de resolució que hem defés hauria de ser recolzada per esta Cambra.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Giner.

Senyora Morte.

La senyora Morte i Julián:

Gràcies, senyor president.

Davant aquesta proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana, cal recordar en aquest moment que l'evolució, desenvolupament i consolidació de les autonomies ha estat un procés paral·lel al sistema de finançament de les comunitat autònomes.

I, dit açò, m'agradaria que no es confongueren alguns termes o puntualitzar algunes de les frases concretes que sa senyoria fa en la proposta de resolució.

En aquest moment es demana que les Corts Valencianes insten al Govern valencià per tal que realitze les gestions oportunes davant el Govern central, de l'Administració central. I cal recordar que l'Administració central podrà realitzar una llei de finançament per a la LOGSE allà on tinga la seua autonomia, és a dir, en territori MEC.

Però no hem de confondre que la Comunitat Valenciana té la seua pròpia autonomia i que tenim ací també, per a poder desenvolupar la LOGSE i finançar-la en tots els seus aspectes, tant en construcció com en tots els aspectes de millora i qualitat de l'ensenyament —que sa senyoria ha comentat i que no vaig a recordar— com el reciclatge de professors, baixada de ratio, etcètera, etcètera, crec que tenim una sèrie de decrets que s'han marcat per part de la conselleria de Cultura, Educació i Ciència, i que som nosaltres mateixos qui, a través dels nostres pressupostos, hem de posar en funcionament el desenvolupament de la LOGSE en la Comunitat Valenciana. Jo crec que són raons fortes, fonamentals. No hem de confondre, si tenim una pròpia autonomia i una pròpia competència en educació, el que ara demanem que s'inste al Govern central per tal que existesca una llei de finançament a nivell de tot l'Estat espanyol.

Per aquestes raons, perquè creiem en la nostra autonomia i creiem que el desenvolupament de la LOGSE serà ben clar, ben estricte, en la nostra comunitat, no anem a recolzar aquesta proposta de resolució.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Morte.
Senyor Giner.

El senyor Giner Giner:

Gràcies, senyor president.
Senyories.

Senyora Morte, jo crec que vosté hauria de saber que eixa petició que està plantejada en amples àmbits del món de l'educació ha de tenir precisament un caràcter nacional. El raonament que ha utilitzat vosté des d'esta trona per a dir que tenim competències evidentment no és d'aplicació al plantejament d'una llei de finançament, que entenem ha de tenir caràcter nacional per a donar viabilitat a una altra llei que, tenint nosaltres també competències educatives, no s'han fet en esta Cambra. Eixa llei, com és la LOGSE, no s'ha fet en la Cambra autonòmica, en cap Cambra, sinó que té un àmbit nacional. Per tant, eixa llei de finançament també ha de tenir un àmbit nacional. I és en eixa llei on s'hauria d'especificar clarament quins fons han d'anar a cadascuna de les comunitats per a fer realitat, per a fer possible, l'aplicació de la LOGSE. Perquè en altre cas, senyora Morte, nosaltres -i no som els únics- estem convençuts de la inviabilitat de la LOGSE, de la inviabilitat, com a mínim, en els terminis prevists en la mateixa. És impossible l'aplicació de la LOGSE si no s'afronta des d'un plantejament d'una llei de finançament que la faça viable.

En tot cas, a eixos decrets als quals al·ludia vosté tampoc no podran portar-se a terme, ni podrà ser una realitat la reducció de la ratio, ni podrà ser una realitat el problema de les especialitats, ni podrà ser una realitat, en definitiva, l'adequació dels centres existents i també la nova construcció d'aquells que es necessari construir per a aplicar tot el replantejament que suposa en el sistema educatiu la LOGSE.

Tinga en compte vosté que, de conformitat amb el calendari d'aplicació de la LOGSE, s'ha començat, encara que parcialment, i no amb caràcter general, la implantació de l'educació infantil. I que es parlava del curs 94-95 per tal d'implantar amb caràcter general el primer cicle d'educació secundària. Bé, ara com a conseqüència d'eixa manca de previsió en la inversió, d'eixa manca d'una llei de finançament, ja no es parla del 94-95.

En la última reunió amb les distintes comunitats autònomes amb el ministeri d'Educació i Ciència ja es parlava d'ajornar un any, del 95-96. Tinga vosté en compte, senyora diputada, l'aspecte humà del problema, perquè qualsevol reestructuració afectarà al personal docent que viu amb preocupació est problema de l'aplicació de la LOGSE. Com podem fer una política coherent i racional de construccions escolars i de recursos material i humans sense tindre clar un mapa escolar, sense tindre clar eixa necessària llei de finançament?

Això és totalment impossible, i seguirà sent impossible mentre vostés seguesquen aplicant una política en el tema de la reforma-obscurantista, ocultista, escapista, vergonyosa i enganyosa, eixa és la seua política, la política del dia a dia, en la qual demostren que ni tenen voluntat política de portar endavant eixa reforma i, si la tenen, no la permeten dur-la endavant.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Giner.
Senyora Morte.

La senyora Morte i Julián:

Gràcies, senyor president.

M'agradaria que retirara totalment l'última frase, perquè evidentment ni és obscurantista, ni escapista, ni res de les paraules que sa senyoria ha dit, perquè cada dia es poden veure totes les reformes, noves construccions, tots els avanços que des de la Generalitat Valenciana s'han portat endavant en la matèria educativa. Per tant, crec que està fora de lloc i dona una clara situació del que vosté coneix, és a dir, desconeix de la realitat educativa a la Comunitat Valenciana.

I, dit açò, m'agradaria també comentar i dir-li que les necessitats que cada comunitat autònoma té respecte a l'aplicació de la LOGSE són diferents i, per tant, en la seua pròpia competència en matèria educativa hauran de fer una realitat d'una cosa que no podia ser mai, mai, indirectament o divisible. No podria cada comunitat autònoma tindre una nova llei educativa, perquè es podria produir una sèrie de greuges comparatius molt greus entre xiques que podrien viure en la comunitat gallega, per dir alguna cosa, en l'andalusa o en la catalana.

Evidentment la llei hauria de ser per a tots igual, l'aplicació en uns decrets mínims que després cada comunitat autònoma aplica en matèria educativa en el seu territori, i considerem, i estem ben d'acord tots majoritàriament, donat el cas també que van ser majoritàriament les associacions de pares i els sindicats els que van demanar el retardament de l'aplicació.

Per eixes raons, i perquè considerem que podrà dur-se endavant d'una forma molt concreta, no anem a recolzar, torne a dir-li, la seua proposta de resolució.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Morte.

Passem a votar la proposta número 15.614.

Comença la votació.

Per 29 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta.

Proposta 15.629, del Grup Parlamentari Socialista, sobre el sòl urbanitzable.

Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

Per a defensar la proposta de resolució número 15.629. Una vegada aprovada la llei bàsica de sòl de les Corts Generals de l'Estat, es fa necessària l'elaboració d'una llei autonòmica que adapte i desenvolupe els aspectes supletoris de les demandes socials, econòmiques i polítiques de la Comunitat Valenciana, i en particular facilite la disponibilitat del sòl urbanitzable necessari per a la política de vivenda que ha mamprés la Generalitat Valenciana.

Esta llei completaria la regulació autonòmica del sòl, tenint en compte que ja s'ha aprovat la llei de sòl no urbanitzable de la Comunitat Valenciana, i per tot açò es presenta la següent proposta de resolució: «Les Corts Valencianes acorden que el Consell de la Generalitat presente davant d'estes Corts durant est any un projecte de llei del sòl urbà i urbanitzable, dintre del marc bàsic existent en est projecte de llei, i propiciarà que el procés urbanitzador es realitze amb la màxima agilitat i transparència. Potenciarà l'activitat urbanitzadora per a la creació d'infrastructures i sòl urbanitzable que millore la qualitat de vida i les possibilitats de construcció de vivendes a preus accessibles, mitjançant fórmules de col·laboració i participació dels sectors públics i privats, com a finalitat fundamental de l'urbanisme democràtic.»

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.
Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Parece que el Gobierno de la Generalitat está completamente agotado, y hayan tocado a rebato por parte del grupo Socialista, a fin de aportar ideas para ver si al gobierno se le ocurre algo.

Porque, claro, es la primera vez que vemos que el partido Socialista, como grupo parlamentario, inste a sus propios consellers a que hagan cosas. O sea, que el gobierno se inste a sí mismo a hacer una ley es un absurdo de tal calibre que no salimos de nuestro asombro.

Pero es que además, es que además, entramos, sí... (*Remors.*) —se ríen de ustedes mismos, yo lo comprendo, yo lo comprendo, porque la cosa es graciosísima, esto es chistoso—. Ya les dije yo, hagan ustedes propuestas de resolución, y verán ustedes la de absurdos que dicen. Pero es que yo voy a recordarles a ustedes que tienen una ley de ordenación del territorio de la Comunitat Valenciana, que es la ley 6/89, en la cual se dice en la disposición transitoria segunda: «antes del transcurso de tres años desde la entrada en vigor de la presente ley, el Consell presentará ante las Cortes Valencianas el plan de ordenación territorial de la Comunidad Valenciana».

Esta ley es de 7 de julio del 89, o sea, que ya han pasado los tres años. Como esto no da «dinerito», señor conseller de Obras Públicas, pues no le interesa, a usted le interesa cobrar el agua y tal, ir por ahí pasando el sombrero, pero esta ley... Y mire usted si es curioso, disposición final: «Por tanto, ordeno que todos los ciudadanos, tribunales, autoridades y poderes públicos a quienes corresponda observen y hagan cumplir esta ley.» Firmado, Juan Lerma i Blasco.

Pues ya está mandándole el señor Bono un par de policías particulares al señor Burriel, para que cumpla. Porque, claro, esto está más claro que el agua, el señor Lerma lo dice. A traer aquí..., que ya ha pasado el plazo.

Esta especie..., que le diré yo, de dispepsia, por llamarlo de algún modo, legislativa, que le ha surgido al grupo parlamentario para aclarar una maraña de leyes, que no se complementan, ni se completan, ni se terminan nunca, sino que un agujero tapa a otro agujero, y en el fondo no terminan nada, es crear confusión. Y además demostrar el desconocimiento que tienen de las propias leyes, que en la mayoría de los casos en su día ellos mismos reglamentaron.

Esto es absurdo, es totalmente absurdo. ¿Quién va a pedir una ley del suelo no sé qué, cuando del desarrollo territorial que tenía que haber presentado dos proyectos, aquí no se ha desarrollado en absoluto? Y ahora ustedes le instan al conseller a que trabaje.

Bueno, pues me parece tan absurdo, están en cierto modo igual que decía esta mañana, están censurado su labor, están censurando su labor porque no se le ha ocurrido esta idea a él. Es un modo de censurar la labor o decir que está completamente vacío de proyectos, cuando le dicen «... que haga no sé qué...». Están ustedes entrenándose para la oposición maravillosamente bien.

O sea, que primero terminese la ley de ordenación del territorio, que desde el mes de julio del año pasado debía haber traído aquí a discutir en las Cortes el plan de ordenación del territorio. Esto no da dinero, no interesa. Yo lo comprendo, está más ocupado con traer o no traer tampoco lo otro, o sea, son leyes que nunca se cumplen, que nunca se completan, y que los plazos se los fijan ustedes a sí mismos.

Hasta ahora estas Cortes estaba especializada en ignorar los acuerdos. O sea, el gobierno, el Consell, ignoraba los acuerdos de las Cortes porque no le obligaban. El colmo es esto ya. El propio gobierno ignora los acuerdos de las propias leyes que ellos mismos se han dado a sí mismos. O sea, ni las leyes cumplen ya. Imagínense el caos. Y para qué hacer más leyes, para seguir incumpléndolas más.

Oiga, esto es impresentable, esta mañana le he dicho yo lo del caliqueño, otro caliqueño más. (*Rialles.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Molt excel·lent president.
Senyories.

Jo, senyor Quirós, no comprenc la seua repetició de menysprear una producció autòctona, com és el caliqueño, de gran arrel en les terres valencianes. Tal vegada perquè vosté no fume, però no desvalorice més el caliqueño. El caliqueño és un bon purèt que es fa en l'horta i en algunes comarques del País Valencià, i que a molta gent ens agrada fumar-los. Tal vegada perquè vostés sempre fumen habanos, per allò dels viatges de Fraga a Cuba i tot això, i per això intenta desprestigiar un purèt que és el caliqueño, per la qual cosa nosaltres l'apreciem també.

Per una altra banda, vull recordar-li que un fundament fonamental de l'Estat de Dret és la divisió de poders. El Grup Parlamentari Socialista pot fer les propostes que crega convenientes al Govern i, per tant, en el nostre perfecte dret, i cumplint eixa divisió de poders que a vosté tan mal li sap, doncs presentem ací una proposta de resolució que és fer una cosa en la qual tenim competències, i és desenvolupar la pròxima llei del sòl urbà i urbanitzable.

I, per tant, en eixes estem. És que a vosté tal vegada li moleste. Nosaltres tenim idees que compartim amb el Govern i estem en el nostre perfecte dret. Ara, que jo crec que a vosté el que li molesta és que nosaltres tingam la possibilitat de llançar-les aquí. Després tornarem a parlar de la llei d'ordenació del territori, que vosté encara no l'ha acabat d'entendre molt bé.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.
Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Gracias.

Yo le agradezco el canto al caliqueño. No es en la huerta, es en la Canal de Navarrés, usted sigue tan despistado, hace usted honor a todo. Su despiste es absoluto, pero en fin, bueno. Lo que es evidente es que por aquí no he visto ningún caliqueño, veo «Cohibas». En esto, como en todo lo demás, una cosa es lo que dicen y otra lo que hacen.

Ustedes ¡viva el caliqueño!, pero se fuman un Cohibas así. (*Rialles.*) O sea, ustedes hablen del caliqueño pero fumen Cohibas, y en todo lo demás igual. (*Rialles.*) Pero yo le vengo a decir una cosa que es la filosofía, la pequeña filosofía de esta intervención que puede haber; primero ustedes dan ejemplo terminando las leyes que en su día hicieron, y luego hagan las otras, si hay necesidad.

Lo que sí que no puede ser admisible es que ustedes vengan aquí demostrando ese impulso legislativo, cuando realmente el resultado de sus leyes es el abandono, la negligencia, la torpeza, y desde luego el olvido. Porque usted imagínese con

qué pomposidad «ley de ordenación del territorio de la Comunidad Valenciana», LOT, i tal. Y se ha olvidado, no ha servido para nada. Usted imagínese si nos hace igual con la ley de saneamiento, pues esto es impresentable. Y ahora quieren ustedes hacer más leyes para tampoco terminarlas.

¿No le ve usted que está atarantado? Déjelo tranquilo, que nos acabe los planos, que recoja los planes urbanísticos. No me lo ataranten más, va embozado y tal, y ustedes todavía más. No me lo achuchen, ¡hombre!, déjelo tranquilo. Primero que termine, le pasamos los deberes, de momento usted suspenso, suspenso. En esta ley nos lleva usted, que yo sepa, siete meses de atraso. Suspenso.

Cuando acabe esta leyecita, otra detrás, no se preocupen ustedes. Ahora, usted qué quiere, que hablemos de caliqueños o que hablemos de la ley del territorio. No, no, si usted ha hecho aquí un canto de una cosa que además prohíbe la ley, hacer propaganda al tabaco. Usted ha hecho propaganda al tabaco, ha hecho propaganda al tabaco. (*Rialles.*) El caliqueño muy bueno para la salud y tal. ¡Oiga!, pero, por Dios, que da radicales libres, que es muy malo para el bronquio, muy malo para el bronquio.

Esto está fuera de lugar, esto es, pues eso, euforia legislativa, vamos a realizar tal. Esto es una vergüenza y una falta de ideas, una falta de proyectos, y encima achuchar y dejar en ridículo a un conseller que hasta ahora, pues, mire usted, iba haciendo lo que podía, pero en este momento lo dejan ustedes en ridículo. O sea, díganse ustedes en las reuniones internas del partido: «por qué no hacemos la ley de no sé qué...», y entonces él nos propondrá una ley, y la haremos como Dios manda, pero de repente le sorprenda él. Y es que no sé qué opinión tendrá él de esto a todo eso, lo veo muy pensativo y «cabizbundo y meditabajo», pero tendrá que decirnos qué piensa de esta propuesta que le pillan *out*.

De repente que le dicen «haga usted la ley de no sé cuanto...» Si lo aprueban lo hunden, si lo aprueban lo hunden... (*Rialles.*) Porque, ¿usted qué piensa de eso? Usted es un cero a la izquierda, por lo visto. «Haga una ley de pintar la comunidad de azul.» Pues es que eso no puede ser, es que usted tiene que decir alguna postura, alguna opinión, alguna... O sea, usted se queda meditando. Impresentable, señores.

Gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor conseller.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports :

Senyor president.

Señorías, creo que la propuesta de aprobación de mi grupo merece la pena una explicación, después de que hemos estado oyendo durante siete u ocho minutos hablar de un incumplimiento de otra ley. Un amplio y profundo análisis de la importancia o no de una propuesta como hacer una ley del suelo urbano urbanizable.

A mi me gustaría que sus señorías... estoy seguro que muchos incluso de los bancos de la oposición, lo habrán hablado más de una vez con sus ayuntamientos, y conocerán perfectamente cómo la ley del suelo estatal necesita unas disposiciones que adapten a la realidad del territorio autonómico, que no es igual, el suelo urbano en todos los sitios. Y además que permitan una flexibilidad importante que están pidiendo no sólo los ayuntamientos sino los gestores privados de la ciudad, que hacen la ciudad junto con los ayuntamientos. Igualmente los gestores públicos.

Es decir, una ley que reduzca trámites, que ahorre los enormes plazos que hacen falta para desarrollar hoy un PAU, para desarrollar un plan general. Una ley que permita acabar con la falacia de que no hay suelo. Hay suelo, en abundancia, urbanizable. Lo que no hay son empresas públicas, privadas y mixtas con capacidad jurídica para afrontar la urbanización, es decir, para transformar el suelo urbanizable en un solar.

Y eso es lo que pretendemos con esa ley. Eso. Y eso ha sido tratado con la frivolidad de decir que no hemos cumplido otra ley, que tiene otra enmienda ya para hablar de ello. Eso es una posición de alternativa para los problemas de los valencianos. Claro, eso es lo que me ha llevado a mi a salir. No las palabras escuchadas, sino la preocupación de que pudiéramos olvidar todos, sus señorías y sobre todo los ciudadanos que son a donde va dirigido el trabajo público, las razones profundas que llevan a plantear un proyecto de este tipo.

Hay otras más que no es el momento de explicar, pero estoy seguro que la inmensa mayoría de esta cámara, incluso los que a lo mejor no votan esta proposición de ley, saben perfectamente que es necesaria y que aún no estamos en el turno de discutir si tal o tal enfoque de esa ley es el correcto o no.

Pero estoy seguro de que con los principios básicos obtendremos un amplio apoyo de aquellos que aspiran a mejorar las posibilidades de nuestros ciudadanos y las posibilidades de nuestros ayuntamientos. Entre otras cosas, esa ley, una de las cosas que va a plantear es la posibilidad de que los ayuntamientos, desde luego los de más de 50.000 habitantes, puedan gestionar con muchísima más amplitud que hoy el desarrollo de sus planes generales.

Nada más y muchas gracias.

El senyor Quirós Palau:

Gracias.

Señor Burriel, gracias por su intervención, y puestos a recordar los niveles de cortesía y, en cierto modo, de respeto en los cuales me había movido, para frivolidad la suya. Es usted un conseller frívolo, un gobernante frívolo y una persona frívola. Le contesto lo mismo que usted me ha dicho a mi, yo he analizado frívolamente una cosa...

El senyor vice-president primer:

Senyor Quirós...

El senyor Quirós Palau:

...me ha llamado usted frívolo y yo le contesto al frívolo, porque se merece la misma respuesta que él me ha dado a mí. Para empezar.

El senyor vice-president primer:

La presidència li ha reclamat la seua atenció.

El senyor Quirós Palau:

Y yo le he contestado lo mismo que él me ha dicho a mí, que conste. Ahí está el acta.

El senyor vice-president primer:

Senyor Quirós, encara no ha obert la boca la presidència, no sap què li vaig a dir.

El senyor Quirós Palau:

Ah, creía que había terminado.

El senyor vice-president primer:

Doncs no havia acabat, no.

Es pot discutir de política, es pot discutir i debatre el que es vulga, però, per favor, no facen arguments personals i es fiquen

amb les persones. Faça eixe esforç. El senyor conseller –esta presidència ha estat molt atenta– no s'ha ficat en temes personals, sinó en temes de caràcter polític. Faça vosté el mateix esforç que ell.

Senyor Quirós, pot continuar.

El senyor Quirós Palau:

Si digo todo esto no es por nada personal, simplemente es por motivo político (*rialles*), puesto que si usted está poniendo tal énfasis en lo importante y necesaria que es esa ley, ¿cómo no se le ha ocurrido a usted antes? Hay municipios de 50.000 habitantes que no pueden hacer no sé qué. ¿Y los tiene usted paralizados ocho años y a usted no se le había ocurrido hacer una ley si no se la pide su grupo?

¿Se habrá visto un reconocimiento más absoluto de la incapacidad de una persona que tiene que esperar que se la pidan para reconocer lo importante que es un la ley, que se entera por lo visto hoy? Ha salido aquí a hacer un canto de la importancia de un asunto y a llamar frívolo a este parlamentario, precisamente porque ha venido el análisis de esta situación. Usted no se había enterado. Y si no le piden la ley su grupo parlamentario –por lo visto no se ven siquiera nunca y hay que hacerlo aquí–, usted no se habría ni enterado de la importancia que tiene eso, la importancia de la ley. Que me parece que es verdad, que hace falta una ley que facilite la tramitación, pero ¿hasta ahora no se había usted enterado? ¿Y si no se lo dicen no se había enterado?

Y le digo a usted lo mismo, y le vuelvo a recalcar sin que ello sea frivolidad. La importancia de esta ley a usted no le exime de cumplir la obligación de esta otra. Usted tiene la obligación de presentar un proyecto aquí de desarrollo territorial en el mes de julio del 92 y usted no lo ha cumplido. Y sí que tiene que ver lo uno con lo otro, porque hacer leyes sin acabarlas eso es hacer chapuzas. Y usted ha hecho una chapuza. No es que le llame chapucero, es que su sistema de gobierno es una chapuza. Y no lo tape. Sí señor, no ha terminado usted esto, no nos ha traído el proyecto, como no nos trajo el plan de saneamiento. Tampoco nos lo ha traído usted, a los seis meses de la ley aprobada.

Y me alegro que usted salga aquí y reconozca todo lo que ha reconocido, que era innecesaria una ley que usted no ha hecho, que era innecesario un desarrollo para unos pueblos de 50.000 habitantes que no han podido hacer su auténtico urbanismo por su negligencia, y que si no es porque de repente ahora se estrenaba a hacer leyes, y se lo dicen, o se lo autorizan, que aún será peor... A lo mejor es que ahora le han autorizado, como ya no es aquello de Montesquieu, ya le autorizan a usted a que haga las leyes que usted consideraba necesarias.

El espectáculo que está dando hoy su grupo diciéndole a cada conseller lo que tiene que hacer y lo que no tiene que hacer es vergonzoso. Es vergonzoso. Por eso usted pierde los papeles y me llama frívolo. Pero haga un poco de introspección y dese cuenta que hoy ha perdido los papeles usted.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor conseller.

El senyor conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports:

Atenent-me a això principal, que crec que és el que intente sempre amb les meues paraules, jo fixe la posició del Govern de què forme part, i considerem molt important la proposta del grup socialista. I a més recorde que la llei del sòl estatal, que té caràcter de bàsica i per tant que necessàriament ha de ser

prèvia a qualsevol plantejament d'una llei autonòmica que desenrotlle els seus principis, va ser aprovada en el mes d'agost de l'any 90, i el seu reglament, unificant a més i resolent el problema d'unificació entre el que queda vigent de la llei del 75 i la llei del 90, encara no ha estat definitivament aprovat.

Per tant, només després, aquest grup, el grup que recolza el Govern, i per tant el Govern, seguint les seues indicacions, afronta una necessitat evident que l'ha de fer dins d'eix context preparat i que ens mana el mandat constitucional de diferents competències i responsabilitats.

Jo no sé si seré frívol o no. El que sí que sé és que habitualment he de somriure més del que ho faig per donar menys impressió de serietat. Però eixos judicis els fa el poble. I a eix judici em sotmet molt a gust.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem a votar. Senyor Quirós, per a què vol la paraula?

El senyor Quirós Palau:

Sí, gracias, señor presidente.

No, simplemente...

El senyor vice-president primer:

Per a què vol la paraula, senyor Quirós?

El senyor Quirós Palau:

Para aclarar los conceptos que ha vertido...

El senyor vice-president primer:

Senyor Quirós, sega, per favor.

Anem a votar (*remors*) la proposta 15.629.

Comença la votació.

Per 48 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció, és aprovada la proposta.

Proposta 15.588, del Grup Parlamentari Popular. Senyor Lamparero.

El senyor Lamparero Lázaro:

Señoras y señores diputados.

La presente propuesta trata de justificar, o de conseguir, mejor, un compromiso de esta cámara para superar un debate que año tras año se produce en este mismo lugar, en estas mismas Cortes.

Sin perjuicio de las medidas concretas que, como todos los años, mi grupo en su debido momento presentará, pensamos que es necesario y urgente que el Consell se sienta obligado políticamente por un acuerdo de estas Cortes a asumir y poner un especial empeño en superar los abusos y las insuficiencias que año tras año, de una manera reiterada y repetida, denuncia la Sindicatura de Cuentas en su informe de fiscalización.

Pensamos que el primer paso para solucionar un problema es tener el coraje, el valor, de asumirlo y, fundamentalmente, tener voluntad firme, clara –voluntad política se entiende en este caso–, de superarlo.

Pues bien, señoras y señores diputados, salvo aspectos muy puntuales que mi grupo ha reconocido y que no vamos a hacer de eso mayor causa y que en su momento de reconocerán, la gestión y ejecución en general de los fondos públicos que hace el gobierno valenciano están erizados de incumplimientos gravísimos por su naturaleza y por su reiteración. Reiteración que obliga a afirmar que el gobierno valenciano se complace en la situación que se denuncia año tras año y que no tiene ninguna voluntad en superar.

Miren ustedes, señoras y señores diputados: se incumple la ley de Hacienda de la Comunidad Valenciana; se incumple

la ley de contratos del estado; se incumple el reglamento general de contratación; hay carencias importantísimas en el control interno del gasto; se presentan derechos pendientes de cobro sin soporte documental razonable; se maquilla contablemente la liquidación del presupuesto para que salga superávit, naturalmente, que luego se reparten y se están repartiendo la nada; se abusa de la contratación directa, incluso por encima de los límites que marca la ley, sin suficiente justificación y en algunos casos, importantes además, se contrata verbalmente sin que se tenga constancia de que se hayan delimitado las consiguientes y pertinentes responsabilidades de quien así actúa.

Son demasiadas denuncias, señoras y señores diputados, durante demasiado tiempo, y sobre todo y lo más grave, demasiada complacencia en todos estos errores. Y más importante todavía es que en algunas ocasiones esta complacencia, estas negligencias, se hacen con una evidente falta de respeto a estas Cortes y a lo que estas Cortes significan.

Y es que el gobierno, señoras y señores diputados, concibe las mayorías no como un soporte legítimo del poder, sino como un instrumento del mismo, y lo estamos viendo a lo largo de este debate. El ejecutivo, y la estructura que de él dimana, no puede y no debe en ningún momento invadir competencias de estas Cortes. No debe hacerlo pero lo hace, y de hecho, las mayorías se convierten en muchos casos en un puro apéndice del ejecutivo. Montesquieu, mal que les pese a algunos, no se ha muerto, y su sombra se proyecta sobre la verdadera esencia de una democracia, mal que les pese a algunos.

Pero aquí, señoras y señores diputados, resulta que la mayoría trasciende la lealtad, la lícita lealtad ideológica y partidista y convierte esto en sumisión del ejecutivo. Yo lo que les pido a ustedes es que voten esta propuesta por pura coherencia política, apelando a su responsabilidad por lo que ustedes significan y son en esta Cámara.

El control en el gasto, las carencias en la gestión, los incumplimientos denunciados por la Sindicatura, señoras y señores diputados, facilitan un mal uso de los fondos público. Y en la propuesta de mi grupo se contiene, si ustedes la analizan, las cautelas necesarias para que en esta comunidad no viajen los maletines en tren de alta velocidad, para que la corrupción reconocida en otras instancias no pueda introducirse aquí. Porque no le vamos a ofrecer, con una respuesta contundente de esta Cámara, la más mínima fisura para que aquí se asiente.

Cumplir, señoras y señores diputados, con las recomendaciones de la Sindicatura sería un primer paso para dificultar al menos el desarrollo de un problema que hoy enturbia la credibilidad de las instituciones. Problema que ya citó el presidente de mi grupo en el debate del otro día. Sé de sobra que esta medida no es suficiente...

El señor vice-president primer:

Senyor Lamparero.

El señor Lamparero Lázaro:

Gracias, señor presidente. Un minuto.

El señor vice-president primer:

No, un minut no, té tres.

El señor Lamparero Lázaro:

Pues 15 segundos.

El señor vice-president primer:

Porta ja un minut més de sobra, més del que li pertoca.

El señor Lamparero Lázaro:

Muchas gracias, señor presidente.

Sé de sobra que esta medida no es suficiente para acabar con la corrupción, porque habría que apelar también a conductas morales y éticas, y habría que apelar a que los comportamientos humanos están mucho más allá del juego de las mayorías...

El señor vice-president primer:

Senyor Lamparero.

El señor Lamparero Lázaro:

... Pero sería bueno que esta Cámara comenzara por responder positivamente a la propuesta que ahora se hace.

Muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Lamparero.

Senyor Fuentes.

El señor Fuentes Prosper:

Senyores diputades, senyors diputats.

En el temps disponible vaig a fer una intervenció que almenys aclarisca les coses. Per a aquest diputat no és cap novetat el fet de què qualsevol grup polític i especialment el Grup Popular, i vaig a personalitzar, vulga en el seu llenguatge polític interpretar la Sindicatura. Per a d'això no la crearem. Nosaltres estem d'acord en el llenguatge imparcial d'una institució i s'ha de respectar. I vostè faça ací lectures polítiques, però no vulga fer lectures metapolítiques. Almenys tinguen el coneixement de respectar l'acord d'una institució democràtica, estatutària, creada per tots nosaltres. Jo estic veient any darrere d'any que la Sindicatura diu que: «no s'han posat de manifest actuacions que suposen responsabilitat comptable».

Senyor Lamparero, ací no hi ha res que s'enterbolisca, ací no hi ha cap de corrupció. No vull traure ara altres coses que se'n eixirien del debat. Em sembla que estic actuant amb la prudència, que de vegades vostés han dit que mirem cap allà. Mire jo cap ací. I estic llegint-me, perquè m'ho he llegit, i vostè ho sap, senyor diputat, tot l'informe de Sindicatura. I he vist que la Sindicatura diu que s'estan complint. La intervenció general de comptes s'està complint. S'estan millorant, i ho ha dit aquest diputat en premsa, en unes declaracions el dia 1 de febrer, que hi ha insuficiències. Sí senyor. Però no hi ha corrupció. Perquè és una decisió d'una institució imparcial que ho ha dit. Jo la crec a aqueixa institució. I vostè ací l'està posant també en l'ombra dels dubtes. No a esta Cambra. Que podem discutir políticament si estem d'acord o no. Però vostè està duent en les seues intervencions, i no ací ara, sinó al llarg de molts anys.

Res de mal ús de fons públics. Cert que hi ha insuficiències. Però si es el primer que diu la Sindicatura. Però vostè sap el que diu la Sindicatura, senyor Lamparero, ho diu per a tots, fins i tot per al sector privat, fins i tot per a les auditories i els auditors del sector privat, no és gens fàcil cercar indicadors d'eficiència. Per no dir-li l'altre cas concret.

En definitiva, senyor Lamparero, i no vull allargar-me, vostés no poden dir més que el que diu la Sindicatura. Poden vostés fer anàlisi polític. Sí. Però amb la prudència de no desvirtuar el llenguatge seriós d'una institució que tots hem de respectar. El seu punt de vista, implica en el seu llenguatge, un llenguatge interessat i partidista. No el llenguatge seriós que han d'utilitzar els auditors com a professionals, i amb les persones responsables de la Sindicatura de Comptes, que tenen una professionalitat per damunt de tot. Ací, qui tenim una representació política, en moments podem oblidar-nos d'aqueix

aspecte. Els especialistes i professionals, no. I vosté, com sempre, un seguit d'adjectius que en el debat pressupostari vosté sap els fica molt habitualment, un darrer d'altre.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.
Senyor Lamparero.

El senyor Lamparero Lázaro:

Gracias, señor presidente.

Señor Fuentes, no usted, como diputado del Partido Socialista, como portavoz en este caso, sino su grupo, como grupo, ¿qué ocurre? Que han dejado de ser una leyenda, tienen historia y entonces ahora resulta que les pesan los años. Y como les pesan los años y no encuentran respuesta posible a propuestas... (Remors.) Y la mala educación alguno. Como no encuentran respuesta posible a los propuestas coherentes que pueden hacer los grupos parlamentarios, pues salen por peneteras.

Quien más está faltándole al respeto a la institución de la Sindicatura en esta comunidad es el Gobierno socialista, que reiteradamente, año tras año, hace caso omiso de sus recomendaciones. Y lo que es más grave, miente a estas Cortes de una manera descarada. Descarada. ¿Quiere qué se lo recuerdo yo con unas cuantas perlas? Mire usted, el año pasado como consecuencia del informe de la Sindicatura, este grupo presentó una propuesta de resolución a estas Cortes, que en comisión se retiró porque el conseller de Economía y Hacienda dijo que esa anomalía o esa insuficiencia no se tendría que volver a producir nunca más, porque a la Sindicatura se le iba a dotar de medios para que pudiera hacer lecturas de todos aquellos asuntos.

Bueno, pues este año vuelve a aparecer la misma insuficiencia. Todos los años la misma insuficiencia. Oiga usted. Y más grave todavía, se le advierte por parte de la Sindicatura al Gobierno valenciano, oiga, mire usted, regule la gestión presupuestaria. Orden de 27 de enero del 92. Orden del 25... Señor Fuentes, orden de 25 de enero del 93. ¿Sabe usted lo que está haciendo el conseller de Hacienda en esta orden? Antes de empezar a ejecutar el presupuesto, decir que se cargue con cargo al Capítulo II las horas extraordinarias, las gratificaciones de personal, la formación de personal, etcétera, etcétera.

O dicho de otra manera, trajo aquí un proyecto de ley, que ustedes apoyaron con su mayoría, y ya tenía predispuesto previamente que a la hora de gestionarlo, lo del Capítulo I era una pura filfa y lo del Capítulo II una filfa y media. Eso es lo que está haciendo el gobierno valenciano con los informes de la Sindicatura, ciscarse en ellos. Ciscarse en ellos. Y ese es el que le está faltando el respeto a esta institución. Que además, por otra parte, es una institución de estas Cortes, que a este diputado le merece todo el respeto del mundo.

Ustedes con sus incumplimientos y no apoyando esta propuesta son responsables de que el Gobierno valenciano, no atendiendo a sus recomendaciones, siente las bases posibles para que la corrupción pueda entrar en esta comunidad.

Gracias, señor presidente. (Una veu: muy bien.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Lamparero.
Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president. Senyores diputades, senyor diputats.

Senyor Lamparero, el Partit Socialista no és llegenda, és història. S'aclarim? És història. I la història arriba fins hui amb

molt d'orgull. Parlem d'història, senyor Lamperaro? Fins a quan enrere? Quants segles vol que tornem enrere, per favor? Més val que deixem aqueix tema de la història, perquè faria una pausa per tal que reflexionàrem i pedria jo temps de la meua intervenció. I vull contestar-li. No parlem d'història. (Remors.) No parlem. Estem parlant al llarg de molt temps i crec que és suficient...

El senyor vice-president primer:

Un moment, senyor Fuentes. Espere un moment. Els ànims estan una miqueta caldejats, tant per aquesta banda com per l'altra. Jo demane que el debat siga entre els diputats que estan en la trona, no entre els qui estan en els escons. Facen el favor.
Senyor Fuentes, continue.

El senyor Fuentes Prosper:

Gràcies, senyor president.

Segurament, els diputats volen i creuen que estem fent història tots. És igual. Vostés parlen sempre com a oposició i s'equivoquen, i he de reconèixer-ho s'equivoquen, perquè vostés també son govern. On governen. I on estan les Sindicatures de tots els llocs on governen? No sempre. Què diuen de Sindicatura? Vostés diuen: nosaltres aplicarem, on governem, miren l'exemple, ja no dic miren en els meus llavis, miren l'exemple d'on estan governant. Com que clar. Obscur. I ben obscur. «No es la noche oscura del alma de Santa Teresa». Obscur. Obscur. I u llig els informes de Sindicatura, no de la meua autonomia, sinó tots aquells que jo tinc l'oportunitat i el gust de llegir. Jo ho tinc molt clar.

Vosté està fent, vosté està fent d'insuficiències, que nosaltres som els primers que ho diguem, i ho ha dit aquest diputat ací, ho ha dit en tots els Diaris de Sessions, està convertint-ho en el punt central. Però a partir d'aquí fer la seua incorrelació. Insuficiència d'efectes administratius que tenen entitats, societats anònimes, tot tipus de grups al fer qualsevol comptabilitat, qualsevol auditoria. Qualsevol auditor per poc especialitzat que estiga troba defectes, formals o no formals. Discussions, no coincidència quant als criteris d'aplicació de criteris.

I vosté està fent d'això el punt central de la discussió, però després arriba al que jo dic que és el perillós desviament. Desviament respecte a la Sindicatura, no respecte al debat aquí. Que jo accepte que hi haja un debat on vostés, per descomptat, parteixen del no. Parteix ja del no. Del suspens. És normal que des dels grups de l'oposició diuen que no. Diuen que no i de sobte parlen de si l'executiu va envair competències, denúncies, complacències, carències. És a dir no, no i no. Si jo ho sé. Però el que li estic dient és: no desvirtuen el llenguatge de la Sindicatura i accepten el que diu en primer lloc. Perquè vosté està parlant de corrupció, i en primer lloc diu: «no s'han posat de manifest actuacions que suposen responsabilitat comptable».

I vosté en les seues intervencions, no ací, i altres anys en la Sindicatura, sempre està dient que vosté no està d'acord amb allò que diu la Sindicatura. Aquí és on jo no estic d'acord. Diga vosté: des del meu punt de vista polític com a diputat o com a grup, no coincidisc. O com a auditor; professional o amateur. No m'importa. Però vosté no se'n vaja més enllà. Perquè sí que estem posant el perill del doble llenguatge. Si vosté vol fer una crítica de la corrupció política, la pot fer ací o on vulga. I espai i amb prudència. Sí. Però no es base vosté en un informe de la Sindicatura, que és un informe fet per una institució parcial i seriosa. I els tècnics tan imparcials i tan seriosos, de tot el món.

Per tant, només li faig, diguem, aqueixa recomanació. Vosté ha aprofitat en aquesta resolució una institució per a fer un atac polític, com estan fent-lo en totes les seues resolucions.

Això és el que jo li denuncie. Perquè s'ha de llegir amb molta serietat el que diu la Sindicatura. En tot.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Passem a votar la proposta registre d'entrada 15.588.

Comença la votació.

Per 27 vots a favor, 38 en contra i 3 abstencions, és rebutjada la proposta.

Proposta 15.612 sobre paratges naturals, del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana. Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats.

Esta proposta que presenta el Grup d'Unió Valenciana diu textualment: «que les Corts demanen al Govern valencià que elabore i aprobe, abans de finalitzar el present període de sessions, un pla d'actuació dels paratges natural de la Comunitat Valenciana que contemple la gestió dels mateixos i les declaracions previstes de nous paratges en la present legislatura». La nostra proposta té dues parts, com es desprén, efectivament, de la seua lectura. Pensem que és una necessitat urgent... (*Remors.*)

El senyor vice-president primer:

Pot continuar, senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Pense que és una necessitat urgent des de ja fa temps en la Comunitat Valenciana, no és una qüestió nova.

Quant a la primera part, pensem que els paratges natural que en estos moments estan declarats, no tenen una actuació, no hi ha una actuació concreta sobre ells. Només es va fer la seua declaració en el seu moment i res més s'ha fet sobre els mateixos. No tenen una protecció, com el propi decret té com a finalitat. Efectivament, un decret de declaració té la finalitat de protegir eix paratge de l'acció humana negativa. No tenen eixa protecció. No existeix en la majoria del casos un control de l'accés en molts casos a eixa zona. No hi ha una inversió pressupostària adequada, en molts casos no es que no siga adequada, si no que és inexistent. I, per tant, hi ha una situació de deteriorament prou greu.

En est tema pensem no es pot esperar ja més, que és un tema que hem debatut també en diverses ocasions i que no es pot retardar més. I, com ja dic, demanem que es plantege la gestió dels mateixos de com es va a dur a terme dels que existeixen, almenys en estos moments, no parlem ja del que vindrà en el futur, perquè pensem que en molts casos s'ha tingut ja més que suficient temps fins i tot d'aprovar els propis plans d'actuació, els plans rectors de gestió i ús que en molts casos tampoc s'han aprovat.

I, quant a la segona part, que no és menys important, sinó que també és un tema de debat important, és la qüestió sobre quina previsió té la conselleria de Medi Ambient sobre les declaracions d'uns paratges, s'hauria de contemplar també en un pla d'actuació totes les previsions que hi ha quant a la declaració de nous paratges en esta legislatura, perquè efectivament, si hem de parlar d'est tema, ens podem retrotraure a un acord informal entre els grups parlamentaris que es va donar en la segona legislatura, amb l'anterior Agència del Medi Ambient, però que d'alguna forma la conselleria és una continuació d'eixa agència, on es va dir que, davant les dificultats efectivament que existeixen en molts casos per a fer unes declaracions de protecció de paratges naturals, no es

farien iniciatives en les Corts Valencianes en esta qüestió i que, d'alguna forma, tot seria un pòquet fruit del consens dels grups parlamentaris.

Això és un acord que es va produir esperant una actuació del Govern que no s'ha produït fins al moment i que ha paralytat absolutament les declaracions de paratges naturals i ha desprotegit absolutament als que ja estaven declarats davant d'eixa situació.

Per tant, són dues qüestions molt clares que s'han de conèixer, que ja fa molts anys que s'havien d'haver donat a conèixer, i que est seria el moment adequat d'aprovar esta resolució per tal de conèixer eixes actuacions i per tal que els paratges naturals existents tinguen una actuació concreta que no haja d'esperar-se ni un any ni dos, ni a la quarta legislatura, perquè la qüestió pensem que seria molt lamentable.

Per tant, eixes són les nostres demandes que esperem que coherents amb la nostra actuació des del principi en estes Corts i coherents -jo crec- amb la necessitat, amb la valoració de necessitat que fan tots els grups parlamentaris, podrà ser aprovada per tots els grups.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón-Llin.

Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

El Grupo Parlamentario Socialista se va a oponer a la propuesta de resolución presentada por Unión Valenciana que, si bien está de acuerdo con el espíritu que la lleva, de hecho el Grupo Parlamentario Socialista, en un intento de llegar a acuerdos con la base de su propuesta, presentó y se aprobó en este debate por todos los grupos parlamentarios, a excepción hecha del Grupo Parlamentario Popular, una segunda parte a su propuesta sobre la Ley de Ordenación de los Espacios Naturales de la Comunidad Valenciana, en la cual textualmente se decía, se dice porque se ha aprobado: «igualmente dentro de la presente legislatura que se elaboren los instrumentos de ordenación para todos los espacios protegidos de la Comunidad Valenciana, incluyendo sus correspondientes planes de actuación».

Entendemos, por tanto, que esta propuesta comprende perfectamente la planteada por el Grupo Parlamentario de Unión Valenciana y la hace innecesaria. Si bien es cierto que el plazo que se marca es un plazo mayor porque se marca el plazo de toda la legislatura, y aquí se pide que sea dentro del presente período de sesiones. Pero la propuesta aprobada tiene que entenderse de acuerdo con la primera parte de esa propuesta, que es la Ley de Ordenación de los Espacios Naturales, que es algo mucho más amplio que los parajes naturales. Dentro de esa Ley de Ordenación se van a contemplar todas las figuras de protección de los espacios naturales de la Comunidad Valenciana que pueden ser parajes o puede ser otro tipo de figuras, parques, micro-reservas, etcétera, y dentro de esa ley se regularán de una forma mucho más adecuada, sistemática, como se dice, toda la normativa complementaria que ha surgido desde la primera Ley de Parajes Naturales, toda la normativa europea que hay, toda la normativa que ha aparecido con la Ley de Conservación de la Fauna y Flora, se incluirán también no solamente parajes, sino también las especies naturales que merecen ser protegidas y, en definitiva, habrá una adecuación después de la experiencia de unos años de gestión de parajes naturales con la realidad que permitirá establecer en esa ley una mejor gestión futura de nuestros parajes y de los demás espacios naturales.

Por esa razón, porque realmente ya está aprobada nuestra propuesta de resolución —que creo además recordar que su propio grupo la ha apoyado también—, permite conseguir esa protección, permite la elaboración de esos instrumentos de ordenación que propone en su propuesta. Por esa razón nos oponemos a ella.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.
Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin Martínez:

Senyores i senyors diputats.
Senyor Arenas.

En primer lloc, li he de dir que nosaltres sempre hem estat crítics en l'actuació de la conselleria del Medi Ambient, i per altra part no em negarà que sempre ha estat una crítica positiva quant a l'actuació. I, per altra part, també dir-li, quant que vosté ha dit de l'ofertament de consens que ha hagut, que sempre hem intentat consensuar les qüestions que hem cregut convenients, però hi ha casos com est que en realitat ja es fan molt difícil arribar a un enteniment en qüestions que any darrere any i debat darrere debat hem d'estar consensuant i retardant estes qüestions importants.

Per altra part, les propostes, la proposta aprovada i la nostra, són absolutament compatibles. Vosté ha parlat que «com ja està aprovat això, no es podia aprovar la nostra», com a mostra que hi havia una incompatibilitat que jo li dic que és inexistente. Per una part, nosaltres ens sembla molt bé, que el que s'ha aprovat, la primera part, la Llei d'Ordenació d'Espais Naturals de la Comunitat Valenciana, s'elabore, que contemple les diferents situacions de protecció. Amb la llei eixa estem d'acord i en sembla molt positiu perquè sempre hem dit que la Llei de Paratges Naturals existents fins al moment era insuficient i, sobretot, estava un poquet fora de la realitat, ja que sabem que en la Comunitat Valenciana hi ha molts espais naturals que no tenen els requisits suficients per a ser un paratge natural, i que per eixa raó es trobaven absolutament desprotegits de l'acció humana. Per tant, en eix sentit ens sembla correcte. Però això no lleva perquè els paratges naturals, que en estos moments estan declarats d'acord amb eixa llei, hagen d'esperar-se l'any que es preelabore la llei, que ja sabem que els terminis normalment són més llargs, són el doble, les resolucions se solen incomplir molt i, per tant, probablement, pugam acabar la legislatura sense la llei o presentant la llei sense arribar a aprovar-la, amb la qual cosa els paratges naturals ja declarats es quedaran sense un pla d'actuacions, es quedaran absolutament desprotegits, com ha passat fins al moment.

Per tant, no podem esperar a l'elaboració d'eixa llei per a actuar en els paratges naturals ja existents, perquè seria tornar a arribar tard i entrar quan, probablement, molt d'eixos paratges ja no tindrien l'entitat com per a ser-ho, perquè haurien estat destruïts per moltíssimes raons que vosté conéix.

Per tant, no són incompatibles, es pot fer perfectament, i també s'ha de saber i s'ha de debatre en les Corts Valencianes o en la pròpia comissió, quines són les perspectives d'actuació que va a tenir la conselleria durant esta legislatura. Què pensem fer? Van a declarar més paratges o no? I, per tant, la llei, ja li torne a dir, molt bé, però això no lleva perquè es poguera fer un pla d'actuacions que servira fins al moment que s'aprovara la llei, que, encara que siga d'un any, possiblement estarem dos anys o més, i per tant, torne a dir-li, no hi ha una incompatibilitat en cap moment. Jo crec que es pot aprovar perfectament com s'ha aprovat l'altra proposta. I, per tant, estem demanant un protecció ràpida i eficaç, que és el que el Govern no ha fet fins al moment. Creem que això és prioritari en estos moments,

independentment que la llei siga necessària de cara a un futur curt de termini.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón-Llin.
Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Bien, en primer lugar, indicar que el que no se apruebe su propuesta no significa en absoluto que no se estén dotando ahora a los parajes naturales de las medidas de protección y de gestión adecuadas que se están haciendo y se van a continuar haciendo, independientemente de que tengan aprobado el plan específico de ordenación necesario para llevarlo adelante.

Pero es que la incompatibilidad, más que incompatibilidad, incongruencia con nuestra propuesta, es que una de las cosas que va a hacer la futura Ley de Ordenación de Espacios Naturales es el desarrollo normativo de estos mecanismos de ordenación que tienen estos parajes naturales. Por esa razón conviene esperar a que esta ley esté suficientemente elaborada para, en aquellos casos que sea posible hacerlo —lógicamente, si hay otro, no—, seguro que se pondrá cuanto antes en marcha el Plan de Ordenación, como en algunos casos ya existe, esperar a que esta ley esté suficientemente desarrollada y, por supuesto, si hace falta, aprobada, para que se puedan desarrollar adecuadamente sus instrumentos de ordenación, que no van a ser solamente para los parajes naturales, sino para esos otros espacios naturales que necesita nuestra Comunidad.

Por esa razón nosotros pensamos que no es oportuno aprobar ahora esa propuesta que trae su grupo, aunque ya le decimos que pensamos que está recogida en la propuesta de resolución que se aprobó en esta Cámara ayer.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.

Passem a votar aquesta proposta de resolució. Recorde que és la que té registre d'entrada 15.612.

Comença la votació.

Per 22 vots a favor, 38 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta.

Proposta 15.631, sobre risc laborals, del Grup Socialista.
Senyor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats, la proposta de resolució que presenta el grup parlamentari és en base a què fa falta urgentment promulgar un nova llei que unifique la dispersió normativa existent i que actualitze a les noves exigències els problemes plantejats en l'àmbit laboral.

Per tant, la proposta de resolució en aquest cas seria que el Consell inste al Govern de la nació perquè promoga un consens en aquesta matèria, i el projecte de llei de prevenció de riscos laborals s'inici a la major brevetat la seua tramitació parlamentària. Per tant, demanaria el vot favorable a aquesta proposta.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Torn en contra.

Si no hi ha torn en contra, passem a votar la proposta 15.631.

Comença la votació.

Per 59 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és aprovada la proposta.

Proposta 15.589, sobre temes educatius, del Grup Parlamentari Popular.

Sí, señor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Doy por defendida la propuesta y pedimos que se pase a votación.

El senyor vice-president primer:

D'acord, senyor Botella.

Passem a votació la proposta 15.589.

Comença la votació.

Per 20 vots a favor, 39 en contra i 1 abstenció, és rebutjada la proposta.

Proposta 15.610, sobre concerts econòmics.

Senyor Artagoitia... O el grup, el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana. Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Senyor president.

Una vegada més, abusant de la seua amabilitat i esperant la mateixa comprensió que abans, sol·licitem alterar l'ordre i que es defense la 15.611.

El senyor vice-president primer:

Alguna oposició que es canvie l'ordre?

Senyor Farnós, té la paraula per a defensar la 15.611, sobre temes ferroviaris, Renfe.

El senyor Farnós Gauchía:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Molt breument per a fer la defensa de la resolució en què demanem que s'inste el Govern valencià per a que, previ els convenis necessaris per part del ministeri d'Obres Públiques i Renfe, es dote a la Comunitat Valenciana d'una infraestructura de ferrocarrils que contemple la doble via i l'ample europeu, per tal d'aconseguir una comunicació adequada amb Europa abans de 1995.

Sabem que el tema dels ferrocarrils ha sigut un tema molt debatut al llarg d'aquests dies, quasi el classificaríem en segon lloc després del tema del 'atur, que ha hagut fins i tot resolucions aprovades que han merescut la nostra satisfacció. Com eixa possibilitat que, quan siga, quan siga, perquè tampoc s'ha posat data, els valencians puguem tenir aqueix tren d'alta velocitat València-Barcelona i València-Madrid. Però això, com jo deia en una altra intervenció est matí, va ser producte de molts estudis, de molts projectes i no sabem quan. Que avui ens moguem ja, almenys, en una realitat que és aqueix projecte del corredor mediterrani, on hem de tenir en compte no solament la qualitat dels trens quant a l'alta velocitat.

El senyor Borrell en la inauguració del tram d'Oropesa va parlar d'abans de 1996, sinó que eixa velocitat de trens d'alta velocitat per damunt dels 200 quilòmetres a l'hora, poguera representar ja, a més de la doble via, que eixa amplària de les vies tinguerà amplària dels ferrocarrils d'Europa. Perquè hem de començar a tenir consciència que no solament aquests ferrocarrils van a ser un factor important quant al desenrotllament de la nostra indústria, del nostre turisme especialment. No podem perdre en un moment de crisi el tren del turisme, sinó també en eixa competència, en eixa competitivitat, en l'agricultura, i més en una comunitat tan exportadora com la nostra.

Jo crec que tenim dret a pensar que aqueix tren d'alta velocitat, que ja per avui no és rendable de Madrid-Sevilla, a no molt tardar veurem com és utilitzat també com tren, per les velocitats que té, per a enviar mercaderies competitives a les valencianes d'Andalusia. I u es pregunta per què no, fins de Marroc. Que no ens posen taronges de Marroc a Andalusia utilitzant els trens d'alta velocitat, que han pagat en bona part els valencians, per a que ens porten les taronges a tots els punts d'Europa. Per a avançar-nos a això, jo crec que per a no quedar-nos despenjats, hem de començar a millorar la infraestructura viària de la Comunitat Valenciana en aqueix corredor mediterrani que ens unisca amb Europa.

I en relació a això, fer menció, quan s'estan debatent els temes dels enterraments i de la desviació de la via a Benicàssim, que tant la Generalitat com subsidiàriament Renfe i sobretot el ministeri d'Obres Públiques, tinguen en compte eixes reivindicacions del municipi de Castelló i de Benicàssim.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Farnós.

Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Senyor Farnós, no és una qüestió personal el que jo haja d'eixir continuament a rebatir-li les seues propostes. Entenga-ho simplement que m'ha tocat en el torn, i entenga-ho així que no és cap qüestió personal. Però li he de dir el mateix que aquest matí.

Si hem aprovat ahir una proposta de resolució referent a les comunicacions ferroviàries, que ha sigut recolzada per tota la Cambra tan sols amb 4 vots en contra, i entenc que el seu grup l'ha recolzada, el més lògic i raonable és que vosté aquesta proposta l'haguera retirada. Perquè hem aplegat a un consens, precisament en aqueix esperit de fer que la nostra comunitat, per raons de competitivitat, per raons que aqueix ferrocarril pugua aportar les mercaderies, les persones, en eixa velocitat alta, enganxant amb l'entorn europeu en què cada dia estem més implicats. Això ja està aconseguit com a decisió política. I a més hem plantejat el tema del tren d'alta velocitat per la connexió en l'interior d'Espanya i també per possibilitar l'enganxar amb Barcelona i per tant amb Europa.

Si tot això ja estava plantejat i està consensuat en aquesta Cambra no té raó de ser que vosté ara presente aquesta proposta, el seu grup millor dit, presente aquesta proposta. A no ser que en aqueix llenguatge que no ve de vosté, que ho fa en uns bons modes, però que deixa per ací apuntada alguna qüestió que podria pensar en el victimisme, en la falta de solidaritat o en l'enfrontament d'unes comunitats amb altres, quan fa eixes al·lusions que no corresponen a la realitat en l'aspecte del tren d'alta velocitat per Andalusia, que possibilitara una qüestió exportadora o de pas de certes mercaderies marroquines per ací.

No és eixa la qüestió. Estem per un plantejament que propicie la competitivitat de la nostra comunitat en aqueix acord consensuat ahir de les Corts. I per tant, ja que no té cap raó de ser que tornem a obrir aqueix debat, que ja està consensuat. Jo li pregaria que retirara aquesta proposta de resolució.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.

Senyor Farnós.

El senyor Farnós Gauchía:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyores diputats.

Igualment, senyor Fenollosa, li agraiïc el to de la seua exposició. Encara que vull fer referència que almenys aquesta vesprada en fer-me la rèplica, doncs novament serà vosté en la situació d'Unió Valenciana a Castelló, problemes del partit, perquè crec que no venien al cas. I s'ha cenyit al tema que era motiu de debat. I que en el fons, doncs, sí, m'ha dit el mateix que m'ha dit aquest matí.

En el que fa referència a l'aprovació per unanimitat del TAV. Clar que estem d'acord, vam votar, però no té res a veure. Jo he dit ja en la meua explicació. Volem també el tren d'alta velocitat i ens pareix, i ens pareix molt bé que el nostre president, el senyor Lerma, doncs faça les gestions. I quan tots els grups ho hem demanat doncs, tots, tots, començant pel president, demane també el TAV per a tots els valencians. Però no hi ha data, no sabem quan.

Com jo li deia aquest matí, Castelló i pràcticament tota la comunitat, doncs, som una comunitat molt estudiada, se'ns estudia i se'ns fa molts projectes i després es fan poques realitzacions. Aqueix és un projecte, que lògicament seguirem reivindicant. És un projecte a llarg termini, per a l'any 2.000. Jo li estic parlant, i no ho dic jo. ¿Jo com vaig a retirar una cosa, com em demana vosté que retire una cosa que el senyor Borrell fa uns dies ho diu a Castelló? Si diu que el corredor mediterrani estarà acabant abans, en la doble via, abans de 1996. Si ho diu el senyor Borrell.

Parle de trens d'alta velocitat per damunt de 200 quilòmetres l'hora. I parle d'unes inversions de 100.000 pessetes... De 100.000 milions de pessetes. I ara em demanen que retire pràcticament el que ha dit el senyor Borrell. Però no vull que ho diga el senyor Borrell en la premsa, vull que ho diguem ací, en la Cambra. Que ho aprovem en la Cambra. No ho puc retirar, perquè crec que es bo per a tots els valencians que eixa infraestructura viària la tinguem el més aviat possible.

I en relació que és important, fins i tot per al comerç de la nostra citricultura, vull fer referència fins i tot a unes manifestacions seues senyor Fenollosa, que he llegit fa un moment, fa un moment per casualitat en *Las Provincias*. Vosté, parlant del TAV deia que sí, que és molt important però és prioritari que primer tinguem solucionat el problema del corredor mediterrani, perquè això és important per a la nostra competitivitat, i els nostres productes. En el fons he dit en aquesta tribuna el que vosté ahir deia a la premsa.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Farnós.

Senyor Fenollosa.

El senyor Fenollosa Ten:

Molt excel·lent senyor president.

Senyor Farnós, si vosté mateix ha contestat. Si ja té el compromís formal del ministre del ram, que per al 96 estaran les infraestructures. Si vosté ja ha dit que ahir hem aprovat una resolució que engloba el plantejament que vosté ara està portant ací. El més raonable seria que retirara aquesta proposta.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fenollosa.

Passem a votar aquesta proposta, que és la 15.611.

Comença la votació.

Per 29 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció, és rebutjada la proposta.

Proposta 15.615, sobre acords sindicats-patronal, del Grup Parlamentari Socialista.

Señor Bru.

El senyor Bru Parra:

Señor presidente.

Señoras diputadas y señores diputados.

En relación con la presente propuesta de un amplio acuerdo por el empleo, la solidaridad y la competitividad, parece oportuno recordar que en ocasiones la política no puede limitarse a ser el arte de lo posible, sino que debe convertirse forzosamente en el arte de lo necesario. Y si esto es cierto, siempre que se trate de cuestiones sociales, cuando estas se plantean con carácter de problema generalizado y preocupante, actuar inmediata y eficazmente es no ya necesario, sino imperativo para cualquier gobierno, máxime para un gobierno progresista.

La situación actual que está atravesando la economía valenciana al igual que la española, y todas ellas dentro de un clima mundial de recesión económica, y la preocupante repercusión social que se está produciendo a través del crecimiento del desempleo, sería un buen ejemplo de este imperativo político. Y justifica la presentación de esta propuesta, mediante la cual se trata de que estas Cortes insten al Consell, para que a su vez éste promueva un acuerdo lo más amplio, y sobre todo también lo más rápido, lo más inmediato posible. Un acuerdo, decía, por el empleo, la solidaridad y la competitividad. Un acuerdo, evidentemente, a tres bandas entre sindicatos, patronales y administración pública. Un acuerdo que recoja explícitamente los compromisos que asumen las partes, y que ayude a restablecer el clima de confianza empresarial, el clima de confianza social para poder remontar la actual situación económica.

Evidentemente, este acuerdo debe, a través de la actuación pública de una política decidida de cohesión social, de rentas, de estímulo a la inversión, de formación profesional y de incentivos laborales y empresariales, lograr lo que consideramos en estos momentos un objetivo prioritario, inexcusable y fundamental, como es la creación y mantenimiento de empleo en la Comunidad Valenciana.

Esta propuesta de acuerdo, señoras diputadas y señores diputados, es una propuesta que trasciende con mucho de la fácil calificación de política, puesto que en definitiva intenta ser política en el sentido mejor dicho de que el Grupo Socialista se intenta que el gobierno, políticamente el gobierno reciba o recibe el apoyo de esta cámara.

Señoras y señores, yo no estoy pidiendo —y lo digo sinceramente— el apoyo de sus grupos para el gobierno valenciano, para el Consell. Yo les estoy pidiendo que, en un ejercicio de responsabilidad conjunta, todos los grupos parlamentarios demostremos a la opinión pública valenciana, demos una imagen de que un tema como éste es un tema que, por supuesto, aquí, donde el pueblo valenciano tiene su legítima representación, es el tema fundamental, el tema que en estos momentos más nos preocupa a todos y que, con independencia de color político, con independencia de posiciones partidistas, simplemente, simplemente estamos pidiendo al gobierno que promueva una negociación, que promueva un acuerdo en el cual sean las partes implicadas —sindicatos, patronal y, por supuesto también, la administración pública—, a través de firmes compromisos de políticas decididas, para intentar remontar, como decía, esta situación.

Y aparte, es un acuerdo que tiene una justificación que sucintamente, si lo que queremos es la creación de empleo, habrá que aplicar las políticas necesarias. Es imposible que el empleo crezca sin que la economía sea competitiva. Es

imposible que el empleo crezca sin que haya inversión. Y la inversión depende de un clima de confianza, entre otros muchos factores. Y ese clima de confianza depende de un clima social favorable.

Por otra parte, la concertación social es imprescindible para reducir y eliminar aquellos factores que más inciden en nuestra competitividad, tales como la inflación, tales como los diferenciales de costes, ya sean salariales o ya sean de otro tipo.

Y, por último, la necesaria solidaridad porque para nosotros, más allá de puras retóricas, la solidaridad es un principio de equidad y de justicia; la equidad es un factor indispensable para promover la cohesión social, y la cohesión social favorece y fortalece la concertación. Y, por último, esta solidaridad, promoviendo la equidad, conduce por supuesto también a un aumento de la eficiencia, porque una sociedad cohesionada es corresponsable de sus problemas y, por consiguiente, la eficiencia global de nuestra economía aumenta también a través de esta difusión de los principios de equidad, de justicia y de cohesión social.

Muy brevemente, señoras y señores diputados, yo solicito el apoyo de sus señorías a esta propuesta, de acuerdo con el empleo, de la solidaridad y la competitividad.

Muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Bru.

Torn en contra, senyor Quirós.

El señor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Lo que acabamos de oír para nosotros es un signo de una situación grave, muy grave, mucho más de lo que creíamos, y que viene a decir muchas cosas.

La primera conclusión es que nosotros tenemos mejor concepto del gobierno, del Consell, el gobierno de la Generalitat, desde la oposición que el que tiene el grupo que le sustenta. Porque para nosotros el Consell es soberano, para nosotros el Consell es soberano; nadie tiene que instarle a tomar medidas, y máxime de esta envergadura, de esta gravedad que, por lo visto, si no recoge el impulso de la Cámara no saben qué hacer.

En este momento lo que acabamos de oír es que estamos a la deriva. Y si habría que instar a algo es que el gobierno del Consell instara al gobierno de la nación a que hiciese elecciones anticipadas y cuanto antes, y cuanto antes. La cosa es gravísima. ¿El arte de lo necesario? Luego es necesario un gran pacto social. Cuando está rechazado ya, cuando se anunció en el discurso del ilustre señor presidente, fue rechazado prácticamente por todos los sectores a los que se va a pretender convocar. Nos piden ustedes socorro en esta oscuridad, en estos sirenazos en la oscuridad, rodeados de niebla, a los que nos han llevado ustedes. Ustedes sabrán cómo han de salir. Pero si nos han llevado con su sistema, con sus leyes, haciendo oídos sordos a todas nuestras advertencias. Y cuando ha llegado allí, que nadie sabe ya ni dónde estamos, pretenden que les ayudemos a salir de ese caos que solamente saben ustedes dónde estamos.

Les voy a citar a ustedes unas cifras que son, por lo menos, orientadoras. Mire usted, bajo un gobierno socialista, PSOE —que en definitiva debía estar mucho más tranquilo y muy más sereno el clima social—, en los últimos cuatro años ha habido 647 días de huelga perdidos en España. Y bajo el gobierno de la señora Thatcher, mire usted si la diferencia es grande, 147. Y entonces viene el gran problema. ¿Cómo ha sido capaz de interpretar la defensa de los trabajadores, del sector social, el socialismo? Mire usted, con esa conflictividad tan inmensa, tan tremenda, con ese descontento social.

Y esa es la realidad. Si nos dan ustedes participación en esa mesa que nosotros pedíamos para la droga, y que no han aceptado, y que ahora parece que la piden para salir de no sé donde, de esa crisis que están reconociendo gravísima, yo lo lamento. No había vislumbrado que estuviéramos en esa situación de caos. Si ustedes nos dan participación en esa tarea, tendrán que darnos también participación en el gobierno, tendrán que darnos algún conseller, digo yo. ¿Porque cómo controlamos las medidas de gobierno que vayan a tomar en función a ese acuerdo que están solicitando ustedes de nosotros? Esta es la realidad.

O sea, no pueden ustedes decir que la conflictividad social sea debida a nosotros. Tiene el gobierno, y además el gobierno por mayoría, por mayoría, tiene los resortes de la economía. Y dicen ustedes que «ayude a restablecer el clima de confianza necesario que articule una política de cohesión social, rentas e inversión». En un ambiente de Ibercorp, en un ambiente de Kio, de pelotazo, de que aquí nos enriquecemos rápidamente, que es el país donde se puede enriquecer uno más aprisa que nadie ¿quién ha creado, quién ha ensalzado...? Eso lo han dicho los ministros de su gobierno, que aquí es donde se podía hacer uno más rico y más aprisa que nunca que en ningún país del mundo. Y ustedes se asustan de las consecuencias, como ocurrió con la droga, «un porro al año no hace daño». Aquí se ha ensalzado también la cultura del pelotazo. Y cuando la catástrofe está ahí, y el dinero huye y se producen las situaciones de Kio, de Ibercorp, etcétera, etcétera, se crea esa cultura del dinero alegre, del dinero fácil, de los miles de millones, de los yates de 2.500 millones.

Nos piden auxilio a nosotros, a la oposición, que no tenemos poder. Ustedes lo que van a hacer es gobernar, y nos han traído a esta situación con su mayoría absoluta. Están, como se dice por ahí por Carcagente, «están cantando la gallina». Están cantando la gallina ustedes, están cantando la gallina, señor presidente.

Realmente la cosa es gravísima. Y yo esperaría que, si es así, nos explicaran esa gravedad de situación un poco más ampliamente que a través de su buen discurso, que yo lo alabo, porque hay sinceridad en el discurso; lo felicito personalmente.

Pero sería bueno que usted nos hiciese un poco más de ampliación, porque las palabras del señor portavoz de su grupo han sido tan preocupantes, una petición de socorro tan desgarrada... «¡Oiga! como sea, por favor, que sería bueno...» Claro que sería bueno gobernar. Nos quieren ustedes cerrar en realidad la boca y que no hablemos del decretazo. Y lo hemos soportado. Y del medicamentazo. Y lo hemos soportado. Y del ILT al empresario. Y lo hemos soportado. ¿Qué quieren ustedes, que no haya crítica? ¿Eso es lo que se pide? Un cheque en blanco y el gobierno para ustedes, y cuando hacemos una propuesta, no, el no permanente. Esto es tan vergonzoso...

Y yo no quiero ya ponerlo en vergonzoso. Esto es gravísimo. Yo creo que a lo que debía instarse es al gobierno central a que adelantara las elecciones cuando aquí, que se decía que era el sitio que estábamos de los mejores de España, se acaba de oír lo que se acaba de oír aquí.

No sé cómo se ha podido, en primer lugar, poner en tela de juicio la soberanía del Consell, que aquí si hay que tomar medidas se toma. Las toman. Y ¡oiga! contarán quizá con el silencio discreto y tolerante de la oposición, que se dará cuenta de la gravedad del caso. Que es lo que se nos pide aquí; ha sido una muestra de desconfianza por parte de su grupo, de crítica, de falta de impulso reconocido por parte del gobierno, y realmente un cheque en blanco que es la cesión de nuestras obligaciones que como —perdón, señor presidente— que como oposición no podemos dejar de asumir, que es la crítica, el impulso y el seguimiento de lo que ustedes deben hacer.

Nada más. Gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor Bru.

El senyor Bru Parra:

Señor presidente. Señoras diputadas y señores diputados. El portavoz que les habla, y en nombre mi grupo, en ningún momento pide socorro, sino que pide responsabilidad. Pide que se renuncie a la frivolidad, sobre todo cuando se habla de un tema angustioso, de un tema preocupante. Creo que fue Oscar Wilde quien decía que la mejor forma de librarse de la tentación es cediendo a ella, y aquí con frecuencia se está viendo cómo en el debate hay quien continuamente cede a la tentación de frivolar, de hacer unos números que alguien puede entender graciosos, pero que yo, desde luego, cuando se habla de un problema que afecta a bastantes miles de valencianos, en absoluto creo que pueda ni siquiera enfocarse con la lamentable frivolidad con la cual aquí acaba de haber una intervención.

Realmente siento lástima de que cuando se plantea un asunto en los términos que está planteado, simplemente de que haya por parte de esta Cámara una muestra al pueblo valenciano para establecer ese clima de confianza y de cohesión social, indispensable para poder remontar la crisis, porque juegan los factores también en este sentido... a mí lo que me gustaría es que la anterior intervención hubiese sido vista por todos los valencianos y valencianas para saber el grado de seriedad del grupo que la ha propugnado. Una intervención de corte netamente partidista, cuando de ello no se trataba. Una intervención con la cual yo me temo que se van a quedar ustedes solos, como siempre, como siempre a lo largo de este debate.

¿Que ustedes pueden estar orgullosos? Me parece perfecto que quieran seguir en esa soledad, una soledad de corredor de fondo, y en este caso de corredores que no sabemos si corren bien, pero que desde luego están corriendo totalmente por la dirección equivocada, en contra de lo que quiere, por supuesto, nuestro pueblo.

Nosotros tenemos experiencia larga, larga experiencia desde el 82 en remontar situaciones. Nosotros, en ningún caso, nunca, nadie habrá podido oírnos decir que cuando en el año 88 y 89 la economía valenciana crecía a tasas superiores a la media española y a la europea, crecía en el año 88 a un 6'5 por ciento —una tasa increíble de crecimiento—, que el mérito todo fuese nuestro, todo fuese nuestro. Por consiguiente, también imputar, imputar una fluctuación económica de carácter mundial a la actuación del Consell valenciano, desde luego es darle una importancia, señor presidente, porque creo que dentro de poco el grupo de los siete se reúne a hablar de la crisis económica mundial. Entonces, evidentemente, la política —según el grupo popular— del gobierno valenciano tendrá que estar en la mesa de trabajo porque, evidentemente, va a ser uno de los factores que ha desencadenado la crisis, según acabamos de oír.

Evidentemente, yo no quiero seguir en la tribuna excepto para volver a requerir, a requerir, este ejercicio de responsabilidad, este ejercicio que por parte de la Cámara yo creo que sería un buen ejemplo para todos los agentes económicos y para todos los valencianos en general. Y confío, y confío, que habrá en esta Cámara más grupos sensibles a los intereses de nuestro pueblo y no a sus intereses electorales.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Bru.
Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Gracias, señor presidente.

Yo creo que después de lo que han dicho ustedes, a usted le salva el Estatuto. Realmente el tener la fecha fija para las elecciones pues les salva de que pidamos las elecciones adelantadas. Se vuelve a reconocer todavía con más gravedad, con mucho más rigor y con mucha más seriedad. Algún conseller sonrío. Pero yo creo que la cosa no es... Yo no me río, ¿eh?

Y parece ser que es la filosofía de determinado portavoz decir que se reclama la responsabilidad como una obligación que a todos nos afecta. Pero claro, lo que hay que aclarar es que la responsabilidad no es hacer lo que un señor quiera. La responsabilidad es que somos un país libre, y cada cual tiene su concepto de responsabilidad. Y la responsabilidad de los gobernantes es una y la responsabilidad de la oposición es otra. Y aquí parece ser que se nos llama irresponsables si no hacemos lo que ellos quieren.

La responsabilidad era que cuando nosotros les avisábamos que había un riesgo económico, que los intereses estaban altos, que iba atacándose con una presión tremenda a las empresas y que ello crearía paro, pues realmente el paro iría restringiendo la capacidad económica y de desarrollo de nuestra Comunidad, que se estaba facilitando la entrada de dinero especulativo, que no era un dinero estable, que se estaban vendiendo nuestras empresas con mucha facilidad a las multinacionales, que estábamos perdiendo en realidad una capacidad de estructura industrial, que es la verdadera, porque ni los servicios ni el comercio es algo que mantenga la riqueza. Es lo que más oscilación tiene en cuanto hay un momento crítico como es ahora.

Y en definitiva, lo que no se puede nunca es decir que nos ha pillado de repente la crisis económica europea. Cuando se tiene la responsabilidad de gobernar esa situación se prevé, porque hay ciclos económicos que se detectan perfectamente a tiempo y se toman las medidas adecuadas.

Y yo no soy economista, aquí hay personas con mucha más capacidad económica, y desde luego el reconocimiento de que en el discurso del presidente en esta ocasión había muy poco triunfalismo, y en esto es bueno volver a insistir. Dista mucho del triunfalismo que existía cuando hace un año nos garantizaba que íbamos camino a Maastricht con las velas desplegadas. Y cuando hay una tormenta en lontananza la peor situación que puede haber es desplegar las velas, porque se rompe el palo mayor, se rasgan las velas, y nos vamos todos a pique. Y eso es lo que se ha hecho precisamente aquí, no prever esta situación.

Hablábamos del turismo y nos decían: «Oiga, nada, si baja un poquitín, si vamos de maravilla». En este momento es terrible, 231.000 parados se han encontrado ustedes de golpe, los han contado. Hasta ahora vivían en el país de la maravilla, y un día sacaron las cuentas. Lo siento, señor presidente, ha hecho usted una labor de estructura y vertebración de la nada, usted ha hecho una autonomía, ha desarrollado la Comunidad Valenciana, ha hecho muchas labores buenas, pero en este momento, en los tres últimos años, se le ha ido esto de las manos.

Usted no ha oído, o no ha venido por las Cortes, o no ha oído a la oposición. La oposición no es solamente los que estamos sentados aquí, son los medios de información, todo el mundo coincidía que venía un *crack*, que venía una situación terrible. Y esto, en situación de mayoría absoluta, no se puede decir, no se puede decir. ¿Qué es, que nos van a dar un conseller? Es que no se puede decir.

Estos pactos de esta envergadura es una situación ya de hundimiento global. Yo no entiendo, como cuando... En fin,

ustedes creen que tienen gobierno fuerte y están propagando que hay que ganar por mayoría para que no ocurran las cosas que ocurren cuando hay gobiernos débiles... teniendo esa mayoría no la sepan utilizar.

No nos pidan ustedes que abandonemos la tarea de impulso, seguimiento y crítica, y nos cierren la boca; precisamente esa es la maniobra que no podemos tolerar. Y como es maniobra...

Lamento que se me llame habitualmente frívolo; yo es que no he entendido bien las palabras del portavoz, porque a veces salen con un ambiente que..., con gas metanado, no sé, gas natural, y entonces salen confusos y no se percibe bien, no sé lo que me ha dicho, pero me parece entender que era frívola mi intervención.

Bueno, si es frívola será para él, es lo mismo. Me exigía responsabilidad. La responsabilidad desde su punto de vista, y el que no piensa como él es frívolo, el que no piensa como él es un irresponsable. Dios nos libre de estas personas que se consideran el eje, el centro, y el punto sobre el que ha de girar toda la cultura de una comunidad. Prefiero equivocarme, que es la democracia, mantener el derecho a equivocarnos. Déjenos que nos equivoquemos, pero nos nos pidan ustedes en una situación de mayoría el soporte de la oposición.

Es una situación, vamos, demencial, o cuanto menos, sorprendente. No lo sé.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.

Passem a votar esta proposta. Proposta 15.615.

Comença la votació.

Per 44 vots a favor, 19 en contra i 7 abstencions, és aprovada la proposta.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà a les sis i quaranta minuts.

(Se suspén la sessió a les 18 hores i 23 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 18 hores i 45 minuts.)

El señor vice-president primer:

Senyories, continua la sessió.

Passem a les propostes 15.590 i 15.591 del Grup Parlamentari Popular.

Senyor Sanz.

El señor Sanz Monlleó:

Señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Voy a defender conjuntamente las propuestas de resolución 15.590, y 15.591. La primera hace referencia al Estatuto de redacción, y la segunda a un estudio de necesidades de formación profesional ocupacional.

Desde mi grupo parlamentario, como principal partido de la oposición, defendemos unos medios de comunicación abiertos y diversificados, y que sean en su conjunto una fuente de transparencia y de libertad. Especialmente insistiremos en que esa imparcialidad y objetividad sea siempre, sea siempre, la norma, la conducta de actuación de algo tan querido para todos nosotros como es la Radiotelevisión Valenciana.

Por eso llevamos a esta cámara la propuesta de resolución para que se elabore, para que se elabore por los responsables, los profesionales del medio, y luego se transmite por el procedimiento administrativo adecuado al Consejo de Administración para que lo aprueben, la elaboración de un estatuto de redacción que actuará de código deontológico, y que será la mejor garantía para que a la vez que respetemos escrupulosamente la libertad y la profesionalidad de los responsables, de los profesionales de los medios, tanto de la radio como de la televisión, le demos un soporte, le demos un

cauce, le demos un mecanismo, para que a la vez garantice su propia libertad.

Con esto ayudaremos a conseguir un medio de comunicación para todos los valencianos que sea auténticamente objetivo, plural, y lo alejaremos cada vez más de cualquier intento de manipulación partidista.

Yo creo que con esta propuesta de crear el Estatuto de redacción, espero que todas sus señorías, que todos los grupos parlamentarios de esta cámara, se sumen a esta propuesta, porque creo que sumándose a ella haremos un gran favor, un gran beneficio para la democracia misma.

Respecto a la propuesta 15.591, he de manifestar a esta cámara que es obvio, y no debemos de insistir en ello, porque el molt honorable president de la Generalitat, tanto en su discurso de investidura, como en las sucesivas intervenciones, y en la más reciente, anteayer, manifestaba que la formación profesional ocupacional es una herramienta, una herramienta, una de ellas, que posibilita el crecimiento de nuestra economía, y lo posibilita desde el punto que mejora la cualificación de los trabajadores.

¿Y por qué llevo yo esta propuesta de resolución aquí hoy a esta cámara? Pues creo que es algo muy sencillo. Sin tratar de dar docencia, porque creo que este no es el foro apropiado, he de decir que en esa mala, en esa nefasta negociación de la transferencia de la formación profesional ocupacional, la conselleria de Trabajo ha conseguido —el conseller lo cifraba como un gran logro, yo lo cifraba como un gran fracaso— el obtener de los tres puntos fundamentales que tiene la formación profesional ocupacional, en cuanto a su gestión genérica, la prospección, la programación y la evaluación.

La programación y la evaluación, que son meramente actos burocráticos, es lo que el conseller en una ardua y difícil negociación consiguió, pero dejó para los servicios, para la administración central, lo que es la prospección. Al dejar la prospección en manos de la administración central, eso representaba que iban ser ellos los que nos marcaran los objetivos y el tipo de formación a impartir.

Por lo tanto, creo que es necesario, es perentorio, que se dote a esta conselleria de un estudio de necesidades de formación profesional ocupacional a corto, a medio y a largo plazo. Porque con esto vamos a poder conocer por sectores productivos y por comarcas cuáles son aquellas especialidades que están creciendo progresivamente, aquellas que están en regresión, y aquellas que se mantienen, de tal forma que cuando se nos indique un tipo de acción a desarrollar, podamos responder con criterios objetivos qué es lo que debemos hacer.

Por lo tanto, cuando se consigue tener, por esa mala negociación, dotaciones obsoletas, dotaciones pasadas de moda —permítanme la frivolidad—, dotaciones *demodés*, creo que al tener este estudio de necesidades nos va a permitir conocer qué tipo de dotaciones debemos de adquirir, qué dotaciones debemos de cumplimentar, para conseguir tener una formación profesional adecuada que garantice a los trabajadores de esta comunidad la adecuada formación, ya en su vertiente de iniciación, en su vertiente de perfeccionamiento, en su vertiente de reciclaje o reconversión, porque eso redundará en algo que es muy necesario para esta comunidad, en una mejor competitividad, y por lo tanto, en una mejor economía de futuro.

Esperando que apoyen estas propuestas, y dando las gracias por adelantado, creo que los ciudadanos de esta comunidad a todos nos lo agradecerán.

Muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Sanz.

Senyor Nabàs.

El senyor Nabàs Orenga:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats, la llei de creació de l'ens públic Radiotelevisió Valenciana, aprovat per unanimitat de totes les forces polítiques en l'any 84 en estes Corts, en l'article segon diu, claríssimament, «L'activitat dels mitjans de comunicació en la Generalitat s'inspirarà en els principis següents: l'objectivitat, veracitat, imparcialitat de les informacions, la separació entre informació-opinió, la identificació de qui substente estes últimes, i la lliure expressió de les mateixes».

Creuem que en est article segon està clarament el que podia ser el codi deontològic, i per una altra part estem totalment convençuts que en les distintes competències que la pròpia llei, aprovada per tots els grups parlamentaris, dóna al consell d'administració de Radiotelevisió Valenciana, ninguna inclou, conforme diu la proposta del Grup Popular, el que elabore i approve un estatut de redacció i un codi deontològic.

És per això per la qual cosa votarem en contra d'esta proposta.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabàs.
Senyor Sanz.

El senyor Sanz Monlleó:

Señor presidente.
Señoras y señores diputados.

Ahora en esta intervención del ilustre diputado, señor Nabàs, por primera vez, a pesar de que lo había oído durante muchísimas veces en las intervenciones en esta cámara, me he dado cuenta de que ustedes practican de verdad un doble lenguaje.

Estoy extrañado que ustedes defiendan, hablen, de un plan de empleo; que crean y digan que es algo fundamental para esta comunidad, y usted, olímpicamente, obvia el responderme a un tema tan transcendental y de vital importancia para todos los valencianos. ¿Cómo la formación profesional, que es la única herramienta, no la única, la más importante, para paliar el paro, usted, señor Nabàs, sube aquí y lo desprecia olímpicamente? Yo no sé si es que no sabe, no lo conoce y, por lo tanto, dice: hablo de lo que sé y me olvido del tema que el Molt Honorable President define como uno de los temas fundamentales en este debate de la comunidad. No lo puedo entender, espero que en la réplica me diga usted algo.

Respecto al tema del estatuto de redacció, yo le diré: cuando uno toma café, si le añade más azúcar es mucho más dulce. Efectivamente, señor Nabàs. La ley de creación del ente público Radiotelevisión Valenciana establece, dice, todo lo que aquí usted ha manifestado. Pero no tenga usted miedo, señor Nabàs, a la independencia de los profesionales del medio, no tenga usted miedo, porque entre los objetivos se contempla lo que usted ha dicho. Pero si usted, además, les da un arma, un arma que garantice mucho más esa independencia, esa libertad, esa objetividad, yo creo que eso no es malo, no para mi grupo ni para ninguno de los grupos, como le decía, para la propia democracia. Ahora, si usted tiene miedo a esta democracia, que usted se lo coma, señor Nabàs.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Sanz.
Senyor Nabàs.

El senyor Nabàs i Orenga:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyores i senyors diputats.

A la proposta 1.591, «que les Corts Valencianes insten al Consell perquè faça un estudi de necessitats de formació ocupacional», és obvi que no li puc contestar, conforme demana vosté, perquè això ja s'està fent. I el que fan vostés és, normalment, les coses que s'estan fent proposar-las. Per tant, contestada està.

I a l'altra proposta he de dir claríssimament que els professionals de Radiotelevisió Valenciana, des de la nostra perspectiva, estan fent una bona tasca. Estem d'acord amb el compliment de la llei que porten endavant; fan un treball i una informació en els programes informatius amb veracitat, imparcialitat, objectivitat i, allò que és més important per a mi, honestitat. I això, eixa tasca que fan, amb estatut o sense estatut de redacció, està comprovada cada dia i acreditada per la credibilitat que el mitjà Radiotelevisió Valenciana té amb els creixements d'audiència, fonamentalment en els programes informatius.

Ens sorprén vosté, ja que ha entrat vosté en eixa dinàmica de contradiccions i traure el debat d'una altra forma, ens sorprén vosté perquè hui no planteja la privatització de la televisió pública autonòmica, serà un altre dia quan ho plantege, i demana millorar-la. Estem d'acord amb millorar-la. I també ens sorprén que aquestes coses que planteja vosté ací a altres llocs no les plantege el seu grup parlamentari o el seu grup polític.

I també ens sorprén que vostés que s'omplin la boca de parlar de societat civil, que entenen moltes vegades la societat civil com la confederació empresarial i les cambres de comerç, no entenen que els treballadors de ràdio i televisió valenciana tenen la possibilitat d'impulsar, recolzar, redactar, un estatut del seu propi treball de redacció. I això si ells ho fan, si ells ho demanden, molt bé que els demés, consell d'administració de Radiotelevisió Valenciana, els ho recolze.

És per això que, des de la nostra perspectiva, si els treballadors de Radiotelevisió Valenciana recolzen eixa iniciativa, ells mateixos, la que ells han de fer, reforçant la societat civil que suposa als treballadors de Radiotelevisió Valenciana, el Grup Socialista o els representants proposats per aquesta Cambra en el consell d'administració de Radiotelevisió Valenciana, recolzaran eixa proposta.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabàs.

Passem a votar separatament aquestes dues propostes. En primer lloc votarem la que té registre d'entrada 15.590, sobre codi de Radiotelevisió Valenciana.

Comença la votació.

Per 17 vots a favor, 37 en contra i 3 abstencions, és rebutjada la proposta.

Proposta 15.591, sobre formació professional.

Comença la votació.

Per 21 vots a favor, 39 en contra i 1 abstenció, és rebutjada també aquesta proposta.

Proposta 15.610, sobre concerts econòmics, del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana.

Senyor Artagoitia.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Muchas gracias, señor presidente.

Nuevamente, y de acuerdo con el debate que hubo hace dos días, volvemos a traer aquí el tema de los conciertos económicos; tema que, aunque ha sido muchas veces debatido, volvemos a plantear y plantearémos cuantas veces haga falta, desde luego procurando no frivolar el debate y tratando con la seriedad que creemos que merece el tema.

Es cierto que, como aquí se decía el otro día, los conciertos económicos son un sistema, como cualquier otro, de financiación, porque lo importante del tema no es el nombre en sí sino el medio o instrumento, la dotación que se tiene, para obtener economía suficiente para esta comunidad. Es decir, lo que pretendemos con los conciertos tal y como los planteamos, es ir más allá, más lejos de la capacidad económica que hasta ahora se tiene y más allá de lo que hasta ahora se ha pedido y se ha tratado muchas veces aquí en este debate del tema de la corresponsabilidad fiscal, tanto en las cesiones de temas de IRPF como en otros temas que aquí se han tocado.

Por lo tanto, lo planteamos como un objetivo para lograr mayor dotación, mayor capacidad; es decir, que el fin es, como he dicho y repito, la obtención o la posibilidad de capacidad política a través de una dotación económica suficiente, lo que hasta la fecha no es el caso.

En cierto modo, como aquí hemos dicho más de una vez, se trata de no estar pendientes de las transferencias del Estado, de si llegan, si no llegan, si transferimos, si IRPF, si dejamos de transferir, etcétera, etcétera. En concreto, y dentro de un marco amplio, lo que planteamos es poder regular nuestras fuentes tributarias, es decir, cómo recaudamos, qué se recauda, y consecuentemente poder decidir cómo se gasta siendo, repito, como he dicho siempre, solidarios con todo el mundo.

Sabemos, como se ha reiterado muchas veces, que es un tema de envergadura, que representa o puede representar importantes modificaciones legislativas. Pero no es menos cierto que todos sabemos que no hay ninguna ley que sea inmutable. Por lo tanto, ese no es el problema. De lo que se trata en el fondo es de tomar la decisión política de iniciar un camino abierto que es bueno para nosotros, eso pensamos por lo menos, y por eso lo planteamos.

Hemos hablado muchas veces de que la LOFCA no sirve, no lo vamos a repetir, y los parches —esos que se han ido adoptando a lo largo del camino— tampoco, aunque poco a poco esos parches, quizá por la insistencia de algunos grupos, nos van mejorando nuestra capacidad de financiación.

Es cierto que se nos suele hablar siempre de solidaridad —en lo que estamos de acuerdo— de la prudencia —en lo que también estamos de acuerdo—. Y por eso, desde este diálogo insistente, procuramos reiterar esta eliminación de discriminaciones, que entendemos que nos perjudican, y que evite, si nos sabemos administrar —cosa que no parece que hasta ahora se sepa por el Gobierno de esta comunidad— que evite que en cierto modo existan determinadas zonas, que algunas se empiezan a denominar como paraísos fiscales en España; que valencianos —supongo que tiempo tendremos para hablar de esta materia también—, que valencianos se marchen a otros sitios a firmar escrituras totalmente legales, con pérdida recaudatoria del impuesto cedido, por mucho que se diga que lo van a evitar —ya quisiera yo saber cómo—; que evite también que otros en este país tengan ventajas sobre nosotros sin que podamos hacer nada, en el ámbito del impuesto sobre sociedades, por ejemplo; que evite que, por el hecho de fijar su residencia en otro lugar del territorio nacional, se apliquen exenciones sobre sucesiones, sobre donaciones, incluso sobre transmisiones intervivos, entre cónyuges, ascendientes, descendientes, adoptantes, adoptados, cuando aquí puede representar gravámenes de más de un 40% a veces.

Repito lo que ya dije en esta Cámara, que queremos y exigimos ser solidarios con todo el mundo, pero también pedimos que los demás, los que tienen más, sean solidarios con nosotros. Que hay algunos que están muy por encima de nosotros, tanto en capacidad económica como en capacidad política, y eso nos parece que es discriminación.

Por lo tanto, desde un tono de diálogo y moderación, volvemos a plantear el tema de los conciertos y esperamos que esta vez les hayamos convencido.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.
Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyores diputades i senyors diputats.

Diguérem en l'anterior debat, ho dic ara ja i és una espècie de permanent informació prèvia, que aquest tema vindrà ací sempre que qualsevol grup parlamentari tinga la voluntat i l'interès de plantejar el debat, per descomptat. Però agraïm que el to que aquesta vegada li ha donat el senyor diputat a la seua proposta de resolució.

Jo començaria fent alguna matisació prèvia per a després entrar, breument també, com ell ha fet, en la qüestió de fons.

En un principi no ficaria tot en una barreja conjunta, el que és un sistema de finançació, que es diu concerts econòmics, amb la forma com es gestionen tributs cedits, sinó, a final, tenim un debat i ja no sabem què és el que estem debatint.

Si anem a parlar, com vostè demana, del sistema de concerts entrem en ell. Si entrem en ell partim de la base de l'acord del 20 de gener del 92, que com a tal acord és un compromís per a un Govern, Govern que ha de complir un compromís signat amb la resta d'autonomies i amb el Govern central. Per tant, partim d'un fet i és: que el Govern valencià té un compromís, no sols en aquestes Corts com a tal sinó un compromís amb la resta de les institucions que constitueixen l'estat constitucional espanyol de les autonomies, per a complir un acord de 20 de gener.

I, ara per ara, aquesta Cambra també, hui per hui, recolza majoritàriament l'acord que prenguérem el 16 d'octubre de l'any 91, respecte al que demanàvem del sistema de finançació. La qual cosa no és obstacle per tal que vostés continuen mantenint, com fan ara, la seua proposta més enllà.

Entrem més enllà. Si entrem més enllà, vostè ha dit ara en el debat que s'hauria de parlar respecte a la LOFCA. Jo crec que no s'ha de parlar sols de la LOFCA, i és cert, sinó que directa i indirectament s'ha de parlar de l'article 53 de l'Estatut i de l'article 54, que es remeteixen a l'article 157.3 de la Constitució. Per tant, quan estem parlant de reforma constitucional no estem parlant d'impossibilitat, sinó d'una qüestió: LOFCA-modificació-consens.

Què han fet vostés com a grup polític, que tenen la responsabilitat ací i fora d'ací, per a dur a terme allò que seria inevitablement fruit d'un consens necessari per a modificar una llei consensuada com és la LOFCA? Per això, nosaltres hem estat alerta abans en la proposa que hem aprovat., farà una miqueta, fa unes hores o ahir, quan parlàrem en la busca, en aqueixa major corresponsabilitat. Què volem? La busca del consens necessari. Perquè si no és, com s'ha dit en algun moment, un simple quid. S'ha donat vostè compte quan es parla de què és un instrument, jo he llegit com vostè, i vaig estar atent, tant el debat que presentà el seu portaveu com a la contestació que va tenir el president de la Generalitat. S'ha donat vostè compte que és un instrument, o s'ha donat vostè compte una cosa: està vostè proposant que el Govern de la Generalitat Valenciana negocie individualment un concert econòmic? Vostè mateix serà conscient de què això no té ni peus ni cap. No té trellat.

Per tant, en el moment en què vostè, hipotèticament, aconseguira d'acord amb allò que preveu el Títol X de la Constitució i la reformara de manera que poguerem tenir-lo.

La resta de comunitats autònomes disminuiria en la seua forma de finançament. Perquè tot està regulat d'acord amb les participacions de l'Estat. Què creu vosté? Vosté pot fer propostes, però sense cap responsabilitat de dur-les a terme.

En últim extrem i repetiria una qüestió que ha de quedar ben clara. Vosté simplement diu ací: nosaltres la solidaritat ens sembla bé. I endavant, a una altra cosa. Però més diners. Vosté diu que siga solidaritat, pero de seguida diu: però més diners. Estic parlant d'un element clau i m'agradaria almenys que es captara l'idea. El problema que te avui en dia el desplegament de la finançació autonòmica per a tots els ciutadans espanyols, per a tots, és com cohonestar tres principis constitucionals: suficiència autonòmica, que s'ha de reclamar suficiència autonòmica. Clar que sí. S'ha de reclamar autonomia financera i s'ha de reclamar solidaritat. Cohonestar aqueixes tres característiques no és fàcil, li ho dic ací, no és fàcil, no sols per al govern de l'Estat, sino que hi ha avui 15 autonomies de règim comú. I no totes les autonomies les té el Govern del Partit Socialista. Això és públic i notori. I vosté al final on arriba a parar és a una confrontació territorial. Aqueixa és la qüestió que s'ha de deixar clara, que s'ha de tenir present: saber la dificultat.

I acabe dient-li una cosa només, quines solucions concretes, tants anys que diuen vostés, no tants, pero, tants anys que diuen vostés que vénen defensant açò. Solucions concretes i viables no les conec.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.
Senyor Aragoitia.

El senyor Aragoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Fuentes, agraïment per agraïment, li agraiïc que no haja dit hui que acabaríem fent harca o no sé què, almenys no ha acabat per aquí.

Mire, senyor Fuentes, és un tema, com vosté ha dit, que vindrà. Clar que vindrà. I tornarà. És precís. Cadascú té una idea molt clara. Però mire, hi ha un fonament, jo est matí llegia la premsa —que també diu notícies de vegades—, i coincidisc en allò que deia algú en un diari de hui que deia: «las carencias de nuestro autogobierno se revelan en toda su magnitud cuando en las Cortes Valencianas se suscitan debates como el de Tous, o se intentan buscar los instrumentos para poner freno a la tasa de desempleo que padecemos: 3.000.000 de parados en España»; 230.000 creo que es aquí. Y luego dice: «las insuficiencias de nuestro autogobierno son así de reales». Y es ahí donde yo vengo al tema, es lo que venimos defendiendo. O sea, estamos hablando nosaltres continuament del tema est. I per això ho plantejem.

Mire, fa un moment en un to molt més moderat, ser frívol, es plantejava pel govern una proposta de resolució de un amplio acuerdo para el empleo, la solidaridad, la competitividad, con incentivos, inversión, etcétera, etcétera. Mire, si les estamos haciendo un favor. Porque para hacer todo ese tema, supongo que para la inversión hará falta dinero. ¿Dónde esta ese dinero? No nos lo han explicado antes.

Mire, eso que decía: «que tot era una barreja». No. Que jo haja parlat de com es gasta és una qüestió, la gestió. I del sistema de finançament és una altra qüestió. El que passa és que al final allò que és recapta ha de ser per a alguna cosa. Això s'ha de dir en què s'aplica. Vosté ha parlat de què a gener del 92, hi havia un compromís del Govern i que molts han recolzat per tota la Cambra. I que, efectivament, però com a mal el menys. Es un compromiso del gobierno que los demás hemos apoyado.

Com hem recolzat ací altres propostes de resolució que hi hagut ací al llarg d'hui i d'ahir. Perquè estem d'acord. O siga, tot allò que ens beneficie ho recolzarem. La qual cosa no vol dir per a nosaltres més que és una etapa. O siga, això no vol dir que siga el terme o el fi. Això és un punt i després anirem a per altre punt. I a més, tant de bo, el senyor Birlanga, poguerem arribar al final, perquè així vosté també tindria més diners per a repartir. I millor ens aniria a tots.

Per tant, nosotros no vamos contra ningún acuerdo dels que s'han pres, simplemente, repito, creemos que son insuficientes y lo denunciamos aquí. Como partido de la oposición lo denunciamos.

Vosté ha dit abans alguna cosa de la LOFCA. Yo lo que he dicho textualmente de la LOFCA, es que la LOFCA no sirve. Y creo que es la, no digo la vigésimoquinta, pero, vamos, 10 ó 12 veces lo he dicho aquí. Si no más. Porque además lo dijo Birlanga y fue de él, de sus palabras del senyor conseller donde ya las tomo, de una comparecencia en comisión.

En fin, está claro que dicen solidariad sí, pero más dinero. Pero vamos a ver, yo se lo pongo muy fácil. El Grupo socialista del País Vasco, de Navarra, que plantea ahí un tema que, oiga usted, como nosotros tenemos más que los demás, repartamos lo que tenemos de más. Es lo que yo le planteo. Plantéelo usted ahí. Nosotros no podemos, no tenemos ahí ningún representante nuestro.

Por lo tanto, desde luego no es ninguna intención de confrontación territorial. En absoluto. Jo li dic, mire, vosté fixe el que li pertoque com a quota solidària. Nosaltres estem d'acord. Nogocie's. Però creiem que la quota que ens pertoca de solidaritat, doncs és massa. I per això estem dient-lo. Però res més lluny d'entrar en cap confrontació territorial en ningú. Ens sembla bé que tinga el que tinga, allò que tiguén, però s'ha de repartir amb qui tinguén menys. El mateix que fem nosaltres també.

Per tant, senyor Fuentes, li ho torne a dir, des del més, vamos desde el tono más moderado que me sea posible he intentado plantar este debate, que volverá, porque estoy convencido que volverá. Y así seguiremos hablando del mismo.

Y, por lo tanto, le vuelvo a repetir, que le agradezco su moderación en la respuesta. Espero que ahora también lo mantenga.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Aragoitia.
Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president. Senyores diputades, senyors diputats.

Podria parafrassejar el debat de l'altre dia i dir-li també a vosté que és un bon lector de diaris. Però fixe's vosté la qüestió. La qüestió és, si s'ha de parlar de la necessitat de millorar els sistemes de finançament per a dins del marc constitucional i legal que avui tenim, millorar les posicions que té en el finançament la Comunitat Valenciana. Això ho diem nosaltres també. Perquè totes les resolucions que hem aprovat ací per unanimitat va en l'exposició de motius. Nosaltres estem d'acord.

Per tant, no hi ha res nou en el que vosté diu. Perquè estem tots d'acord. Tots els grups d'aquesta Cambra hem votat això conjuntament. Al mateix temps s'aprofita l'ocasió per agrair-li el recolzament a l'altra resolució que hem aprovat tots per unanimitat. Per la qual cosa jo he agrait abans públicament i torne a agrair-li-ho al seu grup ara. Però això no és obstacle perquè al mateix temps vosté passe i done un vot més allà i diga que s'ha de canviar el sistema. Si la LOFCA, fixe's vosté, que és de l'any 80, que va ser obtesa per consens com a llei

orgànica, desplegament de l'article 157.3 de la Constitució, implica que si s'ha de modificar aqueix sistema de finançament per al règim comú de les 15 autonomies, s'haurà de perseguir allò que preveu la Constitució i s'haurà de cercar, des del nostre punt de vista com a Grup Parlamentari Socialista, consens. I aqueix és el problema que jo no el sent. Perquè al final el que vosté proposa sí que du a, no un debat de principi, sinó un debat de confrontació territorial. No vull parlar en cas concret d'allò que vosté ha plantejat d'harques i tal. Això va ser en funció del debat aquell que tinguerem. En tot cas, està recollit en el *Diari de Sessions* del dia 9 de desembre. No va fa ni dues mesos. No vull repetir el que allí vaig dir. Jo li continue insistint, l'element central és un debat de cohesió principis consitucionals, fruit de la seua representació, la que tinguen, que ara no ve a conte. Vostés diuen que no poden, no participen. És normal. No participen en aqueix Consell de Política Fiscal i Financera de l'acta directament perquè no està el Grup d'Unió Valenciana. Si que en tenen dues diputats en el Congrés. Això són dades objectives. Que no vull perdre temps en repetir-ho ací perquè ja ho saben, però de vegades es fan cares de reconèixer la realitat.

Si que acabe amb una dada, com resulta que és un problema de cohesió principis i vosté aquí no vol entrar. Vosté simplement diu: volem més diners. Sense dir com i quan, que no dóna solucions. Al no donar solucions, li diria una cosa, de cara al proper debat —ja és com un avís, ja no parlo de (*inintel.ligible.*), ara parlo d'un altre—, li diria per a acabar el següent: en el fons la seua proposta és la típica de qui hem estudiat un poquet, ja no història econòmica d'ara, sinó en sentit seriós, la idea dels arbitristes espanyols del segle XVI i XVII. D'un arbitrista. Un memorial que li enviaven a «su graciosa majestad o a su católica majestad», amb més perfecció, sobre un problema dels Terços de Flandes, que deia: «si su majestad logra quitar el brazo de mar que evita Ostende, los tercios en tierra firme son invencibles».

«Por lo tanto, quite usted el brazo de mar y su majestad conquistará Ostende.» Això és el que vosté diu. Ja s'encarregarà sa majestad de llevar el braç de mar. Això és diu un arbitrista. I d'arbitrista del segle XVI i XVII, doncs qui hem estudiat un poquet aquesta història econòmica sabem on viuen; els arbitres, potser que siga parlar-se de l'arbitrarietat o per a la manca de consens. Però no prengueren els terços espanyols Ostende d'aqueixa manera, sinó per altra via. I la història és mestre en aquestos casos.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Passem a votar la proposta de resolució 15.610.

Comença la votació.

Per 5 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció, és rebujada aquesta proposta de resolució.

Proposta de resolució 15.592, 15.593 i 15.595, del Grup Parlamentari Popular. Senyor Aparici.

(*Remors.*) Senyor Quirós, a vosté crec li pertoca després. Ara li pertoca al senyor Aparici.

El senyor Aparici i Moya:

Moltes gràcies, senyor president.

Bé, jo crec que, donada l'hora del debat i dels dies que estem ací, tractarem de fer el tema el més curt possible. Perquè crec que les propostes de resolució estan bastant clares. A més a més, estem parlant de temes que feia molt pocs dies tractàvem ací en el debat de pressupostos i que, pràcticament, molt d'ells estaven més que comentats. Però voldríem incidir ací en allò que és política industrial, en dos o tres qüestions, que pensem

que sí es pot avançar clarament alguna cosa més respecte d'elles. Si a nosaltres ens han donat en estes Corts i est govern té dos elements fonamentals per a treballar en el tema de política industrial, jo diria, estic referint-me clarament a allò que és la reindustrialització per mitjà de la Comissió de reindustrialització i el pla tecnològic, que ja hem comentat moltes vegades.

Nosaltres estem d'acord que, efectivament, quan estos elements es posen a treballar s'ha de tenir clar de quina forma ho deuen de fer. I pensem que si considerem com a elements claus de la competitivitat: la tecnologia i la formació, des del punt de vista en què el pla tecnològic tracta de donar una espenta en els termes de tecnologia, faria falta alguna cosa més. I faria falta, donat que és clar, que les solucions de caràcter global no són bones, baix el nostre punt de vista, per a resoldre la problemàtica dels diferents sectors industrials que dia a dia estan perdent terrenys. Faria falta, com deia, que dins d'aquest treball en el Pla Tecnològic, i dins d'este treball en el que és incrementar tecnologia veure els sectors industrials u a u, i sobretot els sectors industrials tradicionals que són els que fins avui ens han donat o han mantingut l'ocupació de la nostra Comunitat. Estic referint-me clarament al calçat, al textil, al moble, al joguet i altres més que tots sabem.

I per això demanem una primera proposta de resolució en la que diem que es tinguen en compte les mesures de caràcter sectorial, plans sectorials, com vulguen dir, específics per a cada sector en estos sectors que hem comentat.

I, en segon lloc, si és important també la formació, sembla paradoxal que moltes poblacions i a la nostra Comunitat, justament a les zones on hi ha sectors d'estos que hem esmentat sectors tradicionals, no existisca cap relació entre la formació professional que s'imparteix i les necessitats de la demanda en estos pobles. Podríem ficar diversos exemples, fins i tot, on hagen hagut, en estos moments no estan funcionant perquè creem que no s'han atés d'una forma adequada. Els instituts de formació professional en les zones de calçer donen només administració, en les zones agrícoles donen mecànica, i així anem. I això creem que seria bo, almenys, tractar de tenir-ho en compte i reconduir-ho en este sentit.

I per últim també, com no ha fet referència a l'altre element que tenim i que l'altre dia va ser motiu de discussió, que són aquelles empreses i organismes autònoms que d'alguna forma també han de ser suport i ajudar a la reindustrialització. Nosaltres considerem clarament que tenen el rumb perdut i que faria falta, almenys, reconduir el rumb d'estes empreses; saber clarament quins són els objectius de cadascuna d'elles; i saber també clarament si són viables, si no estan fent competència desleal, i si el que estan fent podia estar millor fet per la pròpia iniciativa privada o fins i tot de vegades municipals.

És per això pel que el Partit Popular ha presentat estes 3 propostes de resolució amb ànim d'ajuda, i esperem que siguen recolzades per la Cambra.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Aparici.
Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Senyor president.
Senyories.

Començaré per la 593, la proposta de resolució 15.593, que no té res a veure, encara que el portaveu del Grup Popular l'ha lligat amb els sectors industrials, el seu redactat de proposta de resolució és que el Consell presente en les Corts en el termini màxim de 6 mesos un pla de viabilitat i objectius de cadascuna

de les empreses i ens públics de la Generalitat, no solament industrials.

Per tant, respecte d'aquesta, molt breument li diré que al respecte d'eixa proposta quasi l'estupefacció del Grup Socialista en nom del qual li parle, perquè existeix una documentació riquíssima pressupostària amb els pressupostos objectius i activitats d'eixos instituts i organismes autònoms.

Per tant, segurament el que haurien de fer és votar-la a favor en el sentit que està complida per la documentació pressupostària, fa més que està presentada eixa documentació i les seues senyories no l'aprovaren en el seu moment, sinó que la discutiren a més. Sinó sobre què discutirem en els pressupostos? Davant la documentació de les empreses i ens autònoms de la Generalitat. És una proposta de resolució que no té cap ni peu.

Segona de les propostes presentades. La 15.595: «que el Consell atenga les necessitats de formació professional, arrelades a les circumstàncies socio-econòmiques de la zona». Ha tingut vostè l'oportunitat, el seu grup, entenga'm, senyor Aparici, no parle en primer persona, sinó des del punt de vista polític, el seu grup ha tingut l'oportunitat de recolzar una esmena transaccional que el nostre grup amb el suport conjuntament d'Unió Valenciana, del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana, s'ha fet una transaccional sobre aquest tema, retirant la nostra 15.627.

Per tant, entendrà que sobre eix tema hem presentat una iniciativa, que ha passat per la Cambra i ha estat aprovada, i que té el mateix contingut, és més, és més ampla que la presentada pel seu grup, és molt més ampla, més ambiciosa, però que aprova el que vostés demanen. Per tant, eixes dues propostes estan tractades.

Per últim, quedaria la 15.592. Aquest és un tema pràcticament superconegut en la Cambra, que és la necessitat que el Grup Popular diu de fer polítiques industrials sectorials. Jo crec que el Grup Parlamentari Popular de les Corts Valencianes va retardat, porta en rellotge un poquet retardat, no està al dia amb el que són les polítiques industrials populars en altres comunitats autònomes que ja estan començant a imitar, a copiar, la política industrial socialista en el cas de Castella-Lleó, amb el pla de desenvolupament industrial horitzontal, còpia del de Castella La Manxa, amb l'Institut de Desenvolupament Industrial en Galícia, còpia de l'IMPIVA, i per tant, què li vaig a dir!, hem discutit quasi fins la sacietat aquest tema, el que li he de dir és que existeix una política industrial que està dirigida a la modernització, a la modernització dels sectors tradicionals, senyor Aparici, a partir de la noció d'empresa més que de sector, perquè és fonamental, això està en qualsevol llibre d'estrategia industrial moderna que fonamentalment és això. Però no li negaré la necessitat de fer activitats sectorials, i estan les taules convocades en eixes matèries. Per tant no me tanque a la idea d'activitats en matèria sectorial. Estem fent-ho.

Per tant, dir-li senzillament que el que demana és un retard des del punt de vista de l'estrategia, i que el que fa, en definitiva, és amagar —estem parlant d'instruments no d'objectius finals— però eixos plans sectorials què és el que han de fer, senyor Aparici? En la seua proposta no ho veig, com sempre, és el secret del Arcano, saber quines són les mesures, són subvencions? Què són? Què és la política industrial del Partit Popular? Encara no la coneguem. Plans sectorials? Però, què vol dir això?

Per tant, encara que diu ara el que vol dir, en la seua proposta no ho diu. I com instruments, ja com instruments els plans sectorials, entenem que no són convenients, i per eix motiu votarem negativament les 3 propostes.

Moltes gràcies.

(Ocupa la presidència el molt excel·lent senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El senyor president:

Senyor Aparici.

El senyor Aparici i Moya:

Moltes gràcies, senyor president.

Jo crec que estem en el mateix de sempre, ja li deia este matí que ho porta «a piñón fijo», i no hi ha manera.

No contesta, señor Almenar, ni atén al que jo explique quan vinc ací, perquè jo he fet una sèrie d'explicacions ací que vosté ha obviat completament i, efectivament, si anarem a comparar propostes de resolució, doncs, ja em dirà la que aquest matí hem aprovat seua. Jo crec que quan es parla en el cas concret de plans sectorials i es deixa la porta oberta és perquè, efectivament, es veu amb un ànim de consens, i com no estem acostumats a fer el que vostés fan, que venen ací i diuen «açò», i s'acabat.

Mire vosté, per a poder parlar del sector, i si s'ha convocat la mesa sectorial em sembla molt bé, haurà d'intervenir prou més gent que vosté i jo, probablement prou més gent que vosté i jo, i mal faria jo ací si vinguera i diguera: «mire, açò és el que hem de fer, com vostés sí que ho fan mal, quan per exemple parlant de sectors diuen que no volen fer política sectorial, es comprometen fa ara més d'un any a tenir presentat un estudi per al sector del calçer, fa ara més d'un any», i l'altre dia al senyor conseller li vaig fer la pregunta i també em va dir que no ho tenia fet. Eixa és la seua forma d'actuar, i nosaltres nosaltres és el que no som capaça de fer.

Ací el que diem és: «proposta oberta, juntent-se tots, seguem-nos a parlar i definim què és el que volem fer», i si vol vosté des d'eixe punt de vista, doncs, ho raonarem. Però jo no vaig a dir-li a vosté totes les mesures que podem fer, efectivament algunes d'elles estan ja avui en les meues mans perquè m'ha arribat l'estudi este que jo li estic comentant, però que no ho ha fet la conselleria, l'ha hagut de fer els propis empresaris quan era la conselleria la que s'havia compromés a fer-ho.

Per tant, nosaltres preferim dir les coses conforme són i no dir una cosa per a després no complir-la i no faltar a la serietat, senyor Almenar. I des d'eixe punt de vista jo pense que és que hem de fer.

Mire, quan parlem de política sectorial i vostés diuen que no fa falta jo em ric, açò és l'anuari del calçer, done-li una ullada que es posarà a plorar. Som l'únic país d'Europa que en el calçer han baixat de la producció, han baixat les exportacions, han baixat el nombre d'ocupació, fins Bèlgica i Luxemburg augmenten les exportacions i augmenten la producció. Eixe és el gran avanç de la política industrial en els sectors productius que ha portat esta Comunitat Valenciana, i vostés continuen dient que no fan falta les polítiques. Crec que vosté hauria de ser més valent i venir ací a dir el que toca, més valent, que vostés no tenen cap interès en recolzar al sector del calçat, no tenen cap interès en recolzar al sector del textil, això és moneda de canvi que vostés han hagut de pagar per a altres coses que han negociat per aquí, i eixa és la realitat i això és el que cal dir als empresaris i a les zones on hi ha calçat i hi ha textil.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Senyor president.

Senyories.

És lamentable quan no es tenen argument racionals, tècnicament fonamentals, socialment arrelats des del punt de vista de la representació dels interessos, de la conjunció del que és no solament una versió parcial del que és un sector per dins i no global, del conjunt de les implicacions de la influència del sector exterior sobre l'economia d'eixos sectors, que s'accepte només la idea que amb polítiques sectorials, sense dir el que són les polítiques sectorials, senyor Aparici, perquè encara li he dit que m'explicara què significaven polítiques sectorials, no ho ha dit. Des de què vaig entrar en les Corts li estic demanant, sempre que ix el tema, que explique què són les polítiques sectorials. Són les antigues polítiques industrials de sector? Eixes polítiques no les volem fer. Però no diga que jo no he dit que he dit que no volem fer polítiques sectorials modernes, que són polítiques horitzontals, són polítiques d'empresa, són polítiques dirigides a sectors. Per exemple, vosté pot negar que és un èxit que 2.200 empreses s'hagen beneficiat d'ajudes i orientacions de l'IMPIVA al llarg de l'any passat, que 2.500 empreses estiguen rebent ajudes d'assessorament per contractes i convenis d'assessorament tecnològic de l'IMPIVA, 2.500 empreses industrials, i el tamany de l'empresa és la petita i mitjana empresa valenciana.

Això és una política descaballada, com vosté diu, etcètera, etcètera, doncs, nosaltres entenem que eixe és un factor fonamental del que ha estat la reestructuració industrial valenciana d'estos anys reconeguda fora, però dir a continuació amb eix tremendisme i amb eix to de catastrofisme que moltes vegades utilitzen, i jo crec que m'agradaria que continuara utilitzant-lo perquè ens ve bé a nosaltres perquè s'afonen cada dia més quan l'utilitzen, que és la idea senzillament que l'exportació valenciana en eixe sector no ha pujat per la política valenciana, però serà tan atrevit de dir-ho!, quan hi ha factors com el tipus de canvi, quan hi ha factors d'invasió de mercat... (Remors.)

El senyor president:

Per favor, senyories, guarden silenci.
Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

És un atreviment que supera tot el previsible. Per això li dic, senyor Aparici, que no ha donat cap argument perquè canvie la política industrial, cap argument, però cap argument de la seua teòrica alternativa de política industrial. Per eixa raó és per la que votarem negativament a les seues propostes.

El senyor president:

Si no hay inconveniente las podemos votar conjuntamente, y si algún grupo plantea que se voten separadamente, separadamente.

Comienza la votación.

Votos a favor 21, en contra 40. Quedan rechazadas las propuestas de resolución defendidas por el señor Aparici.

El senyor Ramírez tiene la palabra para defender las propuestas del Grupo Parlamentario Popular.

El senyor Ramírez Valentín:

Gracias, señor presidente.
Señorías.

Soy consciente de que voy a defender tres propuestas de resolución que inciden en lo que ha sido para mi el tema estrella del debate del estado de la comunidad, tal y como nos lo planteó el presidente de la Generalitat. Hacen referencia fundamentalmente al área de fomento de empleo y a la importancia y la incidencia que en esta área tiene lo que es y lo que se ha dado en llamar la formación profesional ocupacional y continua.

Paso a dar lectura a la propuesta de resolución 15.594 que dice así: «Que se realicen los estudios pertinentes para valorar los costos que supondría ampliar el número de guarderías laborales capaces de atender la demanda de plazas para los niños de cero a tres años de las madres trabajadoras. Que se estudie la repercusión social y económica que supondría conceder beneficios fiscales a las empresas que funden y costeen guarderías para los hijos de sus trabajadores, y que se remita el correspondiente informe a las Cortes Valencianas en el plazo de seis meses para su conocimiento y efectos.»

Esta propuesta trata de facilitar la incorporación de la mujer al mundo laboral, respondiendo así a las aspiraciones personales de autonomía, independencia e igualdad ante la opción al puesto de trabajo con el hombre.

Al mismo tiempo, se refuerza la posibilidad de incrementar la competitividad, la productividad, de nuestra economía y se libera a la mujer de actividades que venía realizando y que viene realizando y que le dificultan el desempeño de actividades remuneradas en el mercado de trabajo.

Se trata con ello de aumentar la tasa de mujeres que, aun teniendo hijos, puedan desempeñar un puesto de trabajo y que hoy, en España, está en un 18%, mientras que la media femenina global alcanza el 34%.

Para que esto sea posible es imprescindible incrementar los puestos de educación infantil de cero a tres años, y que en tanto llega el momento de aplicación de la LOGSE, que como ustedes saben no establece como obligatoria la escolarización de cero a seis años, se dé una respuesta a esta demanda de servicios a través de las actuales guarderías laborales, implicando a las empresas públicas y privadas y así romper de una vez con las limitaciones que este servicio viene ofreciendo y que está paralizado desde hace muchos años en la oferta de subvenciones de 160 millones de pesetas.

Paso a la propuesta 15.597, que en resumen dice: «Que el Consell habilite los créditos precisos para la ampliación de los cursos de formación profesional ocupacional necesarios para incrementar la cobertura imprescindible para atender la demanda de formación, como consecuencia del aumento del paro generado en este último trimestre.

Que se realice una investigación para averiguar cuál es el perfil de conocimientos básicos en materias académico-culturales y tecnología básica que sería conveniente que dominasen las personas para facilitar la reconversión profesional que debería edificarse sobre esa base.

Que el Consell diseñe cursos de formación básica para proporcionar este tipo de conocimientos a fin de que puedan ponerse en funcionamiento el próximo ejercicio y que remita los correspondientes informes a las Cortes Valencianas en el plazo de seis meses para su conocimiento y efectos.»

El objetivo de esta propuesta es doble:

Por un lado, recabar los créditos necesarios para afrontar el incremento de demanda de formación profesional ocupacional como consecuencia del aumento de parados, que en el último trimestre de 1992 ha alcanzado los 321.230 desempleados. De ellos, 79.490 se produjeron en 1992.

Este incremento de parados no fue tenido en cuenta a la hora de confeccionar los presupuestos para 1993, y en concreto a la hora de adjudicar la dotación del programa de formación profesional ocupacional y el de fomento de empleo, ya que en 1992 el tanto por ciento de estos dos programas activos que fomentan el empleo sumaban el 13'7 del presupuesto de la conselleria de Trabajo y Asuntos Sociales, y para 1993 se ha incrementado única y exclusivamente en un 1'8%. Es decir, para una población de parados que ha aumentado el 32'4% se ha sufrido única y exclusivamente en un incremento en los presupuestos del 93 del 1'8%. La desproporción es enorme.

El segundo objetivo que se propone es poner remedio al hecho de que aquellos que tienen menos formación básica, que son los que quedan condenados definitivamente a ser parados de larga duración, se facilite la posibilidad de su reconversión profesional, y ésta es tanto más difícil cuanto menos es su formación básica de partida. Y hemos de pensar en la situación real de rendimiento de nuestro sistema de enseñanza, que alcanza el 35% de fracaso escolar en básica, y, de ese 35%, el 17% no alcanza los niveles de contenidos de los cinco primeros años de primaria. Lo cual les condena para, al cabo de cinco años, ser analfabetos funcionales, sobre los cuales va a ser muy difícil edificar una reconversión profesional.

Resolver este problema requiere averiguar cuáles son los conocimientos académicos, culturales, teóricos y de tecnología básica que impliquen la posibilidad de edificar sobre ellos una formación profesional mínima de garantía social. A esto vienen orientados los dos últimos párrafos de esa propuesta de resolución.

Y muy brevemente, y contando con la benevolencia de la presidencia, paso a dar lectura a la propuesta de resolución 15.596, que dice: «Que el Consell realice un informe-estudio sobre los sectores económicos en los que la Comunidad Valenciana tiene mejores perspectivas de expansión por su productividad, competitividad y disponibilidad de materias primas. Que el Consell aporte recursos a estos sectores para la formación profesional de desempleados en régimen de alternancia. Que el Consell realice los estudios y valoraciones de los recursos económicos que deberán arbitrarse en los próximos presupuestos, de modo que pueda recuperarse la pérdida de tiempo que ha supuesto la escasa dotación dedicada al fomento de empleo en los presupuestos del 93 y remita los correspondientes informes para su conocimiento».

Y, muy brevemente, solamente quiero decir que el programa de fomento de empleo para los presupuestos del 93 ha sufrido no un incremento, sino una minoración de 79 millones de pesetas, lo cual entra en flagrante contradicción con los resultados de la evaluación y valoración de los trabajadores necesitados de esa reforma de la formación profesional y de esa incentivación de las áreas en donde se tiene que fomentar la aparición de puestos de trabajo.

Muchas gracias.

El senyor president:

Muchas gracias, señor Ramírez.
Señor Picher.

El senyor Picher i Buenaventura:

Senyor president.
Senyors i senyores diputats.

Mire, senyor Ramírez. Vosté ha fet una intervenció prou llarga, densa, on ha mesclat tota una sèrie de coses: aturats, formació professional, la LOGSE, les mares treballadores, etcètera. Jo li dic que és densa i a més és de difícil síntesi per la meua part. Potser vosté les té molt ben estudiades, les té molt ben desenvolupades i sap el que vol dir, però a vegades no és fàcil explicar-se.

Jo li contestaré el més ràpidament possible, i li diré el següent: Mire, la immensa majoria de les coses que vosté ha plantejat en el tema de formació professional ocupacional han sigut replegades en l'esmena transaccional que el meu grup ha fet amb el grup nacionalista d'Unió Valenciana, que vostés han votat en contra. I per cert, ha sigut en este tipus de matèries la primera del dia que han votat en este aspecte. Proposta transaccional que vostés no han volgut sumar-se a ella, però en fi, això és el problema de vostés i no el meu.

Mire, la proposta 15.594 que vosté planteja, jo li dic que no sé perquè planteja vosté esta qüestió, qüestió que vosté sap que

està desenvolupant-se ja. Perquè ¿és que vosté ignora el Reial Decret 24.16 del 83 de 20 de juliol? Jo supose que vosté no l'ignorarà, jo el faig una persona documentada. I diu: «destinats al programa de sosteniment de guarderies infantils laborals es venen dotant fons establerts en virtut del Reial Decret 24.16 del 83 de 20 de juliol». O sia, des de l'any 83 hi ha una partida específica per a subvencionar les guarderies infantils de caràcter laboral perquè les mares treballadores puguen acollir-se a eixe treball i que puguen deixar els seus fills en la guarderia. Però ¿com és possible que vosté ignore que açò s'està fent ja des de l'any 83? Són ja deu anys que està en vigor açò.

Però és que, a més, vosté va més enllà i parla de «beneficis fiscals a les empreses que es constituïsquen», i açò ja sí que és un atreviment per la seua part, perquè bé, açò és una cosa que vosté sap que això de beneficis i exencions fiscals per a les guarderies que es constituïsquen, i en este cas laboral, no és competència d'este govern.

Però és que, a més, cas que això s'aprovara, eixa proposta de vosté, ens reauria a una llei de 1947, i jo no sé si el Partit Popular, dins de les noves resolucions congressuals, es retrotrau a 1947 i a eixa llei que hi ha en base a guarderies infantils i a que determinades empreses, en base al número de treballadors que tenien, havien de tenir allí l'economat, la guarderia, el patronat, etcètera.

Per tant, jo vull que m'explique açò, si és retrotraure's a 1947, als patronats, als economats, etcètera. Per no parlar ja del tema de les exempcions fiscals, cosa que últimament vostés ho tenen molt en voga al respecte.

Mire. Això que vosté ha plantejat en la 15.596, bé mire, jo li vaig a contestar el més breu possible, donada ja l'hora i que les seues senyories estan cansades. El règim d'alternança és una modalitat de contractació que permet a l'estudiant de formació professional realitzar pràctiques en les empreses. Ja les pràctiques de formació professional en les empreses no és una cosa nova. És una cosa que ja porta molt de temps en funcionament, senyor Ramírez. No sóc pedagog en este aspecte, no vull, però vull dir-li que açò ja és una pràctica habitual que s'està practicant ja des de fa molt de temps, i que es dirigeix especialment a desocupats i al reciclatge de persones que estan treballant. Per tant, la inclusió en el règim d'alternança no és la mateixa cosa que la formació professional ocupacional. No és la mateixa cosa, i vosté ho sap. Per tant, no crec que tinga massa sentit això que vosté proposa.

Finalment. Això de la formació professional ocupacional, per a fer-ho breu i si la presidència em dóna 30 segons, acabe de seguida. Li diré que la Generalitat ha triplicat el seu esforç. I vosté sap que en 1992 s'han dedicat 2.000 milions de pessetes a l'organització de programes de formació. Però és que a més, per la direcció general de Formació i Inserció hi ha 3.800 milions de pessetes més, als que cal sumar 773 milions de pessetes més per a cobrir costos de personal i manteniment. Que fa tot això que per a centres també hi hagen uns 5.000 milions de pessetes que hi hauran en el seu dia dedicats a aquesta matèria.

Per tant, i per totes aquestes qüestions anem a votar en contra de les seues propostes.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Ramírez, tiene la palabra.
(Remors.)

El senyor Ramírez Valentín:

Gracias, señor presidente.
Señorías..., resulta muy difícil (remors) tratar de buscar la menor posibilidad, el resquicio más delgado, más fino, para

encontrar la posibilidad de consolidar el consenso en algún aspecto con ustedes. (*Remors.*)

El señor president:

Por favor. Señor Ramírez, un momento.

Ruego a sus señorías... queda poco tiempo, respetemos el turno del orador y el silencio.

Señor Ramírez, está en el uso de la palabra. (*Remors.*)

El señor Ramírez Valentín:

La responsabilidad de la oposición (*remors*) es plantear propuestas en aquellos sectores y aspectos que el gobierno (*remors*), no haya desarrollado suficiente o crea...

El señor president:

Por favor, guarden silencio.

El señor Ramírez Valentín:

...o crea que no está haciéndolo de la manera eficaz posible para el bien de todos los ciudadanos. Independientemente de que estén o no estén incluidos en una opción global. La función de la oposición no es precisamente adherirse a una propuesta global del gobierno como la que han planteado ustedes. Que es positiva, pero que ustedes tienen su oportunidad de aplicarla y han tenido la oportunidad de aplicarla a lo largo de los 10 años que llevan ustedes gobernando la comunidad.

Y por supuesto, yo no me voy a meter en discutir si la formación profesional ocupacional reglada o alternancia son cosas iguales o distintas, porque ese es un tema que yo le eximo a usted de conocer. Pero lo que sí quiero es dejar patente aquí que ustedes han dejado sin la formación profesional ocupacional a los trabajadores que hay en paro. Y también, naturalmente, a la formación profesional que promueva la innovación y la adaptación a los puestos que van surgiendo nuevos, a los que están en activo.

Y eso es una de las propuestas que tienen ustedes dentro de sus programas electorales. Y es una de las propuestas que están hoy compartiendo todos los grupos políticos de la comunidad, de la nación y en Europa. Eso es una realidad.

En cuanto a lo de las guarderías precisamente. Mire usted, llámeme guarderías laborales, llámeme del 47 o llámeme usted del 97, me es lo mismo. El hecho real es que hay que facilitar que la mujer pueda tener la misma oportunidad e igualdad de acceso al puesto de trabajo que el hombre. Y la realidad hoy es que no hay puestos de trabajo para de 0 a 3 años, más que de 8.000 puestos para toda la comunidad. Y la población femenina que está en posición de trabajar y al mismo tiempo la responsabilidad de la crianza de los chicos, es decir, edad de 25 a 40 años, es de 40.000 trabajadoras en activo.

Usted dígame si podemos dar respuesta a la petición de puestos escolares, o de puestos de guardería laboral. Y no hablemos de desgravaciones fiscales de las empresas de guarderías, que estoy hablando de las empresas que se comprometan, públicas o privadas, a montar una guardería para sus trabajadoras. Y eso se practica hoy en toda Europa.

En cuanto a que están incluidos las propuestas de resolución, los objetivos que persiguen las propuestas de resolución de formación profesional y de fomento de empleo en toda la legislación que usted dice, o en toda la actividad que usted dice que está desempeñando el gobierno. Le diré a usted, que sí señor, a nivel de legislación puede, a nivel de intencionalidad puede, a nivel de realidad no. Porque ustedes solamente están cubriendo o dando cobertura de formación profesional ocupacional al 13% de la población desocupada. Y eso la que había en el 89, que eran 221.000 ó 231.000. Y ahora tienen ustedes 321.000, 79.000 de este año pasado y los 79 ó los 100 ó los 125 ó los 15 que se produzcan ahora en el 93.

Y ustedes no han previsto eso en los presupuestos, y es su responsabilidad. Porque ustedes han descendido... Perdón, no han incrementado el crédito o la dotación para formación profesional ocupacional más que en 800 millones de pesetas con respecto a lo que tenían ustedes el año pasado. Y eso desde el punto de partida que se venía, es nada.

Y en cuanto a tasa de la masa salarial invertida en formación profesional ocupacional ocupamos el ultimísimo lugar en Europa, con el 0'7%, mientras que Alemania está dedicando el 3'5, y Francia el 1'3. Y así no vamos a ningún sitio, señor mío. Así no vamos a ningún sitio en el plan de convergencia. Porque si tenemos que llegar a algún sitio y acortar distancias, es a base de capitalizar las fuerzas del trabajo, la fuerza humana, la formación de las personas, que es el mayor capital que tenemos.

Y podría seguir aduciendo más razonamientos, pero no quiero cansarles a ustedes, ni a su señoría...

El señor president:

No, yo no estoy cansado. Lo que pasa es que el tiempo...

El señor Ramírez Valentín:

Ya lo sé.

El señor president:

Muchas gracias, señor Ramírez.
Señor Picher. (*Remors.*)

El señor Picher i Buenaventura:

Senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Senyor Ramírez. A mi no em cansa, m'encanta escoltar-lo. Ara, m'és difícil després enfilars un discurs o una intervenció per a contestar-li. M'és difícil casar les seues intervencions, perquè vosté comença a mesclar ací moltes coses i dades i bla, bla, i mareja molt, mareja molt. Però allò difícil per a mi és saber exactament què és el que vosté vol dir.

Mire, jo li he parlat dels percentatges pressupostaris i d'inversions que hi ha en formació professional ocupacional per a 1993, li ho he dit. Són dades que estan al seu abast en la conselleria de Treball. Quan vosté vulga pot arreplegar-les. Per tant, són dades que es poden contrastar i que es poden comprovar. Allò de les exempcions fiscals no ho he dit jo, ho diu vosté en la seua proposta de guarderies laborals de 0 a 3 anys. No ho dic jo, ho diu vosté. Ho diu vosté, jo no.

I jo li estic dient a vosté que això és una mesura que s'està aplicant des de l'any 83, mitjançant un real decret. Que hi ha subvencions. I tots els ajuntaments d'Espanya ho saben i es poden acollir a elles, a eixes subvencions per a subvencionar, fomentar, incrementar les guarderies laborals en els ajuntaments. Des de l'any 83. I això ací hi ha una dotzena d'alcaldes que ho poden ratificar, del seu partit i del meu partit, del que vulga. Per tant, no diga que és una proposta novíssima fent un símil literari, que no és novíssima, que s'està aplicant.

Ara bé, allò de les exempcions fiscals i el que vosté planteja de l'any 47. Estem ja en una altra etapa històrica. Estem en el 93. Per tant, això no cap. Mire, respecte totalment la seua llibertat a fer d'oposició i a criticar allò que vosté crega convenient. Jo ho respecte molt bé. Jo porte des de l'any 65 en eixa direcció, treballant per a que hi haja democràcia en aquest país i per a que tot el món tinga llibertat d'expressió. Jo no ho sé el temps que porta vosté. Jo no em dedique a averiguar-ho. Jo porte des de l'any 65 per a que tot el món puga expressar-se lliurement en aquest país. Per tant, té tota la meua gratitud en aqueix aspecte i per a que vosté diga el que crega convenient. I d'això jo no el vaig a recriminar, al contrari. (*Remors.*)

Mire, la voluntat del seu grup de consens o de dissens ho han de dir vostés. Si vostés són un grup de dissens (*remors*) i no estan disposats mai, i en el debat d'avui, en el d'ahir i en el despús-ahir es veu que estan en una altra situació política o en una altra estratègia política, jo no vaig a dissenyar l'estratègia política del seu partit. Vostés ja són majorets i saben quina és la que fan. Però si vostés tenen una estratègia de confrontació, de dissens o de radicalització de la política valenciana i espanyola, és el seu problema. Però no me l'endosse a mi.

Per tant, i per tot això que jo li dic, em vaig a oposar a les tres propostes de resolució que vosté ha plantejat.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

¿Hay inconveniente en que se voten conjuntamente? (*Remors.*) Muchas gracias.

Comienza la votación.

Votos a favor, 20, en contra 38. Quedan rechazadas las tres propuestas de resolución.

En representación del Grupo Parlamentario Popular, y para la defensa de las últimas propuestas de este grupo, tiene la palabra el señor Quirós. (*Remors.*)

Por favor, señorías. Comprendo que estemos todos cansados, pero queda ya poco. Guarden silencio.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

Vamos a abordar el análisis de las últimas propuestas de resolución que yo vertebraría en torno a una, la del plan de infraestructuras de la Comunidad Valenciana. Propuesta que ya fue rechazada en esta Cámara, que hoy está tan propicia a pedir pues, qué se yo, pues proyectos en conjunto. El día 26 de noviembre presentamos algo parecido y que se trajera a esta Cámara en tres meses un plan de infraestructuras de la Comunidad Valenciana, y se votó en contra. Quizás se puede reflexionar a la luz de que en muy poco tiempo se va a hacer el plan de infraestructuras español, que configurará el desarrollo de todas las comunidades, de todos los pueblos de España, de todas las ciudades de España en el año 93, hasta el 2.007, 15 años de futuro están proyectándose en este momento.

Yo quiero empezar diciendo, haciendo unas alusiones un poco históricas si se quiere. Pero miren ustedes, el día 11 de diciembre del año 86, sorprendió a todo el mundo el presidente de la Generalitat de Catalunya, señor Pujol, con una propuesta en la cual solicitaba que el ferrocarril se cambiara de ancho de vía desde la frontera hasta Barcelona, se hiciera un tren de alta velocidad con el trayecto Barcelona-Madrid-Sevilla o con desviación a Lisboa. Y posteriormente... (*Remors.*) Sí, posteriormente ampliable... (*Remors.*)

El senyor president:

No se preocupe que le paramos el crono.

El senyor Quirós Palau:

Gracias.

El senyor president:

Le ruego si puede continuar... Vamos a ver si la megafonía funciona...

El senyor Quirós Palau:

Y posteriormente ampliable al corredor mediterráneo. El proyecto costaba un billón de pesetas, y las líneas en total eran 2.500 kilómetros. Claro, todo el mundo se quedó en suspenso. ¿Cómo se le ocurre a este señor, el día 11 de diciembre del año

86, pedir un tren de alta velocidad y que le pongan la frontera en casa?

Bueno, pues mire usted, se le ocurrió simplemente porque estaba informado. Tenía la información en el momento adecuado y habló en el momento adecuado. Once días más tarde, el 22 de diciembre del año 86, se reunían los ministros de la Comunidad Económica Europea para trazar el plan ferroviario de Europa que había de configurarse cara al futuro. El señor Pujol estaba informado. El señor Pujol habló en el momento adecuado y dijo lo que le interesaba decir.

Y ahora viene la moraleja. ¿Dónde estaba el señor Lerma en ese momento? ¿Qué sabía el señor Lerma en ese momento y qué dijo el señor Lerma en ese momento? Absolutamente nada. Y cuando un pueblo está dirigido por políticos desinformados, va detrás de los pueblos que están dirigidos por políticos informados. O sea, la estructura informativa de Cataluña funcionó. Y no es que sean más listos que nosotros, es que están mejor informados que nosotros.

A partir de ahí todo fue ya exponencial. A partir de ahí ya fue todo el devenir pues, qué sé yo, se aprobó el día 30 de abril del año siguiente, el plan de transporte ferroviario. El 9 de octubre del otro año se aprobó ya el desarrollo del tren de alta velocidad con el ancho europeo (*remors*) y aquí hoy se ha hablado alegremente de peticiones de tren de alta velocidad como si fuera todo muy fácil de lograr. El 9 de octubre del año 88 se estableció la prioridad de la línea Madrid-Zaragoza-Barcelona.

Pero se estableció algo que aquí todavía no se han enterado, se estableció la prioridad del tren vasco de alta velocidad. Cójense la cabeza. Ciento sesenta y cuatro kilómetros que llevan un presupuesto de 400.000 millones de pesetas. 164 kilómetros requieren 90 túneles y 12 viaductos. Y nosotros, los valencianos, pagaremos el 10% de esa infraestructura. Pero lo que es peor, para que esa y griega vasca que une a las tres capitales vascas entre sí en una hora, con todos esos túneles, tenga vigencia y sirva, que no se quede como el Madrid-Sevilla, es preciso hacer la línea Zaragoza-Pamplona-Tolosa que una la y griega con el resto de España. Por eso tiene que ir por Barcelona, Zaragoza, Madrid, naturalmente por Lérida.

Y todo eso es lo que perdimos en aquel momento y hemos de pagar el 10% de los 400.000 millones. Y el 10% de los 700.000 millones de la línea Madrid-Zaragoza. Esta es la realidad. Y esto es el despiste tremendo de un presidente que no se enteró. Y cuando un presidente no se entera, nos encontramos, imagínense ustedes ahora que después de haber pasado del primer plano nacional de infraestructuras, somos la única comunidad que no tiene ni idea de por dónde va a tener carreteras en el futuro, o sea, le preguntamos al presidente de la Generalidad -y lamento que no esté- por dónde vamos a ir a Madrid. Pues no lo sabemos. Caudete por no sé dónde, Caudete por sí-sé-más, autovía, autopista... ¿Por dónde vamos a ir a Barcelona? Tren de alta velocidad, tren de corta velocidad, tren de cierta velocidad...

Esto es vergonzoso. Esto es una actuación completamente qué sé yo... No, ustedes valórenlo. Veán ustedes qué comunidad se encuentra en tal situación de sorpresa como nosotros. Y eso es fruto del desconocimiento y es fruto de la ignorancia.

Lo primero que hay que hacer es un plan de infraestructura para que no nos pillen de improviso, y digamos «nos interesa» un tren de alta velocidad o un tren de cierta velocidad o un tren de velocidad alta y una carretera por aquí... Hemos de hacer un plan de infraestructuras. ¿Por qué? Porque se ha hecho a nuestras espaldas.

Y miren ustedes, los parlamentos son instrumentos de legislación. Pero también tienen otra virtud mucho más importante. Son los depositarios de la dignidad de un pueblo.

Y aquí, pagar y callar y no enterarnos de por dónde nos van a hacer las obras, es un papel de haber claudicado y de haber abandonado un papel tan importante o más que el de legislar. Y nosotros tenemos la obligación de tener un plan de infraestructuras para esos 15 años que sean nuestras necesidades, o nuestra opción o nuestra opinión, y después «salga el sol por Antequera», nos lo dará o no nos lo dará el gobierno, lo negociaremos. Lo que no podemos es estar pagando el 10% de las infraestructuras del Ebro, 200.000 millones, y el 10% de los 400.000 millones de la y griega vasca, y los 260 kilómetros de la línea Zaragoza-Tolosa, y los 700.000 millones de la línea Madrid... Óigame, esto es sentar cátedra de tontos oficialmente. Y esto es claro. O la Cámara eleva un proyecto de infraestructuras serio, o aquí ni vendrá nadie, no les interesará.

Hay un proyecto, el *spirigth*, que va a unir el año 2010 las 106 más importantes capitales de Europa con tren de alta velocidad, un proyecto firmado el 27 y 29 de abril pasado, del 92, en Bruselas. Un presupuesto de 23'4 billones de pesetas. Unirá San Petersburgo con Sevilla, y unirá Odesa con Londres o con Glasgow. Imagínense ustedes lo que significa quedarse fuera de ese proyecto, imagínense ustedes. Van a pasar de largo perfectamente bien. Nosotros con nuestra velocidad alta por aquí y tal. Pero naturalmente ese gran movimiento se va a producir en los ejes de esas 106 ciudades que yo no sé si ustedes se han enterado que existe ese proyecto o no se han enterado que existe ese proyecto.

Yo creo que se nos pedía un pacto. A esto es lo que es necesario el pacto, pactos de futuro, no pactos catastróficos de consecuencias del pasado. Vamos a planificar conjuntamente el futuro. Vamos a defender la dignidad de un pueblo al que se le está pidiendo permanentemente ofrendar nuevas glorias a España, y que en algunos momentos España empiece a ofrecerle alguna pequeña gloria al pueblo de Valencia.

Me alegro de que esté usted de acuerdo conmigo. (*Al diputat senyor Picher Buenaventura, que fa gest d'afirmament.*) ¿Eso qué es, que lo va a votar a favor? Muchas gracias.

Naturalmente esto lleva implicado el que establezcamos un plan de desarrollo del territorio para saber por dónde hemos de poner nuestras vías si hacemos el tren de alta velocidad, que no lo pongan por donde quieran. No ya un plan de ordenación del territorio positivo, de que vaya por aquí la... no, no, de que por aquí no ha de ir nada, o sea, de reserva, de reserva, al contrario de lo que estamos acostumbrados a soportar, planes directores obligatorios, de obligada dirección, sino al contrario, de reserva de espacios por donde nunca irán, por donde nunca deben ir.

De igual modo, la elaboración de un proyecto de ley de incentivos fiscales, como la célebre ley 12/88 reservada para Sevilla. Y es que Sevilla, señores, año 92, Cartuja 93, pisos de 30 millones con 20 de ahorro, señores, esto es lo deberíamos pedir para Valencia, un poco de apoyo. Inventémoslo el Proyecto-93. Porque aquí las 4 Estaciones no han sido ni 4, ni 3, ni 2, ni 1, ni apadero. Hagamos algo que realmente merezca el apoyo estatal para poder tener una ventaja que nos compense del derroche nacional que estamos colaborando con mucha paciencia, con mucha comprensión, con mucho sentido de la solidaridad, que se está diciendo a toda hora, y con mucha racionalidad.

Y finalmente, solicitamos que a los parques naturales se les de el tratamiento adecuado con arreglo a los planes especiales que ustedes escogieron como sistema. Y no que se queden como están. ¿Ustedes se imaginan los parques naturales de ahora? Vas por un parque natural y te cae un señor haciendo parapente con la cuerda y otros los pies colgando ¿eh? Te tienes que apartar. Por otro lado aparece un ultraligero, han puesto un no-sé-qué de ultraligeros. Pues otros un ala delta. S'ha deixat caure en una ala delta... O los de las motos, estos que hacen ahora el motocross. O los del 4x4, que van por todos lados metidos... Así están nuestros parques naturales. Pero es que esto es ya... La merienda del nene, en fin, por todos lados esto es de vergüenza.

Y bueno, en el parque natural de La Albufera, estás tranquilo y de repente aparece un avión por allí a cargar agua y se lleva hasta al bañista para arriba, o sea... Hay cosas que realmente exigen un poco de seriedad, un poco de rigor. Para que vengan aquí a España a ver los parques naturales del señor Escarré, que va a ser un motivo de atractivo turístico. Yo me acuerdo que estuve visitando el de Rochester, y era muy pequeño, reducido con respecto a la Albufera, muy pequeño, lleno de patos. Cómo se les trata, con qué cariño. Se acercaban casi hasta la mano, a comer. Y cómo les voy a decir a estos señores que en Valencia les pegamos a tiro limpio. Que no sepan, que no te oigan hablar ni en valenciano ni es castellano, que se van todos ¿no? Esta es la diferencia, realmente, de un pueblo culto y de «a escopetá limpia».

Yo creo que las propuestas que traemos son constructivas, se piden pactos, vamos a ellos. Pero sobre las cosas de futuro, que es lo que nos interesa.

Gracias, señor presidente.

El senyor president:

Muchas gracias.

¿Turno en contra? (*Pausa.*)

Vamos a pasar las propuestas defendidas por el señor Quirós a votación.

Señor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president. Per a sol·licitar la votació separada de la 15.601.

El senyor president:

Pasamos a votación conjunta las restantes: 15.598, 599, 600 y 602.

Comienza la votación.

Votos a favor, 20; en contra, 39. Quedan rechazadas.

A continuación pasaremos a votar la 15.601, que es la que hace referencia al tema de los parques naturales. Comienza la votación.

Votos a favor, 17; en contra, 40; dos abstenciones. Queda rechazada.

Il·lustres senyors diputats, és closa la sessió.

(*S'alça la sessió a les 20 hores i 15 minuts.*)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

Carrer ..... Núm. ....

Telèfon ..... Població .....

Districte postal .....

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia ..... de ..... de .....

Amb aquesta finalitat el dia ..... de ..... de ....., ingressa al C/C núm. 31/80 de les Corts Valencianes en el Banc Central Sucursal 29, plaça de la Mare de Déu, 8 (València) la quantitat de ..... pessetes mitjançant ingrés o transferència.

..... de ..... de .....

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

Imprés en paper reciclat

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts,
Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003
València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 València.
Dip. Leg.: V-1.013-1983.

DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES VALENCIANAS

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes,
Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003
Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 Valencia.
Dep. Leg.: V-1.013-1983.